

B&S

Başmeleğin Kılıcı

NALINI SINGH

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LONCA AVCISI - 4. Kitap

GOTİK

ROMANTİK

MACERA DOLU

KOMİK

SEKSİ

Nalini Singh, meleklerin hüküm sürdüğü, vampirlerin onların sadık hizmetkârları olduğu ve bir kadın avcının hayatta kalmak için karanlıktan sürünerek de olsa çıkması gerektiği dünyaya geri dönüyor.

Yüzünün yarısında eşsiz bir dövmesi olan kopmuş bir insan kafası bulunduğunda, Lonca'nın bununla ilgilenmesi gerekirdi. Fakat, yüzyıllar içinde edindiği deneyimlerle bu cinayette bir tuhafılık, yıllar öncesine giden bir gizem olduğunu sezen Dmitri, kontrolü eline aldı. Gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı. Fakat bu ihtiyacı, dövmenin şifresini çözecek olan avcıya karşı hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Ölümünden kıl payı kurtulduğu vahşi bir saldırıdan sonra, Honor başmeleğin sağkolu olan bu vampirle çalışmaya hiç mi hiç hazır değildi. Dmitri ölümcül arzularını da, zalimliği kadar açık bir şekilde sergiliyordu. Fakat Honor'ın vücudunda anlam veremediği duygulara sebep olan kişi yine bu vampirdi.

Tutku, ikisini de yok edebilecek tehlikeli bir ihtiyaca dönüşürken, geçmişin geçmişte saklı kalmayacağını çok geçmeden öğrenecektiler. Bir kez daha, Honor'ın kanla bulanmış kâbusunu hayata geçirmeden bu av bitmeyecekti...

* * *

"Bu dördüncü romanda Singh, başmelek Raphael'in sağkolu vampir Dmitri'ye ve Lonca Avcısı Honor'a odaklanıyor. İlişkileri hızla geliyor ve yüzlerce yıllık yaş farkına rağmen eşit oluyorlar. Kalp sıkıştıran, güçlü ve duygusal bir roman."

— PUBLISHERS WEEKLY

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

9 786059 585569

25 TL

www.yabanciyayinlari.com

facebook.com/yabanciyayinlari

instagram.com/yabanciyayinlari

internet satış: ilknokta.com

“Muhteşem hikâye anlatıcısı Singh, Melekler âlemine geri dönüyor ama bu sefer odak noktası tehlikeli ve seksi vampir Dmitri. Kibirli ve güçlü Dmitri hep bir gizem olmuştur, bu nedenle öyküsü daha da merak uyandırıyor. Böyle giderse Singh için ayrı bir kitaplığa ihtiyacımız olacak!”

– RT BOOK REVIEWS (Top Pick)

“Bana kalırsa Singh’in en güzel kitabı. Kalbinizi yerinden sökecek, sizi ağlatacak, sonra da kalbinizi bu kitabı okumadan önce olduğundan daha güçlü ve daha tam bir halde yerine geri koyacak.”

– THE BOOK READING GALS

© Deborah Hillman

NALINI SINGH, *Lonca Avcısı*, *Psy-Changeling* ve *Rock Kiss* serilerinin *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Fiji doğumludur, ancak Yeni Zelanda’da yaşamaktadır. Avukat olarak çalışırken, İngilizce öğretmek üzere Japonya’ya taşınmıştır. Belki de bu yüzden olabildiğince çok seyahat eder. Nalini yazmayı, okumayı ve çikolatayı bir besin grubu olarak düşünmeyi çok sever.

WWW.NALINISINGH.COM

Twitter: @nalinisingh

KAPAK TASARIMI: PATRICK KNOWLES
KAPAK GÖRSELİ © PATRICK KNOWLES

Başmeleğin Kılıcı

Başmeleğin Kılıcı
Özgün Adı | *Archangel's Blade*
Nalini Singh

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Ashıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-56-9

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Nalini Singh, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

NALINI SINGH

Başmeleğin Kılıcı

Lonca Avcısı: 4. Kitap

Çeviren

Bige Turan Zourbakis

*Bu kitabı yazmak benim için harika bir maceraydı,
çevremdeki inanılmaz insanlar sayesinde daha da güzelleşti.
Her birinize teker teker teşekkürler*

ISIS'TEN ÖNCE

"Baba! Baba!"

"Oooh, Misha," Küçük çocuk kırsal kesimdeki evlerinin engebeli yolundan heyecanla koşarak gelince, babası onu, kapkara olmuş, yara bere içinde ve tarlada çalışmaktan kaslanmış kollarının arasına aldı. "Annen seni neyle besledi böyle?"

Oğlu, babasının onu yere düşürmeyeceğini bilmenin güveniyle kıkır kıkır güldü. "Bana tatlı getirdin mi?"

"Yolda gelirken çok karnım acıktı," diye takıldı adam. "Maalesef şekerini yedim."

Misha kaşlarını çattı, kara gözleri ciddileşti... sonra tekrar kahkaha attı, böyle küçücük bir çocuktan bu kadar kocaman ve gür bir kahkaha çıkması şaşırtıcıydı. "Baba!" Babasının ceplerini karıştırmaya başladı ve küçücük kâğıda sarılı paketi bulunca zafer çılgılığı attı.

Oğlunun neşesini gülümseyerek izlerken başını kaldırdı ve kapının eşiğinde onu gördü. Karısını. Yeni doğan kızları da kollarındaydı. Dmitri'nin kalbi neredeyse acıtacak kadar düğümlendi. Bazen karısını ve çocuklarını bu kadar çok sevmekten utanmalıymış gibi hissediyordu çünkü pazara gittiği günler resmen azap çekiyordu... ama Dmitri böyle hissetmesinin yanlış olduğuna inanmıyordu.

Diğer erkekler karılarından şikâyet ederken o yalnızca gülümsüyor ve evde onu bekleyen, çekik gözlü, geniş ağızlı kadını düşünüyordu. Ingrede kendi ağzını hiç beğenmezdi, ovanın karşı tarafındaki komşularının karısı gibi küçücük bir fiyonk şeklinde ağzı olsun isterdi ama Dmitri onun gülüşüne bayılırdı, öndeki çıkık dişlerini ve komşunun oğlunun hazırladığı birayı fazla kaçırdığında karısının konuşmasının peltekleşmesini çok severdi.

Şimdiyse çantasını kapının eşiğinde yere koyup karısının yüzünü avucunun içine aldı. "Merhaba karıcığım."

"Seni özledim Dmitri."

BİRİNCİ BÖLÜM

Dmitri, yalnızca birkaç metre uzaktaki bir sokak lambasının donuk sarı ışığıyla aydınlatılan beton rıhtımda yere çömelip, eldiven takma ihtiyacı bile duymadan ölü erkeğin kafasını nemli saçlarından tuttu ve kendine doğru çevirdi. Elena adli tıp protokolünü bozduğumu görse, hiç onaylamazdı, diye düşündü ama avcı şu anda Japonya'daydı ve şehre dönmesine daha üç gün vardı.

Kurbanın kafası, henüz bulunamamış vücudundan kör kesiklerle koparılmıştı, silah olarak muhtemelen küçük bir balta kullanılmıştı. Temiz bir iş değildi ama adamın icabına bakmıştı. Yaşarken pembe ya da beyazmış gibi görünen derisi sudan şişmiş ve yumuşamıştı ama nehrin tortuları ve vıcık vıcık yapışkanlığıyla çürümeye vakit bulamamıştı.

İğrenç bulgunun diğer tarafında ayakta duran mavi kanatlı meleğe, "Sessiz sakın birkaç hafta geçirmeyi umuyordum," dedi. Binyıldan uzun zamandır ölü zannedilen başmelek Caliane'nin yeniden ortaya çıkışı hem melek, hem de vampir nüfusunda büyük yankı uyandırmıştı. Ölümlüler de bir şey hissetmişti ama On'lar Meclisi'nin, yani dünyayı yöneten başmeleklerin güç yapısındaki sarsıcı değişimden haberleri yoktu.

Çünkü Caliane sadece yaşlı değildi, Kadim'di.

"Sessiz sakinden sıkılırdın," dedi Illium, incecik gümüş renge bir bıçağı parmaklarının arasından geçirip oynatarak. Geçen

gün Raphael ve Elena'dan önce Japonya'dan eve dönmüş olan Illium, başmelekler arasındaki savaşın ortasında kalıp kaçırıldığı zamanki kadar perişan görünüyordu.

Dmitri dudaklarını büktü. Maalesef, uçları gümüş doku- nuşlu, mavi kanatlı ve altın rengi gözlü melek haklıydı. Dmitri ölümlülerin çoğunu etkileyen bezginliğe henüz teslim olmamıştı ve bunun tek sebebi, asla yerinde durmamasıydı. Elbette kimi- leri onun diğer yöne, bütün duyuları körelmiş, sadece kan ve acınm keskin zevki uğruna yaşayanların çevresinde takılmaya fazla meyilli olduğunu iddia edebilirdi.

Bu düşünce Dmitri'yi endişelendirmeliydi. Endişelendirme- yişi... *asıl* onu endişelendirendi. Ancak mütemadiyen ayartıcı, yakut kırmızısı karanlığa düşüşünün şu anki durumla hiçbir ala- kası yoktu. "Yeni uzayan, köpek dişleri var." Küçük, tam büyü- memiş köpek dişleri neredeyse şeffaftı. "Ama bizden biri değil." Dmitri, New York ve çevresinde yaşayan bütün vampirlerin adı- nı ve simasını bilirdi. "Ayrıca daha geniş çapta kayıplara karışan Yaratılmışlardan herhangi birinin tarifine de uymuyor."

Illium bıçağını parmağının ucunda dengede tuttu, sokak lam- basından çıkan sarı ışık beklenmedik renklerle parladı ve melek bıçağı tekrar parmaklarının arasında sallamaya başladı. "Birisi- ne aitti belki, Kontrat'ını bozup kaçmak istedi ve belaya bulaştı."

Her zaman yaptıkları anlaşmadan, yani neredeyse-ölümsüz- lük hediyesine karşılık, meleklerle yüz yıl hizmetten, kurtulmaya çalışan salaklar olduğu için, bu da yüksek bir ihtimaldi. Gerçi öyle bir durumdaki bir vampir, bir başmeleğin ve kaçanları ya- kalamaya kendilerini adanmış, güçlü bir Avcılar Loncası'nın evi olan New York'a neden gelsin, işte onun bir cevabı yoktu.

"Aile bağı," dedi Illium, Dmitri'nin aklından geçenleri okuya- rak. "O kadar genç vampirler çoğunlukla fani kökleriyle bağlan- tıyı koparmıyor."

Dmitri günlerce, gecelerce, hatta yıllar geçip de orada bir zamanlar duran küçük köy evinden bir iz kalmayınca de- k o yanık, kof, kırık evi ziyaret edişini düşündü. Artık geriye sadece

kır çiçekleriyle bezeli toprak kalmıştı ve orası Dmitri'nindi, her zaman Dmitri'nin kalacaktı. "Çok uzun zamandır birlikte çalışıyoruz, Bluebell," dedi, zihni hâlâ bir zamanlar kahkahalar atan bir kadınla dans ettiği, capcanlı gözlerle onlara el çırpın oğlanın olduğu, yerinde yeller esen o düzlükteydi.

"Sürekli söylüyorum," diye karşılık verdi Illium, "ama Raphael seni kovmayı reddediyor." Elindeki gümüş bıçağın parlaklığı giderek arttı. "Dövme hakkında ne düşünüyorsun?"

Dmitri ayağa kalkıp kafayı diğer tarafa doğru çevirdi. Ölü adamın sol elmacık kemiğini kaplayan dövme Kril alfabesindeki harfleri andıran siyah lekelerden bir şerit şeklinde Armaik olabilecek bir dilde, üç cümle halinde yazılmıştı. Hem çok karmaşık, hem de sıradışıydı... yine de Dmitri'ye göre bu işte bir bit yenliği vardı.

Dmitri bunu ya da benzerini daha önce görmüştü ama neredeyse binyıldır hayattaydı ve anısı bir gölge gibi silikti. "Kimliğini tespit etmeyi kolaylaştırır." O küçük sivri köpek dişlerine ışık vurdu. Dmitri de ilk bakışta gözden kaçırdığı bir şeyi gördü. "Eğer köpek dişleri gençse, adamın hâlâ inzivada olması gerekirdi."

Vampirler Yaratıldıkları ilk birkaç ayda, toksin hücrelerine işleyerek fani bedenlerini ölümsüze çevirirken zar zor yürüeyebilen yaratıklardı, hayvandan bir gömlek iyiydiler. Hatta birçoğu, gerekli uyanık kalma dönemleri dışında, dönüşümlerini özellikle komada geçirmeyi tercih ederdi. Dmitri vahşi Yaratılışından sonraki ayları soğuk bir zeminde, demir prangalara vurulmuş halde geçirmişti. Çıplak vücudunun altındaki buz gibi taşlar; boynu, el ve ayak bileklerindeki sert demir halkaların sıkılığı dışında, o dönemden aklında pek bir şey kalmamıştı.

Ancak neredeyse-ölümsüz olarak uyandıktan sonra başına gelenler... on binyıl yaşasa da, asla unutamazdı.

Görüş alanını müthiş bir mavilik kapladı, titreşen sarı ışıktaki Illium'un kanatlarındaki pırıltılı gümüş tüyler âdeta sıvı kalaya dönüştü. "Lonca'nın veri tabanı iyidir," dedi melek, kanatlarını kapatıp bıçağı da aynı anda ortadan yok ederek.

"Evet." Dmitri, Lonca'nın işbirliği olmaksızın o veri taban-

larına ulaşmanın çeşitli yollarını biliyordu, daha önce defalarca yapmıştı ama bu davaya avcıları da dahil etmek akıllıca bir hamle olabilirdi çünkü benzer olaylara rastlarılarsa, Dmitri'ye haber verebilirlerdi çünkü binyıla yakın zamandır keskinleşmiş içgüdüler, ona bu davayı kendi elleriyle çözmesi, Lonca'ya aktarmaması gerektiğini söylüyordu. "Torba nerede?"

Illium bir çöp torbası çıkarınca tek kaşını kaldırdı. "Elena'nın sana şimdiye dek bir şeyler öğretmiş olacağını sanırdım."

Melek tüylerindeki aynı maviliğe batırılmış siyah kirpikli altın gözleriyle ona hiç beklemediği kadar ağırbaşlılıkla baktı. "Sence tekrar düşer miyim, Dmitri?" Sesinde anılar ve acıların fısıltısı gizliydi. "Kanatlarımı kaybeder miyim?"

Dmitri bu soruya hiç şaşırmadı. Illium, keskin zekâya sahip olduğu için Raphael'in Yediler'inden, yani başmeleğin hayatını canı pahasına korumaya yemin etmiş ekipten biri değildi. Dmitri o sıradışı bakışlara şimdi gözlerini dikti. "Sen ona hiçbir erkeğin, bir başmeleğin karısına bakmaması gereken şekilde bakıyorsun." Illium'un ölümlülere karşı zaafı vardı ve Elena artık melek olmasına rağmen, incinebilir bir insan kalbine sahipti, bu yüzden kendini hâlâ ölümlü gibi görüyordu.

Mavi kanatlı melek hiçbir şey demedi ve Dmitri kafayı plastik poşete koydu. Başkasının toplayabileceği başka herhangi bir delil yoktu... Şişip Hudson yüzeyine çıkmış ve güneşin son ışıkları gece tarafından yutulmadan hemen önce, nehrin üstünden uçan Illium tarafından tespit edilip çıkarılmış olan kafa, herhangi bir yerden geliyor olabilirdi.

"Beni zorluyor," diye itiraf etti melek sonunda. "Ama o Efendi'mize ait ve o ilişkiyi canım pahasına korurum." Sessiz, ihtiraslı, kendinden emindi.

Dmitri lafı burada bırakabilirdi ama ortada tehlikeli bir çekimden daha fazlası dönüyordu. "Benim kaygım, ihanet değil zaten. Benim kaygım sensin."

Kaprisli bir rüzgâr Illium'un saçlarını suratına savurup indirdi. "Amanat'ta," dedi, yeni uyanmış kayıp şehri kastederek,

"Elena onu senden korumam için bana ihtiyacı olduğunu söyledi." Cılız bir tebessüm etti. "Şaka yapıyordu ama yine de, kendi tarafında bir adamının olmasından zarar gelmez."

Dmitri, Raphael'in kendine eş seçtiği Lonca Avcısı'na karşı duyguları hakkında Illium'un ima ettiği değerlendirmeye itiraz etmedi. "Lijuan saldırdığında hayatını kurtardığına inanıyor musun?" Illium'un aktardıkları akla yatmasa da, Caliane'nin uyanışından kısa süre sonra onunla temasa geçen Raphael bile bizzat bunu doğrulamıştı.

"Gerçeği yalnız Raphael biliyor ama ben ne gördüğümden eminim," dedi Illium, olayların hatırasıyla ciddileşerek. "Ölüyordum ama sonra yaşadı, ellerinde yanan alevler tanyeri tonlarında idi."

Elena'nın kanatlarının yumuşak renklerindeydi yani.

Dmitri temkinli kalmayı sürdürüyordu. Elena melekler arasında en zayıf olandı, fani kalbi kesinlikle başmelekler dünyasında hayatta kalmaya dayanacak kadar güçlü değildi. "Raphael'in kalkanında kalıcı bir çizik oldu o." Raphael'in sağ kolu ve yardımcı olarak Dmitri bunu asla kabul etmeyecekti, halbuki onu korumaya ant içmişti ve bu andını her ne pahasına olursa olsun, sonuna kadar tutacaktı.

"Sen hiç kalkanında böyle bir çizik oluşturan bir kadınla tanışmadın mı?" Illium'un tüylerinden biri yere düştü ama yavan betona değmeden uçup suya kondu. "Seni tanıdığım onca yıldır, bir kere bile gerçekten benim diye sahiplendiğin bir sevgilin olduğunu görmedim."

"Gözüm yollarda seni bekleyeceğim Dmitri."

Illium hepi topu beş yüz yaşından biraz büyüktü, Dmitri'ye bine merdiven dayamıştı. Daha önce olanlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu... yalnızca Raphael bilirdi. "Hayır," dedi Dmitri ve asırlık bir uzmanlıkla aynı yalanı sıktı. "Zayıflık bir adamın ölümüne sebep olur."

Illium'un çok imrendiği ama kanatları yüzünden binip kullanamadığı, ateş kırmızısı Ferrari'ye ulaştıkları sırada mavi melek

nefesini verdi, "İnsanlığını yitirme Dmitri. Seni sen yapan budur," dedi. O imkânsız güzellikteki kanatlarını ardına kadar açtı ve günün birinde neye dönüşebileceğini önceden belli eden bir zarafet ve kuvvetle havaya yükseldi.

Meleğin, gecenin karanlık ritmi üstüne serilmiş, yıldızlarla dolu Manhattan göğüne uçuşunu ve pırıltılı siyahın içinde hayal meyal bir gölge oluşunu izlerken, Dmitri buruk bir tebessüm etti. "Ben insanlığımı uzun zaman önce kaybettim Bluebell."

Honor, Lonca Akademisi'nin ana binasının yeraltındaki derinliklerindeydi, efsanevi avcı ve kaşif Amadeus Berg denen birisiyle, on dördüncü yüzyıldan kalma, ışıktandırılmış bir metne uzun uzun bakarken cep telefonu çaldı. Aniden yükselen sesle irkilip telefonu masada anahtarlarının yanına koyduğu yerden aldı. "Sara?" dedi, ekranda yanıp sönen Lonca Yöneticisi'nin özel cep telefonu numarasını tanıdı.

"Honor." Gayet net. Dolambaçsız. Sara. "Neredesin?"

"Akademi kütüphanesinde nadide kitaplar bölümündeyim." Burada depolanan kitapların eskiliğinden dolayı loş ışıqla aydınlatılmış ve hiç değişmeyen, orta ısıya ayarlanmış bu oda, ona bir sığınak olmuştu, pek az kişi buraya girmeye cesaret ederdi.

"Güzel. Fazla uzakta değilsin." Kâğıt hışırtısı sesi çıktı. "Kule'nin bir danışmana ihtiyacı var ve mevzu senin uzmanlık alanın. İşin bitince..."

Honor, yöneticinin sözlerinin devamını dinlemedi çünkü kulaklarına gümbür gümbür kan akın etmişti. Yüzü ısınmaya başladı, sanki derisi yanmaktan kabuk kabuk soyulacak, çıplak etini zalim havaya maruz bırakacaktı. "Sara," diye yumurtladı, parmaklarıyla masanın kenarını sıkınca bir zamanlar güneş ışığından açık kahveye dönmüş, oysaki şimdi mat ve donuk kalmış parmaklarının derisi gerilip bembeyaz oldu. "Gelemeyeceğimi biliyorsun." Dehşeti, içinde kalan en ufak gurur kırıntısından daha büyüktü.

"Evet, gelebilirsin." Sara kibar ama kararlı bir tonla konuştu. "Kendini sonsuza dek Akademi'ye gömmene izin vermem."

Honor eliyle telefonu sıkıyordu, kalbi o kadar hızlı ve küt küt atıyordu ki, canı yandı. "Peki ya ben gömülmek istiyorsam?" diye sordu, omurgasını boncuk boncuk terleten, kemiklerini una çeviren aynı korkuyla savaşıyor.

"O zaman sert çıkmam ve sana hâlâ aktif bir avcı olarak sözleşmenin devam ettiğini hatırlatmam gerekir."

Honor'ın dizlerinin bağı çözöldü, sandalyeye yığıldı. Lonca, bildiği tek yuvaydı, avcı arkadaşları da ailesiydi. "Ben bir eğitimcimim." Bu durumdan çıkabilmek için son bir çabayla çırpındı.

"Hayır, değilsin." Yumuşak bir tonda söylenmiş olması, bu ikazı hiç merhametli kılmıyordu. "Orada kaldığın aylar boyunca tek bir ders bile vermedin."

"Ben şey..."

"Honor." Tek ve nihai bir kelime.

Honor elini masanın üstünde yumruk yaptı ve şok edici bir dikkatsizlikle cilalı ahşap masaya atıverdiği el yazmasının solgun mavilerine ve ihtiraslı kırmızılarına kör gibi baktı. "Ayrın-tıları ver."

Sara nefes verdi. "Bir yanım seni pamuklara sarmak, hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceği bir yerde güvende tutmak istiyor," dedi, o sert dış görünüşün altındaki cömert yüreğini ele veren bir coşkuyla, "ama diğer yanım böyle yaparsam, seni sakatlayacağımı söylüyor ve buna izin veremem."

Honor yüzünü buruşturdu. Sözcüklerin acı olmasından değil, doğruluğundan dolayı buruşturdu. Honor bütün değildi, son on aydır bütün değildi. "Benden artık ne köy olur, ne kasaba Sara." Bazen hâlâ, *o pis çukurda, her yanım kan, ter ve... başka vücut sıvılarıyla kaplı halde değil miyim, şimdi yaşadığım hayat aklını oynatmış bir beynin hayal ürünü değil mi?* diye şüpheye düşüyordu.

Ardından Sara'nın jilet gibi kesen sözleri, bunun gerçek olduğunu vurguladı. Çünkü eğer Honor acımasız gerçeklerden

kaçmak için bir fantezi dünyası kurmuşsa, Lonca Yöneticisi bu kadar inadım inat ısrar etmezdi, değil mi?

"Ransom ve Ashwini sen arkanı dönüp pes edesin diye canları pahasına seni oradan kurtarmadı." Honor bileklerindeki bağları çözen elleri hatırladı, onu kaldırıp acı veren ışığa çıkaran kolları... "Parçaları bul ve benliğini dikip tamamla."

Honor'ın midesi şu anda iyice çalkalanıyordu, boştaki yumruğunu sıkıp sıkıp açıyordu. "Şimdi selam çakıp evet efendim demem mi gerekiyor?" Laf sokmak niyetinde değildi çünkü hastanede kalırken ara ara uyanıp da Sara'yı gaddar, koruyucu bir güç olarak yatağının yanında otururken gördüğünü hatırlıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi yönetici, "kıcımlı kaldırıp taksi tutmaya gidiyorum, diyeceksin. Saat daha sekiz buçuk, o yüzden taksi bulmakta sıkıntı çekmezsın."

Honor'ın sırtından yukarı buz gibi bir ürperti çıktı, üstdudağı hafifçe terledi. "Bir meleklerle mi buluşacağım?" *Lütfen evet de*, diye sessiz bir çaresizlikle yalvardı. *Lütfen*.

"Hayır, Dmitri ile buluşacaksın."

Koyu bal rengi tenli ve kalp kırarak güzellikte yüzlü bir adamın görüntüsü zihninde canlandı. "O bir vampir." Neredeyse sessiz bir fısıltı çıkmıştı ağzından. Bu şehrin, hatta ülkenin bildiği en esaslı vampirdi.

Sara uzun bir süre cevap vermedi. Neden sonra, sarsıcı tek bir soru sordu. "Mutlu musun Honor?"

Mutlu mu? Honor, artık mutluluğun anlamını bilmiyordu. Belki de hiçbir zaman bilmemişti, gerçi beş yaşında yetimhaneyi terk edip koruyucu ailelerin öz çocuklarını izlerken mutluluğa dair bir şeyler öğrendiğini sanmıştı. Şimdiyse... "Yuvarlanıp gidiyorum."

"Yeterli mi?"

Honor güçlükle parmaklarını açtı, avuç içlerinde izi çıkmış tırnaklarının yarım ay şeklini gördü, kırmızı ve öfkeliydi. Lonca bir rehber danışmanın masrafını karşılıyordu ve Honor ihtiyaç duydukça da karşılamaya devam edecekti. Honor ise ona üç

defa gittikten sonra, avcılarla ilgilenmeye alışkın, bu tatlı, sabırlı kadına hiç açılmayacağını fark etti.

Onun yerine, uyanık kalmaya ve hatırlamamaya çalıştı.

Göğüslerine, bacaklarının iç kısmına, boynuna saplanan sivri dişler, Honor inleyip yalvarırken ona sürtünen tahrik olmuş bedenler.

Honor ilk başta güçlü durmuştu, hayatta kalıp bu piçleri lime lime doğramaya kararlıydı.

Ama onu iki ay ellerinde tutmuşlardı.

İki ay içinde bir avcıya, bir kadma, çok şey yapılabilirdi.

"Honor?" Sara'nın sesi endişe doluydu. "Bak, başka birisini ayarlayabilirim. Seni çok fazla zorladım."

Bir kaçış imkânı. Ancak anlaşılan Honor'm içinde az da olsa gurur kalmıştı çünkü ağzını açtığı anda, sözleri kendini tutamadan çıkıverdi. "On dakika sonra yoldayım."

Ancak telefonu kapattıktan sonra bir noktada eline bir tükenmez kalem aldığını... ve not tuttuğu deftere Dmitri'nin adını defalarca yazdığını fark etti. Parmakları kasıldı, kalem elinden düştü.

İşte yine başlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Işıl ışıl Kule, Manhattan manzarasına hâkimdi ve başmelek Raphael bölgesini bulutları delen bu binadan yönetirdi. Honor taksiye parasını ödedi, dizüstü bilgisayarının çantasını omzuna astı ve başını kaldırıp baktı. Melekler, kanatları pırlantalar saçılmış gökyüzünde peş peşe inip binaya konuyor, bazıları da binadan havalanıyordu. Honor meleklerin şahane güzelliklerinin silueti dışında bir ayrıntı seçemedi ancak yakından bakınca nefes kesici oldukları kadar, insanlıktan uzaktılar... gerçi Lonca'daki söylen-tilere bakılırsa Raphael ile yüz yüze durmadığınız sürece insanlıktan uzağın ne olduğunu anlayamıyormuşsunuz.

Birbiriyle kıyaslanamaz yetenekleri, dolayısıyla görevleri göz önüne alındığında Honor, Elena'yı uzaktan tanıyordu, diğer avcının bir başmeleği nasıl sevgili olarak idare edebildiğini hayal edemiyordu. Elbette, şu anda ona sorsalar, buraya buluşmaya geldiği adam yerine, Raphael'le uğraşmayı yeğlerdi... çünkü bu adam hem bir kâbus, hem de karanlık, baştan çıkarıcı bir rüyaydı.

Honor gökyüzünün bir kaçış olduğu yanılsamasından gözlerini zorla ayırarak dişlerini sıktı, gözlerini ileri dikti ve özel yoldan Kule'nin girişine kadar dümdüz yürüdü. Giriş jilet gibi siyah bir takım elbise giymiş ve suratını kaplayan güneş gözlüğü takmış bir vampir tarafından korunuyordu. Vampirin karşısında

durduğu saniye boğazı kurudu, iç organları buruldu ve gözlerinin önünde siyah noktacıklar uçuşmaya başladı.

Hayır. Hayır. Bir vampirin karşısında düşüp bayılmayacaktı.

Gözlerini yaşartacak kadar sert bir şekilde dilini ısırp bilgisayar çantasının askısını düzeltti ve güneş gözlüğüne bakıp camlarda kendi yansımasını gördü. "Dmitri ile görüşmem var." Honor'ın sesi yumuşaktı ama titremedi ve bu bile kendi içinde bir zaferdi.

Vampir kuvvetli eliyle kapıyı açtı. "Beni takip et."

Honor, Kule'nin çevresindeki güvenli alana adımını attığından beri etrafının neredeyse-ölümsüz yaratıklar tarafından kuşatıldığının bilincindeydi ancak onları görmediği sürece öyle bir yerde değilmiş gibi kendini kandırabiliyordu. Artık öyle bir seçeneği yoktu ama. Tam önünde duran, ceketi omuzlarına tam oturan, takım elbiseli ve ten rengindeki tarçımsı tonlardan Hint kökenli olduğu anlaşılan vampir, en yakınındakiydi sadece. Ondan başka daha bir sürü vampir, altın varaklı gri mermer lobinin köşelerinde şık avcılar gibi dikiliyor, nöbette bekliyordu. Bir de gecenin geç saatine rağmen danışma masasında oturan, güzel bir kadın vardı.

Danışmadaki kadın, badem rengi gözlerinde hoş bir bakışla Honor'a gülümsedi. Honor da ona gülümsemeye çalıştı çünkü mantıklı yanı, bütün vampirlerin aynı olmadığını biliyordu ama suratı donup taşlaşmış gibiydi. Zorlamak yerine, en temel düzeyde sakinliğini korumaya odaklandı.

"Cevap vermiyor. Katatoni nöbetinde."

"Teşhis?"

"Söylemesi olanaksız. Bunu söylemem gerektiğini biliyorum ama bir yanım, ölse daha iyi diyor."

Honor yatakta gözleri açık karanlığa bakarken ve rüyalarında peşini bırakmayan o pis dehşetle savaşıırken sıklıkla yüzü olmayan bu doktorun haklı olduğunu düşünürdü. Ancak bu gece, bu anı içinde başka bir duyguya yol açtı.

Öfke.

Honor'ı şaşırtan, zonklayan histi.

Hayattayım. Sağ kaldım. Kimsenin bunu elimden almaya hakkı yok.

Kendi öfkesi karşısında duyduğu şaşkınlık, Armani takım elbiseli ve sıradan bir nöbetçi olmadığını gösteren, etrafa güç yayan havaya sahip bir vampirle birlikte tıklandığı asansörde yukarı çıktığı süre boyunca devam etti.

Asansörün kapıları onları, kalın siyah halı döşeli ve aynı gece yarısı tonlarına boyalı pırıltılı duvarları olan bir katta indirmek için açılınca Honor nefesini tuttu. Etrafta, yerin hemen altından hissedilen, cinsel bir nabız atıyordu... zarif, sık, siyah sehparın üstünde kristal vazolarda duran güller, yoğun ve kan kırmızısıydı; halı basmaya kıyamayacağınız kadar kabarıktı ve duvardaki boyada altın zerrecikleri ışıldıyordu.

Duvarların birinde asılı duran tablo, zalim acımasızlığıyla agresif bir kırmızıydı.

Tensel.

Güzel.

Ölümçül.

"Bu taraftan."

Yaratılmışların yanında güvende olmadığını bilmenin verdiği bir hisle kanı damarında gürül gürül atan Honor, rehberini iki adım arkadan takip etti; böylece eğer adam aniden arkasını dönüp boynuna saldırırsa, Honor gafil avlanmayacaktı. Tabancasını, en sevdiği soluk gri hurkanın altına sakladığı bir omuzluğa sokmuştu, bıçağı bacağının üstünde uluorta açıkta duruyordu ama kollarına taktığı kayışlarda saklı iki bıçak daha taşıyordu. İçgüdüleri ve deneyimleri sayesinde iki yüz yaşından büyük olduğunu tahmin ettiği bir vampirin karşısında, hiçbirisi yetmezdi ama en azından Honor direnmiş olurdu.

Vampir, açık bir kapının önünde durup Honor'ı içeri soktu ve tekrar dönüp asansörün yolunu tuttu. Honor içeri doğru bir adım attı... ve donakaldı.

Dmitri kalın camlı bir çalışma masasının karşı tarafında ayakta duruyordu, arkasında Manhattan gece manzarası ışıldıyordu;

başı öne eğikti ve elindeki kâğıtta yazanları okurken ipeksi siyah saçları alnına düşmüştü. Eskiden... *şeyden önce...* bu vampir onu büyülemişti, gerçi Honor onu yalnızca uzaktan ya da ekranlardan görmüştü. Hatta Dmitri'nin hareketlerinden bir anı defteri bile yapmıştı, öyle ki kendini hastalıklı bir dikizci gibi hissetmiş ve defteri yakıp yok etmişti.

Yine de kendini bildi bileli bu adama karşı duyduğu o tuhaf, mantıksız zorlama çekimden kurtulamamıştı. Ne olursa olsun kurtulamamıştı... o pis rutubetli bodrum katı ve dehşeti yaşayana dek. İşte o olay her şeyi uyuşturmuştu ve Honor şimdi, *acaba ben hep mi biraz olsun kafadan kontaktım da, tensel zulüme, acıyla dolu zevke meyilli olduğu söylenen bir yabancıya kafayı takmıştım,* diye merak etti.

Sonra Dmitri başını kaldırıp baktı.

Honor nefes almayı kesti.

Dmitri kapmın eşiğinde dikilen kadını kaleydoskop görüntüleri arasında gördü. Ense boyunda kesilmiş, doğal kıvrıcık, yumuşacık, abanoz siyahı saçları vardı. Köşelerden yukarı doğru çekilmiş, insana musallat olan, içlerine bir şeyler musallat olmuş gözleri ve güneşte sıcak bal rengine dönüştüğünü bildiği açık kahve bir ten... "Hawaii doğumlu musun?" diye sordu. Danışmanlık hizmeti vermeye gelmiş bir avcıya sorulması garip bir soruydu.

Honor uzaklardaki ormanlardan ve saklı mücevher taşlarından dem vuran, uzun kirpikleriyle gözlerini kırptırdı. "Hayır. Okyanustan çok uzakta, kimsenin bilmediği bir kasabada doğdum."

Dmitri cam ve çelikten çalışma masasının etrafından dönüp ona doğru yürümeye başladı. Bir an için, kız geri geri kaçıp apar topar koridora fırlayacak zannetti ama sonra Honor omurgasını dikleştirip olduğu yerde durdu. Dmitri kızın gözlerinin arkasında huzursuzca kıpırdanan, keskin ve buruk korkusunun

bilincindeydi ama yine de Honor'ın etrafından dolaşıp kapıyı sertçe kapattı.

Dışarı çıkmasına izin vermek gibi bir seçenek yoktu.

Bir kez daha yüzüne dönük durmak için hareket edince avcı o çirkin korku dalgasını sert bir kontrolle bastırdı ama kesik kesik nefes alıyor ve bakışlarını sürekli ondan kaçırıyordu. "Adın ne?"

"Honor."

Honor. Dmitri adın tadına baktı, kızı yakıştırdı. "Doğuştan avcı mısın?"

Honor başını iki yana salladı.

Dmitri hiç şaşırmamıştı. Elena muhtemelen Lonca Yöneticisi'ni, Dmitri'nin kan kokusundan vampirlerin izini sürme yeteneğiyle doğan avcılar baştan çıkaracak ve kandıracak, şahane kokular yayma becerisine karşı uyarmıştı. Ancak bu kadın, Honor denen bu kadın... Dmitri şuh kokuları kullanıp onu kıpkırmızı etmek, vücudunu çaresiz bırakmak, tahrik olduğunu belli eden kokusunu almak istiyordu.

Honor'ın ona yalan söylemediğinden emin olma içgüdüleriyle ona doğru altın gibi eriyen şampanya ve şehvetin kokusunu, ayışığında duran orkide ve kadın tenine değen, çikolataya batırılmış çileklerden bir arzu fısıltısı gönderdi. Honor başını hafifçe yana salladı. Kaşlarını hafifçe çatmasıyla alnında beliren çizgilerin bir yansıması olacak kadar belli belirsiz bir hareketi.

Demek kendi kimliğini belli edecek ya da Lonca tarafından doğuştan avcı sayılabilecek kadar güçlü değildi ama yine de koku tuzağına çekilebilecek kadar vardı. Keşfettiği bu bilgi Dmitri'yi hiç şaşırtmadı. Bu yeteneğini geliştirdiği yüzyıllar içinde ona benzer birden fazla avcıyla tanışmıştı; bu avcılar en ufak bir avcılık soyundan gelseler bile bir şekilde Lonca'ya çekiliyorlardı. Elbette bu demekti ki Dmitri, Honor'ı doğuştan bir avcı kadar kolay baştan çıkaramazdı... ancak mesele seksse, koku onun tek silahı değildi.

Bakışlarını tekrar üstünde gezdirince kızın boynunda düzensiz atan nabzını fark etti ancak asıl dikkatini çeken o noktada-

ki teniydi. "Kimin senden beslenmesine izin veriyorsan," dedi, içinde ufak bir hinlik taşıdığını bildiği pürüzsüz bir mırıltıyla, "pek bir pasaklıymış." Kızın yara izlerinden, yırtıp saldıran bir vampir olduğu anlaşıyordu.

Honor omzundan indirdiği bilgisayar çantasının askısını avucunun içinde sıkı. "O seni ilgilendirmez."

Dmitri, kızın içinde şahlanmış, ham ve kanayan korkuya rağmen ona bunu diyecek yüreği bulduğuna şaşırınca tek kaşını kaldırdı. "Evet, ilgilendirir." Dmitri birçok güzel kadını yatağa atmış, bazılarını zevkten, bazılarını da bir daha onunla oynamasını öğreten tensel hoyratlıklardan hıçkırı hıçkırı ağlayarak bırakmıştı. Honor güzel değildi. İçi çok fazla korku doluydu. Dmitri, yatakta bir parça korkudan hoşlanırdı ama çoğu durumda, partnerinin de zevk almasını önemserdi.

Havayı bile kezzaba çeviren terör hisleriyle dolu, bu ruhu kırılgan avcı, Dmitri'nin ağzının ilk dokunuşuyla tuzla buz olan bir cam gibi çatır çatır kırılırdı. Buna rağmen Dmitri, güneşin parlatması için yapılmış o ciltte parmaklarını gezdirmek, dudaklarının dolgun kıvrımlarını, boynunun uzun hattını takip etmek istedi ve bu çekim öylesine güçlüydü ki, âdeta bir uyardı. En son aletin beynini yönetmesine izin verdiğinde neredeyse bir başmeleğin oyuncak suikastçısı olmuştu.

Arkasını dönüp geniş masasının arkasına geçti ve yerde duran çöp torbasını aldı. "Dövmeler konusunda deneyimin var sanıyorum?"

Honor kaşlarını çattı, kafası karıştığından bir an için Dmitri'nin şimdiye dek algıladığı leziz duygu silindi. "Hayır. Benim uzmanlık alanım kadim diller ve tarihtir."

Lonca Yöneticisi akıllılık etmiş. "O halde, bana bu mürekkeple yazılmış yazı hakkında tüm bildiklerini anlat." Dmitri bu kez eldiven kullanıp kafayı çıkardı ve torbanın üstüne koydu, kafanın kesildiği yer plastiğe pıt diye yapıştı.

Avcı, gözleri bu iğrenç delile kenetlenerek arkaya doğru sendeledi. Bakışlarını tekrar Dmitri'ye çevirdiğinde, Dmitri bu su-

ratta yoğun tiksintiyle karışık korkuyu gördü ve, *bu kız hayatı boyunca hiçbir poker oyununu kazanabilmiş midir*, diye merak etti. Honor, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

"Hayır." Doğruyu söylemişti. "Sen nasılsa yoldasın diye buzdolabına koymaya gerek yok diye düşündüm."

Öylesine insan olmayan bir yorumdu ki bu, Honor bir dakika durdu, zihnindeki ölçütleri yeniden düzenledi. Çünkü bu esmer erkeksi güzelliğe ve modern kibarlığa rağmen, Honor bir insanın karşısında değildi. Yakınından bile geçemezdi. "Kaç yaşındasın?" Medyadaki spekülasyonlar dört yüzle altı yüz arası diye tahmin yürütüyordu ama o anda Honor yanıldıklarını anladı. Hem de *fena halde*.

Dmitri, Honor'ın ensesindeki tüyleri diken diken edecek şekilde tebessüm etti. "Seni korkutacak kadar yaşıyım."

Evet. Honor ona yalnızca zarar vermek isteyen vampirlerle bir odada kapalı kalmıştı, istismarlarının yara izlerini hâlâ taşıyordu ama sırf varlığıyla kanını donduran birisinin huzurunda hiç bulunmamıştı. Yine de Dmitri her ne kadar güçlü bir piç, pervasızın önde gideni olarak nam salmış olsa da, insan dünyasında gayet iyi hayatını sürdürüp gidiyordu. Demek ki, istediği zaman o ölümcül gerçeği maskeleyebiliyordu ancak takım elbisesinin medeni görüntüsü altında, gerçek kimliği buydu. Enseden kesik bir kafaya, bir boylu topuymuş gibi bakabilen bir adamdı.

Honor bu bilgiyi aklının bir köşesinde tutup çantasını onun tarafında sandalye olmadığı için cam masanın üstüne koydu ve kökünden kesilmiş kafaya bakmak için öne eğildi. "Suda mı kalmış?" Deri ıslanıp şişmişti, hamur gibiydi, kırıxıp beyazlamıştı. Sanki banyoda saatlerce mutlu mutlu yıkanmıştı.

"Hudson."

"Adamakıllı bir adli tıp ekibi tarafından incelenmesi gerek," diye mırıldandı Honor, dövmenin tüm hatlarını görmeye çalışarak. "Laboratuvar aletlerine erişime ihtiyacım var çünkü..."

Eldivenli eller baktığı yeri bölüp kafayı tekrar çöp torbasına soktu. "Beni takip et tavşancık."

Honor'ın boğazı yandı, damarları kızarıp belirginleşti ama bilgisayarını kapıp söyleneni yaptı. Dmitri'nin sırtı arkadan kaya gibi ve güçlüydü, saçları ışığın altında yoğun, kışkırtıcı bir parlaklıktaydı. Honor, yanından yürümeyince Dmitri omzunun üstünden eğleniyormuş gibi bir bakış attı, ancak kahkahası uzun yıllar yaşadığını gösteren o temkinli gözlere ulaşmadı. "Ah, işte eski kafalı bir kadın."

"Ne?" Vücudu adrenalinden doz aşımı yaşayan Honor, tüm konsantrasyonunu nefes almaya ayırmıştı.

"Bir erkeğin üç adım arkasından yürümek senin hayat felsefen anlaşılan."

İçinden bıçağına uzanmak geldi. Ya da tabancasına.

Dmitri ise sanki aklından geçenleri okumuş gibi gülümseyerek Honor'ın yukarı çıkarken bindiğinden farklı bir asansöre yürüdü ve eldivenini çıkarıp avucunu tarayıcıya tuttu. Küçük tarayıcı ekranı yeşile döndü, kapılar açıldı ve Dmitri elini sallayarak içeri girmesini işaret etti. Honor binmeyi reddetti. Dmitri, bir hamle yaparsa onu yenmesi için hiç umudu olmayacak kadar yaşlı olabilirdi ancak Honor'ın içindeki ilkel hayvan karşısında mantığın hiç şansı yoktu, yani canavarların geldiğini görmezseniz, yara almanız çok daha kolay olabilirdi.

"Ben de kibarlık ediyordum," diye ağzını yaydı Dmitri, çeliktен kafese adımını atıp Honor'ın binmesini bekledi, ondan sonra elektronik tuş takımına bastı.

Asansör Honor'ın midesini ağzına getirecek bir hızda düşmeye başladı ama bundan korkmadı. Asansörde yanında duran yaratık bunu yapıyordu. "Kes şunu," dedi Honor, Dmitri ona kahverengi gözleriyle uzun uzun bakmaya devam edince. Evet, bir zamanlar bu adamı beğenirdi ama uzaktan uzağa.

Yakından bakıldığında Honor onunla baş başayken güvende olmadığını son derece farkındaydı. *Dmitri, sırf sesinin o şahane ipeksiliğiyle beni lime lime ederek eğlenecek güce sahip*, diye düşündü Honor... sonra ona gerçekten zarar vermeye başladılar.

“Erkek arkadaşın,” diye mırıldandı Dmitri, bakışları yine Honor’ın boynuna kayarak, “belli ki sana göstermesi gereken ihtimamı göstermemiş.”

Honor’ın içinden kahkahalar atmak geldi ama kendini tuttu. Dmitri kesinlikle korkusunun tadını almıştı ama Honor ona en ufak bir ipucu vermeyecekti. “Sen hiç kimsede izini bırakmadın mı Dmitri?”

Dmitri duvara yaslandı. “Benim bıraktığım izler tamamen kasten olur.” Hisleri coşturan bir ses, kışkırtıcı sözler kullanmıştı ama Honor’ın saldırıya uğramış boynuna dikilen bakışları hiç yumuşamadı.

Yara izi o kadar kötü değildi, sadece vampirin teki beslenirken biraz kendinden geçmiş gibi duruyordu. En sonunda olmuştu bu. İlk başta, Honor kendilerine zevk vermeye devam etsin diye, onu mümkün olduğunca zarara uğratmadan tutmaya çalışmışlardı. Onlar, o “medeni” vampirler, Honor çırılçıplakken ve gözleri bezle bağlıyken ondan neredeyse narince, göğüslerini ve bacaklarını okşaya okşaya beslenen o vampirler, en dehşet verici yaratıklardı. Ve hâlâ *dışarıda serbesttiler*.

Serin bir esintiyle birlikte kapılar açıldı.

Anıları onu dibe çekmeye kalkışırken bile Honor gözlerini Dmitri’den hiç ayırmamıştı ve onunla birlikte dışarı çıktı. İki yandaki cam duvarlar, arkasındaki ofisler, bilgisayarlar... ve son teknoloji ürünü laboratuvarlar dikkatini çekti. “Bunların burada olduğunu hiç duymamıştım.”

Dmitri laboratuvarlardan birinin kapısını açtı. “Yeni ekledik. Kimseye bahsetme, yoksa bir gece sıcacık yatağında kıvrılmışken seni ziyaret etmek zorunda kalırım.”

Bu alelade yorumu duyunca Honor’ın bütün vücudu kasılıp kaldı. “Dedikodu yapmak huyum değildir.”

“Al.” Çöp torbasını ve içindekileri çelik masalardan birine bıraktı. Elindeki görevin korkunç doğası gereği, üstüne ikinci bir deri gibi giydiği seks cazibesini köreltmeliydi. Tabii sekste kan ve acı dokunuşundan hoşlanıyorsanız. Fakat öyle olmamıştı.

Dmitri gayet sofistike ve seksiydi, Honor'ın ne gece ne gündüz yatağında görmeye meraklı olacağı bir yaratıktı.

Dudakları, özellikle bir kadını günah fantezileriyle baştan çıkaracak altdudağı, Honor'ın aklından geçenleri okumuş gibi kıvrıldı. "Deriyi yüzmene yardım etmemi ister misin?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Hayır.” Honor’ın üst kattaki tepkisi, Dmitri’nin vurdumduymazlığınaydı, yoksa bu pis bulgu üstünde tek başına çalışmakla bir sorunu yoktu. “Elimden gelen en iyi fotoğrafları çekeceğim, sonra da onlar üstünden çalışacağım, kurban bu haldeyken zor olabilir. Ancak dövme için mikroskopu kullanmak istiyorum, en ince detayı bile kaçırmak istemem.”

Honor artık biraz daha rahat ettiğinden çantasının yan gözüne sokuşturduğu incecik fotoğraf makinesini çıkardı. “Deriyi çıkarmadan önce bir patoloji uzmanı kafayı incelemeli.” Makinenin düğmesine bastı. “Dövmecileri gezip soran biri oldu mu?” Eğer şansları yaver gitmişse, Honor daha net bir resme ulaşabilirdi.

“Evet.” Dmitri az önce çıkardığının yerine yeni bir eldiven takıp kafayı torbadan çekti ve adamın elmacık kemiğinin üstündeki deriyi gerdi, böylece Honor farklı açılardan bir sürü yüksek çözünürlükte resim çekti. “Şimdilik bu kadarı yeterli.” Dmitri kafayı bir tepsiye koyup çöp torbasını atarken Honor da bilgisayarı açıp fotoğrafları yüklemeye koyuldu.

Dmitri’nin kafayı buzluğa kaldırdığının, eldivenlerini çıkardığının ve ellerini yıkadığının farkındaydı; bedeni adamın en ufak bir hareketine bile duyarlıydı. Dolayısıyla, hiç uyarı yapmadan Honor’ın sandalyesinin yanında belirince, içinde uyandırdı-

ğ! duygu öylesine kan dondurucu, öylesine haşindi ki, Honor'm beyninin bazı kısımları çalışmaz oldu. Dmitri ensesindeki hassas deriye dokunmak için saçını hafifçe havaya kaldırınca Honor...

Gürültü. Metalden çıkan yükses sesli bir şangırtı. Kelimeler.

Bir anda kendine geldiğinde Dmitri'den birkaç metre uzak-taydı, uzun bir metal ayaklı tabure aralarında yan devrilmişti. Dmitri'nin yanağında ince bir kan çizgisi oluşmuştu ama gözleri Honor'ın arkasma odaklanmıştı. "Dışarı!"

Honor, birisinin araya girmeye çalıştığını ancak kapı kapan-dıktan sonra fark etti. Avuçları nemliydi, ter damlacıkları omur-gasını kaplamıştı. *Hatırla*, dedi Honor kendi kendine, *hatırla*. Ama zaman geçmişti, Honor'm dilinde iğrenç bir tat bırakan pa-niğin arasında erimişti. "Sana vurdum."

Dmitri elini havaya kaldırıp bir parmağını yanağına sürttü ve parmağının ucuna yapışkan bir kırmızı bulaştı. "Nedense kadın-lara bıçak kullandırtmak isteyen bir havam var."

Of Tanrım. Honor önüne baktı, elinde bir bıçak tuttuğunu ve bıçağın ucunun ıslak olduğunu fark etti. "Özrümü kabul etmez-sin herhalde." Honor'ın beyni öylesine şoka girmişti ki, hissizleş-mişti, o yüzden sakın konuştu.

Dmitri ellerini ceplerine sokup, "Hayır ama suçlarının bede-lini daha sonra ödersin. Şu an, bana bu konuda verebileceklerine ihtiyacım var," dedi.

"Akademi kütüphanesindeki bazı metinlerle karşılaştırmam gerekiyor," dedi Honor, beynini tekrar çalışmaya zorlayıp, bir yandan eli de bacağındaki kınından çektiği bıçağını bir türlü bı-rakmıyordu.

"Güzel. Ama unutma tavşancık, kimseye tek kelime etmek yok." Honor'a o kadar yaklaştı ki, karanlık sıcaklığı sessiz bir tehdit gibi Honor'ı yaladı ve Honor belinde bıçakları olduğu için sevindi. "Sinirlendiğim zaman hiç hoş olmam."

Honor olduğu yerde durdu, panik atak geçirmenin verdiği küçük düşme duygusunu silmeye çalıştı. "Hiç de hoş bir adam olmadığından zaten eminim."

Dmitri ipek çarşaf, erotik fısıltılar ve terden nemlenmiş tenleri çağırıştıran yavaş bir tebessümle cevap verdi. Gülümsemesinin içindeki gizlenmemiş niyetler, kalbinin kaburgasına çarpmasına neden oldu. "Hayır," dedi Honor, çatlak sesle.

"Meydan okuyorsun." Dmitri ona henüz dokunmuyordu ama yine de Honor, yumuşacık, yoğun ve son derece cinsel binlerce tüyden ipe sarmalandığını hissetti. "Kabul ediyorum."

Dmitri bir saat sonra telefon etti çünkü arada başka bir meseleyle ilgilenmişti. "Sara," dedi Lonca Yöneticisi telefonunu açınca.

"Dmitri." Soğukkanlı bir selam geldi karşı taraftan. "Neye ihtiyacın var?"

"Bana gönderdiğin avcının niçin az önce yüzümü çizdiğini öğrenmeye." Yara iyileşmişti bile ama konuya girmek için daha harika bir nokta olamazdı.

Sara nefesini içine çekti. "Eğer ona bir şey yaptıysan, yemin ederim, arbaletimi alır, seni Kule'nin yan tarafına çivilerim."

Dmitri, Sara'yı severdi. "Şu anda biz konuşurken şoförle evine gönderiliyor." Kan davası, Honor'la ikisinin arasındaydı; özel olarak halledeceklerdi. "Ona bir insan şoför verdim."

Sara bıyıkaltından mırıldandı. "Bu görev için en iyi kişi o."

Dmitri dışarıya, Manhattan'm mücevher gibi parıldayan gece manzarasına baktı. "Boynundakini kim yaptı?" Tanımadığı ve onu eğlendireceği sürece yatağına alabileceği bir kadının yaraları karşısında haşın bir tepki duyarak Dmitri'nin damarları soğumuştur. Çünkü Honor'm direnişi merak uyandırıcı ve kafasını dağıtmaya yardımcı olsa da yatağında son bulacağından, hem de sürüne sürüne geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sonra Sara konuştu ve soğukluk, buza dönüştü. "İki ay boyunca onu bir bodrum katında zincirlere bağlı tutan pezevenekler yaptı." Dobra bir özet geçmişti. "Onu bulduğumuzda yaşıyor demeye bin şahit isterdi. Üç kaburga kemiği kırılmış olmasına ve

her yerinden kanlar akmasına, yaraları iltihaplanmasına rağmen herifler mide bulandırıcı oyunlarına devam etmişlerdi...” Sara konuşurken zorlandı, öfkesi ayyuka çıkmıştı ama Dmitri daha fazla duymasa da olurdu.

Olayı anımsıyordu. Lonca, Kule’nin yardımını rica etmiş, hemen de almıştı. Ne var ki, Uram ve Raphael arasındaki feci savaşa yerle bir olan Manhattan’ı yeniden inşa etmekle uğraşmaktan ve daha önemlisi, başmelek vaktinin çoğunu Sığınak’ta, uyuyan eşinin uyanmasını bekleyerek geçirdiğinden Raphael’in bölgesini elinde tutmaya odaklanmaktan Dmitri bu soruşturmaları bizzat kontrol edememişti. İşte bu durum, artık değişecekti. “Saldırganlarının durumu?”

“Ransom ve Ashwini, olay yerinde buldukları dördünden ikisini öldürdü. Diğer ikisi Kule’ye teslim edildi ama onlar en iyi ihtimalle, kiralık kaba kuvvetti...” Sara kesik bir nefes aldı. “Bu olayın arkasındaki kişiler akıllıymış. Hiçbir adli tıp delili bırakmamışlar ve Honor’ın gözleri hep bağlıymış. Onları yakalayacağız.” Buzdan kelimelerle konuştu. “Her zaman yakalarız.”

Dmitri bunun üstüne aramayı sonlandırıp daha saatler sonra uykuya dalacak şehre doğru baktı. Honor’a saldıranların hepsi ölecekti. Sorgusuz sualsiz. Artık tek fark, kızın bıçağını teninde hissettiği, korkusunun çılgınlık atar derinliğinin tadını aldığı için o heriflerin vücutlarındaki hayati organları kesmekten şahsen zevk alacaktı, onları bir deliğe atıp iyileşmelerini bekleyecek... sonra aynısını bir daha yapacaktı.

Böylesi sadistik bir işkence vicdanını hiç sızlatmıyordu.

“Bu kadar inat etmemeliydin Dmitri.” İncecik bir kadın eli çıplak vücudunu okşayıp sönük cinsel organını avucunun içine aldı.

Parlak, alaycı bronzluktaki gözlerde öfke filizleniyordu.

Avucunu toplarına doğru kaydırıp Dmitri’nin gözleri kararana kadar sıktı, kasa dairesinin en altındaki soğuk, karanlık odada, sereserpe açılmış, ayakta duran vücudu onu tutan zincirleri gererek kasıldı. Dmitri’nin pozisyonu, vücudunun her bir kısmını kadına ve onun sözünden çıkmayan yordakçılara açıkta, savunmasız bırakıyordu.

Dmitri'nin görüş açısının kenarlarında siyah noktacıklar uçuşmaya başlayınca kadın onu öptü, tırnaklarını çenesine batırdı ve üstteki kızzılık dışında bembeyaz olan kanatlarını arkada iki yana açtı. "Beni seveceksin."

İlk darbe bir saniye sonra geldi, kadın onu öpmeye devam ederken. Cezaya son verildiğinde Dmitri'nin sırtı kıymaya dönmüştü ve havayı yoğun bir kan kokusu kaplamıştı.

Dudakları kulaklarına değdi, cildine ipek gibi dokundu. "Beni şimdi seviyor musun Dmitri?"

Bir bip sesi oldu.

Dmitri yüzyıllardır hiç aklına gelmemiş anıların görüntülerini kapatarak arkasını döndü ve iç hatta cevap verdi. "Alo?"

"Efendim, Holly Chang'ın davranışlarında bir değişim olursa haber vermemizi istemiştiniz."

Kırk dakika sonra, Dmitri Holly Chang'ın, erkek arkadaşı David'le birlikte yaşadığı, New Jersey'deki küçük banliyö evinin dışında dikiliyordu. Geniş bir bahçe ve yüksek çitler sayesinde komşularından ayrı duran ev, Kule müdahale edip onu çok fazla ölümlüye tehlikeli derecede yakın olacağı apartman dairesinden başka bir yere taşımayı teklif etmese Holly'nin parasının yetmeyeceği bir yerd.

Kadın, aklını oynatmış bir başmelek tarafından sokaktan kaçırıldığında yirmi üç yaşını yeni doldurmuştu. Arkadaşlarının kesilip doğranmasını, uzuvlarının önce ampüte edilip ardından sapık yapboz parçaları gibi yeniden dikilmesini izlemişti. Elena izini bulduğunda kadın çıplaktı ve derisi hepsinin kurumuş kanlarıyla kaplıydı.

Holly bu dehşetten sağ kurtulmuştu ama olaylardan önceki insan gibi değildi. Holly'nin akıl sağlığından şüphe edilmesinin yanı sıra, Uram'm ona ya kendi kanını içirdiği, ya da bilerek cinayet işleme manyaklığını körükleyen toksinden damarlarma

zerk ettiği düşünölüyordu. Emin değillerdi çünkü Holly'nin anıları bulanıktı ve işe yaramıyordu, bulunmasından günler sonra bile korkudan dilini yutmuştu. Tek bildikleriyse... genç kadının değıştiğiydi.

"Giriş kapısının yanında dur," dedi Dmitri onu arayan vampire. Gölgelelerin arasından çıkıp ön odadaki televizyonun ışığı dışında karanlık olan eve doğru yürümeye başladı.

Çıtı pıtı ve dışarıdan bakıldığında narin bir tip olan Holly, kapıya uzanmasına meydan vermeden kapıyı açtı. Uzun kollu beyaz gömleği kan lekeliydi, ağzının kenarları da. Holly elini kaldırıp tersiyle ovaladı ve sıvıyı dudaklarına dağıttı. "Ortalığı temizlemeye mi geldin Dmitri?" Çizgi gibi kısılmış o sinirli gözlerden, eğer Uram'm ona yaptığı şeye karşı savaşı kaybederse Dmitri'nin, kapısını çalan ecel olacağını bildiği düpedüz belliydi. "Komşunun çocuklarından biriydi. Tadı çok tatlıydı."

"Evine bu kadar yakında avlanman çok dikkatsiz bir hareket." Bir elini sol bileğine koyup onu öne çekti ve Holly engel olamadan gömleğin kolunu yukarı sıyırdı. Holly kolunun üst kısmını sımsıkı bandajla sarmıştı. "Ben bir vampirim Holly," diye mırıldandı, başparmağıyla Holly'nin dudağının köşesinden bir damla kanı aldı. "Üstündeki kanın sana ait olduğunu hemen anlarım."

Holly ona dişlerini gösterdi, kolunu geri çekip hızla evin içine girdi. Dmitri de içeri adım atıp kapıyı arkasından kapattı. Buraya defalarca gelmişti, evin içini iyi biliyordu ama Holly'nin peşinden ağzındaki kanı yıkadığını duyabildiği mutfağa gitmektense, evde yalnız olup olmadıklarını anlamak için televizyonu kapattı.

Sonunda parlak bir ampulle aydınlanmış mutfağa girdiğinde Holly bir kurulama bezine yüzünü siliyordu ama kan lekeli gömleği değıştirmemişti. "Dmitri'nin elinden ölüm," dedi, onu tanıyan hiç kimseyi kandırmayacak bir tembellikle kapıya yaslanıp. "Amacın bu muydu?"

Bir zamanlar açık kahve olan, şimdiyse gitgide irislerinin derinliklerine oturan pasparlak yeşil gözleri parladı. Uram'ın

gözleriyle aynı yeşildi artık... ancak bugün erken saatlerde Dmitri'nin yüzüne bıçak atan avcının gözleri kadar koyu değildi. Honor'ın bakışında yasaklanmış derinliklerin gizemi, gecenin karanlığında fısıldanan unutulmaz sırlar saklıydı. Holly'nin gözleriye tam aksine, tırmalayan bir öfke ve aklını başından alan bir kendinden nefret barındırıyordu.

"İşin bu değil mi?" diye sordu Holly. "Bir canavara dönüştüğümü kanıtlarsam, fişimi çekmek?"

"Hepimiz canavarız Holly." Dmitri kollarını göğsünde birleştirip Holly'nin küçücük mutfakta volta atışını izlemeye başladı. "Fakat bunu ne kadar ileri götüreceğin sana kalmış."

Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Holly elleriyle saçını karıştırıyor, titriyordu. Bir daha volta attı. "David beni terk etti," diye baklayı ağzından çıkardı. "Beş gece üst üste beni gözlerim parlayarak onu uykusunda izlerken yakalamayı kaldıramadım." Holly bunun üstüne, Dmitri'nin anladığı kadarıyla kalbini en derinine kadar yaran acıyı saklayamayan bir kahkaha patlattı. "Yüzüne bakmıyordum ki."

"Besleniyor musun?" Holly'nin kana kısıtlı ihtiyacı vardı ve Dmitri, bu kanın tedarik edildiğinden emin oluyordu.

Holly cevaben buzdolabına sertçe tekme atıp cilalı beyaz yüzeyi göçertti. "Ölü kanıyla! Kim ister ki? Sanırım siktüğimin nöbetçilerinden kurtulur kurtulmaz güzel, yumuşak bir boyna gömüleceğim."

Dmitri mutfağın içine adımını atarak hâlâ volta atan Holly'nin ellerini tuttu ve durdurdu. Arkasından bileğini Holly'nin ağzına götürdü. "Beslen." Dmitri'nin kanı kudretliydi, Holly'nin her türlü ihtiyacını giderirdi.

Tam tahmin ettiği gibi Holly, Dmitri'nin elini itip yavaşça yere oturdu, mutfağın bir köşesine *saklandı*. Kollarını dizlerine sardı ve başını öne eğip tüm vücuduyla beşik gibi sallanmaya başladı. Çünkü ağzından çıkanlara rağmen, Holly insan donöre dokunmak istemiyordu, böylesine tümünden değiştiğine inanmak istemiyordu. Uram'dan önceki o kız olmak istiyordu, bir moda

evinde herkesin imrendiği bir terfi almış, kahlkahalar ata ata son seansı yakalamak için arkadaşlarıyla sinemaya giden o kız olmak istiyordu.

O arkadaşların hiçbirisi kurtulamamıştı.

Dmitri buzdolabına dönüp düzenli aralıklarla ulaştırdığı kan torbalarından birini çıkardı, bir bardağa koydu ve Holly'nin yanına çömeldi. Pamuk şeker pembesi gölgeler atılmış, parıl parıl siyah saçlarını arkaya itip, "İ," dedi. Başka sze gerek yoktu, Holly bardak boşalmadan Dmitri'nin oradan ayrılmayacağını biliyordu.

Holly'nin gözleri garipti, kin doluydu. "Seri öldürmek istiyorum. Kapıdan her girdiğinde büyük bir bıçak alıp kafanı kesmek istiyorum." Holly kanı kafaya dikti ve boş bardağı yere öyle sert çarptı ki, bardağın bir tarafı çatladı.

Dmitri bir mendille Holly'nin ağzını silip bardağı çöp kutusuna attı, ardından ayağa kalkıp Holly'nin karşısındaki dolaba sırtını verdi. "Bugün bir kadın suratımı çizdi," dedi ona. "Bir falatayla değil, bıçakla."

Holly, Dmitri'nin pürüzsüz cildine bakıp gözlerini devirdi. "Saçmalık."

"şahdamarımı hedeflediğinden eminim ama ondan hızlıydım." Honor da o kk gösteriden önce, Dmitri'nin yapabileceğini zannettiğinden çok daha zarife hareket etmişti. Kadın bir çeşit savaş sanatında eğitim almıştı, çaresiz bir kurban olmaya-cak seviyede eğitimliydi. Buna rağmen o duruma düşmüştü.

"Yazık olmuş ıskalaması," diye mırıldandı Holly ve Dmitri'nin eve girdiğinden beri havada asılı duran soruyu sordu. "Neden lmeme izin vermedin Dmitri?" Sorudan çok, bir yakarıştı.

Dmitri, lmcl değişim işaretleri gösterdiği saniye onu niçin ldrmediğinden emin değildi, o yüzden de bu soruya cevap vermedi. Onun yerine, tekrar yere çömelip parmağıyla çenesinin altından hafifçe itip Holly'nin yüzünü yukarı kaldırdı. "Eğer son are infazsa Holly," diye mırıldandı, "benim geldiğimi asla görmezsin." Hızlı ve çabuk, işte böyle olurdu, Holly'nin son vedasını korku içinde etmesini istemezdi.

"Korku içinde öldü, Dmitri. Eğer senden istediğimi bana vermiş olsaydın, o hâlâ yaşıyor olurdu." Kadın iç çekti, zarif parmaklarıyla derisinde göçükler açmış demir kelepçelerin ucunda yerle bir edilmiş gibi duran Dmitri'nin elmacık kemiğini okşadı. "Misha için de aynısını mı istiyorsun?"

"Bana sakın öyle deme." Holly'nin haşın sesi, Dmitri'nin var oluşunun ıstırap dolu şafağına dair anıları parçaladı. "Holly o depoda öldü. Dışarı başka bir şey çıktı."

Holly kendini silmeye, yok etmeye çalışıyordu ama Dmitri buna izin vermezdi, yine de geçmişle şimdisi arasına net bir çizgi çekmesine izin vermekte zararı yoktu. Belki de o zaman Holly nihayet bu yeni hayatı yaşayabilirdi. "Sana ne dememi istersin?"

"Uram olur mu?" Burukça sordu. "Ne de olsa artık onun bu isme ihtiyacı yok."

"Olmaz." Dmitri, Holly'nin kendini bu şekilde örselemesine izin veremezdi, isim kendi içinde zehirli bir kefendi. "Başka isim seç."

Holly yumruk yaptığı eli Dmitri'nin göğsüne küt diye vurdu ancak öfkesi acıyla bozulmuştu ve Dmitri, Holly'nin bu konuda onunla savaşmayacağını biliyordu. "Hüzün," diye fısıldadı uzun bir sessizliğin ardından. "Bana Hüzün de."

Hiç neşeli bir isim değildi, umut verici de denemezdi ama birçok seçim hakkı elinden alınan Holly'ye, bu hakkı tanıdı Dmitri. "Hüzün olsun öyleyse." Öne eğilip dudaklarını kızın alına koydu, Holly'nin kahrkülleri dudağında ipekten kılıçlar gibiydi, kemikleri incecik, kırılğan ve incinebilirdi.

Dmitri o anda neden kızı öldürmediğini anladı. Yaşı bir yana, onun gözünde bir çocuktü. Tehlikeli bir çocuktü ama yine de çocuktü, korkuyordu ve bunu saklamaya çalışıyordu. Ve bir çocuğun cinayeti... işte o, bir adamın ruhunda asla ve asla silinmeyen bir yara izi bırakırdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler gece yarısını geçerken Lonca Akademisi'ne geri dönen Honor, çantasını kendi dairesindeki, gardırobun yanında duran küçük sehpaye koydu. Geri kalan alanın çoğunu yatak kaplıyordu. Oda yeterliydi, başka bir özelliği de yoktu. Çoğu avcı, Akademi'de kısa süreli ve yoğun bir araştırma yapmaları gerektiği zaman burayı kullanırdı. Honor ise hastaneden çıkarıldığı günden beri oradaydı.

Daha iyi bir yer tutacak parası olmadığından değildi. Avcıların, yaptıkları işin yüksek riskine karşılık aldıkları maaş ve bu parayı harcayacak boş vaktinin pek olmadığı göz önünde bulundurulursa, Honor kaçırılmasından önce kenara oldukça yüklü miktarda para ayırmıştı. İstirahat ettiği dönemde de bu paranın kuruşuna dokunulmamıştı çünkü Lonca, avcılarının sağlık masraflarını karşılardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Honor istese bugün şehrin en iyi çatıkatı dairesine taşınabilirdi.

Sadece taşınmaya üşeniyordu.

Bu gece hariç, çünkü oda ona birden kafes gibi geldi. Ne kadar klostrofobik bir dört duvar olduğunu fark etmeyecek kadar mı uyuşmuş haldeydi? Duygusuzluğunun derinliğini fark etmek onu tokat yemişe döndürdü, kulakları uğuldadı fakat duvarların onu kapana kısırmış hissini dindirecek kadar değil.

Honor terlemeye başlayınca üstünü bir hızla çıkarıp yatağa fırlattı ama hiç serinlemedi.

Su.

Bu düşünce aklından geçtikten birkaç dakika sonra, siyah mayosunu giymiş, havlusunu vücuduna sarmıştı. Akademi'nin havuzuna giderken rastladığı gece kuşları durup bir selam verdi, yollarına devam etti ve Honor çok geçmeden huzuru bulacağı, bakir mavi sulara kendini bıraktı.

Kulaç, kulaç, nefes. Kulaç, kulaç, nefes.

Ritim meditasyondan daha iyiydi. On tur atması gerekmişti ama sakinleşmişti. Ne var ki, odasına döndüğü saniye o boğulma hissi geri geldi; odanın hap kadar boyutları artık dikkatini çekmişti ya, kafasından atamıyordu. Zorla yatsa bile, artık burada uyuması mümkün değildi. Kâbusları, o menfur, pençeli kâbusları zaten klostrofobik paniğe tuz biber ekerdi.

Honor havuzda duşunu aldığı için temiz giysiler giyip dizüstü bilgisayarını aldı.

Kütüphane gecenin bu saatinde sessizdi ama terk edilmiş değildi. Araştırmaları üstünde çalışan iki üç eğitmen ve aktif görevden yeni dönmüşe benzeyen bir avcı vardı.

Honor kızın parlak siyah saçlarına, eski botlarına şöyle bir bakınca hemen neşeyle gülümsedi. "Ashwini?"

Uzun boylu, uzun bacaklı avcı incelediği kitabı elinden bırakıp topuğunun üstünde arkasını döndü. Gülümsemesiyle güzel den nefes kesiciye dönüşerek, "Hu!" diye bağırды ve masanın üstünden uzanıp Honor'a sımsıkı sarıldı. Yakın zamanda yaşadığı ağır yaralanmalara sebep olan bıçaklı kavgadan eser kalmamıştı.

Honor da kahkaha atarak kıza sarıldı; Ash hiçbir zaman, hatıta saldırının hemen ardından bile yakınlaşmasına izin vermekte sıkıntı çekmediği, çok az insandan biriydi. Belki de bu avcı onun en yakın arkadaşı olduğu içindi... belki de Ashwini gözünü bağlayan o bezi kesen ve onu çaresiz ve kapana kısılmış tutan, vücudunu bir et parçası gibi sunan kelepçeleri silahla patlatan kişi olduğu içindi.

"Buldum seni Honor, pislik herifler sana bir daha dokunamayacak."

"Burada ne işin var deli?" diye sordu Honor, çok daha iğrenç bir anının pis bir karesindense, arkadaşlarının ondan hiç ümit kesmediğine odaklanarak.

Ashwini yanağına şap diye bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Seni görmeye geldim, dairende yoktun, o yüzden seni görmeye buraya geldim." Eğitimcilerden biri yüksek sesle, "Şşş," deyince etrafına baktı ve gözlerini devirdi. "Ne komiksin Demarco. En son verdiğin partide güvenlikleri aramamışlar mıydı?"

Saçlarında sarının birkaç tonu saklı, güneşi seven, uzun bacaklı avcı sırtıp bir parmağıyla onu işaret etti. "Orada olduğunu biliyordum, Bayan Yalancının Mumu Yatsıya Kadar."

"Burası kütüphane millet," dedi içerideki sonuncu adam, eprimiş botlarını bir okuma sehпасına uzatmış, burnunu deri kaplı bir kitaba sokmuş haldeydi.

Ash ve Demarco tezahürat yaptı. Çünkü Ransom, bir kütüphanede bulmayı umacağınız en son kişiydi. Tabii bir kütüphaneciyle yatıp kalktığı dedikoduları durumu değiştirebilirdi. Honor, *işte buna* inanmak için gözümle görmem şart, diye düşündü. Ransom kitabı kucağına koydu ve koltukta arkasına yaslanıp ellerini ensesinde birleştirdi. "Bilmenizi isterim ki, gerektiği zaman Kanat Kardeşliği'yle nasıl başa çıkılacağına dair ileri seviyede kurs veriyorum."

Ashwini, uzun adımlarla yürüyüp Ransom'ın şahane siyah saçlarıyla oynadı, verdiği şekli bozup çekiştirerek parmaklarını aralarında gezdirdi. "Hangi saç kremini kullanıyorsunuz Profesör Ransom? Ben de benimkini değiştirmeyi düşünüyorum da."

"Siktir git." Hiç kızmadan dedi bunu ve Demarco'ya doğru baktı. "Karnım acıktı."

Diğer avcı durdu, karar verip başını salladı. "Evet, benim de."

İşte Honor bu şekilde kendini üç avcıyla birlikte, ıssız bir yemek salonunda oturmuş, geyik yaparken buldu. Aylardır yapamamıştı bunu, en yakın arkadaşı onu dışarı çıkarmaya çalıştığında Ash'i bile itmişti ve şimdi sebebini anlayamıyordu. Ölümünden

döndüğü o cehennem çukurundan kurtulduğundan beri ilk kez kendini gerçek bir insan gibi hissetti, unutulmuş bir gölge, yarı şeffaf bir illüzyon değildi.

Kendine yalan söylemekten vazgeç Honor.

Honor, Kule'de de çok gerçek, çok hayat dolu hissetmişti. Derisini terden yapış yapış bırakan bir korkuyla ve ona seks dolu, hem de kara, çığlık çığlığa seks dolu bakan bir vampire karşı derinlerde yatan bir çekim duyup kanı donmuştu ama yine de yaşadığını hissetmişti.

Honor kahve kupasının sapını sımsıkı tuttu. Aylardır ilk kez gerçekten acıkıp peynirli tost ve bir muz yemişti, gerçi Lonca beslenme uzmanının katı yeme içme planı sayesinde son altı ayda yavaş yavaş sağlıklı kilosuna dönmüştü. Bu tarz yiyeceklerin tadına bile bakmamıştı ve tartışmaktan daha kolayına geldiği için, itiraz bile etmemişti.

Dmitri'nin bakışından, dolgun hatlarını beğendiği, Honor'ın doğal vücut yapısının şimdiki modaya göre biraz etli butlu kaçan bir kum saati görüntüsünde olmasına aldırmadığı belli oluyordu. *Dmitri bir kadının vücudunun her santimini okşamaktan özel bir keyif alırdı*, diye düşündü Honor. Tabii o kadının canını acıtma modunda değilse...

"Dmitri'yle tanışan var mı aranızda?" diye sordu, konuşmanın suskunlaştığı bir aralıkta. Adamın ona hiç iyi gelmeyeceğini bilse de, aklından Dmitri'nin altdudağını düşünmekten rahatsızlık duyuyordu. Tehlikeli bir keyif, küçük bir çılgınlıktı.

"Evet." Ransom, hazır turtasını çiğneyip yuttu. "Elena kayb olduğu zaman tanışmıştım. Soğuk nevalenin önde gideni. Issız bir sokakta rastlamak isteyeceğin bir tip değil."

"Meydan okuyorsun. Kabul ediyorum."

Honor kolaylıkla Dmitri'nin onunla oynadığını... onun yanında eğlendiğini söyleyebilirdi, sadece bir adam eğer onu cırtlıplak soymak, altında çaresiz tutmak ve bacaklarını iki yana ayırmak istemediği sürece bir kadına gözlerinde böylesi aylak bir ateşle bakmazdı.

“Hey.” Ashwini, Demarco ve Ransom’ın sohbetini bölmek için alçak sesle konuştu. “Kule’ye danışmanlık ettiğini duydum. Dmitri mi?”

“Yüzünü kestim,” diye fısıldadı Honor, bu eylemin hatırası zihninde hâlâ kara bir delikti.

Ashwini yırtıcı bir hayvan gibi sırttı. “Eline sağlık. Piç herif kesin hak etmiştir.”

Honor en yakın arkadaşına uzun uzun bakıp gülmeye başladı. Ash ve Ransom onu yara bere içinde, tecavüze uğramış, ısırılan yerlerinden kanlar akan ve doktorların bir yarayı bile es geçmemek için mecburen antiseptik banyosuna yatırmak zorunda kaldığı halde o pis, izbe yerden dışarı taşıdığından beri attığı ilk kahkahaydı.

Dmitri o gece gözüne uyku girmediğinden Kule’deki odasının dışında, parmaklıksız balkonda duruyordu ki bir çift kanadın gece-gölgesi üstünden geçip aşağı indi.

Hemen yanına konan melek hem tanıdıktı hem de hiç hoş gelmemiştii. “Favashi,” dedi Dmitri, ziyarete şaşırmayarak. Başmelek, Boston kıyılarına bir saat mesafeye yaklaştığından beri uçuş rotasının izi sürülüyordu. “Raphael Uzak Doğu’dayken onun topraklarında hak iddia etmeye mi geldin?”

Yumuşacık, çok özel bir krem renginden yapılmış kanatlarını arkasında katlayan Favashi’nin dingin surati, düşüncelerini zerre kadar belli etmedi. “İkimiz de onun benden güçlü olduğunu biliyoruz Dmitri. Olmasaydı bile, sen onun Yediler’inin başısın. Savaşta senin karşına dikilmek aptallık olurdu.”

Dmitri burnundan bir homurtu çıkararak güldü ama aslında başmelek haklıydı. Dmitri’nin bir vampir olarak gücü, zekâsı ve deneyimiyle birleştiğinde savaş durumlarında onun gözetimi altındaki hiçbir şehrin düşmeyeceğini garantilerdi. Ya bu şehir? Çoğu kişinin imrendiği bir mücevher olmadan çok öncesinden

beri Dmitri buraya göz kulak oluyordu, düşman eline geçmesine hayatta göz yummazdı.

“Demek buraya egomu okşamaya geldin?” diye mırladı, ses tonu bir bisturinin kenarı kadar keskindi. “Yazık, beni okşayan ellerin soğukkanlı bir sürtüğe ait olmamasını tercih ederim.”

Favashi gözlerinden ateş saçarak narin ve mülayim bir İranlı prenses maskesinin arkasındaki acımasız gücü gösterdi. “Ben hâlâ bir başmeleğim Dmitri,” diye kibirle hatırlattı ama sonra dudaklarını yana kıvrıdı. “Aptallık ettim ve ödülüm de bu. Genç bir kadının hırsını hiç affetmez misin?”

Dmitri ona, kısacık bir anlığına da olsa, uçurumdan çıkıp bir kez daha ışığın altında durabileceğine onu inandıran bu başmeleğe dümdüz baktı. Dolgun, samur kahvesi saçlı ve aynı tonda gözlü, teni İran’ın kremamsı altınundan ve vücudu bir tanrıçanınkini aratmayan Favashi rolüne yakışan bir kraliçeydi.

Nice erkek onun için savaşmış, can vermiş, ona tapmıştı. Kadınlarda, başmeleklerin en güzeli Michaela’da olmayan bir zarafet buluyordu ve dolayısıyla istekle, kendi elleriyle ve sadık bir kalple ona hizmet ediyor, Favashi’nin On’lar Meclisi’ndeki kardeşleri kadar acımasız olabileceğini asla idrak etmiyorlardı. “Hırsın,” dedi Dmitri, “bedeli vardır.”

Favashi gecenin tembel okşamasına maruz bırakmak istercesine kanatlarını iki yana açıp yüzünü Manhattan’ın pırlantalarla dolu gece manzarasına çevirdi. “Nefes kesici bir yer ama çok katı. Benim topraklarım daha nazik.”

“Senin topraklarında bir insan yana yana yok olur da, izi bulunmaz.” Dmitri, Favashi’nin o kum tepciklerine kim bilir ne cesetler gömdüğünden hiç şüphe etmiyordu. Bununla bir sorunu da yoktu, onun da gömdüğü birkaç ceset vardı sonuçta. Asıl sorunu, Favashi’nin onu kandırıp inandırmakla kalmaması, üstüne Dmitri’ye tasma geçirip kendi özel köpeği ve suikastçısı yapmayı ummasıydı.

Bir zamanlar, başka bir hayat sayılabilecek kadar uzun bir

zaman önce, Dmitri kullanılacak bir şeye dönüştürülmüştü. Bir daha asla. "Neden buradasın?"

"Seni görmeye geldim." Basit bir cevaptı ama Favashi'nin sesiyle bir davete dönüşen yumuşak, egzotik bir müzik gizliydi. "Bırak geçmişe mazi diyelim. Sana bir daha kur yapacağım."

"Hayır." Dmitri yüzüne dokunmak için kalkan eli aniden yakaladı ve öyle bir sıktı ki, ölümlü bir kadın olsa kemikleri kırılırdı. "En son bana kur yapmaya kalkan melek," diye fısıldadı, dudakları Favashi'nin boynuna sürtecek kadar eğilmişti, "lokma lokma parçalandı ve kendi köpeklerine yedirildi." Daha önce Favashi'ye kur yapan Dmitri'ydi ya da en azından Favashi o dansı yönettiğine inanmasına izin vermişti. O deneyimden edindiği tek iyi şey, Dmitri'nin bir daha asla bir kadının tatlı yalanlarına kanmamasıydı.

Dudaklarını Favashi'nin kulağının hassas kenarında dolaştırıp hafifçe emdi çünkü kadını zayıf düşüreceğini biliyordu, başparmağınıysa hâlâ tuttuğu bilekte atan nabzın üstünde dolaştırdı. "Köpeklerin beslenişini izledim," diye mırıldandı, boştaki elinin parmaklarını son derece mahrem bir tavırla Favashi'nin kanatlarının kıvrımlı kemeri üstünde dolaştırdı, "ve keşke bıçakla onu oymadan önce daha fazla bekleseydim diye pişman oldum."

Favashi bileğini aniden arkaya çekti ve bir adım geriledi. Pek önemi yoktu, gözbebekleri irileşmişti, teni kızarmıştı. Dmitri gülümsedi, parmağıyla Favashi'nin boynundaki hızlı nabza dokundu. "Hizmet almak istiyorsan yatak çok uzakta değil Leydim Favashi."

Alaycı hitabını duyunca Favashi yüzünü bile buruşturmadı. Sonuçta o bir başmelekti. Ancak ses tonuna, eskiden olsa Dmitri'yi önem verdiğine inandıracak bir endişe eklendi. "Bir zamanlar tanıdığım kişi değilsin Dmitri. Senin gibi bir erkeği yatağıma almam."

"Yazık. Sana yapmaktan zevk alacağım ne numaralarım vardı." Hiçbirisinin de zevkle alakası yoktu. "Şimdi," dedi, oyunlardan sıkılarak, "buraya gelmenin gerçek sebebini anlat."

Favashi'nin saçları yüzüne çarptı ve durulan rüzgârla tekrar yerine döndü. "Gerçeği söyledim." Suratı profilden kusursuzdu, Favashi bir grup meleğin kanatlarını hafifçe kapatıp huz düşürek aşağılardaki bir balkona doğru inişe geçişini izledi. "Raphael ve Elijah'nın ikisinin de eşi var, düzenlerini oturtular, On'lar Meclisi'ndeki diğerlerinden farklılar.

"Artık onlara katılmanın zamanı geldi diye karar verdim, sen de en münasip adaydın." Bir ölümsüze yaraşır, soğukkanlı bir çıkar hesabıydı. "Seni yatağıma alacak kadar güven duyar mıyım, duymaz mıyım, bilinmez ama teklifim geçerli. Eşim olursan, ne kadar güce hükmedeceğini bir düşün." Favashi bunu dedi ve Dmitri'nin bir zamanlar cırılçıplakken okşadığı kanatlarını gerip balkondan uçup gitti.

Favashi'nin ülkeden çıkana kadar izinin sürülmesini sağlamak için bir telefon eden Dmitri, daha sonra yüzünü, bu çelik, cam ve kalpten yapılmış çılgın, canlı şehrin coşkulu ritmiyle karışık Hudson Nehri'nden damlacıkları taşıyan, serin gece rüzgârlarına verdi. Favashi anlamıyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da anlamayacaktı. Gerçek şuydu ki, Elena zayıftı, bir başmeleğin eşi olamayacak kadar zayıftı ve Raphael yine de onu seviyordu.

Dmitri ise, Raphael'in Yediler'inin lideri olarak böylesi bir zayıflığı kabul edemezdi, bir zamanlar o da ölümlüydü, kocaman ağızlı ve çekik, kahverengi gözlü bir kadını sevmiştii... işte o adam, bir nevi çılgınlık mertebesinde derinden sevmenin ne anlama geldiğini bilirdi.

Kavurucu sıcak.

Kömüre dönmüş et.

Çıgıllıklar.

Anlaması gereken ama anlayamadığı sözcükler.

Acı, yakıcı, kör edici... ama ıstırapla taşan acı.

“Hayır, hayır, hayır.”

Kendi sesiyle kâbusundan aniden uyanan Honor suratına dokununca yanağından bir damla yaş süzüldüğünü fark etti. Hayret etti. O bodrum katını rüyasında gördüğü zamanların çoğunda dehşetten kasılmış, mide bulantısı gırtlığına çıkmış halde uyanırdı. Bazen öfkeden kudurarak, elindeki kan çekilecek kadar silahını sıkarak kalkardı. Yapmadığı tek şeyse, kurtarıldığından beri yapmadığı şeyse, ağlamaktı. Ne uyanırken, ne uyurken.

Kontrolünü kaybettiğinin kanıtını yok etmek için kolunun manşetiyle ıslaklığı sildi ve birisi onu izliyor mu diye kütüphanede etrafına baktı. İn cin top oynuyordu ve saatine bir göz atınca, sebebini anladı. Ashwini ve Demarco gece saat biri geçtikten sonra onu yalnız bırakmış, en son Ransom da, “Hoşça kal,” diye mırıldanarak onlardan bir saat sonra yatmaya gitmişti.

Honor ise şimdi dizüstü bilgisayarını ve bir sürü metinden aldığı fotokopileri toplayıp odasına geri döndü. Küçücük, boğucu hücreesine yani. Yorgunluktan tükenmiş olsun olmasın, uyuması imkânsızdı, farkındaydı. Ashwini yerel bir ava çağırıldığı için yanlarından ayrılmıştı, o yüzden daha yatmamıştır diye tahmin yürütüp cep telefonunu aldı.

“Honor, bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Müsait misin?”

“Evet, gerizekalı vampiri yakalayıp şimdi eve döndüm.”

“Ne çabuk?” Rekor kırmıştı.

“Adam parlak bir fikir bulup annesinin evinde saklanmaya karar vermiş. Sanki ilk bakacağımız yer orası değilmiş gibi.”

Honor tam da böyle zamanlarda vampirlerin de bir zamanlar insan olduğunu mecburen hatırlıyordu. İnsanlıklarının yankısının yok olması on yıllar sürebiliyordu... gerçi Dmitri’de bunlardan eser kalmadığından emindi. “En son burada kalırken sizin binada boş bir daire olduğunu söylemiştin,” dedi, duyuşal zevklere çağrı yapan ve ona gözlerinde dobra dobra niyetlerle bakan o ölümcül yaratığı aklından çıkaramadığı için kendine kızarak. “Hâlâ boş değildir herhalde?”

“Hayır. Çünkü senin adını yazdırdım.”

Honor kışını yatağa koydu. “Biliyordun.”

“Açık plan bir daire,” dedi Ashwini, ima edilen soruya yanıt vermek yerine. “Her tarafı candan, alt katlar için bu bir güvenlik riski oluştursa da, sen otuz beşinci katta olacaksın. Geçen hafta depo biriminin anahtarını alıp bütün eşyalarını oraya taşıtmış olabilirim ama bir kişiye bile söylersen, gremlinler yapmıştır diye yalanlarım.”

Başka bir zaman ya da başka bir insan olsa, Honor küplere binerdi ama karşısındaki Ash’ti, Honor’ın kaçmaya ihtiyacı olduğunu kendi fark etmeden önce anlamıştı. “Sana borcum olsun.”

“Seni almaya gelmemi ister misin? Av için lazım olur diye araba almıştım.”

Honor odada sağa sola baktı. “İki saat izin ver, buradaki eşyayı toplayayım.” Fazla ıvır zıvırı yoktu ama çıkmadan önce çarşafların çıkarılması, yerlerin elektrikliyle süpürülmesi ve bütün çöplerin atılması kuraldı. “Giriş kapısında buluşuruz.”

“Honor?”

“Efendim?”

“Geri dönmen çok güzel.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Favashi'ye yalan söylemişti.

Dmitri, Ferrari'yi gerisin geri Manhattan'a sürdü, nehir boyunca bir tur atıp Melek Bölgesi'ne, Raphael'in evine gitmişti.

Kafeste tutulduğu süre boyunca bir keresinde Isis'i, köpeklerine yedirmekle tehdit etmişti. Oysaki gerçekte meleği defalarca bıçakladıktan sonra, kalbi kalm, kanlı bir hamurdan ibaret kalmıştı ve Raphael sert bir çekişle tek seferde kafasını gövdesinden koparmıştı. Ardından, ikisi sürtük karıyı küçük küçük doğramıştı ama köpeklerine yem etmemişti. Hayır, kendi bahçesinin ortasında yaktıkları ateşte her bir parçasını kül etmişlerdi. Isis, bir başmeleğin aksine, bunlardan sonra dirilip geri dönememişti.

Dmitri yaptığı eylemin zalimliğinden hiç pişmanlık duymadı. Bir daha asla uyanmaması için yapılması gerekiyordu. Sadece keşke daha uzun sürseydi, onu avaz avaz bağırıp yalvartsalardı diye düşünüyordu... tıpkı onun Ingrede'inin başına geldiği gibi. Ama Misha deponun altında, soğuk ve ışısız bir ortamda yapayalnız ve korku içinde kalmış, ona Dmitri'nin bir numaralı önceliğini geri vermişti.

"Baba! Baba!" Oğlu taşların üstünde emeklemeye çalışmıştı, küçük elleri boynundaki demir prangayı yerinden sökmek için beyhude yere çabalamaktan şişmiş ve yara bere içinde kalmıştı; Dmitri ve Raphael bu adı batasica nesneyi oğlunun canını acıtmadan çıkarmayı başaramamıştı.

“Şşş, Misha.” Dmitri sakın bir sesle konuşmaya, o elleri avucunun içine alıp dudaklarına götürürken çektiği ıstırabı belli etmemeye çalıştı. “Küçük bir kesik. Baban iyi.”

Dmitri anahtarı Isis’ten alıp Misha’nın kelepçelerinin kilidini söktü ve uzağa fırlattı. “Artık buradayım.” En büyük çocuğunun küçücük, ateşlenmiş vücudunu kucaklamış, sıkı, sımsıkı sarılmıştı. “Hepsi geçti.”

Dmitri, hiçbir zaman hafiflememiş olan acı göğsünü darlar-ken Kule’nin altında yer alan otoparka girmesini sağlayan uzak-tan kumandanın düğmesine bastı. Giriş kapısı sessiz ve hızlı bir şekilde hemen açıldı. Ferrari’yi her zamanki alanına park etti ve iki dakika sonra, dışarı çıkmış asansöre doğru yollanıyordu, anı-larıysa hiç kimsenin kırmadığı duvarların arkasına kapatılmıştı.

Kapılar açılırken cep telefonu çaldı, danışmadaki kişi Honor’ın geldiğini ona haber verdi. İçinde karanlık bir umut belirdi, hatta öyle yoğundu ki, Dmitri’nin açlığını doyurmadan kızı serbest bırakma ihtimali sıfırdı. “Ben ona yukarı kadar eşlik ederim,” dedi.

Dmitri lobiye çıkınca danışmadaki kız başını kaldırıp baktı ve gerginliği ağzının kenarlarındaki çizgilerden belli oldu. “Efendi, şey...”

“Dmitri.” Havalı, nefes verir gibi konuşan bir kadın sesi duyuldu.

Dmitri arkasını dönünce beklediği duvarın kenarından kopup ona doğru yaklaşan, şuh bir sarışınla karşılaştı. “Carmen,” dedi, iki metre ötede bekleyen Honor’ın farkında olarak. “Kule’de bir işin mi var?” Yaklaşan bir korumayı elini sallayarak uzaklaştırdı, Carmen’in lobiye girmesine izin verildiği için o artık Dmitri’nin sorunu-ydu.

Bu nefes kesici insan, yataktan bir saniye önce çıkmış gibi görünen dağınık saçlarıyla ancak kıpkırmızı boyanmış dudak-ları ve siyah sürme çekilmiş gözleriyle, elini Dmitri’nin göğsüne koydu ve parmaklarını yakasından içeri doğru sokarak onu ok-şadı. “Benim işim *seninle*.” Şehvetli seksiliğiyle başını bir parça sola eğdi.

Dmitri daveti kaçırmadı. Elini kadının bileğine koyup kadının özen sandığı bir kibarlıkla onu üstünden çekti. Tek bir cümlesiyle yanlış anlaşılmalara ortadan kalktı. "Bir kere yattık Carmen. Bir daha olmayacak."

Kadının suratu renkten renge girdi, gözleri öfke olmasa da, bir o kadar sıcak akan başka bir duyguyla parladı. "Tanrım, ne pisliksin." Vücudunu saran resmi tünüğün açık yakasından teşhir edilen göğüslerinin krem rengi üstleri kızardı. "İstediğin her şeyi yaparım."

"Biliyorum." O yüzden onu bir daha yatağına almayacaktı zaten. En başından fazla istekliydi ve Dmitri istekli olunmasına karşı değildi, kadınları yumuşak ve buyur edici severdi ama Carmen seksten fazlasını istiyordu.

Dmitri istemiyordu. Carmen'le istemiyordu. Hiçbir kadınla istemiyordu. "Eve dön Carmen."

Carmen'se bilakis kendini Dmitri'nin üstüne bastırdı, meme uçları elbisesinin güvercin grisi kumaşının altından elegant bir seksilik içinde olsun olmasın, sutyen takmadığını açıkça belli etti. "Sadece bir kerecik Dmitri." Açlığı, nabzında atıyordu. "Sivri dişlerinin derimi deldiğini hissetmek istiyorum." Vücudundan geçen ürperti neredeyse orgazm etkisine sahipti. "Lütfen, bir kerecik."

"Herhangi bir vampir yapar bunu Carmen. Bunu ikimiz de biliyoruz." Carmen bir vampirin öpücüğünün bahsedebileceği zevke bağımlı olmuştu, Dmitri onu yatağına atana dek bunu bilmiyordu. "Ben yattığım kadından beslenmem." Demirden bir kuraldı bu, bükülemezdi.

Carmen elleriyle Dmitri'nin ceketinin yakasını tuttu. "Ne istersen Dmitri."

"Bana bunu söylemek istemezsin." Dmitri içindeki soğuk, karanlık, vahşi hayvanın yüzeye çıkmasına izin verdi, gözlerini dondurdu ve sesini saf, ipeksi bir menfurluğa çevirdi. "Ben temiz oynamam ve dur dendiğinde durmam." Parmağını yukarı kaldırıp hafifçe kadının elmacık kemiğine dokundu. İçindeki

şiddet, az önce yüzeye çıkmış anıların bir sonucu olarak acımasız bir bıçağı. "Seni acıtmamı istiyor musun?"

Carmen bembeyaz oldu, Dmitri'nin belli belirsiz başını sallamasıyla kolunu tutan nöbetçi vampire direnmedi.

Carmen'in gidişini izledikten sonra Honor'a döndü. "Şimdi sen," diye mırıldandı, Honor'ın nabzının küt küt atışının, nefesinin kesik kesik çıkışının ve kokusundaki hafif karmaşıklığın tamamen bilincindeydi. "O sözleri senin bana söylemeni istiyorum."

Honor'ın nefesi kesildi. "Kanımı akıtmaktan tahrik olan erkeklerle beraber olmuyorum." Sözlerinde ısırın bir öfke gizliydi... ve daha eski, daha koyu, daha karanlık bir şeyler.

Dmitri yanına varınca gülümsedi ve Honor'ın gözlerindeki bakıştan, kendisini fazla belli ettiğini, bıçağın fazla keskin kanattığını anladı. "Güzel," diye mırıldandı. "Sana sahip olduğum zaman daha tatlı olacak demektir."

Honor'ın yanaklarına renk geldi, oysaki Dmitri kalbinin kafese tıklmış küçük bir yaratık gibi attığını, panikle kekelediğini duyabiliyordu. "Ben kimseyle yatmam."

"Sen," dedi Dmitri, ağzını kızın nabzına dayayıp emme isteğiyle, "ben seni becermem. En azından ilk seferinde."

Honor, Dmitri'nin kelime seçimine rağmen en günahkâr sefahatler ve en ölümcül ikazları barındıran o miskin, karanlık sesiyle seksten bahsedip bahsetmediğini kestiremedi. Sessiz ve hesaplanmış bir kötülükle Carmen'i korkutmuştu, şehirdeki bütün vampirlerin ondan ödü patlıyordu ve yine de Honor onun karşısında alnı açık duruyor, tam anlayamadığı bir yanından müthiş bir cesaret alıyordu.

Belki yalnız kaldığında sinirleri boşalır ve bir köşeye yığılırdı ama eski aşığına, bir böceğe bakar gibi bakabilen, bu soğukkanlı vampirin karşısında belki *bükülmeyecekti*. "Eğer neler bulduğumu öğrenmek istiyorsan, kişisel alanımdan çık."

Dmitri kıpırdamadı. "Kan kokusu alan avcılardan olmaman çok yazık."

“Koku,” dedi Honor, duyularını sarmalayan inceden, siyah bir t  y ve pırlanta karışımıyla nefesi kesilerek, “Sara bana ko-kuyla insanları cezbedip kandırabildiğini s  yledi.” Dmitri’nin kim bilir kaç avcıyı sırf bu yeteneğiyle zehirleyip çıplak ve yalva-rarak yatağına çağırdığını merak etti. “Ben doğuştan avcı deği-lim,” diye tartıştı Honor, gerçi soy ağacında bir yerde muhakkak şöyle birisi olduğu aşık ardı.

Dmitri de biliyordu.

Dmitri g  zel dudaklarını çok hafif yana bükerek başıyla asansörleri işaret etti. “Gel bakalım tavşancık.”

Honor dişlerini sıkıp mecburen onu takip etti, gerçi onunla bir asansöre tıkıldığını d ş  n nce kalbi göğsünden fırlayacak gibi oluyordu. Maalesef kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Bu şe-hirde kaçabileceği ve Dmitri’nin izini sürmeyeceği hiçbir yer yoktu.

Üstelik Dmitri bunu yapardı da, çünkü ihtiya ı olan şey Ho-nor’daydı. Dmitri’nin onunla yatmak istemesi bir yan getiri, ayrı bir konuydu. “Adamların kurban hakkında başka bir şey keşfet-ti mi?” diye sordu, asansöre ulaştıklarında omurgasında aşağı boncuk boncuk terleyerek.

“Başın bulunmasından aşağı yukarı bir gün önce ölmüş.” Dmitri’nin kara, kapkara gözleri Honor’m suratının her kıvrımı ve gölgesinde gezindi. “Nabzını yavaşlatman lazım Honor. Yok-sa bunu bir davet olarak algılarım.  kimiz de sivri dişlerimden ne kadar zevk alacağını çok iyi biliyoruz.”

Honor’ın midesi sıkıştı, d ğ  mlendi. “Carmen haklıymış. Gerçekten de pisliğin tekisin.” Kapatıldığı bodrum katında, vampirlerden biri sivri dişlerini kullanarak eylemi zevk verici kılmak için Honor’ın dolaşımına bir madde zerk etmiş, Honor’ı defalarca üst üste orgazm olmaya zorlamıştı. Honor’sa duyuları-na tecavüz eden bu maddeye karşı koyamamıştı.

Adam işini bitirince Honor kusmuştu ve adam çok iğrenmiş-ti. Başından aşağı dökülen buzlu sularla cezalandırılmıştı. “Seni yanıma yaklaştıracağıma çivi yerim daha iyi.”

“Renkli bir benzetme ama yemeğimi zorlamak zorunda değilim.” Dmitri asansörün kapıları kapanmasın diye kolunu uzatıp bekledi. “Gördüğün gibi, yalvar yakar kapıma geliyorlar.” Asansör biplemeye başlamasına rağmen kapıları tutmaya devam etti.

Honor hayatta onun kazanmasına izin vermezdi.

Honor içeri adım atınca Dmitri gülümsedi ve yine o yırtıcı hayvan gülümsemesi ortaya çıktı. Bir sıcaklık ya da insanlıktan eser yoktu. “Demek ürkek tavşanım omurgası sağlamış.”

Kapılar tıslayan bir ses çıkarak yavaşça kapandı.

“Yüzün nasıl?” diye sordu Honor, elini bıçağa götürmek istiyordu.

Dmitri, Honor’ın kesik attığı yanağını görebilmesi için yana döndü. Koyu bal rengi, pürüzsüz ve sıcak derisi bir kez daha sağlıklı parlıyordu. Hani avını gözleyen bir kobra olduğunu unutsanız... sizi dokunmaya davet eden bir deriydi.

“Dövmeli vampir,” dedi Dmitri, tembelce duvara yaslanıp seziyle miskince Honor’ı okşayarak, “daha yeni Yaratılmış. En fazla iki aylık. Kapalı tutulduğu inzivadan çıkmaması gerekiyordu.”

Honor kaşlarını çatıp dudağını ısırıldı. “Avcıların genelde o kadar genç vampirlerle işi olmaz. Bir nebze daha zayıf olduklarını duydum.”

“Zayıf, bir kelime.” Açılan kapılara şöyle bir bakış atıp Honor’ın çıkması için başını salladı.

Honor ayaklarını yere çaktı. “Önden sen.”

“Eğer boğazına yapışmak isteseydim Honor,” dedi Dmitri aynı kandırmacalı aylak sesle, “benim hareket ettiğimi görmene kalmadan kendini duvara dayanmış bulurdun.”

Evet, Honor biliyordu. Yine de fark etmezdi. “Bütün gün burada durabilirim.”

Dmitri bir kez daha asansörün kapısı kapanmasın diye kolunu öne uzattı. “Seni ele geçirmelerinden önce kimdin?”

Honor’ın hâlâ sahip olduğunu sanmadığı gururunu kırdı, Dmitri’nin nasıl da sömürülüp aşağılandığını, nasıl da hayvandan beter hale getirildiğini bilmediğini sanıyordu ama o iğrenç

çukurdan çıktığı günden beri içindeki gevrek sessizlikte büyümüş öfkeyle konuştu. "Benim de sana bir sorum var."

Dmitri tek kaşını kaldırdı.

"Neden aralarından en beteri hâlâ dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşıyor?" Hem de Honor yaraları, kırılan kemikleri ve hepsinden öte, kimin ona dokunmasına izin verip vermeyeceği konusunda bir seçim yapma hakkının acı bir şekilde elinden alınışını unutmayan bir bedene hapsolmuşken...

Dmitri'nin kara gözlerinin derinlerinde soğuk, hem de çok soğuk bir şeyler yüzdü. "Çünkü ölü olduklarını henüz bilmiyorlar." Buzdan kelimelerle konuştu. "Onları çığlık çığlığa bağırtışımı izlemek ister misin?"

Honor'm kanı buza döndü.

Dmitri gülümsedi.

"Sen nasıl fanteziler kuruyordun tavşancık? Gözlerini bıçakla oymayı, sonra yeniden çıkmalarını bekleyip aynısını tekrar yapmayı mı mesela?" Berbat ve tensel bir fısıltıyla sordu. "Şuurları açıkken çekiçle kemiklerini kırmak mı?" Honor'ın cevabını beklemeden asansörden indi.

Honor sıvı gibi kaslara sahip geniş omuzlarına cuk oturan, siyah ceketine bakarak peşinden yürüdü. Dmitri tepeden tırnağa filinta gibiydi. Şiddeti bile öyleydi. Yine de Honor'ın, ona saldıranları bir eline geçirse, aynı kendisini tuttukları gibi ışıksız, soğuk bir odada onlara yapacaklarının hayalini kurarken neler düşündüğünü tahmin etmekte çok yaklaşmıştı.

"Biliyorum," dedi Dmitri, Honor'ın zihnini okumuş gibi, "çünkü ben bir keresinde beni esir tutan birisinin dilini kesmiştim."

Honor'ın içinde uykuya dalmış bir şeyler, sormak zorunda olduğu soruya Dmitri'nin vereceği cevabı duymaya aç bir yanı uyanıp esnedi. "Yetti mi?"

"Hayır, ama yine de çok tatmin ediciydi." Dmitri odasının kapısını açıp cam kenarına yürüdü. "İntikam seni tüketir diyenler yanılıyor, hiç tüketmez, doğru düzgün öcünü alırsan." Dmitri ona omzunun üstünden bakış atıp hem büyüleyici, hem de

dehşetengiz bir gülüş fırlattı. "İzlerini sürüp onları yakaladığımda seni de davet etmeyi unutmam."

"Kesin eminsin yakalayacağından."

Dmitri cevap vermedi, avını kesin avlayacağı su götürmez bir gerçektir sanki. "Gel buraya Honor." Honor'ın göğüsünü şişiren, nefesini kesen, egzotik baharatların tadıyla karışmış bir emirdi.

İyi ki Honor atalarından en asgari avcı kanunu almışa benziyordu. "Saldırıdan önce bile," dedi, tırnaklarını avuçlarına batırarak, "vampirlerle oyun oynayan bir avcı değildim." Vampirleri âşık olarak seçen yoldaşlarına karşı hiçbir itirazı olmamasına rağmen, Honor neredeyse-ölümsüzlerin veremeyeceği bir bağlılığa ihtiyaç duyan bir yapısı olduğunu bilecek kadar kendini iyi tanıyordu. Onların hayatı çok uzundu, aşk bir eğlence, bir faniye sadakatse sakaydı. "Yiyecek olmak bana hiçbir zaman çekici gelmedi."

Dmitri, Manhattan'a bakan pleksiglas duvara doğru döndü, erkeksi güzelliği sırtından vuran güneşin ışığıyla çerçevelendi. "Ah, ama bence çok leziz bir atıştırma olurdu."

Dmitri karşısında duran avcının çantasını omzundan çıkarışını ve masasının üstüne koyup içinden incecik bilgisayarı alışını seyretti. Avcının yüzü al aldı, göğüsleri kazağını zorluyordu ama sözlerindeki odak noktası inatla hiç değişmiyordu. "Akşam kadar böyle oyunlar oynayabiliriz ya da sana bulduklarımızı gösterebilirim."

"Dmitri, oyunlar oynamayı bırak."

Bu sözler uzak bir dilde telaffuz edilmişti, Dmitri için güneş ışığı kadar nettiler. Ingrede'i o gün ona sinirlenmişti. Yine de sonunda Dmitri onu yatağa yuvarlamış, cırlıçıplak soymuş ve ufak tefek, dolgun bedeninin her yerini öpmüştü. Dmitri kadının içine gömülmeyi seviyordu, memelerinin avuçlarını doldurmasını, bacaklarının karısının yumuşacık, tombul bacaklarının arasında durmasını ve dudaklarını, boynunu yalayıp emmeyi çok seviyordu. İşte Caterina o gün rahme düşmüştü, Ingrede hep böyle derdi.

"O yüzden böyle huysuz bir çocuk, senin kızın."

"Dmitri?"

Dmitri kirpiklerini öne düşürerek arkasından gelen acı ya da dehşetten eser taşımayan bir hatıraya tutundu, ancak elinden kayıp gidiyordu. *"Dinliyorum,"* dedi gözlerini Honor'a çevirip.

Honor bir an bakışlarını ondan ayıramadı ve Dmitri sanki bu ânı daha önce yaşamış gibi garip, rahatsız edici bir hisse kapıldı ama birden Honor gözlerini kırıştırtıp önüne baktı ve o an geçti. *"Bu dövme bizim veritabanımızda yok. Ancak bazı gizli mesajlarla uluslararası avcı ağını yokladım."*

Dmitri aynı zamanda nüfuzlu grupların içinde ya da onlarla beraber çalışan üst düzey vampirler arasında da haber salmıştı. Bu seviyede bir işbirliği, bazı kişilerin inandığından daha yaygındı. Ancak bölge ve güç meseleleri devreye girdiği zaman, sorunlar çıkıyordu. *"Metnin şifresini çözmede başarıya ulaşabildin mi?"*

Honor'ın gözleri parladı, Dmitri ilk kez böyle ışıdıklarını görüyordu. Avcıdaki bu ani, parlak yaşam sevinci Dmitri'yi çok etkiledi. *İşte bu,* diye düşündü, vampirlerin istismarına maruz kalmadan... aldığı her nefesle korkunun tadını almayı öğrenmeden önceki kız *işte buydu.* Dmitri bir insanı kırmayı çok iyi bilirdi, hem de Honor'ın hayal bile edemeyeceği kadar iyi.

"Seyret Dmitri."

"Hayır, yapma." Bilekleri kanayana kadar prangaları zorladı. "Ne dilersen yaparım, dört ayak üstünde sürünürüm!"

Güzel ve alaycı kahkahalar çınladı. "Zaten yapacaksın."

"Hayır! Hayır! Lütfen!"

ALTINCI BÖLÜM

“Kullanılan dil,” Honor’ın sesi, Dmitri’nin yüzlerce yıllık varlığı süresince yaşadığı en acı anlardan biriyle karıştı, “Aramiceye yakın ama tam o dil değil. Sanki birisi Arami dilini baz almış, sonra kendi dilini yazmış...” Honor ensede topladığı saçından kaçan birkaç tutamı uçuşturacak şekilde iç çekti. “Bence bu bir şifre. Bu satırlar bir şifre.”

Dmitri kızın yumuşaklığına çekilerek yaklaştı ve Honor’ın kasıldığını gördü. “Çözebilir misin?”

“Bu kadar küçük bir örnekle tüm anlamı çıkarmak zor olur,” dedi Honor, olduğu yerde kalarak, “ama evet, sanırım. Çözmeye başladım bile.”

Dmitri daha fazla detayını soracaktı ki, cep telefonu çaldı. Ekranı bakınca Raphael’in baş casusu ve Yediler’in bir üyesi olan Jason’ın aradığını gördü. “Bir şey buldun,” dedi meleğe, dikkatini Honor’ın kıvrıkcık saçlarından ayırmayarak.

“Bir bakıma... beş dakika sonra oradayım, konuşuruz.”

Dmitri telefonu kapatıp camın arkasında kalan göğe baktı ve Jason’ın göze çarpan siyah kanatlı silüetini aradı. Bulamadı ve şaşırmadı çünkü Jason bulut seviyesinin üstünde uçar ve ani bir hızla alçalırdı. Tekrar Honor’a bakınca kızın gözlerini ona diktiğini gördü. “Genelde bir kadın bana böyle bakıyorsa,” diye

mırıldandı kasten onu kışkırtarak, "istediğimi almam için beni davet ediyor diye düşünürüm."

Honor elindeki kalemi sımsıkı tutup dik durdu. "İçimden, bir cep telefonunu kırarkenki soğukkanlılıkla boynumu kırıverebilecek bir adama benzediğini düşünüyordum."

Dmitri ellerini ceplerine soktu. "Telefonumu kaybetmekten daha çok korkarım." Honor'ı şoke etmek için söylemişti ama bir yanı, doğru mu diye merak etti.

Honor'ın bakışları Dmitri'nin yüzünden ayrılmadı, o gece yarısı yeşili gözlerin içinde bir ölümlüye ait olamayacak kadar eski sırlar gizliydi... gerçi bu ölümlü, hiç merhameti olmayanların elinde tutsak kalarak geçirdiği aylarda asırlarca yaşlanmıştı. "Herkes bilir," dedi Honor, "vampirler de bir zamanlar insandı. Senin öyle olduğundan emin değilim."

"Ben de." Yalandı bu, zihninde canlanan anılarından, Dmitri'nin içinde fanilere kadim bir efsane gibi gelen zamanlarda hissettiği aynı öfkeyi, dehşeti ve ıstırapı canlandıran anılardan da belliydi. Ne var ki, Honor'ın bu bilgiyi öğrenmeye izni yoktu. Yalnızca Ingrede karşısında ruhunu açıkça sergilerdi ve karısı uzun zaman önce ölmüş, külleri affı olmayan rüzgâra savrulmuştu.

Dmitri.

Balkonda buluşalım Jason. Rütbeleri ve özel yetenekleri çok farklılık gösterse de, Yediler'in tüm üyeleri zihinsel iletişim kurabiliyordu ve bazı durumlarda bu, hesap edilemez stratejik avantaj sağlıyordu. "Hemen çıkma Honor. Seni kovalayıp yakalamak zorunda kalmak istemem."

Honor, Dmitri'nin uzun adımlarla balkona açılan küçük kapıya doğru yaylanışını izledi. Gecenin uçsuz bucaksız karanlığı gibi siyah kanatları olan bir melek, bir saniye sonra bu kenarı açık boş alana indi. Honor meleğin yüzünün sol tarafını kaplayan dövmeyle görünce nefesini tuttu. Kıvrımlı çizgiler ve noktalar bir araya gelip olağanüstü bir sanat eseri oluşturmuştu. Güzel ve unutulmazdı, Honor'ın tam tespit edemediği başka kültürlerle karışık, Pasifik'in

sert güzelliğini barındıran bir yüze çok yakışıyordu. Düzgünce toplanmış saçları, kürek kemiklerinin ortasına kadar iniyordu.

Kusursuz kesimli siyah takım elbise ve parlak mavi gömlek giymiş, saçları tam bir kadının parmaklarını sokup karıştırmak isteyeceği uzunlukta olan Dmitri, bu hoyrat aurası olan meleğin yanında bir o kadar kentli ve sofistikeydi. Ancak bir şey açıktı: İkisi de keskin mi keskin, kanlı ve insafsız bıçaklardı.

Jason pleksiglas pencereden içeriye baktı. “Honor St Nicholas,” dedi. “Kuzey Dakota’nın kırsal kesiminde, küçük bir kilisenin kapısının eşğine terk edilmiş, yenidoğan bir bebektir. Ona kendisini bulan ve çocukların azizesi olan rahibenin adı verilmişti. Ailesi bilinmiyor.”

Dmitri, Jason’ın bilgisine hiç şaşırmadı; bu melek haybeye On’lar Meclisi’nin en iyi casusu değildi. “Buraya Honor hakkında konuşmaya gelmediğini zannediyorum.”

Şehrin keşmekeşli ritminin üstünde, çok yüksekte bulunan balkonda hızlı bir rüzgâr esince melek kanatlarını daha sıkı kapadı. “Sesinde bir acayiplik var Dmitri.”

Jason’ın karşısındaki kişilere dair yakaladığı ipuçları hiç şaşırmazdı, oysaki kendisi ketum bir melekti. “Honor’a karşı başka niyetlerin yoksa,” dedi Dmitri, “senin endişe etmen gereken bir şey değil.”

Jason uzun bir süre konuşmadı, yalnızca kanatlarını okşayan rüzgârın sesi duyuldu. “Ona neler yapıldığını biliyor musun?”

“Tahmin ediyorum.” Dmitri, Jason’ın aksine, Yaratılmışlar’ın içinde yaşayan kana susamışlığı çok yakından bilirdi. Dmitri kendi içindeki bu dürtüyü en başından beri kontrol altında tutuyordu, belki öfkesini Isis’in vücuduna sapladığı bıçaklarla boşalttığı içindi ya da belki de hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kölesi olmamaya ant içtiği içindi ama yine de içgüdü oradaydı. “Göründüğünden daha güçlü bir kız.”

“Emin misin?”

“Neden birden avcı için bu kadar kederlendin?” Jason her şeyi görürdü ama izleyenlerle arasına mesafe koymayı yeğlerdi.

Jason cevap vermedi. “Neha’nın bölgesinden bazı haberler getirdim.”

Hindistan’ın Başmeleği güçlüydü ve kızının öldürülmesinden bu yana, aklını yitirmenin kıyısındaydı. “Endişelenmemiz gereken bir şey mi?”

“Hayır. Başka hiçbir şeyle bağlantılı görünmeyen bir şey.” Kule’nin sınırları dışında bir çatıya inen bir helikopteri gözüyle takip etti. “Bir melek kaybolmuş diyorlar. Sığınak’tan çıkaklı topu topu iki yıl olmuş.”

Dmitri kaşlarını çatı. “Neha bu konuda bir şey bilemez.” O kadar genç melekler, genellikle kıdemli bir vampir ya da meleğin buyruğuna verilirdi.

“Hayır. Meleğin bakımını üstlenen vampir, Kallistos, genç meleğin Barmak’a geri döndüğünü zannettiğini söylüyor.”

Hiç şüphe uyandırıcı bir olay değildi. Bir başmeleğin sarayında yaşayan kıdemli bir vampirin sorumluluğu çoktu ve genç meleklerin, büyük dünyanın tadını aldıkları ilk senelerde gizli melek kalesine geri dönmek istemeleri sık rastalanan bir durumdu. “Barınak’ı bilgilendirdin mi?”

“Aodhan ve Galen araştırmaya başladı,” dedi siyah kanatlı melek, Yediler’den iki kişinin adını vererek.

Dmitri başıyla onayladı. Bölgesel sınırlar bir yana, genç meleklerle herkes göz kulak olurdu. “Onlar Meclisi’ndeki diğer yardımcılarla konuşurum, mesele hakkında bir bilgileri var mı diye sorarım.”

“Melekler durduk yere ortadan kaybolmaz.”

“Hayır, ama Barınak’tan ilk ayrıldığında biraz çılgınlık yapan gençleri bilirim.” Jason çoğunlukla en yaşlı meleklerle ve başmeleklerle haşır neşirdi ama Dmitri, Raphael’in bölgesine her giren çıkana bakmayı sevdiği için daha genç meleklerle temasa geçirdi. “Bir keresinde genç bir meleğin peşinden Akdeniz’de bir

‘parti adasına’ kadar gittim.” Hatırlayınca başını iki yana salladı. “Çocuk orada bir ağacın dalına oturmuş, partileyenleri izliyordu, böylesi bir hedonizm aklına hayaline sığmıyordu.”

“Ne masumiyet ama.” Jason balkonun en kenarına doğru adım attı. “Astaad,” dedi, “orada bir şeyler var. Maya başka ayrıntıya ulaşamamış ama üstünde çalışıyor.”

Astaad, Pasifik Adaları’nın başmeleğiymiş ve siyasi oyunlara girmez gibi görünürdü. “Davranışları, Caliane’nin uyanmasıyla bağlantılı sanmıştım.” Bir başmelek uyanıp bilincine tekrar kavuşunca mutlaka bazı yan etkiler yaşanırdı ve Raphael’in annesi, Kadimler’in en eskisiydi.

“Belki de fos çıkar, söylentiler başka bir kaynaktan başladı.” Jason gözlerini güneşin altında göz kamaştırarak ışıldayan şehre çevirip, “Sen benden daha büyüksün Dmitri,” dedi.

“Sadece üç yüzyıl büyüğüm.” Çoğu kişinin hayalini bile kurmaya kalkmadığı kadar uzun süre yaşamış iki adam arasında bir espriydi bu.

“Elena’ya ölümlü olmanın nasıl bir duygu olduğunu sordum. Zaman bir ölümsüzün hiç bilemeyeceği, kıymetli bir kavramdır dedi.”

“Doğru söylemiş.” Dmitri her ikisi de olmuştu ve zamanı geri sarabilse, Isis onun ve ailesinin yakınına gelmeden onu ortadan kaldırabilse, birkaç on yılın sonunda ölecek bile olsa, gözünü kırpmadan bunu seçerdi. “Ölümlü olduğum zamanda, olmadığım zamanki asırlar boyunca hissettiğimden daha fazlasını hissettim.”

“Bebeğimizi taşıırken şişkolaşp hantallaştığımda da beni sevecek misin?”

Dmitri elini karnının çıkıntısına koydu, dudaklarını karısının gözkapaklarına, burnunun ucuna, dudaklarına değdirdi. “Rüzgârda savrulan bir toz parçası olunca bile seni seveceğim.”

Honor, Dmitri'nin yürüyüp siyah kanatlı meleğin yanında duruşunu izledi ve korkuluksuz kenara ne kadar yakınlaştığını görünce nefesini tuttu. Dmitri düşerse o melek gibi kanatlarını açamazdı ve yine de, sanki sonu onu hiç kaygılandırmıyormuş gibi rahatça orada dikiliyordu.

Honor, arkasındaki havada bir değişim sezdi.

Aniden dönünce güneş gözlüklü vampiri girişte buldu. "Dmitri dışarıda."

Adam tek kelime etmeden balkona doğru giderken siyah kanatlı melek de kenardan aşağı atladı. O inanılmaz kanatlar bir an için gözden kayboldu, sonra melek baş döndürücü bir hızla yukarı yükseldi. Honor başka gün olsa, meleğin uçuş rotasını gözüyle takip ederdi ama bugün dikkati Dmitri'ye kenetlenmişti ve Dmitri, diğer vampirin söylediklerini duyunca suratı granite döndü.

Uzun adımlarla içeri girip, "Bırak onları. Dışarı çıkıyoruz," dedi.

Kibirle emretmişti ama Honor havadaki gerginliği sezdiğinden bağlantıyı kurdu. "Cesedin geri kalanı mı bulundu?" Konuşurken bilgisayarındaki data kartını çıkardı, belki hemen dönüp geri alamam diye düşünmüştü.

"Evet." Asansöre bindiklerinde Dmitri'nin telefonu çaldı fakat anlaşılan sinyal zayıflamıyordu çünkü Dmitri kısacık, az ve öz bir konuşma yaptı.

Bu arada diğer vampir de dönmüş ona bakıyordu. Hiçbir şey demedi ve aynalı camlı güneş gözlüğü yüzünden Honor adamı gözlerinden okuyamadı. İki ölümcül vahşi yaratıkla çelikten bir kafeste esir kaldığına odaklanmak istemediğinden, "Karanlıkta güneş gözlüğü takma modası perma saçlarla birlikte tarihe gömülmüştü," dedi.

Vampir, dişlerini göstererek güldü ama sivri dişlerini çıkarımadı. "Camların arkasında ne olduğunu gömek istemezsin tatlım." Son kelime, Honor'ın bütün tüylerini diken diken eden, alaycı bir sevgi sözcüğüydü.

"Zehir."

Vampir tekrar dönüp öne doğru baktı ama dudaklarının köşeleri hâlâ yukarı kalkıktı. "Arabayı benim sürmemi ister misin?"

"Hayır, Ferrari'yi alacağız. Sen başka araba al, seni orada bırakabileyim."

"Yürüyerek daha hızlı gelebilirim, böylece kimse fark etmeden kalabalığı da gözlemleyebilirim."

"Git."

Honor yeraltındaki bir garajın yapay ışığına çıktığına hiç bu kadar sevinmemişti, Dmitri tasmasını gevşetse Zehir'in birden fazla biçimlerde sivri köpek dişlerini göstereceğinden emindi. "Artık önemli biri olduğumu biliyorum," dedi, üstü açık olan Ferrari'nin asansöre en yakın noktaya park edildiğini görünce.

"Anlaman bu kadar uzun sürdüyse Honor, görüldüğünden daha salaksın demektir."

Lafı iğneleyici olmasına rağmen çok da sinirini bozmamıştı, özellikle de Dmitri tam dikkatini vermeden konuştuğu için öyleydi. Honor tereyağı yumuşaklığındaki deri yolcu koltuğuna kayıp Zehir'in garajdan çıktığı noktaya doğru baktı. "Güneş gözlüğü ne iş?"

"Duymadın mı? Bir sürü avcıyla temas kuracak kadar uzun süredir şehirde yaşıyor."

"Ben kırsal alanda çok çalışmadım... daha önce." Dmitri onları Kule'nin güvenli bölgesinden Manhattan'ın müziğinin içine, kornalara, camlardan sarkarak avaz avaz edilen küfürlerle ve aynı anda cereyan eden binlerce telefon konuşmasına doğru götürürken Honor bir saattir ilk kez düzgün bir nefes aldı. "Şehirde bulunduğum süre içinde Kule personeliyle etkileşimde bulunmam için bir sebep yoktu."

"O halde," dedi Dmitri eğlenerek, "seni şaşırtma işini Zehir'e bırakıyorum."

Kule'den uzaklaştıkça şehrin hacmi arttı. Buraya ilk geldiğinde New York, Kuzey Dakota otobüsünden inen çömez Honor'ın aklını başından almıştı. Burası evi değildi, aslında hiçbir yer onun evi değildi ama en azından Lonca buradaydı. Ashwini ve

Sara burada yaşıyordu. Demarco, Ransom ve Vivek de. Bıkıp usanmadan ısrarla onu arayan, gerekirse onun için canını verecek arkadaşları. Bu da bir şeydi. Her şey kontrolden çıkıp elinden kayarken bu Honor'a bir dayanak veriyordu. "Cesedi nerede bulmuşlar?"

"Times Meydanı'nda."

Aniden aklımda kurduğu bağlantıyla kulaklarına inanamadı. "Raphael'in, vampiri cezalandırdığı noktada mı?" Bu olay artık efsane olmuştu. Başmelek, o vampirin vücudundaki bütün kemikleri kırmış, sonra onu üç koca saat boyunca Times Meydanı'nda bırakmıştı. Soğuk, hesaplanmış ve kimsenin unutamayacağı, zalim bir cezaydı.

Honor o zamanlar, vampire acımişti. Şimdiyse artık bu neredeyse-ölümsüzlerin ne kadar sadist olabildiğini biliyordu, beyinleri en uç, en insanlık dışı dehşetleri kurgulayabilecek kapasitedeydi. Raphael'in cezasının bir uyarıdan ibaret olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu.

"Neredeyse." Dmitri bir teslimat kamyonunun yanından dönerken başka bir taksicinin küfretmesini ki adam tiradının ortasında lafını yuttu, duymazdan geldi ve arabaların arasından karşıdan karşıya geçmeye yeltenen bir işadamına gözlerini dikti. Kadın olduğu yerde dondu, kahvesi asfalta döküldü. "Vücut kısımlarının durumuna bakılırsa havadan atılmamışlar," dedi Dmitri, kadının yanından uçarcasına geçtikten sonra, "yani parçalar oraya taşınmış."

Kısımlar. Parçalar.

Gövdesinden koparılmış kafa göz önüne alındığında hiç şaşırtıcı değildi. "Güvenlik kameraları?" diye sordu Honor, Times Meydanı adlı ışıklı billboard ve tıklım tıkış yürüyen insanlıktan oluşan harikalar diyarına varınca.

"Yerlerinden sökülmüş." Dmitri trafiğe kapatılmış bir caddenin tam ortasına park edip polis şeridini geren insanların arasından arabadan indi. Ona otuz santim mesafedeki herkes geri çekildi ve olay yerine yürürken de yol vermeye devam ettiler.

Honor da peşinden takip etti, insanların bacağına taktığı bıçağa göz atışını gördü. Gergin ifadeler kayboldu, yerine temkinli gülüşler geldi. Avcılar çoğunlukla halk tarafından sevilirdi çünkü millet her şeyin boku çıkarsa ve vampirler sokakları kanla yıkarsa, Lonca'nın onları kurtarmaya koşacağını bilirdi. Hatta kalabalığın içindeki zayıf vampirler bile, Lonca'dan korkmaları için hiçbir sebep olmayan yasalara uyan vatandaşlar olarak ona dostça bir baş selamı verdi.

Bir dakika sonra, Honor polis şeridinin altından eğilerek geçti ve kendini kaotik ve hayat dolu bir ortama, dünyanın en tanınmış şehirlerinden birinin göbeğine değil, bir mezbahaya yaraşır bir manzaranın ortasında buldu. Bin farklı koku etrafını sardı: sokağın karşı tarafındaki çikolatacıdan gelen tatlı şeker kokusu; köşedeki dükkândan gelen acı ve yoğun kahve kokusu; tütün dumanı ve araba egzosuyla karışık tatlı insan teri... ancak bunların hiçbirisi olgun ve ıslak, çürüyen et kokusunu bastıramıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Polis, kesilmiş vücut parçalarının büyük bir kısmını bulundukları spor çantalarının içinde bırakmıştı ancak muhtemelen meraklı birisi sayesinde çantadan düşmüş benzeyen bir gövdenin üst kısmına şöyle bir bakınca bile vampirin, tıpkı boyunda gördüklerinin aynısı küt kesiklerle uzuvlarının parçalandığı anlaşılıyordu. “Birisinin ya öfkeden gözü dönmüş ya da hiç umurunda olmamış.”

Dmitri gövdenin yanma çömeldi. “Sakın buna insan dürtüleri atfetme Honor.”

Honor çocukken dudaklarını yaran tokatları, özellikle öğretmenlerin ve sosyal hizmetler çalışanlarının yara izlerini göremeyecekleri yerlere hedef alınmış yumrukları, yatak odasının kapısının bir gece geç saatte açıldığında bıçağının yağlı bir eti keşişini hatırladı. “İnsanlar da bir o kadar acımasız olabiliyor.” Çocukken kendini ve diğerlerini korumak için yaptıklarından hiç pişman değildi. İlk koruyucu “babası” ona hiçbir erkeğin bir çocuğa bakmaması gereken gözle baktığında hayatında hiçbir zaman savunmasız bir kurban olmamaya karar vermişti.

Ki olmamıştı da... o bodrum katına düşene ve manikürlü, zarif eller çıplak vücudunda gezinene dek.

Sikmişim hepsini, diye düşündü, geçen gece içinde uyanan öfkesi daha da parlak bir alevle yanarak. Her ne olduysa olmuştu,

o piç heriflere bir köşede kıvrılıp geberdiğini görme tatminini yaşatmayacaktı.

“Evet,” dedi Dmitri, Honor içinden sessizce ant içerken, “^zama burada bir ölümsüzün parmağı var.” Güneş ışığında saçları mavi siyah parlıyordu, duyusal bir davetti. Honor ne yaptığını fark etmeden parmakları Dmitri’nin saçlarına doğru uzandı.

Honor yüzü kızararak elini geri çekip yumruk yaptı. Onun nesi vardı? Halka açık bir yerde, uluorta meydanda olduklarını bir kenara bırak, Dmitri’nin ona o bodrum katında yapılanları çocuk oyunu gibi gösterecek hareketler yapabileceğinden emindi.

Buna rağmen, Honor ona dokunmak istiyordu, Dmitri’nin ipeksi saçlarının parmaklarının arasından kayışını hissedebiliyordu.

“Daha önce buna benzer bir şey gördün mü?” diye sordu, iradesini büken baştan çıkarıcı çekimi kırmak için içinden kendine tokat atarak.

“Uzuvlarını ayırmak yeni bir iş değil,” dedi Dmitri, hem ölümlü, hem de ölümsüzlerin karanlık çağları boyunca yaşamış bir adamın serinkanlılığıyla. “Fakat olay vücudun nasıl parçalara ayrıldığı değil. Onu pratik olsun diye yapmışa benziyorlar.”

Böylesi halka açık bir mekâna taşımayı ve bırakmayı kolaylaştırırdı. “Demek mesele gösteriş yapmak.”

Dmitri başını sallayınca saçları alnına düştü. “Hem o hem de bir meydan okuma. Yoksa neden cesedi buraya, Raphael’in bölgesinin tam göbeğine atsınlar?”

Honor o anda anladı, âdeta antik bir dilin harflerinin beyrinde yan yana gelip kusursuz bir cümle kuruşu gibi net gördü. “Ama Raphael’in şu anda burada olmadığını sağır sultan bile duydu Dmitri. Sen buradasın.”

Dmitri hareketsiz kaldı, bir insan böylesi kıpırtısız duramazdı. Sanki vücudunun her yanı sessizleşti. Nefes almadı, gözünü bile kırpmadı. “Çok iyi, Honor. Seni yanımızda tutmak gerçekten iyi fikirmiş.”

Belki de bir gözdağı veriyordu. Ya da asırlar boyu yaşamış,

imparatorlukların yükselişini ve düşüşünü görmüş, kana bulanmış savaş meydanlarında savaşmış, zamanın durdurulamaz ilerleyişi altında çiğnenip yok olan milyonlarca, milyarlarca hayata tanık olmuş bir neredeyse-ölümsüzün kibrinden ibaretti. Hem büyüleyici, hem de rahatsız edici bir düşünceydi bu. Honor neden bu kadar... rahatsız olduğundan emin değildi ve diğer vücut kısımlarını incelemek için ayağa kalktı, patoloji uzmanı değildi ama her avcı gibi temel eğitimden geçmişti.

Et çürüyüp ayrışmaya başlamıştı, birçok parçanın içinde kurtçuklar kımıl kımıldı. "Vücut, ölümden hemen sonra uzuvlarına ayrılmış gibi görünse de, buzdolabında tutulmamış," dedi Honor. "Eğer cesedi buraya atmayı planladılarsa ki aynı anda bir sürü parça bırakıldığı için ben planladıklarını düşünüyorum, katilin ya da katillerin, cesede daha iyi bakmalarını bekledim."

"Neden?" Dmitri ayağa kalkıp polislerden aldığı eldivenleri çıkardığı gibi çöpe attı. "Tek amaç gövde gösterisi yapmaktı. Kurtçuklar kaynayan, kör testereyle kesilmiş insan eti parçalarının doğru etkiyi uyandırdığından eminim."

Haklıydı. Çürüme kokusunun, cesedin kalıntılarını keşfetmelerinde kritik bir rol oynadığını tahmin etmek kolaydı; bu da kudurmuş bir çılgınlığın değil, kurnaz bir zekânın göstergesiydi. "Patoloji uzmanı başka bir iz bulursa, haberim olsun." Honor'ın üstünde çalışması gereken metin sayısı arttıkça şifre çözme süreci kolaylaşırdı.

"Ben ayarlarım." Dmitri cep telefonunu çıkardı. "Deriyi ister misin, yoksa fotoğraflar yeterli olur mu?"

Ne kadar güzel bir erkek. Ne kadar merhametsiz bir soru.

"Şimdilik fotoğraflar idare eder," dedi Honor, Dmitri'nin, bu baştan çıkarmak için yaratılmış ve eli kanlı yaratığın hâlâ derin insani duygular taşıyabilme yetisine sahip olup olmadığını merak etti, "ama yapabilirlerse deriyi de muhafaza etsinler."

"Hallederiz."

Sonra çok geçmeden Dmitri, Honor'ı arabayla Akademi'ye bıraktı. "Burada mı kalıyorsun?"

Honor başını iki yana salladı. “Bu sabah taşındım.” Düştüğü kuyudan çıkaran bir adım daha, ona zarar veren piçlere bir orta parmak daha.

Dmitri yavaşça, tehlikeli bir edayla gülümsedi. “Güzel.”

Honor karnının ortasında içgüdüsel, tensel bir farkındalıkla kasılınca beyni arka plandan çığlıklar attı. “Binada güvenlik var.”

Dmitri tek kaşını kaldırdı.

Evet, Honor da bunun onu durduracağına inanmamıştı.

Arabadan inerek Dmitri’nin şoför koltuğunda çizdiği resmi bir düşündü; yakışıklı, seksi bir yaratıktı, güneşin sıcaklığı tenini kusursuz tamamlıyordu ve gömleğinin egzotik mavisi ile tezattı. “Zengin bir playboya benziyorsun.” Eğer bu playboylar köpek-balıkları olsaydı.

“Eee?”

“Ve playboylar yatakta da, yatak dışında da, süslü püslü manken tipini tercih eder. Bu bir kuraldır.”

“Kütüphaneye uğradığın zaman Gadriel imzalı *Uyuyan* adlı tabloyu araştır,” dedi Dmitri, güneş gözlüğünü gözüne takarak. “Benim hayalimdeki kusursuz kadm o işte.”

Elbette Honor ilk iş bunu yaptı ve bilgisayarın ekranında, yatakta uyuyan çıplak bir çiftin görüntüsü çıkmca, elektrikli bir sıcaklık akımının karını yaladığını hissetti. Adam sırtüstü uzanmış, kadm onun üstüne yatmıştı ve adam elini kadının gür siyah saçlarına dolamıştı. Etrafları buruşuk çarşafarla doluydu ama hiçbir örtü kadının bal rengi tenini kapatmıyordu. İri memeleri, adamın göğsüne bastırılmıştı, adamın boştaki eliyse kadının göz dolduran poposundaydı, kadının vücudu dolgun hatlı ve yumuşacıktı.

Her avcının fiziğinde mevcut olan kaslar da olsaydı, bu resim Honor’ın resmi olabilirdi.

Dmitri, beyni Gadriel'in modelinin yerinde Honor olsa neye benzerdi diye düşünürken Kule'ye dönüp doğruca odasının yolunu tuttu. Zehir vücut parçalarının yerinden alınıp nakledilirken başlarında durma görevinden geri dönünce vampire, "Ne var ne yok?" diye sordu. Ancak bu sorunun, sabah bulunanlarla alakası yoktu.

"Honor'ı kaçıran vampirler çok akıllıymış," diye cevap verdi Zehir, güneş gözlüğünü çıkarıp hiçbir insanın asla ve asla sahip olamayacağı gözleri ortaya serdi. "Pis işlerini yaptırmak için zayıf ve genç vampirleri kullanmışlar ve avcılar içeri girdiklerinde köşeye sıkışan yine bu vampirler olmuş."

Dmitri hayatta kalanların vurulup kesildiğini ama hayatta bırakıldığını biliyordu. Ne var ki, bu davadan şimdiye kadar sorumlu olan vampire göre, ikisi de kaydadeğer bir bilgi sağlamıştı. Kaçırılma olayının arkasındaki deha onları başarılı bir şekilde kışkıracı dışında tutmuştu.

Dmitri onları şahsen ziyaret etmeye karar verdi. Artık bu onun avıydı. "Çalışmaya devam et."

Zehir tam çıktığı sırada, Dmitri'nin özel hattı çaldı. Cevap verince Astaad'ın sağ kolu Dahariel ile konuşmaya başladı. "Caliane'den haber var mı?" diye sordu melek.

Bu sorgu sual olağandı, ne de olsa başmeleklerin en yaşlısı, yeni uyanan Amanat şehrinin etrafındaki kalkandan içeri yalnızca Raphael ve onun adamlarını sokuyordu. "Halkının uykudan uyanıklığa geçişlerine yardım etmekle meşgul." O insanlar, ölümlüler ve keşfedildiği üzere, bir sürü ölümsüz, şimdi yabancı bir güneşin ışığı altında parlayan, taş gibi gri bir şehirde, başmeleklerinin yanında binyıldan uzun süre uyumuştular.

Raphael'in en son konuşmalarında ona anlattıklarına göre, Amanat sakinleri, uykuya daldıkları dönemi yeniden yaratıp o dönemde yaşamaktan, bahçeleri çiçeklerle, çeşmeleri sularla doldurmaktan gayet memnundu. Modern eşyaları bilmek istemiyor, en son yürüdükleri yerden çok uzaktaki, yeni dağlık vatanı keşfetmek için hiç merak duymuyorlardı.

“İpleri Caliane’nin elinde,” demişti Raphael annesi hakkında. “Ama onları şarkılar söyleyerek ikna etmedi, halkın bağlılığı gerçek.”

“Caliane daha fazla bölgesi olsun istiyor mu?” diye sordu Dahariel, kimilerine göre duygusuz bir tonla ama Dmitri’ye göre soğuk bir pratiklikle.

“Hayır. Anlaşılan, Caliane’nin çıldırmasının kaynağı hiçbir zaman toprak sevdası olmamış.” Başmelek, dünyayı savaştan korumak için iki kalabalık şehrin yetişkin halkını şarkılar söyleyerek denize yürümeye ikna etmiş, ‘ebediyete kadar yankısı sürecektir derinlikte bir sükunet’ yaratmıştı. Jessamy, Caliane’nin hükmettiği dönemi bu sözlerle tarif ediyordu.

“Jessamy ile konuştum,” dedi Dahariel. “Daha önce hiç böyle bir uyanış yaşanmamış.”

O yüzden de kimse şu duruma dair askeri kuralları bilmiyordu. “Biz ölümsüzüz, Dahariel. Zaman bizim düşmanımız değil.” Dünyayı kana gark edecek, denizi sessiz bir mezara çevirecek bir savaşa hazırlık yapmadan önce, bekleyip Caliane’nin deliliğinin ya da deli olmamasının hakikatini öğrenmek daha iyiydi. “Michaela nasıl?” Astaad’ın sağ kolu, başmelek Michaela’nın sevgiliydi, Dmitri bu iki sadakatin çakışmasından dolayı Dahariel’in aslen kime hizmet ettiğini merak ederdi.

“Bazı kadınlar,” dedi Dahariel, yine aynı insaniyetten uzak tonla, “bir adamın derisinin altına öyle bir nüfuz eder ki, tırnaklarıyla koparıp atsan, her yerin kanar.”

Dmitri telefonu kapattıktan sonra Dahariel’in sesinde gizli olan tonlamanın manasına kafa yordu. Dmitri, bir kadını sevmenin ne demek olduğunu bilirdi ama hiçbir zaman beraberinde ne kadar acı çekse de, Ingrede’i kalbinden söküp atmak istemezdi. Favashi hiçbir zaman bu kadar derininde bir yer edinememişti. Honor ise... evet, işte o Dmitri’nin derinlerine giriyordu ama kızı yatağa attığında, çınlıplak soyup altında kıvrandırdığında bitecek bir çekimdi bu.

Ama önce sözünü tutmalı, Honor’ı istismar edenlerin çığlık-

lar atan, kanlar içindeki kalıntılarını ayaklarının önüne atmıyordu. İntikam, ona da söylediği gibi, tadından yenmez bir şey olabilirdi.

"Sana özgürlüğünü vereceğim, bir daha senden tarafa hiç bakmayacağım." Gözleri elindeki bıçağa doğru kayarken bile asil durmaya çabalamıştı. *"Tahayyül edemeyeceğin zenginlik, hepsi senin olacak."*

Dmitri'nin istediğini, Isis ona asla geri veremezdi. "Tek arzu ettiğim," diye fısıldadı, bıçağının ucunu kalbinin üstüne değdirerek, "hayatımı bağışla diye yalvardığımı duymak. Yalvar bakalım."

Bıçak tam yerine girdi.

Saat sekizi biraz geçse, dünya serin bir karanlığa büründükten sonra, kot pantolon, tişört ve yıllardır giydiği uzun siyah paltosuyla melek Andreas'ın sahip olduğu Melek Bölgesi'ndeki malikâneye doğru saptı. Andreas, Honor'ı kurtaranların sağ bıraktığı vampirlerin sorgulanması ve cezalandırılması davasında görevliydi.

"Dmitri." Andreas, yaşlıca bir meleğe göre sıradışı kalan, her tarafı cam ve sert köşelerden oluşan bir evin ön kapısında, gri gölgeli koyu kehribar rengi kanatları arkasında kabarak selamladı onu. "Birdenbire nereden esti bu ikisine karşı ilgin?"

Çünkü artık dava kişiseldi. "Onlarla konuştuktan sonra konuşuruz senle."

Andreas'ın yüzünün aristokrat hatları hiç bozulmadı. Melek güçlüydü ama Dmitri ondan geri kalmazdı. Dmitri'nin bir bölgeyi yönetmemesinin tek sebebi, Kule'de... ve gölgelerin arasında çalışmayı yeğlemesiydi. Raphael'in sağ kolu olarak konumu, şimdiye dek hiç sıkıcı olmamıştı.

"İlk gençlik" diye adlandırdığı bir dönemde, öfkeli ve bıçare acılarla dolu haldeyken bir keresinde bu işi bırakıp Neha'nın yanına çalışmaya gitmişti. Hindistan'ın Başmeleği, Dmitri'nin, sarayında çalışmak üzere yaptığı sözleşmeyi tamamlar tamamlar

lamaz Raphael'in ilk Kulesi'ne geri dönmesine hiç mutlu olmamıştı. Ama sonra gülümsemişti.

"Ne kadar vahşisiniz, ikiniz de." Başını iki yana sallamış, o koyu kahve gözleri binlerce yıl yaşamış bir başmeleğe yaraşır bir keyifle bakmıştı. "Tabii ki benim sarayım senin zevkine göre fazla kibar. Git o halde Dmitri, ancak medeni kişilerle bir arada olmayı dersen, bu sarayın kapıları sana her zaman açık."

Neha o günlerde, eşi Eris yanı başındayken yüce gönüllü bir kraliçeydi, Dmitri'nin bu kararını gençliğine verip gülererek karşılamıştı. Oysa şimdi, Eris yüzlerce yıldır kayıptı ve kızı Anoushka'nın öldürülüşü Yılanlar ve Zehirler Kraliçesini, evcil hayvanım diye tuttuğu yaratıklara yakın, soğukkanlı birisine dönüştürmüştü.

"Bu taraftan." Andreas önden süzülerek yürüdü.

Evin geniş, ferah girişinden geçerlerken Dmitri, Asya kökenli, zayıf ama yakışıklı bir adamın, köşede bir masada çalıştığını gördü. Gözlerini kıstı. "Harrison Ling mi o?"

Andreas durdu. "Evet. Onu tanıyor musun?"

"Elena'nın eniştesi." Bu aptal herif, Kontrat'mdan kaçmak istemiş, Elena tarafından bizzat evine geri sürüklenmişti. Dmitri, Harrison'ın, Elena'nın ona ne kadar muazzam bir iyilik yaptığının bilincinde olduğundan şüpheliydi. Andreas, Kontrat'ını çiğneyenlere merhamet etmesiyle ünlü değildi. Harrison'ın kayıp kaldığı süre uzadıkça ödeyeceği bedel ağırlaşacaktı.

"Harrison," dedi Andreas, sesinde karanlık bir yankıyla, "sadakatin anlamını öğrenmede çok yol kat etti."

Adam aynı saniye bakışlarını kaldırıp baktı. Göz bebeklerinin içinde yağlı ve yapış yapış gezinen korku, bir yılan gibiydi. Dmitri ona hiç acımadı. Harrison, Dmitri'nin aksine vampir olmayı kendi seçmişti ve sevdiğini iddia ettiği kadının onu takip edip edemeyeceğini bilmeden bu seçimi yapmıştı. Sonradan anlaşıldığı üzere, Elena'nın kardeşi ve Harrison'ın karısı olan Beth insanı vampire dönüştüren toksini kaldıramayacak bünyeye sahipti; Harrison sonsuza dek genç kalırken Beth ölecekti.

“Tutuklular,” dedi, bu zavallı adamı aklından atarak.

Andreas onu dışarı çıkarıp evinin arka tarafında yer alan küçük bir her dem yeşil korusuna götürdü. İki ayrı ağacın dallarında sallanan, çıplak yaratıklar melek kanadı hışırtısı duydukları anda korkudan titremeye başladı.

Holly... yani Hüzün de aynı ilkel tepkiyi veriyordu. Dmitri’nin karşısında mangalda kül bırakmıyor olabilir, kontrole sahipmiş gibi tavırlar sergileyebilirdi ama bir melek ile aynı odaya konsa, katatoni nöbeti geçirirdi. Uram’ın ona yaptıklarından bahsetmeyi reddediyordu ama Dmitri tutulduğu depodaki kıyımı, koparılan uzuvları, kandan ıslanmış yerleri, şişmiş ve ıslak organlarla dolu ağızları, boş bakan, kör gözleri görmüştü.

“Dilleri hâlâ yerinde mi?” diye sordu Andreas’a, iki adamın da hadım edildiğini, penislerinin ve testislerinin kör bir testereyle kesildiğini fark ederek. Bunlar vampirdi. O kısımları tekrar uzayacaktı ve Andreas bir daha kökünden kesilmelerini emrederkti. Anestezi yapılmadan.

“Yarın bir daha kestirmeyi planlıyordum.”

Dmitri süregelen bu cezanın zalimliğinden en ufak bir tiksinti duymadı, hele hele bu erkeklerin kendi cinsel tatminleri uğruna Honor’a dayattıkları dehşeti çok iyi anladıktan sonra. “Şimdilik kalsın. Onları tekrar sorguya çekmem gerekebilir.”

Andreas başını öne eğdi. “Yalnız kalmak ister misin?”

“Evet.”

Melek ağaçların arasında gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, bir yırtıcı gibi en yakındaki vampire doğru yaklaştı. “Eee,” diye mırıldandı, “sana ait olmayanı zorla almaktan hoşlanır mısın?”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erkeğin ağıtları Dmitri'nin sesini tanıyınca çlgın bir paniğe dönüştü. Gözleri yerinde olmadığından göz çukurları suratında iki siyah delikti ve yalnızca işitme duyusuna sahipti. "Hiçbir şey bilmiyorum! Bilseydim anlatırdım!"

Dmitri ona inandı, vampir çok zayıftı, ilk acıyı hissedişiyile dili çözülürdü. Ama farkında olmadan bir şey görmüş olabiliydi. "Bana her şeyi anlatın," dedi, ikisine birden hitap edip. "Size yaklaştıkları saniyeden itibaren. Eğer bir faydanız olursa, belki de alacağınız cezanın uygulamasını üstlenmem."

Korkudan birkaç dakika ne dedikleri anlaşılmadı. Dmitri saçmalamalarının geçmesini sakince bekledi. *Kalbin soğumuş*, Favashi bir keresinde ona öyle demişti. Ancak Favashi sadece onu kullanmak isteyen bir sürtük olduğu için, sözlerinin hiçbir gücü yoktu. Yine de, bu itham doğrudu. Dmitri pek vicdan muhasebesi yapmaz, özellikle kadınlara ve çocuklara zulmedenlerin cezasından hiç nedamet duymazdı.

"Yeter," diye yapıştırdı, vampirler hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp yalvarmaya devam edince.

Nefesleri boğazlarında tıkanan vampirler sus pus oldu. Yaklaşık yarım dakika sonra, ilk konuşan ağzını açtı. "Ben güvenlik görevlisi olarak çalışıyordum ve bir gün beni aradılar. Hattaki adam, beni büyük bir partide gördüğünü, yaptığım işi sevdiğini

söyledi ve kayıt dışı bir yan iş yapıp para kazanmak ister miyim diye sordu.”

“Hangi partide görmüş?”

“Söylemedi, ama biz çoğunlukla prömiyerlerde çalıştık, zengin vampirlerle.”

Dmitri için yeni bir bilgi değildi ama bu adamın çalıştığı partilerdeki davetli listesine bir daha göz atması için birisini görevlendirdi. “Evet?”

Büyük ve siyah bir şey, açıktaki etine konunca bacağına hızla sallayarak devam etti vampir. “Çok para teklif etmişti, ben de k-kabul ettim.” Yutkundu. “Sonra müşteri iki kişiye ihtiyaç duyduğu için Reg’e sordum.”

Zayıf, sarışın bir erkek olan Reg hâlâ içli içli ağlıyordu. “Tanrı belamı versin, nereden evet dedim.”

Şimdi böyle dersin, diye düşündü Dmitri. Honor’ın derisini yırtarken, hiçbir erkeğin bir kadının rızasını almadan dokunmaması gereken şekilde ona elini sürerken bir sıkıntı yoktu ama. Dmitri sarışın adama doğru yürüyüp elinin tersiyle öyle sert vurdu ki, bir şey çatırdayarak kırıldı. “Sence benim umurumda mı?” diye sessiz, kontrollü bir sesle sordu. “Hemen soruma cevap ver.”

Vampir bir dişini tükürüp geveleye geveleye konuştu. “Leon teması kurmuştu. Ben sadece onun dediğini yaptım.”

Dmitri’yi bekletmelerinin sonucunu onlara hatırlatmasına fırsat vermeden Leon hemen konuşmaya başladı. “Hep telefonla görüştük.” Nefesi kesildi. “Hiçbir zaman yüz yüze temasımız olmadı. Para benim hesabıma yatıyordu, oradan Reg’in payını kesiyordum.”

Dmitri tek kelime etmedi.

“Müşteri,” diye devam etti Leon, dili dönmeyerek, “dedi ki, kadın onun kız arkadaşymış ve böyle aptal bir seks fantezisi varmış, kaçırılıp...” Dmitri’nin ona yapmak istediklerinin farkındaymış ve kanı donmuş gibi, yüreği ağzına geldi, derisi seğirdi. “Kadının fantezisi dedi.”

Dmitri sinir bozucu zırıldamanın arkasındaki titremeyi duydu. "Öyle olmadığını ilk nereden anladınız?"

Cevap veren Reg oldu. "Leon'un burnunu kırmasından! Ona bu işte bir bit yeniği var dedim ama Leon o kadar gıcık olmuştu ki, kızı bayılttı."

Dmitri ellerini esnetti, parmaklarını ileri uzattı. "Sen ondan büyüsun Reg. Neden onu durdurmadın?" diye yeni yağın kar gibi yumuşak bir sesle sordu.

Reg öğürmeye başladı.

Dmitri bu kasılmalar geçene kadar hiç konuşmadı. Sonra vampirin yanına yürüyüp suratını okşadı. "Soruma cevap ver."

Sarışın vampir, şakaklarından ter akarak yutkundu. "Para için. Parayı almak istedim."

"Güzel." Vampirin yanağını şöyle bir sıvazladı ve tir tir titreyen Reg'in yanından Leon'a doğru yürüdü.

Beyhude bir kaçma çabasıyla bileklerini iplerden kurtarmaya çalışıyordu, kırık bir el kuklasına benziyordu. Dmitri ceketinin iç cebine elini sokup bir fileto bıçağı çıkardı, soğuk metali tam karşısındaki taze pembe deriye bastırdı. "Devamını anlat bakalım." Leon'ın göğsünün tam ortasına derin bir kesik attı.

Koyu kırmızı kanlar akmaya başladı, vampir inin inin inledi. "Kadına zarar vermememiz gerekiyordu ve ben gözünü morartmışım. O yüzden ellerini bağlayıp talimat verilen yerde onu bırakıp tabanları yağladık."

"Uzak kalmadınız." Bir kesik daha attı, bu seferki yatay bir kesikti ve Leon'un iç organlarını yaralayacak kadar derindi.

Ama vampir konuşmaya devam etti çünkü Dmitri'nin çok daha beterini yapabileceğini biliyordu. "Yedi hafta sonra, aynı müşteri beni bir daha aradı, bir adres verdi ve kutlamalara katılmak ister miyiz diye sordu."

Dmitri bıçağı kanırttıktan sonra dışarı çıkardı, bir akciğer çökmüştü. "Konuşmaya devam et." Leon'un yaşındaki vampirlerin nefes almaya... pek ihtiyacı yoktu.

"Oraya gittik," zar zor solumaya çalışıyordu, "içerisi boştu,

sadece avcı oradaydı ama birden fazla vampirin ondan beslendiği belliydi. Müşteri bize keyfinize bakın diye not bırakmıştı. O not artık yok. Fırlatıp attım."

Dmitri bıçağı yerinden çıkardı. "Peki siz? Keyfinize baktınız mı?" Gerçekten sormuyordu, bu ikisi bir haftadan uzun süre sonra Honor'ın yanında, ağızları burunları onun kanıyla lekeli halde bulunmuştu. "Arkadaşlarınızı da davet ettiniz, değil mi?" Kurtarma operasyonu sırasında öldürülen iki vampir de aynı güvenlik şirketinde çalışıyordu. "Başka kimler vardı?"

"Hiç kimse," diye cevap verdi Leon. "Yemin ederim. Sadece dördümüz."

Yalan söylemeyecek kadar ödleri patlamıştı, o yüzden Dmitri bu cevabı kabul etti. "Güzel."

Ses tellerini yerinden sökünce bağrımları kesildi. Ama onları canlı bıraktı. Raphael ona bir keresinde, uzun zaman önce bir şey demişti. Annesi Caliane'nin söylediği bir şey.

"Bir ölümlünün ömrü içinde üç gün, üç on yıl uzunluğunda geçebilir."

Raphael'in annesi hâlâ aklını kaçırmış bir Kadim olabilirdi ama bu noktada Dmitri ona tamamen katılıyordu. Andreas'm, Reg ve Leon'un ölmesine müsaade etmemesini tembihleyecekti. Diğerlerine gelince... Dmitri onları bulduğunda önümüzdeki iki yüzyıl boyunca her gece ölmek için dua edeceklerdi.

Sonuçta iki ay, üç günden çok daha uzun bir süreydi.

Gece saat dokuzdu ve Honor burada ne aradığını bilmiyordu. "Diğer randevularımızı iptal ettiğim için özür dilerim. Bu geç saatte geldiğin için teşekkürler."

Anastasia Reuben gülümsedi, çelik grisi saçlarını arkada derli toplu bir topuz yapmıştı. "Yirmi yıldır avcılarla çalışıyorum Honor, terapistle gitmek dışını çektirmekten daha zordur, iyi bilirim."

Honor kakhaha attı ya da atmaya çalıştı, tuhaf bir çatlak ses çıktı sadece. "Eee, nasıl olacak şimdi?"

"Burada bir baskı yok, kural yok," dedi Dr Reuben, nazik bakışlarla. "Eğer canın *Avcı'nın Avcı* dizisinin son bölümünden bahsetmek isterse, onu yaparız."

Honor'ın içinden bir ses, bunun alelade bir örnek olmadığını söyledi. "Buraya gelme nedenim..." Başını iki yana salladı, her hücresi adrenaline titreyerek ayağa fırladı. "Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm."

Dr Reuben de ayağa kalktı. "Gelmene sevindim." Bir dolap açıp içinden altın ve beyaz kıvrık desenlerle kaplı küçük bir defter çıkardı. "Bazı avcılar hiç konuşmaz ama sözcükleri kağıda dökmenin işe yaradığını keşfettim."

Honor kullanmaya hiç niyeti olmasa da defteri aldı. "Teşekkürler."

"Sadece senin okuman için. İstersen sonrasında yak."

Honor başıyla onayladıktan sonra, Lonca Karargâhı'ndan iki blok ötedeki küçük ofisten çıktı.

Kendi dairesine dönene, dövmeli dosyayı bilgisayarında açana kadar da neden oraya gittiğini düşünmeye müsaade etmedi. Belki içinde yavaşça uyanan, dişlerini gösteren, alevler saçan parlak bir canavara benzeyen öfkeden dolayıcıydı. Ya da belki de, aptalca olsun olmasın, Dmitri'nin dudaklarındaki karanlık günahın tadını almak istediğini bilmenin verdiği bir duygudan kaynaklanmıştı.

Honor bütün hayatı boyunca kendini yalnız ve köksüz hissetmişti. Hâlâ, sadık ve güçlü dostlara sahipken bile, sanki çok kıymetli bir şeyini kaybetmiş gibi içinde derin ve kocaman bir boşluk vardı. Çocukken, bir ikiz kardeşi olduğunu düşünüyordu, annesinin birini yanında tuttuğunu, diğerini yetimhaneye verdiğini zannediyordu. Ne var ki büyüdükçe bu kaybetme hissinin *başka bir şey*, onun dışında bir duygu olduğunu anladı. O tuhaf, içini delen yalnızlığı gördüğü bir kâbustan sonra, ya uyanırken ya da tekrar uyurken en çok varlığını duyururdu.

“Yeter,” diye mırıldandı. “Çalışma zamanı.”

Çalıştı da, şehrin temposu düşene, gökyüzündeki geçit vermez opak karanlık gece yarısıyla tanyeri arasında değişene kadar çalıştı. Uykuya yenik düşmemeliydi ama yorulmuştu, peşpeşe gelen uykusuz geceler neticesinde gözleri kaşınıyordu ve ne olduğunu anlamadan şuuru kapanıp uyudu.

Bir kadının bitmek bilmez, bölük pörçük çıgıllıklarıyla irkilerrek uyandı. Koltukta top gibi kıvrılmıştı, kuru kuru hıçkırarak sarsılıyordu ve kadının çektiği çileler ruhunda delikler açıyordu. Dayanamaz hale gelip düşe kalka banyoya yürüdü ve böylesini daha önce hiç duymadığı derinlikte bir ıstırapla buruşmuş yüzüne buz gibi soğuk su çarptı. Nasıl olabiliyordu? Honor işken- ce görmüştü, kırılmıştı... ama bu yalnızlık, bu ümitsizlik başka bir yerden geliyordu, adı olmayan çok ama çok derin bir yerden kaynaklıydı.

Keder onu tekrar acıtan avucuna alıp sıkmadan önce yutkunarak boğazındaki yanma hissini geçirmeye çalıştı, giysilerini çıkardı ve duşa girdi. Sabaha karşı beş sularıydı ama bu geceki üç saatlik uykusu dün gecekinden daha iyiydi. Yıkayıp terini akıttırken başını fayanslara dayadı ve suyun yukarıdan gelip sırtından aşağı süzülmesine izin verdi.

Honor suyu hep sevmişti. Manhattan’a da kısmen sularla çevrili olduğu için gelmişti. Akademi’ye başvurma kararını uzun uzadıya düşünüp taşınmıştı. Eski dünya dilleri okumak istiyordu ve mezun olduktan sonra en az dört yıl hizmet vereceğini söyleyen sözleşmeyi imzalarsa Lonca’nın, masraflarını karşılayacağını biliyordu.

Dört yıllık süre gelmiş geçmişti ama Honor bir daha bu işten ayrılmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Diğer avcılar hem ona aile olmuştu, hem de eski kültür ve diller alanındaki uzmanlığı sürekli talep gören bir yetenektir, ne de olsa bu dünya ölümsüzler tarafından yönetilen bir dünyaydı. Bunu düşününce aklı tekrar Kule’ye ve her zaman için en karanlık, en saklı zafiyeti olan vampire kaydı.

Suyu kapatıp kurulanmak için duştan çıktı ve bir gece önce beyni yarılacakmış gibi baş ağrıları çekmesine sebep olan görevine odaklanmak için kendini zorladı. Vampirin suratına ve patoloji uzmanının gönderdiği fotoğraflara göre, sağ omzuna dövülmüş mesaj her neyse, mantıklı açıklamaları çürütecek kadar kendine has ve emsalsizdi. Yine de Honor, bir açıklama olmak zorunda, diye düşünüyordu. Çünkü o kafa her ne şekilde Dmitri'nin eline geçmişse geçsin, vücut parçalarının verdiği mesaj su götürmezdi.

Bir kot ve düz beyaz tişört giyip çay yapmak için lobinin bir yanından devam eden açık mutfak alanına geçti. Dairenin tüm ön kısmından görülen manzara aynıydı: Kule. Sabahın erken saatlerinde koyu renk kalan gökyüzüne karşı parıl parıl parlayan bina, kutup yıldızı gibi göz alıyordu.

Honor elinde çayıyla camdan duvara yürüdü ve yalnız uçan bir meleğin binaya konuşunu izledi. Bu kadar uzaktan ancak bir siluetten ibaretti ama bu halde bile, zarafeti olağanüstüydü. "Normal" meleklerden biri değildi, diye düşündü Honor. Dmitri'nin, ofisinin önündeki balkonda konuştuğu siyah kanatlı melek sınıfındandı.

Kapısının tıklatılması o kadar beklenmedikti ki, Honor hayret etmekle kalmadı, öylece kapıya baktı. Kapı tekrar tıklatılıca çayını sehpayaya koydu, tabancasını aldı ve çıt çıkarmadan yürüyüp delikten baktı. Kapının arka tarafındaki vampir, ilk gördüğü anda çekip vurması gereken yakışıklı yırtıcıydı. Honor'sa böyle yapmak yerine kapıyı açtı. "Dmitri."

Siyah kot ve aynı renk tişört giymiş, üstündeki bileğe kadar uzun yumuşacık deri ceketıyla Honor'ın en günahkâr fantezisinin vücut bulmuş haline benziyordu, hani bir kadını ıslatan, yapış yapış yapan türden fantezinin. Honor içini titreten, derin bir nefes alınca Dmitri'nin kokusunda lüks zevkler ve bıçak kadar keskin bir seks aroması aldı.

Tepkisinin sebebi bu değildi ama verdiği güçlü bağımlılık kesinlikle işini kolaylaştırmıyordu. Honor iyi ki doğuştan avcı

değildi, çünkü Dmitri çok kuvvetliydi. "Genelde bu saatlerde mi ziyarete gelirsin?"

"Geçiyordum uğradım." Dmitri kapının doğramasına yaslandı ve elindeki büyük kese kağıdı zarfı kaldırdı.

Kokusundaki bıçaklar jilete döndü, ölümcül erotiklikle Honor'ın duyularını kesmeye başladı. Honor birdenbire Dmitri'nin gözlerinde karanlıkta sevişme kadar tensel ve bir stiletto kadar ölümcül bir kötülükten başka şey göremez oldu. "Ne yaptın?" Sorusu, toplumsal kibarlık ve geleneğin bütün filtrelerine aykırıydı.

"Yapılması gereken bir şey." Honor kapının kenarına canı pahasına tutunan elini gevşetince ve arkaya bir adım atınca Dmitri daireye girerek içeri doğru yürüdü.

Honor kapı kapanır kapanmaz zarfı Dmitri'nin elinden çekti ve bu hınzır, güzel kokusuyla burun deliklerini doldururken silahını kenara kaldırdı. "Kurbanın dövmelerinin başka resimleri mi?"

"Hayır."

Honor zarfı açınca içinden bir sürü kâğıt ve büyütülmüş fotoğraf çıktı. Honor ilk başta gördüklerinin ne olduğunu anlayamadı, sonra fark etti ve kanı kaynama noktasına geldi. "Bu benim sağlık raporum." Daha doğrusu, kurtarılmasından hemen sonraki aşağılayıcı muayenenin ardından yazılan rapor. Doktor ve hemşire gayet nazikti ama orada, o muayene odasında yaşananlar olmamış, Honor bir şeye dönüştürülmemiş... gibi yapma şansı yoktu.

Nehir gibi akan anıları bastırıp şimdiye ve buraya odaklandı, yanardöner renklerle gözlerini karartan öfkesine odaklandı. "Bunu nereden aldın?" Dmitri'ye, onunla sanki eğlenceli bir oyuncakmış gibi oynayan bu vampire acı vermek için elleri titriyordu.

Dmitri, birkaç saniye önce Honor'ın dikildiği pencereye doğru yürüyerek, "Bu sorudan sayılmaz," dedi.

Hayır, değildi. "Seni pislik," dedi Honor, her şeyi sehpaye fırlatarak, buradaki varlığının yaşattığı zevk, Dmitri'nin sesinde-

ki buzlarla yok edilmişti. Honor'a *insan olmadığını*, hiçbir vicdan duygusuna sahip olmadığını hatırlatıyordu. "Ne hakla benim mahremiyetime burnunu sokarsın?"

"Çektikleri fotoğrafları istedim," dedi Dmitri arkasını bile dönmeden.

Honor'ın midesi çalkalandı. "Acıyı sevdiğini biliyordum da, işkence çektirmekle zevke geldiğini bilmiyordum."

Dmitri omzunun üstünden şöyle bir baktı. "Isırık izlerinin resmi Honor." Adı, Dmitri'nin ağzından sanki en yozlaşmış baştan çıkarış gibi çıkmıştı, bu adam için nefes almak kadar doğal olan tensellikle kaplıydı... hatta Honor'm, geç olsa da kızgın ve ölümcül öfkesinin buzuyla kaplı olduğu zaman bile.

Isırık izleri.

Honor'm öfkesi, Dmitri'nin kızgınlığının serinliğinde soğudu, Honor tekrar belge ve fotoğrafları eline aldı, sayfaları çevirdi ve en sonunda vücudundaki ısırıkları, resimleriyle birlikte listeleen kısma geldi. "Bundan hiçbir bilgiye ulaşamazsın." Sonunda, bir et parçasıymış gibi onu yırtmış, lime lime edip liflerine ayırmışlardı.

"Öyle mi dersin?" Dmitri topuğunun üstünde ağırlık değiştirip ceketini çıkardı ve koltuklardan birine doğru atıp silah kuşanmamış kaslı kollarını ortaya serdi... sadece sırtındaki kılıfta verev duran incecik bir bıçak taşıyordu. Nedense Dmitri'nin bıçağı tercih etmesi Honor'ı şaşırtmadı. Gerçi Dmitri'nin, tahminince ayak bileğinde saklı duran tabancaya bakılırsa, modern silahları da gayet rahatlıkla kullanabildiği sonucuna vardı.

Dmitri gelip yanında dikilince Honor yerinden kımlıdamadı, bir yandan çenesini öyle sert sıkıyordu ki, kemiği sızlıyordu. *Artık korkmak yok*, diye ant içti, bu kadar basitçe bilse de, beyninin ilkel benliği ona kaç diye bağırıyordu: savaş, ateş et, kes, tekmele.

Dmitri vücut ısısı Honor'inkine çarparak üç tane ve eşit aralıklarla duran bir ısırık izini gösterdi. Bulundukları bölgeden dolayı bu şiddetten sağ çıkmışlardı, tek iyi yanı yara izi bırakmadan iyileşmişlerdi, o yüzden Honor gördükçe nasıl olduklarını

hatırlamak zorunda kalmıyordu. “Sol uyluğumun arka kısmında ve...”

“...dizinin birkaç santim yukarısında,” diye tamamladı Dmitri.

Düzgün kemikli, küçük eller vücuduna değmişti, narin sivri dişler aynı bölgeye tekrar tekrar saplanıp durmuştu. “Blood Ruby,” diye fısıldadı Honor. “Vampir her zaman Blood Ruby kokuyordu.” Bu son moda parfüm Honor’ın duyularını saran bir kafesti ve hâlâ bile midesini ağzına getirirdi, yolda yürürken birisinden ya da bir dükkânda kokusunu alsa, hiç fark etmezdi. Azıcık bile burnuna değse, boğazına safra yükselir ve tüm bedeni ter içinde kalırdı. “Eskiden gırtlığını kesip ayağımın dibinde debelenişini izlemek, sonra da onu bu parfümün içinde boğmak en büyük hayalimdi.”

Dmitri’nin kapkara gözleri, Honor’ın gözlerinin içine baktı. “Onu ziyaret etmek ister misin?”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sessizlik. Honor'm zihninde. Ruhunda. Uçsuz bucaksız bir dinginlik. "Onu daha önce beslenirken gördün." Sözler, sessizliği bozdu ve elindeki kâğıtlar yere düştü. Tuhaf, dingin bir zarafetle halıya süzöldüler.

"Beş yüz yaşında bir vampir, acayip alışkanlıklar geliştirmiş. Uyluktan geçen atardamardan beslenmek olağandışı değildir." Tehlikeli bir suskunluk. "Sevgililer arasında yaygındır," diye düzeltti ve Honor acaba Dmitri de böyle içmeyi mi tercih ediyor diye merak etti. "Ama arka taraftan? Orası kasa denk gelir."

"Acıtıyor," dedi Honor, neden bunu itiraf ettiğini anlamadan. "İşte o yüzden yapıyor. Çünkü hep acıtıyor." Her nasılsa tekrar eline aldığı tabancaya bakarak, "Onu vurursam bana engel olur musun?"

"Hayır." Dmitri en ufak bir tereddüte düşmedi. "Ama sorgulamamın bitmesini beklemek isteyebilirsin, çünkü kurşun yaralarının iyileşmesini izlemeyi hiç çekemem."

Honor bir yanıyla Dmitri şaka mı yapıyor diye emin olamasa da, vampirin gözlerindeki keskin siniri iyi okumuştı. Honor'la hiç alakası olmadığıнын farkındaydı. Hayır, Dmitri'nin ona en zalim cezayı uygulamaya hazır olmasının sebebi, muhtemelen düzeni korumayacağına güvendiği yaşlıca bir vampirin böyle iğrenç oyunlar oynamasıydı. Dmitri'nin motivasyonu Honor'ın

umurunda bile değildi, onu ebediyete kadar uzayan iki ay boyunca "kan hayvanı"na dönüştüren yaratıklardan birine öldürecek mesafede yaklaştıracaksa, sorgulamayacaktı.

Gökyüzü şafakla şeftali, pembe ve altmımsı mavi renklerine bürünürken Englewood Cliffs'te özel bir malikânenin giriş kapısının önünde arabayı park ettiler. Dmitri, Honor'ın dizüstü bilgisayarını Ferrari'sinin bagajına koymuş ve arabanın üstünü açmıştı. Honor rüzgârın serin serin yüzüne vurmasından çok hoşlanmıştı ve bu zamanı savunma kalkanlarını çekerek, mide bulandırıcı, yoğun Blood Ruby kokusuna kendini hazırlayarak değerlendirmişti.

Yüksek, süslü ve koyu yeşil sarmaşıkla kaplı giriş kapıları, muhafızın arabayı görmesiyle tüm heybetiyle ardına kadar açıldı. Garaj yolunun iki yanındaki meşe ağaçlarından bahçe yer yer güneş, yer yer gölgeydi ve karşılarına çıkan ev, başka bir asırdan kalmıştı, şatafatlı ve ağır bir asırdan. "Çağa ayak uydurmaya inanan bir vampir değil."

"Hayır." Dmitri arabayı giriş kapısının önündeki merdivenlerin yanında durdurdu. "Belli başlı dönemlerde, 'sürünü' elini uzatınca ulaşabileceğin mesafede tutmak makbuldü. Valeria hâlâ bu uygulamaya devam ediyor, gerçi akranları bile bunu çok eski ve modası geçmiş buluyor."

Valeria.

Honor ayak bileğindeki kınında duran devasa av bıçağını kavrayıp kapıya koşmamak, içeri dalıp vampirin gırtlaklarını kesmemek için kendini zor tuttu; nabızı tek kelimeyle atıyordu: intikam. "Sürü gönüllü mü geldi?"

"Her zaman gönüllü olanlar vardır." Dmitri kapısını açtı, ayağa kalkıp ceketini çıkardı ve yumuşacık siyah pamuk tişörtüyle kaldı.

Honor, Carmen'i, Dmitri'nin ayaklarına kapanan sarışın

kadını hatırladı, onu görünce Honor bile yerin dibine girmişti. "Sen bu konuda hiç sıkıntı çekmedin."

Dmitri arabanın ön kısmında buluşana kadar cevap vermedi. "Başka sıkıntılar oluyor."

Honor o sırada Dmitri'de hiç beklemediği bir şey gördü, kendi içinde yaşayan sessiz, karanlık varlık kadar ham ve ağırlı bir şey gördü. "Dmitri," diye başladı ama evin kapısı açıldı ve kolalı siyah beyaz üniforma giymiş bir hizmetli kız karşılarında durdu.

"Zamanı geldi."

Bu sözler üstüne Honor tüm vücudu önce ısınarak, sonra üşüyerek üç geniş basamağı Dmitri'nin arkasından çıktı. Yaklaşırlarken hizmetli kız kenara çekildi. "Evin hanımı, sabah salonunda efendim."

Honor sabah salonunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Dmitri kısa ve öz başını salladı. "Sana ihtiyacımız olmayacak. Bugün izinlisin. Kule yarın seninle irtibata geçecek."

Hizmetli kızın beti benzi attı ama yalnızca, "Tamam efendim. Aşçı da burada," dedi.

"Burada olmasına gerek olmadığını söyle. Valeria'nın sürüsü?"

"Misafir odasında."

"Hepsini dışarı çıkar. Beş dakikan var."

"Tamam efendim." Hizmetli kız başını öne eğip koridorun sonuna doğru yürüdü.

Tam o sırada kızın sivri dişleri gözüne çarptı. "Bir vampirdi." Yine de Honor hiç korku duymamıştı; kadın vampirliğine rağmen muhtemelen ondan çok daha güçsüzdü.

"Genç," diye cevap verdi Dmitri, kapıyı sessizce kapatarak. "Kontrat'ı gereği hizmet ediyor. On yaşında yoktur derim."

"Neden bu kadar insana benzediğini anladım."

"Bazı zayıf vampirler, içlerindeki o insani çekirdeği hiç kaybetmiyor." Dmitri bunu dedi ve onu koridora doğru yönlendirdi, yerler koyu bordo halı, duvarlarsa belli belirsiz motifli krem rengi bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Neredeyse-ölümsüz olmak, Yaratılmışlar'ın zenginleşmesine fırsat veriyordu ama Honor

yüzlerce yaşında olup da bu refaha ulaşamamış vampirler tanıyor. Demek ki Valeria ya zengin başlamıştı ya da güç, irade ve insafsız azmiyle bunu biriktirmişti.

Dmitri siyah bir gölgede kalmış bir kapıdan içeri girdi.

"Dmitri, hayatım," diye Honor'm vücudunu soğuk dehşetle dolduran bir ses geldi. Arkasından Blood Ruby'nin karanlık, miskli kokusu burnuna çalındı. Honor sırtını duvara verip kapının yanında donakaldı, titreme nöbetini geçirmeye, tek kahvaltısı olan çayı ağzına getiren mide bulantısını kontrol etmeye çalıştı.

"Valeria," diye ağzını yaydı Dmitri, Honor'ın duyularının etrafına leziz çikolata ve yoğun likör kokuları yolladı ve bu kokunun gücü, Valeria'nın alameti farikası olmuş parfümünü bastırdı. Honor tekrar nefes alabildi.

Odadaki kadın cevap veremedi Dmitri tekrar konuştu. "Seni yataktan mı çıkardım?"

Alçaktan, samimi bir kahkaha attı kadın. "Her zaman seve seve yapabileceğin bir şey."

Honor mide bulandırıcı bir irkilemeyle daha sarsıldı. Dmitri'ye bu dişi vampirle yatıp yatmadığını sormak aklının ucundan geçmemişti. Bu çirkin varsayımın hemen arkasından tepesinin taşı attı, Dmitri'yi kaslı sırtından bıçaklama isteği kabardı. Honor'ın tepkisinin sertliğiyle ona tokat gibi geldi, bir kez daha haddini bildirdi. Honor avuçlarını kotuna silerek tabancasını çıkardı.

Dmitri âdeta kendini hazırladığını sezdi çünkü dimdik durup, "Sana bir misafir getirdim," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu kadın merakla. Dmitri kenara çekilip Honor'ın açık kapıdan içeri girmesine yol verdi.

Valeria, bacaklarının ortasında biten kırmızı saten sabahlıkla, pencerenin önünde krem rengi bir şezlong tipi koltuğa yayılmıştı. Sabahlığının belindeki kuşağı gevşekçe bağladığından kusursuz göğüslerinden birinin kıvrımı ustaca teşhir ediliyordu. Sabah güneşinin, nefes kesici yüz hatlarına ideal açıda vurması için yüzünün duruş açısını güzel ayarlamıştı. Uzun, altınmsı

kahverengi saçları omuzlarından aşağı, kumaşın değdiği yerlerde sertleşmiş meme uçlarına doğru kıvrır kıvrır iniyordu.

Daha açık bir davet olamazdı.

Ta ki o mavi gözler, Dmitri'nin vücudunu süzerken Honor'a kaymcaya dek. Birdenbire Valeria'nın eli kolu oynamaya başladı, kremamsı cildi sinirden kızarıp bozarak ayağa kalktı ama Honor o öfkenin altında, en vahşi açlığı gördü. Valeria, Honor'ı nasıl kullanıp istismar ettiğini hatırlıyordu. Aynısını yine yapmak istiyordu.

"Evet..." Ölümsüz güzellikleri anlatan, nefes kesici gözleri çıkarıcı hesaplarla parladı. "Bana atıştırmalık getirmişsin. Çok şekersin."

Honor, Dmitri'nin gerildiğini hissetti ve Valeria'nın görüşünden uzakta, hiç düşünmeden birden adamın sırtına dokundu. *Henüz değil.* Dmitri gerginliğini zapt ediyordu, kasları yay gibiydi ama saldırmadı, gözlerinden ölüm okunan çok güzel bir yırıttıydı. "Hoş bir odaymış," diye mırıldandı, Honor'ın karanlıkta asla ve asla duymak istemeyeceği o ipeksi sesiyle.

Valeria'nın alını kırıksız olup pürüzsüzlüğü bozuldu. "Ne?"

"Pencereler küçük ama," diye devam etti Dmitri, Honor'ın açılan avucunun altında sırt kasları esneyerek. Honor ona hâlâ dokunduğunu fark edip şaşırınca hemen elini indirdi. "Yani," diye ekledi Dmitri, "tek çıkış var demektir."

Honor, Dmitri'nin insafsız olduğunu her zaman biliyordu ancak Valeria'nın mavi bir göle benzeyen bakışlarına korkunun sızdığını görünce besin zincirinde tam olarak nerede durduğunu daha iyi anladı. Dişi vampir sağa sola bakındı, tekrar onlara döndüğünde gözleri deli gibiydi. "Biraz eğlendim Dmitri. Bilirsin nasıl olduğunu."

"Hı hı. Anlatsana."

Valeria, Dmitri'nin ağzını yayararak verdiği bu cevaptan yüreklenildi. "Asırlar boyu varlığını sürdürünce hayat çok sıkıcı ve tekdüze olabiliyor. Avcıyı elimizde tutmak, küçük bir yaramazlıktı diye düşün." Yürürken kırmızı satenin altından bacakları tahrik

edercesine ortaya çıkıyordu. Honor yokmuş gibi davranıp ağır ve saklamadığı bir zevkle Dmitri'nin göğsünü okşadı.

Honor tabancayı sıkarak tuttu. O vahşı ve cezbedici mavi gözlerinin ortasına bir kurşun sıkmamak için dişlerini kenetleyerek kendini tutuyordu.

Dmitri yalnızca elini kaldırıp vampirin elinin üstüne koydu. "Merak uyandıran bir oyun," dedi, Valeri'yi iyice kendine çekerek sesini alçalttı ve dudaklarını kadının kulağına srtterek, memeleri göğsüne bitişik durarak konuştu. "O kadar yaratıcı olduğunu hiç tahmin etmezdim." Boştaki elini kahverengi saçlı kadının saçlarının içinde yumruk yaptı.

Valeria gözlerini kapadı, Dmitri'nin kaslı vücuduyla temas eden vücudu ürperdi. "Bu iltifatlarını kabul ederdim," şuh bir fısıltıyla konuşuyordu, "ama beni bulurdun."

Dmitri'nin kakhahası, Honor'ın, boğazına bir bıçak saplayıp olağanca hızla kaçmasını sağlayabilirdi. Ancak Valeria tebessüm edip gözlerini açtı. "Bir davetiye aldım." Honor'a agzlerle baktı. "Ben oraya vardığımda korkusu öyle güçlüydü ki... Fakat hiçbir zaman çığlık atmadı ya da yalvarmadı. Haftalarca."

Dmitri, Valeria'nın suratını sertçe tekrar kendine doğru çevirdi, nazik olmaya çalışmadı. "Davetiyeyi sakladın, değil mi?"

"Evet. Bir hatıraydı." Dudakları Dmitri'nin çene kemiğini takip etti. "Onu bana mı getirdin Dmitri? Sırf benim olabilir mi?"

Honor elini tekrar Dmitri'ni sırtına koydu, bunun bir faydası olacağını nereden çıkarmıştı bilmiyordu, düşününce kemiklerini sızlatacak kadar yaşlı ve güçlü bu vampiri okuyabileceğini nasıl sanmıştı anlamıyordu.

"nce bana onu kiminle paylaştığını söyle," diye fısıldadı, Valeria'nın kırmızılının ortasında kalan krem rengi tenini ortaya çıkaracak şekilde sabahlığının önünü açtığını görmezden geleyerek. "Başka kimin seninle aynı damak zevkine sahip olduğunu bilmek istiyorum."

"Ama ben onu kendime istiyorum." İnatla.

"Valeria."

Kadın, keskin bıçaklar ve gece yarısı çılgınlıklarıyla dolu o seste-ki emri duyunca bir orgazm olmadığı kaldı. "Acıtarak yaptığını söylüyorlar Dmitri."

Dmitri buna cevaben saçını tutan eliyle başını arkaya öyle sert çekti ki, kadının gözünden yaş geldi. Vampir dudaklarını yaladı, cildinin üstündeki satenin yana kayıp sergilediği meme ucunu kapatmaya çalışmadı. "Tommy. Sıra bendeyken bir kere geç kalınca Tommy'yi gördüm."

Honor o günü hatırladı, Valeria ben de kalayım diye dil dökerken onunla tartışan gür erkek sesini ve kıbar kadın sesini hatırladı.

"Birlikte oynarız." Birbirine sürtünen kıyafetlerin sesi, yavaş bir öpücüğün şapırtısı. "Benim oynama şeklimi seversin, biliyorsun."

Adam, Tommy, sonunda razı olmuştu. İkiisi birlikte... Honor'a çılgık attırmışlardı. Dmitri saçına sarmadığı diğer elini Valeria'nın gırtlığına doğru yaklaştırdı Honor, Dmitri'nin tişörtünü sıktı. "Sadece Tommy mi?"

"Başkaları da vardı ama görmedim. Herkes kendi sırası gelince gidiyordu." Göğsü inip kalktı, dudakları aralandı.

"Davetiye, Valeria." Allayıp pullamadan emretti. "Bana davetiyeden bahset şimdi."

Esmer kadın, sahiplenici ellerle Dmitri'nin sınıksız göğüs kaslarını yokladı ve Honor o elleri bin parçaya bölmek istedi. "Yatak odamda, başucumdaki komodinin en üst çekmecesinde." Kadın parmaklarıyla aşağı doğru bir yol çizip Dmitri'nin tişörtünü çekti ve sıcak, güneş yanığı tenini ortaya çıkardı. "Yukarı çıkınca gösteririm." Gözleri yine Honor'a kaydı. "Onu istiyorum."

İşte o zaman Dmitri gülümsedi, Valeria'nın boynunu tekrar arkaya doğru eğdi... ve avını indiren bir avcı kediden beklenecek bir duyguyla boğazını kesti, kalın bıçak sabah güneşinde gümüşi parıltılarla parladı.

Dişi vampir elleriyle boynunu tutunca Dmitri onu boğazından yakaladı ve boynuna soktuğu bıçakla duvara çiviledi. "Sakın çıkarma," diye emretti, Valeria tam da öyle yapmak üzereyken. "Yoksa ellerini keserim."

Honor ilk kesiği görünce tabancasını aniden çekmişti ama Dmitri tek kaşını kaldırdınca göz göze geldiler. Honor başını iki yana salladı. "Onu şimdi vuramam." Vampir kıpkırmızı saten sabahlığıyla, kanlı krem rengi teniyle duvara bir böcek gibi çivilenmişken yapamazdı.

Dmitri, Honor'a doğru yaklaştı ve Honor, atardamardan fışkıran kanlara rağmen Dmitri'nin Valeria'nın gırtlığını tutan eli dışında hiçbir yerine kan bulaştırmamayı başardığını fark etti. Yani bunu daha önce yapmış olmalıydı ve bu düşünce Honor'ı korkutuyordu. Temiz elinin parmaklarıyla çenesine dokunup, "Sen," dedi, bir vazoda duran gülleri çıkarıp vazoyu ters çevirerek ellerini yıkamadan önce, "fazlasıyla insansın."

Evet. Honor hoş bir şok yaşadı çünkü Valeria ve Tommy ve grotesk arkadaşları, ruhunu lime lime edene kadar onu kullandığında yaşadığı dehşete ve o izbe yerde kalmasına rağmen, özünü koruyabildiği doğrulanmıştı. Esmer vampirin suratına bakmak için Dmitri'nin yanından yürüyüp, "Benim kaçırılmam ve sömürülmem hakkında paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu, iri mavi gözlü canavara.

Dmitri şezlong koltuğa oturdu, yandaki sehpadan bir çikolata aldı. Valeria, soruyu cevaplamayı reddedip Honor'a dişlerini gösterince kadını tam da beslenmeyi sevdiği noktadan, bacağının üst kısmından vurdu.

Valeria tiz ve yüksek bir çığlık attı.

Honor, vücutları iyileşme kapasitesine sahip ölümsüzlere verilen cezaların, ölümlülere verilenlerle aynı olmadığını fark etti. Ancak bu acımasız gerçeğe hiç bu kadar burun buruna gelmemişti. "Hiç canını sıkıyor mu?" diye sordu Dmitri'ye, Valeria'nın çığlıkları dinip hıçkırıklara dönüşürken.

Dmitri incecik pamuklu tişörtünün altında son derece zarif hareket ederek omuz silkti. "Hayır." Tabancasını kristal kassenin yanına koyup, "Valeria, iyi bir ev sahibesi ol ve Honor'ın sorularını yanıtla," dedi ve ağzına bir çikolata daha attı.

“Başka bir şey bilmiyorum,” diye ağladı vampir, gözleri kızarak. “S-sadece T-Tommy’yi gördüm.”

“Ah, merak etme,” dedi Honor, Valeria’nın onun gözyaşlarını nasıl içtiğini hatırlayarak, Honor boğazı kıpkırmızı olana, sesi kısılana dek bağırırken nasıl kıkır kıkır güldüğünü de, “Tommy’ye ulaşacağız.” Valeria sesinde ne duymuştu bilmiyordu ama birden Honor’ın o yaşta ve o güçte bir vampirden beklemediği derecede korkmuş göründü.

“Her şeyi o yapmıştı, hatırlıyor musun?” dedi Valeria, ağır av bıçağının çevresindeki yara izi iyileşmeye başlayınca elini boğazına götürerek.

“Ben olsam yapmazdım.” Dmitri bir çikolata daha yedi.

Valeria korkudan kasılarak elini düşürdü ve Honor’la konuşmaya başladı, gözleri yaşlardan parlıyordu. “Sana acı veren oydu... ben sadece beslenmek istemiştım.”

Evet, Tommy ona acı vermişti, hem de sadece bir erkeğin bir kadına yapabileceği şekilde canını yakmıştı. Ama sırf Valeria ona çanak tuttuğu için. Ondan önce, fiziksel saldırıları olayın genelinde ortasında ufak kalırdı; piç herif her şeyden çok Honor’ın kanından zevk almıştı. Oysa Valeria, karanlıkta baş başa kaldıklarında çok yaratıcıydı.

“Ah, acıdı mı?” Fısıltı kadar yumuşak bir kahkaha. “Çok yaramazım. Ama bir kızın karnını doyurması lazım.”

“Dmitri,” dedi Honor. “Fikrimi değiştirdim.”

Ve ardından Valeria’yı diğer bacağından vurdu.

ONUNCU BÖLÜM

Gözünü bile kırpmamış olması, Honor'ı biraz endişelendirdi ama şimdi kelle koltukta olduğu için avaz avaz bağırان bu kadın ona *işkence* etmişti. Ne yaparsa içinin yağlarının eriyeceğini belirlemek kimin haddineydi... çünkü Valeria'ya o kurşunu sıkmak kesinlikle çok iyi gelmişti. "Tamamdır." Bu zavallı yaratık bir daha asla uykularına musallat olamayacaktı.

"Davetiyeyi bulabiliyor musun, bir bak." Dmitri ayağa kalktı. "Valeria ve benim özel konuşmamız lazım."

Honor silahını yerine koyup Dmitri'ye döndü. "Onu öldürme." Çok çabuk olurdu, yetmezdi. Valeria'nın ona yaptıklarından, farklı acı çeşitleri konusundaki uzmanlığından anladığı kadarıyla Honor onun ilk kurbanı değildi.

Dmitri ise Honor'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden, yavaş bir gülüş çaktı. "Güven bana."

Ne tuhaftır ki, Honor güvendi. Belki de kendini kandıran salağın tekiydi ama gerçek değişmiyordu. Dmitri'yi, inim inim inleyen ve hiçbir kadınısı hilenin kandıramayacağı bir adamı tatlı dille ikna etmeye çalışan, ödü patlamış vampirle baş başa bırakıp dışarı yürüdü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Şaşaalı zarafet teması evin diğer kısımlarında da sürüyordu, duvarlardaki tablolar altın varaklı çerçevelerdeydi ama zevkli yapılmıştı, yolluklar dekorun akışını bozmayacak tonlarda el

yapımıydı, ikinci kata çıkan kıvrımlı merdivenlerin kenarındaki mermer parmaklıklar oymalı kakmalıydı. Yatak odasında devasa bir dört direkli yatak göz dolduruyordu, koyu renk ahşaptan sarkan perdeleri arka köşelerde bağlanmıştı. Çarşaf ve nevresim birinci kalite Mısır pamuğundandı, erkenden kalkan Valeria'nın bıraktığı şekilde hâlâ dağınıktı.

Honor komodinin çekmecesini açarken ilk çığlık evde yankılandı, öylesine tiz bir çığlıktı ki, Honor, Dmitri'nin Valeria'ya ne yaptığını hayal edemedi. İçinde bir acıma baş gösterdi ama Honor dişlerini sıkıp işine devam etti. Çünkü Dmitri burada biraz merhamet ederse, çok geçmeden diğer vampirler karanlık şehvetlerinin esiri olurdu ve dünyayı kan bürürdü.

İşte.

Davetiye ikiye katlı, gümüşü bir karttı.

Can sıkıntısı hiç çekilmiyor, öyle değil mi Valeria? Kadına ya da erkeğe ait olabilecek bir el yazısıyla, siyah mürekkeple yazılmıştı. Senin kapanan iştahını bile açacak bir eğlencem var.

Hemen altında bir adres yazıyordu, üç tarih, saat ve kısa bir not: *Eğer doya doya eğlenmek istiyorsan, ilerleyen haftalarda da aynı tarihlerde aynı saatte gel.*

İmza yoktu ve Honor notu çok dikkatlice tutmasına rağmen, herhangi bir parmak izi bulunmadığını da anlamıştı. Yine de başka bir kulak tırmalayan çığlık eşliğinde mutfağa indi ve plastik bir torba buldu. Kilitli poşet değildi ama idare ederdi. Kartı poşete koyup sabah salonuna geri dönerken koridorlar sadece Valeria'nın iniltilerinin böldüğü uzun bir sessizlik içindeydi.

Honor içeri girdiğinde Dmitri'nin vücudunda ya da kıyafetlerinde bir damla bile kan görmedi. Dmitri kendisinin içerideki en tehlikeli varlık olduğunu bilen bir adamın telaşsız tavrıyla silahını ayak bileğindeki kınına sokarken bronz kolları Honor'ın gözüne çarptı. Valeria'ysa tam aksine âdeta... küçülmüştü.

"Aldım," dedi Honor.

"Güzel." Dmitri başını garaj yoluna doğru eğdi. "Andreas'ın adamları gelene kadar Illium, Valeria'ya göz kulak olacak."

Valeria alçaktan yakaran bir ses çıkardı, Honor ise camdan dışarı baktığında gümüşü mavi kanatlı, muhteşem bir meleğin çimenlikteki gür yeşilin ortasına inişini gördü. "O..." Honor'ın nefesi kesildi. Mavi kanatlı meleğin fotoğraflarını, hatta televizyondaki görüntülerini görmüştü ama hiçbirisi hakkını veremiyordu. Hiçbirisi veremezdi.

Meleğin yarattığı etki, yakından hepten dudak uçuklatıyordu. Arabanın yanında buluştuklarında Honor gözlerini ona dikti ve Venedik altını rengi gözlerini, ışıldayan maviye batırılmış siyah saçlarını, duru güzellikteki yüzünü süzdü. Melek fazlasıyla güzel olmalıydı. Değildi. Honor'ın ömrü boyunca karşılaştığı en güzel erkek yaratıktı.

Melek gözlerine bakarak, "Ben Illium," dedi.

Honor o altın rengi gözlerdeki çekincesiz merak karşısında hafifçe tebessüm etti. "Honor."

Cep telefonuyla çabucak birileriyle konuşan Dmitri sürücü kapısını açtı. "Valeria herhangi bir şeye kalkışırsa," dedi Illium'a, "kollarını kes."

Mavi kanatlı melek bu emirden en ufak bir rahatsızlık duymadı. Dmitri'nin ona bariz güvenmesinin yanı sıra, güzelliğine rağmen Illium bir süs eşyasından ibaret değildi. Gerçi, diye düşündü Honor, Dmitri ile konuşurken meleğin yüzündeki zekâya dikkat ederek, dış görünüşünün yarattığı etkiyi kendi çıkarına kullanabilirdi.

"Elena ve Raphael yolda," dedi. "Bu akşam altı civarı inerler."

Dmitri kısa ve öz başıyla onaylayıp arabaya bindi. "Honor. Illium'a kur yapmayı kes. Adamın kibrini okşamaktan başka işe yaramıyor."

"Haklı." Illium yürüyüp arabanın yolcu kapısını açtı. "Aynı zamanda bazı kişilerin aksine, ben bir centilmenim."

Honor arabaya binerken göz göze geldiler ve bu nefes kesici güzelliğin arkasında, meleğin kim olduğunu, mavi kanatlı bu Illium'un gerçek kişiliğini merak etti. "Teşekkürler."

Illium'un cevaben attığı bakış, onu değerlendirdi... kibarca tarttı. "Diğerleri gibi değilsin."

"Ne?"

Illium cevap verme şansı bulamadı çünkü Dmitri gazı köklemişti. Honor arkasına bakınca Illium'un sabah güneşini yakalamak için kanatlarını ardına kadar açmış, hafiften ilgili bir edayla onları izlediğini gördü. Gümüşü tüyleri pırıl pırıl parlayıp onu yaşayan bir seraba dönüştürdü. "Meleklerin," dedi Honor, Illium gözden kaybolunca, "besin zincirinde vampirlerden daha yukarıda olduğunu sanıyordum." Buna rağmen Illium, Dmitri'den emir almıştı.

"Yediler'den biri, Raphael'in en seçkin bekçisi," dedi Dmitri, giriş kapılarından dışarı saparlarken. "Ben onların başıyım."

Raphael'in sağ kolu. Bu rütbeyi almasının sebebi birdenbire açığa çıktı. "Hayatımda hiç Illium gibi bir melekle tanışmadım." Nefes kesen fiziğine rağmen, Honor'ın tanıştığı tüm ölümsüzler arasında en "ölümlü" görünen oydu.

Dmitri sert bir bakış attı. "İstersen onunla flört edebilirsin Honor ama sen benimsin."

Bu dobra sözler Honor'da soğuk duş etkisi yarattı... ama aynı zamanda da yaratmadı. "Bu aramızdakinin ne olduğunu bilmiyorum," dedi, aralarında ilk andan beri yanan karanlık ateşin varlığını itiraf ederek, "ancak akıl sağlığım için senden çok ama çok uzak durmam gerektiğini biliyorum."

"Çok yazık." Valeria'yı vururken aynı duygusuzluk içindeydi.

Honor'ı korkuttu bu. Akliselim bir tepkiydi. Akıl işi olmayansa, Honor'm elini uzatıp çenesine dokunmak, bir şekilde onu yumuşatmak istemesiydi. İmkânsızdı. "Eğer başka seçeneğim kalmazsa, özgürlüğümden vazgeçmemek için ölürüm," dedi Honor, rüzgâr saçlarını havaya ve suratına savururken. "Bir daha asla esir olmayacağım, ne senin, ne de bir başkasının." Bir hastane yatağında bez bebek gibi, hiçbir yeri tutmaz halde yatarken bu yemini etmişti, bu sözünü tutmak için kanının son damlasına kadar savaşırdı.

Dmitri güce alışkın olan birinin havasıyla vites değiştirdi. "Seni kırmama gerek yok Honor." Haşın ses tonunun yerini siyah ipekler, kemiklerine kadar işleyen, günahkâr ve zorlayıcı, güçlü bir  okolata kokusu almıştı. "Niyetim seni baştan çıkar- mak."

Bedeninin alt kısımlarında bir sıcaklık patladı, mantıklı davranış kurallarını tanımayan bir çekim... ve Honor'ın direneme- yeceği bir saplantı yükseldi. "Sana hayır diyen bir kadın oldu mu hiç Dmitri?"

"Bir kere." Dmitri gülümseyerek bir virajı alırken Honor ya- naklarını avuçlarının içinde tutup dudaklarıyla o güzel dudakla- rının üstünde gezmek istedi. "Onunla da evlendim."

Dmitri, neden Honor'a bunu söylediğini anlayamadı çünkü hiç kimseyle Ingrede hakkında konuşmazdı. Yalnızca Raphael biliyordu ve başmelek bu konunun, hiç iyileşmeyecek bu yara- nın sır kalması isteğine saygı duyuyordu. "Tommy," dedi Dmit- ri, Honor tam da ona şu uzun, upuzun hayatında kalbinin tek sahibi olmuş kadın hakkında soru sormak için ağzını açarken, "    nc  Thomas Beckworth'tür."

Honor bakışlarını uzun süre ondan ayırmadı ama mesajı al- mıştı. "Tommy gayet sıradan bir isim."

"Valeria teyit etti." Dişi vampir yalvarıp yakarmanın işe ya- ramayacağını anlayınca bilgiyle şantaj yapmaya kalkmıştı. İki kemiğini kırınca bu girişimi de sona erdi. Dmitri o kırıkların, Honor kurtarıldıktan sonra çekilen röntgenlerinde gördüğü kırıkların benzeri olmasına  zen gösterdi.

"Lütfen Dmitri," diye ağlamıştı Valeria. "Bir  l ml  yüzün- den canavara dönüşme."

Dmitri hakikaten eğlenerek gülümsedi buna. "Sevgili Valeria, sen daha doğmadan önce canavardım ben." Kulübesi yanıp da en sevdiği yanını götürdüğü saniye canavara dönüşmüştü Dmitri.

"Sen  st kattayken Zehir'in yapmasını istediğim bir araştır- maya göre," dedi, ebediyete kadar aklından çıkmayacak anıdan aklını dağıtarak, "anlaşılan Tommy ortalıktan kaybolmuş."

Honor yeni tomurcuklanan kır çiçekleriyle dolu bir koku yayarak yerinde kıpırdandı. "Peşinde olduğumuzu bilmesi imkânsız."

Honor'ın kokusu Dmitri'nin etrafını sardı ve hiçbir kadına izin vermediği ölçüde dokundu. "Hayır," dedi Dmitri, direksiyonu daha sıkı tutarak, "ama senin benim için çalıştığını anlayacak kadar etrafla bağlantısı olan birisi."

Dmitri'nin ağzının kenarındaki çizgilerden gerginliğini anlayan Honor elini uzatıp okşayarak onu yatıştırmamak için parmaklarını avucunun içine kıvırdı. Bu çılgınlık, onun eceli olacaktı.

"Tommy'nin evine gideceğiz," diye devam etti Dmitri, Honor lafını kesmeyince, "neler keşfedeceğiz, bakacağız."

Valeria'nın ne kadar şıksa, bu ev de bir o kadar şatafatlıydı. Kartonpiyerler oymalı kakmalıydı, duvar kâğıdı o kadar çirkindi ki, kesin zevkten çok pahalılığına bakılarak alınmıştı, mobilyalar da hantaldı ve en az duvar kâğıdı kadar çirkin bir çiçek desenli kumaşla kaplıydı. Yine kesin fiyatına göre seçilmişti.

Ama zurnanın zırt dediği yer, yatak odasıydı.

"Vay canına," dedi Honor, pembe saten çarşaflarla kaplı, yuvarlak yatağı ve beyaz tüylerle çevrili, binlerce kabarık yastığı süzerek. "Hormonlu bir porno seti dışında, milletin gerçekten böyle yataklara sahip olduğunu bilmiyordum." Honor kendine hâkim olamayıp kafasını kaldırdı. "Tavan aynalı. Şoktayım."

Dmitri kahkahalarla gülmeye başladı ama bu vahşi, güzel sesi aniden kesildi. "Honor, odadan çık." Buzla kaplı bir emirdi bu.

Honor'ın midesi kasıldı. Topuğunun üstünde arkasını dönmek, Dmitri'nin ona kalkan olmasına izin vermek çok kolay olurdu ki Dmitri'nin, asla insan olmayacak bu tehlikeli yaratığın amacı buydu. Fakat bunu yaparsa, onu mahvetmeye çalışan piçlere teslim olmuş olurdu. "Artık kaçmak yok," dedi Honor, müthiş bir iradeyle sakın konuşmayı becererek. "Göster."

Dmitri kara gözleriyle onu süzdü, gergin bir an yaşadılar. "Honor."

“Bazı savaşları,” dedi Honor yumuşakça, gözlerinde yine çok eskiye ait sırlarla. “Bir kadın tek başına vermelidir.”

Dmitri tenin elmacık kemikleri üstünde gerilecek şekilde, “Arkana bak,” dedi.

Yatağın tam karşısındaki duvarın tamamını siyah beyaz bir fotoğraf kaplıyordu. Bileklerindeki kalın zincirlerden asılmış, çıplak bir kadındı, bacakları iki yana açılmış, yere prangalanmıştı. Baş öne eğikti, saçları suratına düşmüştü ve göğsünün yanı, bir vampirin beslendiği kısımdan kanıyordu.

Bu, Honor’dı.

Honor anında, kendisini bir kez daha bir kâbusa mançınıkla fırlatma potansiyeline sahip fotoğrafa doğru yürüyüp bıçağını çıkardı ve yavaş yavaş, düzenli bir şekilde resmi kesmeye başladı. “Unutmuşum,” dedi, içinde boğulmamak için öfkesini yutarak, “fotoğraflar çekiyordu.”

Klik, klik.

Honor, istismarcılarının ona yapabileceği her şeye karşı nasırlaşırken bu ses onu en baştan aşıyordu. “Daha sonra, video kamerasını da getirmeye başladı.” Demek ki buralarda bir yerde kayıtları gizliydi, Tommy ona acı verirken çığlık atmamaya çalıştığı anların kayıtları. O yüzden unutmuştu Honor, çünkü başkalarının, büyük olasılıkla arkadaşlarının bilmesinin, onu böyle esir alınmış, çaresiz ve küçük düşürülmüş halde görmele-
rinin utancına dayanamazdı... ama tabii ki Honor hiçbir zaman gerçekten unutmamıştı.

“Görüntülerin ve kayıtların orijinalini bulacağız.” Dmitri sessiz bir sinirle odaklanarak çekmeceleri açmaya, rafları boşaltmaya koyuldu. “Hepsini kendine saklamıştır, sır gibi tutmuştur çünkü dışarı sızdıkları saniye gırtlığını keseceğimi iyi bilir.”

“Orası belli olmaz.” Honor göğsünde kocaman, kurşun gibi bir acıyla konuştu.

Dmitri yanma yaklaşım son parçayı da duvardan çekmesine yardım etti, Honor’ın parçaları daha küçük şeritlere bölüşünü izledi. “Ne olursa olsun,” dedi, sonuncu kâğıt parçası da süzülerek

binlerce siyah beyaz güve gibi uçuşurken, “o görüntüler asla gün yüzüne çıkmayacak.”

Honor, Dmitri’nin gözlerinde kan donduran bir ölüm kehaneti gördü.

Tommy pek akıllı bir adam değildi, o yüzden fotoğraf ve videoları içeren hafıza kartını duvara monte edilmiş bir kasada buldular. Honor görüntülerden, bu hastalıklı grubun diğer üyelerine dair bir iz bulabilmek için arabaya gidince ve bilgisayarını alıp gözden kaybolunca Dmitri hiçbir şey demedi.

Dmitri yatak odasında başka faydalı bir şey bulamayıp dışarı çıkınca da, “Bunları imha ediyorum,” dedi. Hepsi delildi, dik-katlice ele alınmalıydı. Ancak bu görüntüler, Honor’ındı. Anadan doğma, elleri bağlı ve onuru kırılmış halde... Mantıklı olsun olmasın, bu görüntülerin kimse tarafından görülmeden yok olmasını istiyordu.

Dmitri arabanın bagajına doğru yürüyüp kapağı açtı ve içinden çok şık bir alet çantasının küçük çekicini çıkardı. Honor bu çekiçle hafıza kartlarını un ufak etti, sonra Dmitri’nin uzattığı penseyi alıp iç parçaları minicik kesti. Dmitri baştan sona serinkanlılıkla izledi ama evin içini aramaları bittiğinde sinirlenmişti. Tommy nereye gittiğine dair en ufak bir iz bırakmamıştı.

“Honor.” Dmitri, Ferrari’yi Lonca Karargahı’nın önünde durdurup suratına bakabilmek için vücudunu yana çevirdi. Bakışlarını gözlerinden ayırmadan Honor’ın ensesindeki atkuyruğundan kaçmış bir tutam kıvrıkcık saçına dokundu ve başka yerine değmemeye özen gösterdi. “Yumuşacık,” diye mırıldandı. “Feminin, güzel ve kırması zor.”

Honor’ın göğsündeki acı, o feci şey azalmadı. Ama tam o sırada onu öpebilirdi. Dmitri insan değildi, iyi kalpli bile değildi ama az önce ona Tommy’nin çaldığı gururunun bir parçasını geri vermişti. “Bir ipucu bulur bulmaz seni ararım,” dedi Honor ve bir bakıma, arayacağına söz verdi.

Lonca binasına girer girmez doğruca Sara'yı görmeye gitmek yerine, Mahzen'e indi. Yerin altındaki saklanma delikleri iki amaca hizmet ediyordu: işler kızışınca avcıların saklanmasına ve Lonca'nın sofistike kapalı devre bilgi toplama sistemine ev sahipliği yapmaya.

Tüm bu sistem, daha çocukken sakatlanmış bir bedene hap-solmuş bir üstün zekâ tarafından yönetiliyordu. Vivek yalnızca omuz ve üstünü hissedebiliyordu ama eğer birisi bu yüzden onun Lonca'nın dünya çapındaki operasyonları çerçevesinde gelmiş geçmiş en iyi "bilgi analisti", bir diğer adıyla casus olmaktan geri kaldığını sanıyorsa, günün birinde hayatının şokunu yaşayabilirdi.

Honor adamın güvenlik protokollerinden tertemiz çıkınca ve Lonca dedikodularına göre dünyayı yöneten bilgisayarların bulunduğu kabine girince, "Honor," dedi Vivek. "Dmitri çoktan peşine düştü mü?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Honor şaşkınlık içinde bakakaldı... ve Vivek'in yüz hatlarında kaygı gördü. "Dmitri'den saklanmıyorum."

"Ah, iyi. Gerçi ondan saklanacak kadar onu yeterince sinirlendirirsen, gündüz vakti vurmamaya çalış. Sara bunu yaptığı için Elena'yı hâlâ affetmedi."

Honor bu olayı duymuştu; gazetelerden okumuştı. "Bence bir kurşun onu kısa bir süre yaralar ama yaşı o kadar büyük ki, kalbini bile patlatsan öldürebilir misin, bilemiyorum."

Vivek yüzünü buruşturdu. "Aaah, Elena bunu bilmiyor." Yumuşacık bir sözlü emirle sandalyesini arkaya çevirip ana bilgisayar paneline doğru gitti ve yanıp sönen bir acil durum sinyalini inceledi. "Eee, buraya sohbet edip takılmaya mı geldin?" Alaycı bir yorumdu ama Honor tüm çocukluğunu yalnızlıkla koyun koyuna geçirmişti, bu duyguyu herkesten iyi tanırdı.

"Pek ziyarete gelmediğim için üzgünüm," dedi. "Doğrusunu istersen, Sara beni zorlamasaydı Akademi sınırlarından ayrılmazdım bile." Honor'ın o zayıf, mağlup yaratık olduğuna inanmak güçtü ama öyleydi işte ve bu gerçeği görmezden gelemezdi. Çünkü bir daha asla öyle olmayacaktı.

Vivek ona içine işleyen bir bakış fırlattı. "Güvende hissettiriyor, değil mi? İnsanlar buna ihtiyaç duyanları anlamıyor."

Honor, Vivek'in burada, bu kapalı dört duvar ardındaki ya-

şantısını düşündü, kusursuzluğu bozulunca onu bir kenara atan dünyadan korunuyordu. Sadece... "Sen benim hayatım boyunca olamayacağım kadar cesursun V." Ailesi tarafmdan bir bakımevine terk edilen Vivek resmen dişiyle tırnağıyla kazımış, teslim olmamak için inatla direnmişti.

"Bu olduğunda ben daha çocuktum," dedi sesi çatlayarak. "O hastane yatağında çürüyerek yattığım dönemde uzun uzun kendime acıdım, o yüzden bana hak etmediğim övgüleri sıralama."

Honor başını iki yana sallasa da sessiz kaldı. Sonra buraya inme sebebi olan soruyu sordu, gerçi konunun dehşeti hâlâ göğsünü içeriden patlatacakmış gibi acıyordu. "Senden bir araştırma yapmanı rica ediyorum." Öfke, panik ve mide bulantısı karnında toplandı. "Bana ait resim ya da video klipleri bulur musun?"

Vivek'in gözleri dibine kadar parladı, Honor onun tekerlekli sandalyeye bağlı olsa da olmasa da, doğuştan avcı olduğunu ve Lonca'da çalışan herkesle aynı içgüdüye sahip olduğunu bilmeseydi, bu tepkiye şaşırırdı. Hemen dönüp ekranlara odaklandı ve Honor'ın takip edemediği sayıda farklı ekrana aynı anda sesli emir verdi.

Honor madde madde sıralanan verileri gördükçe omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Boğazını yakan safrayı yutup Vivek'in araştırmayı tamamlamasını bekledi. "Göster."

Görüntüler ekranlarda belirdi.

Honor sonuçların her bir sayfasını taradı, Vivek de arkasından ikinci kez kontrol etti. "Hepsi bu mu?"

"Evet. Dibine kadar kazdım, birkaç farklı ve geniş açılı arama terimi kullandım."

Honor tir tir titreyerek sandalyeye yığıldı. "Hepsi ben kaybolduktan sonra dağıtılan ya da kurtarılmamdan sonra çekilen iyi niyetli fotoğraflar."

Vivek defalarca kontrol etmek için on dakika daha bilgisayarlarıyla konuştu. "İnternet temiz Honor. Piç herifler ne resimler çektiyse, yüklememişler." Gözünde hınzır bir ışık çaktı. "Bence Kule'den ödleri patlamış."

“Haksız değiller.” Honor mutlu olmalıydı ama Valeria’yı bulmak ve Tommy’nin kimliğini tespit etmek, ona bir et parçası gibi davrananların hâlâ dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezdiğini, dehşet ya da korkudan uzak sürdürdükleri yaşamlarıyla onunla alay ettiklerini hatırlatmaya yaramıştı. “Durmayacağım,” dedi, Vivek’e ulaşmayacak kadar alçak bir sesle, elini yumruk yapıp bacağının üstüne koyarak. “Dmitri de durmayacak.” Valeria’nın hasta ruhlu arkadaşlarının hepsinden daha tehlikeli ve insafsız birisinin onun tarafında olduğunu anımsadı.

“Niyetim seni kırmak değil Honor. Niyetim seni baştan çıkarmak.”

Elbette aynı adam, ayrıca ondan bir ısırık da almak istiyordu. Hem de ufak bir ısırık değil. Hayır, Dmitri, Honor bütün etyle ona teslim olmadığı sürece rahat etmezdi.

Honor’ı en son görüşünün üstünden dokuz saat geçmişti. Gece dünyanın üstüne bir perde gibi inerken Dmitri tam uydu bağlantısıyla Galen ile konuşmasını bitirmişti ki Zehir uzun adımlarla odaya girdi. “Hüzün güvenlik ağını kırıp kaçmış.” Vampir, Holly’yi yeni adıyla anmakta hiç sıkıntı çekmedi, belki bir zamanlar kendisi de gerçek adını bırakıp takma isim kullanmaya başladığı içindi. “En az bir saat önce.”

Dmitri küfür etmedi. “Ben onu bulurum.” Ayrıca bekçilerle de sohbet edecekti, çünkü Hüzün çok zeki olmasına ve artık pek insan olmamasına rağmen, daha bir çeyrek asır yaşında bile değildi ve adamlar yüz elliye geçkindi.

Zehir olumsuz anlamda başını sallayınca saçları alnına düştü. “Bak,” dedi sabırsız bir hareketle saçını arkaya atıp, “sen bu diğer durumla ilgileniyorsun. Ben halle...”

“Hayır. O benim sorumluluğum.” Elena kadının izini sürüp bulmuştu, ama onu tüm vücudu kurumuş kanla kaplı halde saklandığı o minicik kulübenin içinden çıkmaya binbir dil dökerek ikna eden Dmitri’ydi. “Ben onun nerelere gittiğini bilirim.”

Zehir hiç istifini bozmadı, Yediler üyelerine gerektiğinde kafa

tutmaya meyilli oluşu sayesinde aralarına alınmıştı. “Fazla yakınlaşıyorsun Dmitri...” Vampirin siyah gözbebekleri irileşti, yeşil irislerinin ortasında yakıcı birer noktaya dönüştüler. “Eğer içindeki Uram kalıntısı, insanlığından daha büyükse, o zaman öldürülmesi şart olabilir.”

“Sorun değil.” Dmitri kendi oğlunun boynunu kırmış bir adamdı ne de olsa.

“Geçecek Misha. Söz veriyorum.” Dmitri gülümseyerek yalan söylemişti, oğlunu alnından öpmüş, o pürüzsüz bebek derisi dudaklarına yumuşacık değmişti. “Baban şimdi her şeyi düzeltecek.”

Kan İni yazan neon tabelalı salaş, küçücük bir binanın önündeki Park Edilmez işaretinin önüne yanaşan Ferrari, kaldırım kenarında takılan çocuklardan büyük bir “Vay be!” tezahüratı topladı. Arabanın Dmitri’ye ait olduğu plakadan belli olduğu için uyarı verme zahmetine girmede. Arabasına dokunma aptallığına göze alan kişi, başına gelenleri de hak etmiş demektir.

Dmitri’den seksen kilo daha iri olan, gözleri yuvalarından fırlamış bir bar fedaisi daha Dmitri ulaşmadan ona kapıyı açtı.

“Asya kökenli, bir elli beş boylarında bir kadın,” dedi kafası tıraş edilmiş erkeğe. “Aralarda pembeleri olan siyah saçları, kahverengi gözleri var,” en azından şimdilik, “ten rengi soluk.” Hüzün güneşten uzak duruyordu ama canını acıttığı için değil, karanlığa ait bir yaratık olduğu için.

“Ben ara verdiğim sırada bir herifle tuvalet kabininin tekine giren bir kız gözüme çarptı,” dedi koruma. “O olabilir.”

Korumanın işaret etmesinin üstüne o kabine yollanan Dmitri kapıyı ardına kadar açtı ve pantolonunu ayak bileklerine indirmiş, yirmili yaşlarda bir adamı gözler önüne serdi. Adam sertleşmiş cinsel organını tutmuş, gözlerinde donuk bir bakışla otuz bir çekiyordu.

Karşısındaki bankta oturan Hüzün kıpkırmızı boyadığı dudaklarını kıvırdı. “Partiye katılmaya mı geldin?” İçinde hiçbir

cinsellik barındırmayan, alaycı bir soruydu. Honor üstüne askılı, dar, siyah bir elbise, ayağına siyah rügan bot giymişti.

Dmitri tek kelime etmeden adama bir tokat attı. Adam gözlemini kırıştırdı, önüne baktı, tekrar yukarı baktı. "Ne..."

"Çık dışarı." Dmitri kapıyı tuttu.

Adam penisi sönererek pantolonunu çekti ve oradan ayrıldı, kabini boşaltmak için acele ederken tökezledi. Dmitri kapıyı kapatıp yaslandı ve Hüzün'ün büyük bir tekila yuvarlamasını, arkasından da tiksintiyle kadehi yere fırlatışını izledi. "Adamakıllı sarhoş olamadığımı biliyor muydun?"

"Metabolizman değişti." Diğer birçok şey gibi.

Hüzün acı bir kahkaha patlattı. "Evet, bir de erkeklere penislerini çıkarttırıp karşımda otuz bir çektirebiliyorum. Harika bir süper güç, değil mi?"

Esasında, öyleydi. Gözlerinin çevresindeki hipnotik yeşil ve canilik sınırındaki deliliğin yanı sıra Hüzün insanları kısa süreliğine büyüleyebilme yeteneğine kavuşmuştu. Şimdilik onlara sadece yapmaya meyilli oldukları davranışları yaptırabiliyordu ama Dmitri bunun uzun süre devam etmeyeceğini sanıyordu. Uram onu ısırdığından, *enfekte ettiğinden* beri geçen zamanda, Hüzün'de meydana gelen değişiklikler inanılmaz bir hızla ilerlemişti.

Dmitri, olanlara açık bir şekilde sinirlenmediği için Hüzün'ün kızdığını biliyordu. Kızın oturduğu yerden kalkışını ve yaklaşıp vücudunu ona yaslayışını seyretti. "Neden beni hiç kanatmadın ya da becermedin Dmitri?" Gözleri parlıyordu. Ağır konuşmuştu. "Senin için yeteri kadar iyi değil miyim?"

"Ben küçük kızlarla yatmam."

Hüzün başını arkaya atıp ağır makyajlı gözlerini ona dikti. "Ben çocuk değilim."

Dmitri itiraz ederek tartışma zahmetine girmede. Onun yerine, Hüzün'ü elinden tutup kapıyı açtı.

Hüzün direndi. "Ben..."

"Yeter," dedi Dmitri, müziği delen sessiz bir tonla. "Bugün bir vampirden küçük küçük parçalar kestim." Honor odaya tekrar

girdiğinde Valeria'nın, sabahlığının altında kalbinin büyük bir kısmının eksik olduğunu fark etmemiştir. "Bir başkasına çok daha beterini yapmayı planlıyorum. O yüzden sakın bana bulaşma."

Hüzün nefesini tuttu ama sokağa çıkana kadar konuşmadı, geç bahar havası kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar serindi. "Ne kadar sürdü?" diye sordu Hüzün sesi titreyerek.

"Ne?"

"İnsanlığını... kaybetmiş bir varlık olman?"

"Yaratılışımın tamamlanmasından sonra üç ay." Misha üç ay boyunca tam karşısında zincire vurulmuş halde çılgınlık atıp ağlamıştı, Caterina'nın külleri annesinininkiyle yan yana tabiata açık halde üç ay kalmıştı.

"Üzgünüm Ingrede." Kulübenin yanıp içi bomboş kalmış kabuğunun yanında durmuştu, ölü oğlunun bedenini kollarında taşıyordu, en kıymetli yükü buydu. "Beni affet."

Ferrari'ye doğru yürüyüp yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Bin."

Hüzün söyleneni yaptı çünkü Dmitri'nin ruh halinin katılığı, inadını kırmıştı. Birdenbire Hüzün çok genç görünmüştü, çok yazıktı ama Dmitri ona gevşek davranmayacaktı. Bir yıldan uzun zamandır öyle davranmıştı. "Vampirlik yeteneğini onay almadan ölümlüler üstünde kullandığın için seni yeryüzüne mahkum edebilirler." Bu cezada kişi canlı canlı bir tabuta gömülür, sadece hayatta kalabileceği kadar kan verilirdi.

Hüzün'ün altdudağı titredi.

"Paltom arkada."

Hüzün ceketini üstüne çekip büzüştü ve koltuğa gömüldü. "Beni toprağa mı koyacaksın?"

"Hayır. O ceza artık kitaplardan kaldırıldı." Raphael, bunu Elena için yapmıştı, başmelekten eşine bir armağandı. "Onun yerine geçecek bir uygulama bulmakla görevlendirildim."

Hüzün ceketini omuzlarına iyice çekti. "Üzgünüm." Tam da Dmitri'nin onu adlandırdığı gibi, bir çocuğun tereddütlü, korku dolu sözlerini sarf etmişti.

Dmitri derin bir nefes verip onları Harlem Nehri'nin üstünden geçirdi ve George Washington Köprüsü'nden geçmek için Manhattan sokaklarında kestirme yolları seçti, sonra arabayı Manhattan'a bakan bir uçurumun tepesinde durdurdu. Şehir manzarası, siyah gökyüzünün altına saçılmış mücevherlere benziyordu, yukarıda uçan meleklerin silueti seçiliyordu. "Seni Kontrat'a bağlıyorum Hüzün." Ona kontrolü öğretmenin tek yolu buydu. "İsteğin dışı Yaratılmış olman fark etmez, risk teşkil etmediğine karar verene dek serbest kalmayacaksın."

Hüzün arabada giderken botlarının fermuarını açıp çıkardığı için bacaklarını koltukta altına aldı. Ufak tefek olduğundan pek zorlanmamıştı. "Bana bilmem gerekenleri öğretecek misin?" Bir yakarıştı bu.

"Hayır. Zehir ilgilenecek bununla." Kız ona bağımlı hale geliyordu.

"Üşüdüm."

"Biliyorum Misha. Çok cesur bir çocuksun."

"Annemle Rina'ya zarar verdiler." Hıçkırıklarıyla yığıtçe savaştı. "Annemle Rina'ya zarar verdiler baba."

Misha'nın bağırışları ve ağlamaları Dmitri'nin hâlâ aklından çıkmıyordu. Ona bir ses daha ekleyemezdi, eklemeyecekti. "Zehir sana aynı zamanda yeteneğini nasıl kontrol edeceğini de öğretecek." Hüzün henüz bilmiyordu ama Zehir'in baktıklarını büyüleme yeteneği, onunkini solda sıfır bırakırdı. "Talimatlarına uymanı bekliyorum."

"Uyacağım." O sessiz kabullenışten sonra, söylemedikleriyle dolu bir suskunluk geldi. "Ben neye dönüşüyorum?" diye sordu Hüzün sonunda.

Dmitri ona yalan söyleyebilirdi, beyhude yere umut verebilirdi ama o zaman Hüzün'ün ölümüne sebep olurdu. Arkasını dönüp rengi gece tarafından çalınmış, kuzgun siyahı saçları kulağının arkasına itti. Hüzün yüzünü buruşturdu ve o anda Dmitri'nin öfkesinin soğuk metalini hissettiğini anladı. "Hiç

kimse bilmiyor. Ancak bir soruna dönüşmene izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Hüzün yutkunurken boğazı hareket etti. "Evet." Yanağını okşayan ele doğru yüzünü çevirmeden önce fısıldadı. "Korkuyorum Dmitri."

"Baba, çok korkuyorum."

Hüzün, Misha gibi küçük ve savunmasız değildi ama olabildi de. O yüzden de Dmitri mesafesini korumaya ant içse de, ona korkması gerektiğinden, herkesin bu yaşadığı değişimden sağ çıkma ihtimalinin kısıtlı olduğuna inandığından bahsetmedi. Onun yerine kızın ipeksi siyah saçlarını okşadı ve oğlu sarsıla sarsıla ağlarken bir zamanlar avucunun içinde hissettiği kıvrıkcık tutamları düşündü.

"Lütfen! Hayır! Durun!"

Honor yorganı üstünden atıp yataktan kalktı, kalbi normalden üç kat hızlı atıyordu. Saate şöyle bir bakınca yatağa yığıldığından beri ancak üç saat geçtiğini gördü, gece yarısına kadar dövmenin üstünde çalışmıştı. Sorun şuydu ki, Valeria, Tommy ve arkadaşlarının ona yaptıklarını hatırlayıp duruyordu.

Kâbuslar olmasa... o kilitli kaldığı çukurla alakası olmadığına yemin edebilirdi. Belki de hiçbir zaman evlatlık edinilmemesine sebep olan, çocuklukta yaşadığı o kâbusların bir yankısıydı bu, gerçi bebekler her zaman ilgi isterdi. Anlaşılan Honor bağırır, bağırır, bağırmış ve sonunda yorgunluktan tükenir, uyanır uyanmaz da tekrar başlarmış. Bu gece ağlamaları dört beş yaşma kadar sürmüştü, o yaştan sonra da Honor bağırma nöbeti başlarken kendi kendine uyanır, gecenin geri kalanı boyunca da uykuyla savaşırdı.

Terk edilmişlik sorunları, diye adlandırmıştı bir çocuk psikoloğu. Honor emin değildi. Çocukluğunun kâbuslarından uyanıldığında hissettikleri fazla büyük, fazla kocamandı, katıksız bir kimsesizlikle dolu muazzam bir karanlıktı. Şimdi boğazını kuru-

tan, kalbini yaralayacak kadar çok çarptıran aynı histi. Honor bu duyguyu dağıtmak için eliyle göğsünü ovuşturdu ve duşa girdi.

Yıkandıktan sonra temiz giysiler giyip telefonunu aldı ve serin bir bahar sabahı, gökyüzü yüksek binalarda yer alan ofislerden sızan ışıkla parçalanıp dumanlı bir siyaha dönerken, sabaha karşı saat dörtte aramayı hiç beklemediği bir numarayı tuşladı.

Derin bir erkek sesi çıkıp mesaj bırakmasını söyledi.

Honor telefonu kapatıp avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu, pencerenin yanındaki küçük yemek masasında duran, dövmenin büyütölmüş resimlerini yan yana koydu. Yorgunluktan tükenecek yatağa düştüğünde büyük bir kilidi çözmüş ya da çözdüğünü sanmıştı. Şimdiyse kâbuslara karşın zihni daha netti ve önceki düşünce silsilesini yeniden takip etmeye başladı.

Evet. Kesinlikle buydu. Anahtar. Ya da anahtarın bir parçası.

Ne kadar süre çalıştı bilmiyordu ama not defteri sayfalarca karalamayla doldu; derken kapısı tıklatıldı. Honor kaşlarını çatarak duvardaki saate baktı.

Dört buçuk.

Tuhaf bir heyecanla vücudu gerildi çünkü bu gelen tek bir kişi olabilirdi, Honor silahını eline alıp delikten baktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Honor silahını kaldırdı, bu kişiyi içeri alacağı göz önüne alınırsa saçma bir hareketti, ve kapıyı açtı.

"Beni aradın mı?" Dmitri yakası açık, beyaz bir gömlek ve siyah resmi pantolon giymişti, saçları dağınıktı, eliyle karıştırmıştı.

Honor saçları görünce parmaklarını avucunun içinde sıktı. "Girsene," dedi, Dmitri'nin cinsel doyuma ulaşmış, tembel tembel yatakta uzanırken nasıl görüneceğine dair resimler zihnine doluşarak. Dmitri'nin en mahrem danslarda bile tüm kontrolü ele alacak tarzda bir sevgili olacağını bilmesine rağmen, zihni yine de onu kolu bacağı açık sırtüstü uzanmış, gevşek ve yüzünde alaycı bir gülüşle hayal ediyordu... tıpkı bir adamın âşığına bakarken görünmesi gerektiği gibi.

Bu fikir öylesine baştan çıkarıcıydı ki, Honor görmezden gelmek için kendini zorladı. Dmitri'nin hakikatte, her günahın tadına bakmış ve merakını giderdikten sonra aynı kadınla birlikte kalmayacak, sofistike bir vampir olduğunu hatırlamalıydı.

"Onunla da evlendim."

En azından bir kadın, onda gelip geçici bir cinsel hevesten fazlasını uyandırmıştı. Honor o kadın hakkında her şeyi öğrenmek için doyurulamaz bir açlık duyuyordu çünkü bir cevap istiyordu: Dmitri'nin evlilik yemini edişi çok, çok uzun zaman

önceydi. O adam artık hayatta değildi, büyük ihtimalle asırlar boyu da hayatta olmamıştı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi Honor, içindeki garip sızıyı anlayamayarak.

Dmitri onun peşinden masanın yanına kadar yürüdü, sessizce onu dinledi.

“Emin sayılırım,” dedi Honor, bu sonuca nasıl vardığma dair süreci açıkladıktan sonra, “bence bu bir isim.” Bir grup sembole dokundu. “Üstünde çalışmak zorunda olduğum örnek çok küçük, o yüzden alakasız olabilir ama bence buradaki sesler Asis ya da Esis gibi bir şey.”

Dmitri sessizleşti. “Isis.”

İskelet gibi bir el Honor’ın boğazına yapışıp sıkı. “Bana onu anlat.” Honor bu isteğinden sonra başını kaldırıp baktığında Dmitri’nin yüzünün semsert çizgilerle dolduğunu gördü, gözleri o kadar uzaklara dalmıştı ki, Honor içlerinde hiçbir şeyi ve ebediyeti okudu. “Dmitri.” Bir şekilde elini adamın koluna koymuştu ve derisinin gömleğin altında yandığını, kaslarının gerginliğini hissetti.

Ancak Dmitri’nin yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Şu anda bana dokunmamalısın Honor.”

Honor elini aniden geri çekti ama hissettiği korkunun Dmitri’yle hiç ilgisi yoktu. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir ismin uyandırdığı korku kemiklerine kadar işlemişti... ve aynı zamanda öfkeden, kudurmuşluktan öte bir kızgınlık duydu. “Hadi anlat.”

Dmitri tuhaf bir şekilde dümdüz bir sesle, “Isis beni Yaratın melekti. Bunu yaptığı için onu kalbinden bıkladım ve parça parça doğradım,” dedi.

Haşin ve vahşi zevkler, kurtulamadığı bir çaresizlikle birleşip Honor’ın içinde gümbürdedi. Honor şoke olarak, notlarını yazmak için kullandığı kalemi elinden düşürüp masaya doğru geriledi.

Dmitri gözlerini Honor’dan ayırmadı, Honor ise elini saçlarına sokmuş, ensede topladığı dağınık topuzu çekiştiriyor ve tutuk

adımlarla mutfağa doğru gidiyordu. “Bu kodu orada gördüm.” Isis’in yazı masasında, ilk başlarda, Dmitri’yi odasına götürdüğü zaman. “Buna küçük sırrım demişti ama saray sakinleri ve arkadaşları bu dili bilmek zorundaydı çünkü onlara bu kodla notlar yolluyordu.” Bir isim ortaya çıkarmak için çok fazla ölümsüzle temas kurmak gerekecekti ama Dmitri bu soruşturma sürecini başlatacaktı.

Şu anda ilgi odağı Honor’dı.

Honor aynı görevi sıklıkla yapan ve yine de her adıma özen gösteren bir kadın tavrıyla çay demlemeye koyuldu. Ingrede’in sakinleşmeye ihtiyacı olduğunda yaptığı bir eyleme benziyordu.

“Sen,” diye mırıldandı Dmitri, mutfak alanıyla yemek ve oturma odasını ayıran banka oturarak, “Isis hakkında ne biliyorsun?”

İki tarafı da açık bir alandı, o yüzden Dmitri onu oraya hapsetemezdi ama Honor her ne kadar huzursuz ve kıpır kıpır olsa da, Dmitri’den koşarak uzaklaşmak istemiyordu. Şu anda cam çaydanlığa kaynar su döküyordu ve kemikleri tenini bembeyaz gösterecek şekilde belli oluyordu, âdeta kendisiyle savaşıyordu.

“Hiçbir şey,” dedi, sıcak suyu elinden bırakıp uçuk kırmızı-turuncu çayı demliğe atıp demlenmesini bekleyerek.

Sesindeki çıplak hisler, Dmitri’nin içinde yankısını buldu. “Mezarı yok,” dedi, sırlarla dolu o derin yeşil gözlere uzun uzun bakarak. “Ondan geriye hiçbir şey kalmamasını sağladık.” Fakat anlaşılan bir şey hayatta *kalmıştı*, şimdi kendine kök arayan, lekelikli bir parça.

“Biz derken?”

Dmitri gerçeği paylaşmakta bir sakınca görmedi, hiçbir zaman sır değildi zaten. “Raphael de oradaydı. Onu birlikte öldürdük.” Acıya gark olmuş o odada, Isis’in ölümünün kanı ve kalıntılarından kurulan bağ hiçbir şey tarafından kırılmayacak bir bağdı.

Honor elini tezgâha koydu. Ardından bir ölümsüze ait olan o gözlere dimdik bakıp ofisine ilk girdiği günkü korkak kadından hiç beklenmeyecek bir soru sordu ona. “Sen Isis’ten önce kimdin Dmitri?”

"Kırdım." Ümitsiz bir fısıltı.

"Dur bakayım."

"Anneme söyleyecek misin?"

"Bu bizim sırrımız olacak. Al, bak düzelttim."

"Dmitri, Misha, neler karıştırıyorsunuz?"

"Kirli işler anne!"

Tatlı, kadınsı ve tanıdık bir kahkaha, arkasından Ingrede'in ayak sesleri duyuldu. Karnı burnunda haliyle önce kıkır kıkır gülen oğlunu, sonra yanında gülümseyen kocasını öptü.

"Başka bir adamdım," dedi, Honor'a karşı hissettiği zoraki çekim yüzünden huzursuzlaşarak. Dünyası kül olduktan sonra sefahat dolu bir yaşamın kitabını yazmış, ruhunu karartmış ve acıyı uyuşturmak için yeryüzündeki bütün kötülüklerin tadını çıkarmış olabilirdi ancak asla ve asla en önemli noktasında Ingrede'i aldatmamıştı. Kalbi, her zaman el değmemiş, taş bir kabukla kaplı durmuştu.

"Rüzgârda savrulan bir toz parçası olunca bile seni seveceğim."

En iç noktasına kadar nüfuz etmiş bu avcı, Dmitri'yi ayartıp ona sözünü bozduramayacaktı... ancak kızın içinde saklı katmanları olduğu su götürmez bir gerçektir. Dmitri'nin keşfetmek zorunda olduğu derinlikler. "Harika bir nişancısın," dedi.

Honor omuz silkti. "Çok alıştırma yapıyorum. Ayrıca Valeria da hareket eden bir hedef değildi." Honor'ın alnı kırıktı. "Bir kelebek gibi duvara iğnelenmesinden istifade ettiğim için suçluluk duymalıyım ama duymuyorum. Sence ben nasıl biriyim?"

"İnsansın. Kusurların var."

"Ne tuhaf, bu dediğin içimi çok rahatlattı." Honor uzanıp yüksek bir dolabı açtı. Bu hareketi gri eşofman üstünü dolgun memelerini belli edecek şekilde gerdi ama Dmitri'nin teşhir edilmek için yapıldığından emin olduğu vücudunu gösterecek kadar açılmadı.

Hımm...

Dmitri topuğunun üstünde dönerek kızın dairesinde gezinmeye başladı. Yatak odası olduğunu tahmin ettiği tarafa doğru dönünce Honor, "Orası özelim Dmitri," dedi.

Dmitri onu duymazdan geldi.

Honor'm bir küfür savurduğunu duydu.

Fakat Honor tezgâhın yanından ayrılıp peşinden koştuğunda Dmitri çoktan gardırobunu açmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Valeria ve Tommy'den önce kim olduğuna bakıyorum."

Dmitri dolaptan yakası açık ve sırtı olmayan, kısa, kırmızı bir elbise çıkardı. "İşte bunu *sevdim*."

Honor yanakları elbise kadar kırmızı olarak askıyı Dmitri'nin elinden hızla çekti. "Bilgin olsun, onu hiç giymedim. Bir arkadaşta hediye idi."

Dmitri'nin hevesi söndü. "Bir erkeğin satın alacağı türde bir elbise bu."

"Ya da benimle kafa bulmayı seven bir kız arkadaşın," diye mırıldandı Honor. "Çık şimdi."

Dmitri ise tam aksine dolaptan başka parçalar çıkarmaya koyuldu, hepsini yatağa serdi. Çoğunlukla gömlekler ve sade bluzlar vardı ve hepsi vücuduna oturan cinsti. Honor'ın giymeyi alışkanlık haline getirdiği biçimsiz tişörtler ve eşofmanlardan yoktu. Dmitri kıyafetleri yatağa fırlatıp, "Doğru düzgün giyin de sana daha önce hiç görmediğin bir şey göstereyim," dedi.

Honor vampire pis pis bakıp kıyafetleri dolaba yerleştirmeye başladı. "Çalışıyorum şu anda, dövmenin geri kalanı kendi kendine deşifre olmayacak."

Dmitri, Isis'i hatırlayınca damarlarında soğuk bir ateş kıvılcımı hissedip özenle dolabı kapattı. "Gördüklerime bakılırsa," dedi ölçülü bir sesle, "bir kısır döngüye girmişsin."

Honor nefesini bıraktı. "Neredeyse bitti. Dilimin ucunda."

"Kısa bir mola iyi gelir." Honor giyinirken Dmitri de birkaç kişiyi arayacaktı, içlerinden birisi de Jason'dı. Eğer birisi bir şekilde, biçimde ya da formda Isis'i yeniden canlandırmaya ya da hürmetlerini sunmaya çalışıyorsa, Dmitri bilmek istiyordu ki o iğrençliği ayağının altında böcek gibi ezebilin.

Bir hareket oldu, Honor tuvalet masasından saç fırçasını aldı. "Nereye gidiyoruz?"

“Gidince öğrenirsin.”

Honor gözlerini kıstı. “Çık da rahat rahat giyineyim o zaman.”

“Fazla oyalanma.” Honor arkasından pis pis bakarken yaylana yaylana çıkıp telefonla konuşmalarına başladı. Jason, Isis adlı bir meleklerle bağlantılı en ufak bir fısıltı bile işitmemişti ama istihbarat ağını bilgilendirmeye söz verdi. Dmitri, ayrıca Illium’la bağlantıya geçti ve Yediler’in diğer üyelerine kısaca bilgi vermesini salık verdi. En son olarak, Raphael’i aradı.

Başmeleğin cevabı çok basitti. “Emin misin?”

“Evet,” dedi Dmitri, soruyu anlayarak. “Ben halledeceğim.” Isis onun korkulu rüyasıydı.

Telefonu kapatınca hâlâ gecenin gri öpücüğüne bürünmüş olan Manhattan manzarasına dönük durdu, Kule tüm gece manzarasına hâkimdi, derken filizlenen kır çiçeklerinin kokusu arttı. Dmitri’nin içinde uzun zaman önce gömdüğü duyguları çekiştiriyordu, bu koku ona koca medeniyetlerin doğup çöküşünü görecektik kadar çok uzun yıllar önce olduğu ölümlü insanı hatırlatıyordu.

“Hadi gidelim.”

Arkasını dönünce Honor’ın bol bir kot ve salaş bir tişört giydiğini gördü. “Doğru düzgün giyin demiştim.” Honor’m bu biçimsiz giysileri taşımadaki amacını çok iyi anlıyordu ve hiç insaf edemiyordu. “Yırtıcılar seni tam anlamıyla süzemeyecek diye, seni taze et olarak algılamayacaklarını zannetme.”

Honor’m elmacık kemikleri sinirden kıpkırmızı oldu. “Sikeirim Dmitri.”

“Şimdi mi?” Dmitri ona bilerek can yakan bir gülüş çaktı. “Yaklaş o zaman hayatım.”

Honor’ın eli seğirdi ve Dmitri silahına uzanmamak, onu kalbinden vurmamak için kendini zor tuttuğunu anladı. “Bak ne diyeceğim,” dedi Honor. “Sanırım tek başıma kalmayı yeğlerim. Çık evimden.”

“Çok yazık Honor,” dedi Dmitri, bam teline bastığının farkındaydı. “Valeria, hâlâ dili ağzındaysa ki şüpheliyim, seni neye dönüştürdüğünü görse kahkahalarla gülerdi.”

Honor kıpırtısız kaldı. "Sanırım senden nefret etmeye başladım."

"Beni hiç ırgalamaz." Nefrette güç saklıydı. Dmitri o zindandan bu yüzden sağ çıkmıştı. "Seni çıplak ve ıslak halde kendime aldığım da tadını daha da güzelleştirir."

Honor cevap vermeden ayaklarını vura vura yatak odasına yürüdü. Upuzun geçen on dakikanın ardından tekrar çıktı. Bu kez saçlarını sımsıkı atkuyruğu yapmıştı, daracık bir kot giymiş, üstüne dize kadar gelen siyah çizmeleri çekmişti, üstüne vücudu saran siyah bir tişört ve aynı tonda bir deri ceket atmıştı. Dmitri haklıydı, göğüsleri dolgundu, vücudu fıstık gibiydi.

Yürüyüp, öfkeyle titreyen kadının birkaç santim yakınında durdu ve inkâr edilemez bir çekimle elini uzatıp Honor'a dokundu. Takip edemediği hızda bir hareket oldu, göğsüne bir dirsek yedi, bacakları bir tekmeye havaya savruldu ve Dmitri birdenbire hiç de kurban olmayan Honor'a yerden bakıyordu.

Dmitri kahkaha attı.

Honor ne bekliyordu, bilmiyordu ama o derin, erkeksi ve çok gerçek kahkahayı beklemiyordu. Dmitri ona doğru elini uzatınca Honor aldırmadı... gerçi Dmitri az önce o acımasız ses tonuyla onu deşmemiş gibi, o güzel vücuduna bacaklarını açarak oturmayı ve o tensel, kahkahalar atan dudakları öpmeyi ne kadar canı çekiyordu, içi içini yiyordu.

Dmitri'nin kahkahası, çok ama çok erkeksi bir tebessüme doğru eridi. "Gel buraya."

Honor tam aksine kapıya yürüdü... ama içindeki bu çılgınlığın, Dmitri'nin adını taşıyan bu delilik karşısında, galip çıkacağından emin değildi.

Dmitri arabayı Soho'da göze çarpmayan bir binanın önünde durdurunca Honor dondu. "Seni pislik," dedi, ses çıkarmayacak kadar alçak bir tonla. Erotique, yüksek rütbeli vampirlerin tercihi olan gece kulübüydü. Sahipleri çoğunlukla insandı ama arada

bir “yeni” bir vampir onlara katılıyordu, yaşlı neredeyse-ölüm-süzlerle nasıl başa çıkacaklarının eğitimi almıştı. Bazıları bu seçkin kulübün duvarları arkasındaki dansçılara Batı’nın geyşaları adını verirdi.

Dmitri elini Honor’ın koltuğunun arkasına yaslayıp ona karanlık bir eğlenceyle parlayan bir bakış fırlattı... tabii eğer o soğuk ve zalim gözlerin içine bakmazsanız. “Yüksek ihtimalle,” dedi, Honor’ın göğüslerine değen siyah saten gibi bir sesle, “bu gece tanışacağın vampirlerden en az bir tanesi, senin tadına bakmış olacak.”

“Hadi ama avcı. Biraz daha bağır. Bağırınca kanın daha tatlı oluyor.”

Honor’ın gözünün önünde benekler uçuşmaya başladı, nefesi göğsünde tıkanıp, boğulur gibi oldu. Silahı elindeydi ve omzundaki kabzadan çıkardığının farkına bile varmadan Dmitri’nin şakağına dayamıştı. “Ben gidiyorum.”

Dmitri ışık hızıyla hareket etti ve birden Honor’ın silahı onun elindeydi, o ihtirasla dolu suratı tam dibindeydi. “Hayatta kaldığını gösterip onlara gözdağı ver Honor. Ya da ürkek bir tavşan gibi kaç. Seçim senin.”

Honor’ın vücudunda biriken şiddetin boşalması lazımdı; Dmitri’ye vurmak, kanlar içinde bırakmak istiyordu. “Senin neden umurunda?” Buruk bir fısıltıydı. “Senin için yeni bir eğlen-ceyim ben.”

“Doğru.” Dmitri tabancanın burnunu Honor’m yanağına dokundurdu. “Ama zaten yarı ölü olan birisiyle oyun oynamak hiç eğlenceli olmuyormuş.” Silahı Honor’ın kucağına koyup arabadan çıkmak için kapıyı açtı. “Ne garip,” diye mırıldandı, kapıyı kapatıp, “bazen bana nasıl da onu anımsatıyorsun ve aslında onun ruhunun tırnağı bile sende yok.”

Dmitri kulübün arka kapısına doğru ilerlerken Honor uzaklaşan gölgesine bakakaldı, panter gibi arabanın içinde, elinde ağır bir tabancayla onu yalnız bırakmıştı. Dmitri bir tepki uyardırmak için ince hesaplarla bu sözleri kullanmıştı ama yine de hedefi vurmuştu. Tam on ikiden.

"Artık eğlenceli değilsin avcı. Bu oyunda daha fazla direnç beklerdim."

Honor arabadan bir hışımla çıkıp Dmitri'nin peşinden koştu. Dmitri omzunun üstünden şöyle bir bakıp yetişmesini bekledi. "Kimseyi vurmamaya çalış." Gece yarısı güllerinin günaha davet eden kokuları gibi capcanlı bir yakınlıkla duyularını okşadı sesi. "İnsanları konuşturmamız lazım."

O sırada kapıya varmışlardı, bar fedaisi onlara kapıyı tutuyordu. "Efendim," derken gözlerini arsızca Honor'a dikmişti.

"Şaşırmış gibiydi," dedi Honor, arka koridora adım attıkları sırada. "Genelde buraya takılmaz mısınız?"

"Hayır." Soldan duydukları, gırtlaktan söyleyen bir caz şarkıcısının sesine doğru dönerlerken başını Honor'a doğru çevirdi ve, "Serinle yattığımı zannedecekler," dedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yakınlaşınca şarkıcının sesi, mırıl mırıl konuşmalara karıştı. Sesler kültürlü ve kibardı... tıpkı Honor'ın o bodrum katında duyduğu sesler gibiydi. "Biliyorum," dedi, bu bilgiden dolayı tekrar karanlığa dönmemeye karar vererek, "ama sen acıdan zevk almakla nam saldıgın için, seni bıçaklama ihtiyacıma teslim olursam hiç şaşırmazlar bence."

Dmitri'nin yaşlı ve koyu renk gözlerinin içinde bir kahkaha patladı ama kapıdan geçip son derece klas bir bara girerlerken hiç konuşmadı, kenardaki alçak sahnede bir şantör, pırıl pırıl, yeşil bir elbiseyle şarkı söylüyordu. Işıklar loştu, masalarda samimi gruplar toplanmıştı ve müşteriler kusursuz gece kıyafetleri giymişti. "Kokteyl için biraz erken bir saat."

"Ya da çok geç," diye cevap verdi Dmitri. "Burada zamanın pek anlamı yoktur."

Honor'ın görebildiği alandaki bütün adamlar ve kadınlar, vampirizmin büyüünden faydalanacak kadar yaşlıydı, ölümlüler arasında ender bulunacak dış görünüşte ve bakımlıydılar. "Ben sanmışım ki..." Doğrusu Honor, Erotique'in nasıl bir yer olduğunu pek düşünmemişti ama duydukları, burada bulunmayan bir özelliğe odaklıydı. "Dansçılar?"

"Başka bir kısımda," dedi Dmitri ona. "Alt katımızda ayrı bir yer var, ayrıca buna benzer bir sürü farklı özel salon da mevcut."

“Dmitri.” Ayak bileğine kadar inen ve vücut hatlarını zarif bir biçimde ortaya sererek üstüne oturan, siyah elbiseli, nefes kesici bir kadın odanın karşı tarafından hızlı adımlarla yürüyerek yanlarına geldi. “Geleceğini bilmiyordum, yoksa sen ve misafiri-ne özel odalarımızdan birini ayarlardık.”

“Bize şu köşedeki masayı ayır Dulce.” Dmitri anında itaat bekleyen bir adam gibi konuşmuştu. “Şampanya. Bir de Illium’u bul.”

Dulce’nin yüzündeki kusursuz kemikli hatlar... belli belirsiz seğirir gibi oldu ama anında ortadan kayboldu. “Evet, tabii.”

Honor köşedeki masada oturan çiftin, mekân sahibinin onlara doğru ilerlediğini fark edince atik bir hızla yerinden kalktığını gördü. Hareketlerinde azıcık korkudan fazlası vardı. Belli yaş-taki vampirlerin doğaüstü bir işletme gücüne sahip olduğunun bilincinde olduğundan Dmitri’nin kulağına eğilip konuştu. Baş-ka bir erkek, başka bir vampir olsaydı, Honor şu anda öğürmüş kusuyordu... fakat aralarında her ne açıklanamaz kimya varsa, Dmitri’nin kokusunu içine çekip, “Bilerek mi onları korkutuyor-sun?” dedi.

Dmitri yalnızca Honor’ın belini okşadı. “Böylece daha azını öldürmek zorunda kalıyorum.”

Yerlerine oturana ve Dulce şampanyalarını servis edip göz-den kaybolana kadar Honor başka laf etmedi. “Dulce insan de-ğil.” Kadını ele veren, gözleriydi. Yoğun bir koyu mordu, kuzgu-ni saçlarının yanında mücevher gibi parlıyordu. Hiçbir insanın gözleri o renk olamazdı ve lensler de böylesi dünya üstü güzel-liği taklit edemezdi.

“Hayır. Erotique’i o işletiyor, son on yıldır öyle.” Dmitri tek kaşını kaldırdı. “Benim işletme müdüründen daha düşük birisi tarafından karşılanacağımı düşünmedin, değil mi Honor?”

Honor oltaya gelmedi. “Neden buradayız?”

“Tam karşı çaprazımızdaki köşeye bak.”

Honor bakışlarını takip edince uzun boylu, kumral saçlı ve kucağında etli butlu esmer bir kadın oturan bir vampir gördü.

İkisi de Dmitri'nin geldiğinin farkında değildi ve sebebi çok belliydi. Vampirin soluk benizli eli, kadının yere kadar uzun gümüş rengi elbisesinin üstünde, iri göğüslerine çok yakın bir noktadaydı ve dudakları kadının uzun boynuna doğru uzanmıştı. Bir saniye sonra ikisi de kıpırtısız durdu ve sonra vampir beslenmeye başladı, gırtlak kasları hareket etti ve esmer kadın sessiz orgazmlarla başını arkaya attı.

Honor önünde duran bardağı sımsıkı kavradı. Odayı gözleriyle tarayınca birden fazla vampirin beslenmekte olduğunu gördü... üstelik hepsi erkek vampir değildi. İspanyol yüz hatlarına sahip, dünya güzeli bir kadın incecik, sarışın bir adamın saçlarını okşuyordu, adamın boynundaki nabzın hemen altında beslenmek için başını arkaya iterken tırnaklarının kristal mavi sivrilği adamın teninin üstünde dramatik noktalar gibi göründü.

"Ben burayı," dedi Honor boğazı kuruyarak, "bir gece kulübü sanıyordum, grup seks gibi beslenilen bir yer değil."

Dmitri'nin kahkahası, duyularına bir ip gibi dolandı. "Ne kadar masumsun Honor." Şampanyasından bir yudum içti. "Bazı vampirler buraya ihtiyaç halinde istekli, ne bekleyeceğinden emin bir partner bulacaklarını bildikleri için geliyor. Ama diğerlerinin çoğu, bir parça zararsız teşhircilik yapan sevgililer."

Honor'm bakışlarını bariz dişi vampire diktiğini fark edince devam etti, "O Amalia. Gençlerden hoşlanır ama adam reşit, kendi tercihi yapacak yaşa ermiş." Bu cümlede, eski ve gömülü ve çok sinirli bir şey gizliydi aslında.

"Çekici esmerle birlikte olan vampiri seyrediyorsun," dedi Honor, Dmitri bir gün onu yatağa atmaya başarırsa sadece şundan ibaret olacağını biliyordu: seks. Erotik, günahkâr, tehlikeli seks ama fiziksel bir çiftleşmeden ötesi olmayacaktı. Hiçbir sır paylaşılmayacak, hiçbir bağ mühürlenmeyecekti. "Neden?"

"Bu Evert Markson. Tommy'nin en yakın arkadaşı."

Honor başını aniden kaldırdı. "Burada olacağını biliyordun."

"Evert, düzenli aralıklarla Erotique'e gelip beslenmekten hoşlanır."

Gözlerini Markson'a dikmemesi zordu ama Honor dikkatini Dmitri'den ayırmadı. "Az önce bana vampirlerin buraya beslenmek için geldiğini söyledin."

"Sadece ara sıra, düzenli bir sevgilileri ya da donörleri yokken. Ya da belki şehir dışından tatile gelmişlerse." Dmitri şampanya kadehini masaya koydu. "Evert'in Erotique'te beslenmeye ihtiyaç duymasının nedeni, sevgililerinin o kadar canını acıtıyor ki, en pis meraklılar bile ona yaklaşmak istemiyor. Buradaki ev sahipleri sadece halka açık alanda, takip edilebileceği bir köşede beslendiği sürece yapmasına izin veriyor."

Honor yüreği ağzına gelerek Markson'ın kucağında oturan kadına tekrar baktı ve az önce neyi gözden kaçırdığını gördü: Kesik nefesler, sımsıkı büzdüğü dolgun dudaklarının çevresindeki beyaz çizgiler. "Orgazm olmuyor, değil mi?" Ayağa kalkıp vampiri diğer kadının üstünden ayırma dürtüsüne direnirken bütün kasları kasıldı.

"Canını acıtarak emiyor."

"Dmitri," Honor kendi kadehinin incecik gövdesini elinden bir kaza çıkmadan masaya koyup konuştu, "eğer o Tommy'nin arkadaşıysa, o zaman..."

"Evet. Aynen." Dmitri bakışlarını kapıya doğru çevirdi. "Bluebell burada."

Yanlarına yürüyen Illium'un kanatlarındaki gümüş, ışıktan parladı. Odadaki kadınlar ve birkaç adam hareketsiz kalıp hayret ve *istekle* dolu gözlerle geçişini izlediler.

Parlak, sivri bir şeye dönüşen öfkesi Honor'ın kanında hâlâ keskin, delici bir şarkı söylüyordu ama Honor, "Merhaba Illium," dedi. Illium başka bir masadan bir sandalye alıp ters çevirdi ve kollarını sırt kısmına koyarak oturdu, muhteşem kanatları yere değdi.

"Merhaba Honor St Nicholas." İmkânsız derecede mükemmel kirpiklere sahip, o güzelim altın rengi gözleri Honor'a kilitlenmişti. "Birisinin etine bir bıçak saplamak, kanın boncuk boncuk damlalar halinde çıkışını izlemek ister gibi bir halin var."

“Evet,” diye itiraf etti Honor, “ama beklemek zorundayım.”

Illum şampanyasını çalıp bir yudum içti, titredi. “Hiçbir zaman tadını sevmедim.” Uzun kadehi tekrar masaya koyup Dmitri’ye döndü. “Duyduğuma göre, Tommy birisinden korktuğu için yerin altına girmiş. Honor’ın Kule’de görevlendirilmesinden önce olmuş bu, o yüzden korktuğu kişi sen değilsin.”

Dmitri bakışlarını Evert Markson’dan hiç ayırmadı. “Bana bir iyilik yap. Evert’ın evine uç ve ilginç bir şey bulmaya çalış.”

Mavi kanatlı melek başka bir konuşmayla oyalanmadan oradan ayrıldı.

Dmitri gülümsedi ama soğuk mu soğuk bir tebessümdü bu. Honor başını çevirip Evert’ı görmeden önce de, Dmitri’nin bakışlarını kime kenetlediğini anlamıştı. Evert kucağındaki esmeri hiç özenmeden kenara itip yutkunarak bir Dmitri’ye, bir Honor’a baktı. Gözlerindeki ifadeyse, Tommy’nin en yakın arkadaşını da bu oyuna soktuğunun kanıtıydı.

Dmitri, vampirin oradan çıkmasına engel olmak adına kılını bile kıpırdatmayınca Honor ayaklanmaya kalktı. Dmitri bileğini yakaladı. “Bırak korkusuyla biraz bocalasın Honor.” Dmitri’nin mırıltısı, duyularına sürten bir ipekti. “Evert, Tommy kadar zeki değildir. Nereye gittiğini biliyorum.”

Ona işkence eden adamlardan birinin kalkıp gözünün önünden gidişini izlemek kolay değildi. “Yanılıyor olabilirsin.”

Dmitri başparmağını Honor’ın teninde dolaştırdı. “Yanılmıyorum.”

Honor önüne baktı ve Dmitri’nin ona dokunduğunu... onun- sa hiç geri çekilme dürtüsü duymadığını fark edip şaşırdı. “Senin yeteneğin sadece koku mu Dmitri?” diye sordu, şehvetli bir sıcaklığın damarlarını doldurduğunu hissederek. “Yoksa emrine amade başka hünerler de mi var?”

“Onu keşfetmeyi sana bırakıyorum.” Dmitri onu bir kez daha okşayıp kalktı. “Hadi gidip avımızla oynayalım.”

Honor sözlerini kendine sakladı; gecenin son saatleriyle boyanmış, sisli gri göğün altında arabayla gidene, serin rüzgâr yağ-

mur getirecekmiş gibi üşütene kadar konuşmadı. "Ben o kadar soğuk olmak istemiyorum." İnsanlığını kaybetmek. "Başkalarının çektiği acıdan zevk duymak istemiyorum."

Dmitri kaygısız bir rahatlıkla vites değiştirip Manhattan Köprüsü'ne doğru yol almaya başladı. "Bazen başka seçenek kalmaz."

Sözlerinin kadim karanlığı Honor'ı sarıp sarmaladı. Zaten kendi kendine Dmitri'nin, sırlarını paylaşmayacak bir tip olduğunu söylemişti ama Honor sormadan *duramazdı*, Dmitri'nin ölümcül, sofistike dış yüzeyinin altını deşmeye çabalamadan edemezdi. "İsis sana ne yaptı?" Honor'ın ilkel içgüdüleri ona, Dmitri'nin şimdiki kişiliğini buna borçlu olduğunu söylüyordu: aşmayacağı çok az ahlaki sınır olan bir yırtıcı.

Dmitri onları köprüye çıkarınca saçları rüzgârda havalandı, geniş şeritlerin ortasında araba tehlikeli bir şekilde kaydı. "Ben Illium gibi güzel değilim ama kadınların yatağına almak istediği bir adamım."

Evet, diye düşündü Honor. Dmitri'ye bakmak demek, seksi düşünmek demektir. Koyu, siyah gözler, siyah saçlar, balla kahverengi arası baştan çıkarıcı ılık tonda bir ten, zevk ve acıyı çağırıştıran dudaklar, bir kadının içinde nasıl hareket edeceğine dair cinsel fantezileri uyandıran ölümcül bir zarafetle hareket eden bir vücut. "Ama sen sahip olunamaz bir erkeksin." Denemek bile aptalca ve çok tehlikeli olurdu. "Sen kendi sevgilini kendin seçersin."

"İsis öyle düşünmüyordu." Dmitri'nin ifadesi hiç değişmedi. "Ben o zamanlar ölümlüydüm, zayıftım. O beni istedi, ben de hayır dedim ve beni aldı."

"Seni her kim aldıysa avcı," bacağının iç kısmını yavaşça uzun uzun yaladı, "onlara bir teşekkür borçluyum."

Honor ellerini yumruk yaptı. "Sana acı çektiirdi."

Cevap gelmedi.

Belki yirmi dakika sonra Dmitri küçük yeşil çitlerin arkasında yer alan, modern çift katlı bir evin sokağının sonunda sessizce arabayı durdurdu. Havalı bir siyaha boyalı evin pencereleri ve

çatısı şafaktan önceki tek tonlu gölgelerin arasında bile göz alıcı bir kırmızıydı.

"Burası Evert'in evi olamaz." Platin kol saati takmış, İtalyan takım elbise giymişti. Küçük ama moda uygun bir evle yetinecek bir tip değildi.

"Eski metresinin evi," diye cevap verdi Dmitri, arabadan çıkmalarından ve evin ön kapısına doğru ilerlemeye başladık-tan sonra. "Evert, Shae'in ona zaafı olduğuna inanıyor." Dmitri cebinden anahtarı çıkardı. "Yanılıyor." Kapıyı açıp sessiz adımlarla içeri girdi.

Honor peşinden takip etmeden önce arkaya uzanıp kapıyı çıt diye kapattı. Holde ışık yoktu, sadece merdivenlerin yanındaki duvarda duran aplikten az bir aydınlık yayılıyordu ama ev, sabahın bu saatinde olması gerektiği gibi sessiz değildi. Honor silahını çıkarıp yanında tuta tuta merdivenlerden yukarı çıktı. Dmitri bir panter zarafetiyle süzülüyordu, Honor daha çok bir fani hızındaydı.

"...eminim." Sakinleştirici bir kadın sesi. "Otursana Evertciğim."

"Dimdik bana bakıyordu." Nefesi kesildi, sözleri kesik kesikti. "Ve avcı yanındaydı!"

O ses. Honor adamı şimdi tanıdı, tamı tamına ona ne yaptığını hatırladı, ergen bir kıza yakışan o incecik sesiyle nasıl kahkaha attığını hatırladı.

"Hangi avcı?"

"Tommy bana bitti demişti, çöp sayılır demişti. Hiçbir şey bilmiyor demişti. Piç herif bana yalan söylemiş."

"Doğru olamaz. O senin en yakın dostun." Shae ayağa kalkmış gibi elbise hıştırtıları duyuldu. "Neden onu aramıyorsun..."

"Denemedim mi sanıyorsun?" Sesi çatlayarak bağırdı Evert, ardından da etin ete değince çıkardığı çıt sesi geldi.

Kan kadar sıcak bir öfkeyle Honor'ın gözü döndü.

Ancak Shae hiç oralı olmadan, "Bir yanlış anlaşılma olduğun-

dan eminim. Eğer Dmitri sana zarar vermek istediye, halka açık bir mekânda olmanız onu durdurmazdı,” dedi.

“Evet, evet, haklısın.” Evert rahatladı, yine bir genç kız gibi güldü. “Belki de kârı sadece beceriyordur. Tatlı bir lokma.”

Honor tabancasının güvenlik pimini çıt diye çekti. Dmitri hemen karşısında hayır anlamında başını salladı ve Honor yaşı bir yana dursun, Evert Markson’da gerçek güç sezmediğini hatırladı. Kalbinden vurmasıyla ölebilirdi ve onu konuşturmaları lazımdı. Her ne kadar adamın kalbini etli bir şarapnele çevirmek çok tatmin edici olsa da, Honor kendini zorlayarak geriye çekildi ve yatak odasının kapısını açıp içeri dalan Dmitri’yi sessizce takip etti.

Pembe dantelli külot ve beyaz bir tişört dışında bir şey giymemiş, kısa boylu, sütlü kahve tenli bir kadın, kabarık kıvrıkcık saçlarıyla kapıya dönük ayakta duruyordu. Onları gördüğü an, arkasındaki banyoya koşup kapıyı çarptı ve Evert ev sahibesinden yoksun kaldı. Vampir aniden arkasını dönüp çığlık attı ve ellerini pençe gibi tutarak Dmitri’ye saldırdı.

Honor onu dizinden vurdu.

Hayalet gibi beti benzi atan vampir kan ve kemik fışkırtarak yere yığılırken Dmitri ona şöyle bir baktı. “Yardıma ihtiyacım yoktu tatlım.” Mülâyimce konuştu.

“Biliyorum.” Markson iç organlarına öyle bir hasar vermişti ki, doktorlar aylarca düzeltememişti. Adamın avaz avaz bağırdığını duymak bu anıları silmiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Ve... Dmitri’ye zarar vermeye kalkmıştı. Honor buna göz yumamazdı. *Dmitri’ye asla.* “Muhtemelen komşular duymuştur.”

“Hayır duymadılar. Evert bu eve ses yalıtımı yaptırdı, değil mi Evert?”

“Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum.” Burnundan sümükler aka aka çıkırıyordu.

Dmitri kaburga kemiklerinin arasında kanırtılan bir bıçak kadar nazikçe gülümsedi.

Evert hemen çözüldü. “Kuzey eyaletlerinde, Catskills’de ormanda bir kulübesi var. Kimse onu öyle bir yerde aramayı aklına getirmiyor.” Gözyaşlarını silip yatağa yaslanarak doğrulmaya çalıştı, yaraları iyileşmeye başlamıştı. “Telefonunu açmıyor ama.”

“Numarayı alayım.”

Evert bülbül gibi öttü, elâ gözleri bu yaratığa ait olamayacak kadar masumdu, bir Honor’a kaydı, sonra tekrar Dmitri’ye döndü. “Seni de bu işin içinde sanmıştım,” diye fısıldadı, takım elbisesinin ceketinin koluna burnunu silerek. “Sen onayladın sanmıştım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Honor, Isis'in Dmitri'ye ne yaptığını öğrenmeden önce bile, bu ihtimali bir kerecik bile aklının ucundan geçirmemişti. Şimdi de geçirmiyordu. Çünkü eğer başından beri bir şeyi anlamışsa eğer, o da Dmitri kendine ait olan malı kimseyle paylaşmazdı. "Niye?" diye sordu onun yerine. "Hangi akla uygun sebepten dolayı bunu düşündün acaba?"

"Tommy beni davet ettiği zaman," dedi Evert, nefesi kesik kesik çıkmıyordu artık, gözleri yaşlardan sıırsıklamdı, "*bütün* yüksek rütbeli vampirlerin oynadığı yeni bir oyun bu dedi."

"Madem benim de oyuna dahil olduğumu sandın," diye sordu Dmitri ipeksi bir fısıltıyla, "o zaman neden gece kulübünden kaçtın?"

Evert bir o yana bir bu yana zıpladı, gözyaşları alnından akan terle karıştı. Başka kelime edemedi. Başka yalan sıkamadı. Birdenbire Honor ona ne olduğunu hiç umursamadı, adam çok zavallıydı. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Dmitri'ye, yakınına kadar girdi ve Dmitri söyleyeceklerini duymak için eğildi, Honor da kokusuyla birlikte erkeksi sıcaklığı ve ilkel günahkârlığı ciğerlerine çekti. "Ama ruhundan bir parça hak etmeye değmez. Ona bunu verme."

Dmitri'nin nefesi Honor'ın yanağını okşadı, sessiz bir mırıltı şeklindeki sözleriyle Honor'ı samimiyetle sarmaladı, Honor tu-

haf bir şekilde korunduğunu hissetti... güvendedi. "Bir ruhum olduğundan emin misin?"

"Yaralanmış ve örselenmiş olabilir ama orada." Birçok kişi buna inandığı için Honor'a aptal diyebilirdi ama Dmitri konusunda mantıklı olamıyordu. Sadece insafsız ve ilkel içgüdüleri vardı. "O yüzden bu çöpçü alçak için harcama." Geri çekilip banyonun kapısına yürüdü ve kapıyı tıklattı.

Evert'in eski metresi kapıyı hemen açtı. Üstüne beyaz bir bornoz giymişti, Honor'ı takip edip merdivenlerden aşağı indi, öne geçti ve onları küçük, parke taşlı arka bahçeye çıkardı. "Ben Shae."

"Honor."

"Evert bir keresinde çenemi kırdı." Güzel kadın kare şeklindeki bir tahta masanın çevresine dizilmiş sandalyelerden birine oturdu. "Sırf eğlencesine."

Honor da karşısında yerini alıp Shae'in lekesiz cildinde belirmeye başlayan çirkin, bulanık ize odaklandı. "Neden onunlasın hâlâ?"

Kadın omuz silkti. "Onunla tanıştığım da daha yetmiş yaşındaydım."

Honor, ufak tefek ve insansı yaralı gözlerine rağmen Shae'in bir vampir olduğu kafasına dank edince kasıldı. "Kendinden büyük erkeklere düşkünsün, ha?" dedi, gevşekçe durmaya çalışarak. Shae bir tehdit değildi, gücü o kadar bastırılmıştı ki, görmezden gelinebilirdi. Tam da bu yüzden Evert'in pis tokadının açtığı hasar hâlâ iyileşmeye başlayamamıştı.

"Evet." Diğer kadın başını salladı, kıvrıkcık saçları bornozuna takıldı. "Aptalca ama işte, herkes bir kere bir aptallık yapıyor." Bakışları Honor'm içine işledi. "Dmitri, ha? Alınma ama, aptallıktan bahsedene bak."

Evet, doğrudu. Belki Honor'ın hayatının en kötü hatasıydı ama arkasını dönüp yürüyüp gitmek diye bir seçenek yoktu. Artık yoktu. Belki de hiç olmamıştı. "Bir ilişkimiz olduğundan eminsin bakıyorum."

"E herrhalde, derdi yeğenim olsa." Shae ellerini saçlarına soktu, ya şu saatte yaşanan olayların sıkıntısından ya da hareketsiz duramıyordu.

Ne kadar genç, ne kadar incinebilir, diye düşündü Honor. Ondan yaklaşık yarım asır daha büyük bir kadın hakkında böyle düşünmek ne garipti. Ama heyhat, zaman her şey değildi. Dmitri, Yaratilmasından hemen sonra dişe dokunur bir güç kaynağı olmuştu. Shae ise her zaman bir keklik olacaktı, avcı olmayacaktı.

Honor içinden, *ebediyeti bir kurban olarak geçirmek ne kadar uzundur*, diye düşündü. "Tommy hakkında ne biliyorsun?"

"Evert'in göt kafalı arkadaşı. Dört yüz yaşında ve hâlâ insanı gözüyle soyan o yılışık, terli bakışlara sahip. Hem de hiç iyi anlamda değil." Vampir bornozunun önünü iyice kapattı. "Evert kulübe hakkında yalan söylemedi. Beni bir kere oraya götürmüşlerdi." Sessizliği, dile getirilemeyecek kadar berbat sırlarla yüklüydü.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı ve çoktan güne başlamış kuşların birbirlerini azarlayan cıvıldaşmalarını dinlediler.

"Ödüm patlıyor," dedi Shae, kuşlar cıvıl cıvıl bir koro şeklinde dağılınca, ağzının kenarında incecik çizgiler belirginleşerek, "ben de yaşım ilerledikçe buna dönüşeceğim diye. Yoksunluk içinde kalmış, sadece başkalarının aşağılanması ve acı çekmesinden zevk alan birine dönüşürüm diye." Saklamadığı bir kaygıyla baktı. "Dmitri bile... çizginin bu tarafına geçti geçecek, farkındasın değil mi?"

"Evet." Dmitri süttten çıkmış ak kaşık değildi, hiçbir zaman olmayacaktı. "Bana Tommy'den biraz daha bahset."

"Paralıdır, o yüzden finansal gücü vardır ama onun haricinde, zayıftır." Kadın parmaklarıyla bornozunun yakasıyla oynadı ve kuşağın uçlarını beline sardı. "Büyük adamlarmış gibi yapmayı seviyorlar ama ikisi de koyun gibiler."

"Evet." Dmitri'nin gür sesi duyuldu, Honor'ın arkasındaydı, mutfak kapısından dışarı çıkmıştı. "Büyük olayların içinde onlar iki küçük piyondur."

Honor onunla tanıştığından beri ilk kez onu görüş açısına alabilmek için vücudunun duruşunu değiştirmede. Tam aksine, Dmitri'nin arkadan yaklaşmasına, elini oturduğu ahşap sandalyenin arka kısmına koymasına ve başparmağıyla cildini okşamasına izin verdi.

İç organlarından yükselen, midesini hoplatan bir korku duydu. Kalbi kaburgalarının arasında bir tavşan gibi çırpındı.

Honor dişlerini sıkıp pozisyonunu korudu, kendi içinde küçük bir isyandı bu, o bodrum katına sokulmadan önceki haline yeniden dönme girişimiydi. "Çılgılık duymadık," dedi çatlak bir sesle.

"Emirlere uyarım." Dmitri korkudan nemlenen derisiyle oynamaya devam ederek diğer vampire hitap etti. "Evert seni bir daha rahatsız etmeyecek. Birisi yirmi dakika sonra gelip onu alacak."

Shae ürperdi. "Ben... Şey..." Bakışlarını Dmitri'ye değil, Honor'a çevirdi. "Burada kalacak mısınız? Eğer uyanırsa..."

"Evet," dedi Honor, Shae'in, az önce kendi korkusunun kekremsi tadında boğulmamak için savaş veren bir kadından medet ummasını ironik bularak.

Dmitri ensesindeki küçük bir saç tutamını çekti. "Yukarı bak Honor."

Illium, aydınlanan gökyüzünde göz kamaştırıyordu, kanatlarını havada bir çırpışı vardı ki, uzun zaman önce unutulmuş bir rüyaya benziyordu. Bahçeye inince kanatları bir an için pırıldadı ve fiziksel, cinsel bir erkek, erişilemez bir fanteziye dönüştü.

Honor bu kadar güzel bir erkeğe vurulduğunu hayal edemiyordu. Hayır, onun zevki daha karanlıktı, daha haşın, daha köşeliydi. Ama Illium'a hayran olabilirdi... ve o altın renginin altındaki gölgeleri, Honor'ın içinde saklı bir şeylerle yankılanan gölgeleri merak edebilirdi. "Bluebell," dedi, Erotique'te kullanılan ismi hatırlayarak. "Güzel isim."

"Ben Dmitri'ye Karanlık Lord derim."

"Shae," dedi Dmitri ve dişi vampir hemen ayaklanıp eve gir-

di. “Şimdi, güzel Bluebell,” Honor’ın tenini biraz daha tembelce okşadı, “Lord’una anlat bakalım neler öğrendiğini.”

Illium sırtıarak ahşap masaya tünedi, kanatlarından biri Honor’a birkaç santim mesafedeydi. “Bunu buldum.” Krem rengi bir zarf uzattı. “Komodin deydi, hizmetli kız tarafından bırakılmıştı. Bu gece gelmiş.”

Honor elini uzatıp zarfı Dmitri’den önce aldı, kulakçığa dokunup hemen kaldırdı. İçinden çok sade bir mesaj taşıyan, tek sayfalık kalın bir kâğıt çıktı.

İkinci av yakında başlıyor. Umarım bu avı da birincisi kadar leziz bulursun... Lonca en iştah açıcı personeli çalıştırıyor.

Honor mektubu masaya koydu. Dmitri ve Illium bir şeyler konuştu ama sesleri, Honor’ın kalbinde gümbürdeyen şimşeklerden dolayı duyulmadı. “Başka hiç kimseyi,” diye fısıldadı Honor ve bir ant içti. “Pislik herifler başka kimseyi almayacak.”

Dmitri basit bir, “Almayacaklar,” yanıtıyla yetindi. Eliyle Honor’ın ensesini kavradı... ve Honor geri çekilmedi.

On dakika sonra, Dmitri, Catskills civarlarındaki adamlarından biriyle konuştuktan sonra Hüzün aradı. “Galiba bir şey yaptım Dmitri.”

Hüzün’ün sesinin korkudan incecik çıktığını duyunca uzun zamandır uykuda olan içgüdüleri uyanmaya çalıştı. Dmitri hepsinin başını ezdi, bu genç kadına Misha ve Caterina gözüyle bakma lüksü yoktu. “Neredesin?”

“Evimin yakınındaki parktayım, büyük kuş havuzunun yanında.” Kırılmaya ramak kalmış bir ruhla edilen titrek sözler. “Çaktırmadan dışarı çıktığım için özür dilerim. Sadece yürüyüş yapmak istedim.”

“Olduğun yerde kal,” dedi, asırlardır yanlış kullanılmaktan sertleşip nasırlaşmış o eski, dibe gömdüğü içgüdüleri yeniden yüzeye çıkma savaşı verirken. “Illium uçarak yanına gelecek, yere inmeyecek,” diye ekledi çünkü Hüzün’ün paniğini hattın

diğer ucundan hissedebiliyordu. Dmitri nasıl birisi olursa olsun, kızı o raddede korkutacak kadar pislik değildi. "Ben de hemen arkasından takip edeceğim."

Dmitri'den adresi alan Illium anında havaya yükseldi. Dmitri sonra Hüzün'ün bekçisini arayıp onları nerede bulabileceğinin ayrıntılarını aldı. "Yaklaşma."

"Shae," dedi Honor, Dmitri telefonu kapatınca. "Korkuyor."

O gece yarısı ormanı gözlerde bir şefkat ve anlayış gördü, bu hassas duyguyu hissedebilmesi onu şoka soktu. Fakat Dmitri onun gibi değildi, içindeki bütün iyilik oğlunun minik vücudu, Dmitri'nin gelinine inşa ettiği o kulübenin izleriyle beraber yarıncı kül olmuştu. Misha ne kadar hızlı yok olmuştu, imkansız derecede hızlı olmuştu. Alevlerin çıtırtıları, rüzgârın uğultusu, hiçbirisi oğlunun ona son sözlerinin yankısını bastıramamıştı.

"Elimi bırakma baba."

"Güzel," dedi Dmitri, anıları artık onları tutamayan çelik kutuya geri koyarak, "korku sayesinde aptallık etmekten uzak durur." Shae'in boş boş ayakta dikildiği oturma alanına sert adımlarla girip kadını çenesinden yakaladı. "Bu gece burada duydukların hakkında bir kelime et, derhal Evert'ın yanında Andreas'ın misafiri olursun."

Vampir bembeyaz oldu. "Söylemem. A-Asla."

"Dmitri."

Kadının kafasına dank ettiği için Shae'i bıraktı ve kapıdan dışarı çıktı çünkü alma toplama ekibi arabayla gelmişti, Honor da hemen yanında burnundan soluyordu. "Kadını ürkütmeye gerek yoktu." Kır çiçekleri kokusu Dmitri'nin burnuna çarptı, Misha'nın cenaze ateşinin ham yarasına sürterek Ferrari'nin sürücü koltuğuna oturdu.

"O bir kurban." Honor da kendi kapısını sertçe kapattı.

Acımasızlığı üstünde olan Dmitri, fikrini allayıp pullayarak ifade etme zahmetine girmedi. "Zayıf bir tip o, asalak. Bir yıl geçsin geçmesin, yeni bir Evert bulup kanını akıtır."

“İstismarın bütün alametlerini üstünde taşıyan bir kadından söz ediyorsun,” diye karşı çıktı Honor, inadım inat, tıpkı bir zamanlar Dmitri ile kavga eden bir başka kadın gibi sesi ihtiras doluydu. “Bu döngüyü kırması zaman alır.”

Dmitri, Honor’ın söylemediklerini de işitti: atıldığı o karanlık çukurdan emekleyerek dışarı çıkması onun da aylarını almıştı. “Shae,” dedi, arabayı sertçe yüksek vitese atarak, “omurgasını dikleştirmek için bir ölümlü hayatı kadar uzun zamana sahipti. Bunu yapmadı, hiçbir zaman da yapmayacak.”

Honor aniden bir nefesini tuttu. “Zalimlik bu.”

“Bizde olağandır.” Dmitri kısa süre önce okul çağında bir kızın cesedinin yanında dikilmiş, küçücük suratının üstünü çarşafı örtmüştü. “Neticelerden korkmayan vampirler, kıyımdan kaçınmaz.”

“Biliyorum, ben de dünkü çocuk değilim.” Honor elini arkaya uzatıp at kuyruğunu sıktı.

Dmitri elini o gür abanoz siyahı saçlara sokup yumruk yapmak ve Honor’ı öperek sinirini yatıştırmak istedi. Bunu yapmak için kendisini baştan çıkaran, tek diğer kadın, dudağını sertçe ısırılmış ve ona hak ettiğini söylemişti. Sonrasında, siniri geçmişti ve Dmitri’yi yatağa itip öpmüştü, ilk hareketi yapmaya utanan karısı tereddütlü ve tatlıydı.

Honor hayatına girdiğinden beri geçmişle geleceğin çarpışmasıyla beraber kır çiçekleri kokusu burnuna doldu. Ancak bu anılar... iyi anılardan bazılarıydı. “Anlatsana,” dedi Dmitri, çünkü kızın sesinde bir öykü duymuştu ve şu Honor St Nicholas hakkında her şeyi duymak için yanıp tutuşuyordu.

Uzun, serin bir sessizlik oldu.

Dmitri beklenmedik bir şekilde dudaklarını kıvrıp tebessüm etti. “İllium centilmen olmadığım konusunda seni uyardı.”

Honor kadını bir şekilde güldü ama konuşmaya başladı. “İlk avım, yaşı büyük bir vampirdi. Kontrat’a bağlı değildi, o yüzden mesele bu değildi.”

Kontrat'ındaki gereken hizmeti tamamlamış bir vampirin kural ihlali içsel bir konu olarak kabul edildiğinden Dmitri'nin ilgisini uyandırmıştı. "Ne yapmıştı?" diye sordu.

"Meleğinden bir şey çalmış, kadim bir sanat eseri." Honor at kuyruğundan kaçan bir tutam saç kulağının arkasına attı ve Dmitri sanki Honor'ın bunu yapışını daha önce binlerce kez izlemiş gibi hissetti. "Melek, vampirin saklandığını bildiği küçük köyden kimseyi tanııyordu ama ben çok uzakta değildim, o yüzden Lonca, meleğin adamları gelene kadar ona göz kulak olmamı istedi."

Honor sessizleşince Dmitri de bir şey demedi. Yağmur, Atlas Okyanusu'na doğru devam etmişti. Mavi ve beyaz altınımsı bir renge bürünen gökyüzüne tezat olan Honor'ın sesindeki karanlık, neredeyse Dmitri'nin dokunabileceği kadar ağırdı.

"Arkadaşlarından biri," dedi Honor, "bir avcının peşinde olduğuna dair onu uyarmak için önceden aramıştı. Vampir de hıncını köylülerden çıkarmış. Ben oraya gittiğimde yerler balçık gibi kan kaplıydı, havadaki yoğun demir kokusundan nefes alamadım. Herkesi doğramıştı: erkek, kadın, çocuk, *bebek*." Honor başını iki yana salladı. "İşte ilk o zaman anladım vampirlerin artık insan olmadığını, her ne kadar baştan öyle başlasalar da değiller."

Dmitri bu vakayı hatırlıyordu. Raphael'in bölgesinde olmamıştı, Güney Amerika'ya hükmeden başmelek Elijah'nın bölgesinde olmuştu. "O vampir defalarca kalbinden vurulmuş ve bıçaklarla yere çakılmış halde bulunmuştu." Güçlü bir adamdı, Elijah'ya rapor veren gruplardan birinin başıydı.

"Kontrol çipim yoktu," dedi Honor, vampirleri hareketsiz hale getiren silahı kastederek, "ve izini bulduğumda bir başka köyün yolunu tutmuştu. Onu durdurmanın tek yolu kalbini liflere ayırmak ve hazır düşmüşken, yardım gelene kadar yerinden çıkarmayı başaramayacağı kadar çok bıçakla onu yere çakmaktı." Honor yüzünü ovuşturdu. "Beş şarjör boşalttım, ona yeterince bıçak saplayana kadar canlanmaya devam etti ve sonrasında, bıçakları yerinden çıkarır diye devam ettim."

“Güzel ve ölümcül,” diye mırıldandı Dmitri, arabayı Hüzün’ün beklediği parkın yanına yanaştırarak. “Baş döndürücü bir kombinasyon.”

Honor dışarı çıkıp parka doğru yürüyen Dmitri’ye eşlik etti. “Saldırdan bu yana rastladığım bütün erkekler, cinsel ima olabilecek bir şeye değinmemden sonra yüzünü buruşturdu, sense bu tarz laflar etmeyi sürdürüyorsun.”

“Bazı insanlar,” dedi Dmitri, “hayatta kalır. Bazıları kalmaz. Sen kaldın.” Dmitri kimsesizlik ve çaresizliğin ötesinde bir yerde olmanın anlamını biliyordu.

Önlerindeki yaprak öbeğinin arasından vahşi mavi bir renk parladı ve Dmitri’nin öncelikleri yer değiştirdi. Küçük açık alana adımını atıp tek bakışla her şeyi saptadı. Hüzün’ün göremeyeceği bir noktaya inen Illium. Genç kadın kollarını sımsıkı kendine dolamış, kesik bir ağaç kütüğüne oturmuştu, gözlerini yerdeki cesetten kaçıırıyordu.

Erkeğin fermuarı açıktı, genital organları dışarı çıkmıştı. Başının duruş açısı Dmitri’ye, boynunun zorlamayla kırıldığını anlatıyordu ve diğer yandan, ağzı bir balık gibi açık kalmıştı. “Ne oldu?” diye sordu Hüzün’e, Honor cesedin yanında yere çömelirken.

“Yolda yürüyordum,” dedi Hüzün, bu sözcükleri kendine saklıyormuş gibi hızlı ve kesik kesik konuştu, “sonra bir baktım, burada oturmuş adamın vücudunun yere yığılmasını seyrediyordum.” Onu yaratan kişiyi, o canavarı, andıran gözleri, Dmitri’nin gözlerinin içine baktı. “Onun gibi olmaya başladım. Kasap gibiyim.” Hüzün’ün korkusunun kesifliği barizdi ama bakışlarını Dmitri’den ayırmadı, bu kadın artık Hüzün’e dönüşmüştü. “Bunu yapmak zorundasın Dmitri.” Fısıldadı. “Fişimi çek.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Henüz değil.” Gözleri adamın uluorta meydana serilmiş penisine kaydı, büzüşmüş ve ölmesiyle beraber pörsümüştü. Normal bir erkek, aleti dışarıda sallanarak yürümezdi. Ancak Hüzün’ün hafızasındaki boşluktan dolayı, acaba o mu adamı öldürebileceği kadar yaklaşması için büyülemişti, yoksa kendini mi savunmuştu, bunu bilmek imkânsızdı.

Honor o sırada ayağa kalktı, suratında menfur bir tebessüm vardı. “Bir yerden gözüm ısırılmıştı.” Akıllı telefonunu uzattı.

Dmitri telefonu alıp Honor’ın, Rick Hernandez hakkında bulduğu gazete haberini okudu, adam şartlı salıverilmiş bir tecavüzcüydü. Gazetenin, mahalle halkını aralarında kol gezen şiddete meyilli suçlulara karşı uyarma ilkesi gereği vesikalık resmi basılmıştı. Haberin ayrıntılarını da okuyunca adamın saldırmakla itham edildiği iki kadının, Asya kökenli, minyon tipler olduklarını öğrendiler.

Dmitri telefonu Hüzün’e uzatıp kızın titremeye başlayışını izledi. “Ben hallederim.” Elini kızın saçına koydu ve içindeki temel taşlardan birinin kırılıp yeniden şekillenişini hissetti. “Zehir seni arabayla eve bırakacak.”

“Zehir burada değil,” dedi Honor. “Ben varım. Arabanın anahtarlarını ver.”

“Hüzün insan değil.”

“Cüssesinin iki misli bir adamın boynunu kıt diye kırırvermesi benim için iyi bir ipucuydu.” Honor kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama gizemlerle dolu gözlerinin içinde hiç saldırganlık yoktu. Tam aksine, Dmitri orada sessiz bir güç gördü ve açıklamaz bir şefkat kalbinin etrafını sardı, onu kanatan dikenli bir tel oldu. “Silahlıyım ve kız genç.”

“Zehir gelene kadar yanında kal.” Dmitri anahtarlarını ona attı.

Honor, Hüzün’e saldıranın cesedinin etrafından dolaşıp geçmek yerine Dmitri’ye ellerinin tersi birbirine değecek kadar yaklaştı. İlk kez ona ten tene değmek için bilinçli bir çaba sarf etmişti. Dmitri’nin derisi alev alev yandı.

Hüzün’ün evine giden yol uzun sürmedi. “Gel,” dedi Honor, ipleri kesilmiş bir oyuncak bebek gibi sessiz ve sarsılmış halde oturan genç kadına. Honor o kızda kendini gördü, Sara’nın telefonundan önceki halini... Dmitri’den önceki halini gördü. Adamın derisinin sıcaklığı Honor’ın üstünde kalmıştı ve Honor acaba ona dokunma ihtiyacının, kaçırıldığı zaman aldığı yaralardan daha derin olduğunu bilmenin onun için ne anlama geldiğini Dmitri anlıyor mudur diye merak etti. “Hadi girip bir çay içelim.”

“Çay yok.” Kız durdu, donuk bakışları bir parçacık kımıldandı, sanki şoktan kurtulmak için mücadele ediyordu. “Kahve var.”

“O da olur.”

Eve yürüdükleri sırada Hüzün’ün hareketleri hâlâ bir tuhaftı, koordineli değildi ve pek insanlığı kalmamış kadın hızlı, kırık hareketlerle kahve yapmaya başladı. “Uram,” dedi damdan düşer gibi. “Ben onun kurbanlarından biriydim.” Kahve makinesi-ne öğütülmüş kahve koydu, su deposunu doldurdu. “Sinemaya yürürken bizi kaçırdı.”

Medyada yazanlara göre, başmelek Uram, Raphael'in bölgesini ele geçirme girişimi içinde New York'a girmişti. Fakat Honor yanlış hatırlamıyorsa, aynı dönemde şehirde meydana gelen bazı kaçırılma ve kaybolma olaylarında parmağı olduğu söylen-tileri dolaşmıştı. Neyse ki o spekülasyon daha elle tutulur bir şüpheli bulunur bulunmaz yok olmuştu. Hiç kimse bir başmeleğin böylesi çıldırdığına inanmak istememişti. "Sen tek hayatta kalan kişiydin," diye tahmin etti Honor.

"Evet." Tezgâhtaki cam demlişe dökülen kahve kadar acı bir kahkaha attı. "Gerçi buna hayatta olmak denir mi, bilemiyorum. Ben eskiden Hüzün değildim." Kahve makinesi bu yankısı kalan yorumdan sonra kapatıldı. Hüzün bir kupaya kahveyi koyup Honor'a doğru itti ve sonra kendine koydu. "Daha önce hiç insan öldürmedim."

Honor sıcak içecekten bir yudum aldıktan sonra cevap verdi, aralarındaki gerçek yaş farkı altı yedi olmasına rağmen kendini bu kızdan asırlarca yaşlı hissetti. "Senden bir şey götürüyor," dedi, çünkü Hüzün'ün yalana ihtiyacı yoktu, "bir daha asla geri getiremediğin bir şey."

Honor'ın ilk bıçakladığı kişi ölmemişti ama bıçağın et ve yağa girme hissi, havaya karışan demir kokusu, asla unutamayacağı bir şeydi. "Ama," diye devam etti, "bazı insanların öldürülmesi gerekiyor." O adam Honor'a zarar verme niyetindeydi, kamu çalışanı yanlarından ayrılır ayrılmaz yüzünde gördüğü o sarı sırtımdan anlamıştı.

Adam sonrasında utanmadan polis çağırmış, onu tutuklasınlar diye bas bas bağırmıştı. Oysaki üst üste sigara içen dedektif, "kurbanın" sabaha karşı üçte, genç bir kızın yatak odasında bıçaklandığı gerçeğine çok dikkat çekmişti. Bazen de, sistem iyi çalışıyordu.

Kapı hafifçe tıklatıldı ve ardından kararlı adımlarla içeri giren biri duyuldu, Honor'ın şimdiye dek hiç güneş gözlüksüz görmediği vampir bu kez tabanca grisi bir gömlekle, simsiyah bir takım elbise giymişti.

“Demek buradasın Hüzün.” Jilet kadar incecik bir alay barındıran, nazik bir cümleydi. “Anlaşılan seni daha yakın takibe almam lazım.”

Honor tabancasını tekrar omzundaki kınına koyarak vampirin güneş gözlüğünü çıkarışını izledi. Gözleri incecik bir çizgi gibi ve parlak yeşildi, sürüngen gözüydü. “Tamam,” dedi, gözlerini dikip bakmakta sakınca görmeyerek, “bunu beklemiyordum işte.” Gerçek olmak zorundaydılar, güneş gözlüğünün sebebi buydu işte ama bunu bilse bile, karşısındaki görüntüyü zihnen algılamakta güçlük çekiyordu Honor, çok yabancı bir durumdu.

Tarçınımsı teni, kanı buz soğukluğunda akan bir yaratığa göre tezat bir sıcaklık taşıyan Zehir, yavaşça gülümsedi. Ancak Hüzün’e yönelttiği sözleri merhametsizdi. “Bir daha bekçinin elinden gizlice kaçarsan sana bir yerlerde güzel, rahat bir hücreyi mesken yaparım. Ya da belki bir kafes daha faydalı olur.”

Genç kadın ağzını sıktı. Sonra yarısı içilmiş kahve kupasını vampirin kafasına fırlattı. “Git kendini ısır Zehir.”

Vampir sürüngenimsi bir atıklıkla bu saldırıdan kaçarak tısladı, kupa duvara çarpıp paramparça oldu ve jilet gibi takım elbisesine kahve sıçradı. O anda Zehir’de insanı andıran hiçbir şey yoktu, sadece ava çıkmış bir hayvandı. Zehir kahveden kaçmak için çömeldiği pozisyonundan doğrulurken Honor tabancasını ona doğrulttu. “Yeter,” dedi, ikisine birden. “Hüzün, ortalığı temizle. Zehir, çık dışarı.”

Tüyler ürpertici *başkalığına* göre, şok edici yakışıklılıktaki yüzüne siyah saçları düşen vampir pis pis sırtıttı. “Oyuncak tabancadan sana ne hayır gelecek?” Birdenbire Zehir tam önündeydi, güçlü parmaklarını göğüs kafesine değdiriyordu, üstelik gözü-nü bile kırpmadan.

Bu kadarı da fazlaydı.

Honor tetiği çekti.

Çıkan ses, kapalı alanda aşırı yüksekti ve Hüzün’ün çığlığı da peşinden gelen bir yankı oldu. Zehir eliyle bacağına tutarak

düştü. Honor tabancasını tekrar kınına sokup kendi soğukkanlılığına şaşıarak kahvesini aldı. “Dokunmak yok. Asla.”

Vampir yüzünü buruşturdu, kolundan destek alıp doğruldu ve duvara yaslanarak oturdu. Elini bir ölümlüyü eceline kavuşturacak hızda kanayan bacağına üstüne bastırdı. “Bu takım elbisenin kaç patladığını biliyor musun?”

Tezgâhın diğer tarafındaysa Hüzün lavaboya yaslanmıştı, yanakları al aldı. “Bunu yapmayı öğrenmek istiyorum,” dedi Honor’a bakarak. “Kendimi savunmak için.”

Vampir burnundan homurtu gibi çıkan bir sesle güldü, yarası iyileşmeye başlıyordu. “Duyduğuma göre, bugün nefsi müdafaada çok iyi iş çıkarmışsın zaten kedicik.” Hüzün dişlerini gösterdi. “Onu öldürmeden önce toplarını koparmalıydın, biliyorsun,” dedi Zehir, düşünceli bir ses tonuyla. “Manyak canı yanardı.”

Honor’ın dudakları seğirdi. “İyi tavsiye.” Kahvesini elinden bırakıp Hüzün’ün, etraftaki pisliği temizleyişine baktı ve yerden bir porselen parçası alıp kıza veren Zehir’e döndü.

“Bilinçli değildi,” dedi genç kadın bir süre sonra. “Nasıl yaptığımı bilmiyorum, ben sadece kendi çapında salak bir çocuğum.”

Hiçbir kadın asla çaresiz olmamalıdır.

Bu düşünce Honor’ın çok derin bir noktasından geldi. “Ben sana öğretilirim,” dedi. Hiç düşünmeden kararını vermişti.

Zehir doğrulup ayağa kalktı, gerçi bir bacağından destek alıyordu. “Buna zaman ayırmak istediğinden emin misin? Hüzün belki de çok kısa bir ömür sürecek.”

Topladığı kırıkları çöp kutusuna atan Hüzün, Zehir’e kendi içinde tüyler ürpertici bir bakış fırlattı, koyu kahve irislerinin çevresinde incecik yeşil bir daire parladı. “Bir gün,” dedi, bir dağ gölü kadar dingin bir sesle, “boynunu kıracağım. Sonra da hiç acele etmeden kör testereyle onu keseceğim.”

Zehir yanakları buruşarak güldü. “İçinde cevher olduğunu biliyordum kedicik.”

Dmitri, Hernandez olayını halletmişti ve Honor, Ferrari'yi Kule'nin otoparkına soktuğunda ofisine dönmüştü. Dişi güç ve ilgi çekici kuvvetiyle odaya girişini izlerken ilk tanıştığı o dehşet-ten sakat kalmış kadını hayalinde canlandıramadı. Yine de o korku, Honor'ın içinde yaşıyordu; o sabah başparmağını Honor'ın teninde gezdirince çirkin tadını almıştı. "Hüzün?"

"Tahminimden daha iyi durumda." İçine işleyen bir bakış attı. "Zehir son derece zeki."

"Boş yere Yediler'den biri değil." Dmitri çeşitli renkli kağıdı masasına yayarak Honor'a gelmesini işaret etti. "Tommy'nin kulübesini incelemeye gönderdiğim adamdan yeni e-posta aldım." Görüntüler açıklama gerektirmiyordu.

Honor gelip arkasında durunca vücudu Dmitri'nin vücuduna süründü. Dmitri, acaba Honor o narin boynunu arkaya yatırıp öpmek için ne kadar müthiş bir iradeyle dayandığını bilse, ona bu kadar yaklaşır mıydı diye merak etti. Honor, medeni dış yüzeyin altındaki adama bir siren şarkısı söyleyen, topraksı feminenlikle karışık tuz ve kır çiçekleri tadındaydı kesin.

"Saldıran kişi," dedi, Tommy'nin ön kapıya bir av ödülü gibi çivilenmiş kafasına dikkat çekerek, "onu gerçekten susturmak istemiş."

"Gerçek anlamda." Dmitri ona bir gün sahip olacağı düşüncesiyle yetinerek çok yakınındaki kırılğan deriden bakışlarını kaçırıp fotoğrafa parmağını bastırdı. "Dilini kesmişler."

Honor eğilip başka bir fotoğraf alırken vücudu bir santim daha ona yaklaştı. "İçerisi kan gölüne dönmüş."

Honor'ın etrafına brendi kadar yoğun ve sarhoş edici bir günah şeridi sarmak, Dmitri için nefes almak kadar olağandı. "İncelemek için bir ekip görevlendirdim."

"Dmitri." Honor şuh bir sesle onu durdurdu ama kızmamıştı. "Ben hazırlanıp çıkıyor..."

"Çok yorgunsun." Honor'ın gözlerinin altındaki mor halkalara baktı, solgunluğuna baktı ve tükenmek bilmeyen sinirinin

soğukluğunu hissetti. “Bugün onlardan biriyle karşı karşıya gelseydin, yine onların kan verici evcil hayvanı olur çıkardın.”

Honor’ın elmacık kemikleri al al renklendi. “Sen kendi çalışanlarına emir verebilirsin ama sakın bana aynısını yapmayı deme.”

Bazı erkekler, boyun eğmeyi bilen kadınlardan hoşlanırdı; bazılarıysa savaştan kadınlardan. Dmitri’nin herhangi bir tercihi yoktu. Böyle bir tercih duymak bile bir kadına gelip geçici cinsel bağlantıdan fazla değer vermek olurdu. Yine de mesele Honor olunca Dmitri onu birden fazla çeşitlerde soymak, kim olduğunun sırrını açığa çıkarmak istiyordu. “Bir aramaya bakar,” diye mırıldandı, bilinçli bir kışkırtıcılıkla bakışlarını Honor’ın dolgun dudaklarına dikerek, “Sara seni hemen göreve uygun değil diye geri çeker.”

Honor dudaklarını sıktı. “Sence bu beni durdurur mu?”

“Hayır. Ama Tommy’nin kulübesinin yerini bilmemen durdurur.” Dmitri, Honor’ın içinden hesaplar yaptığını fark edince güldü. Honor’ın suratı kolay okunuyordu, onu bilen bir erkekten hiçbir şey gizleyemezdi. “Hiç Vivek’e sorup da bulmasını isteme zahmetine girme, yoksa Kule’nin kalıcı bir misafiri olur.”

“Şimdi de tehditler mi savuruyorsun Dmitri?” Her nasılsa samimi bir soruydu bu, adını kusursuz bir aksanla telaffuz edip âdeta onu okşuyordu.

“İyi kalpli bir adam olmadığımı baştan beri biliyordun,” dedi Dmitri, o sesi yatakta, zevke gark olmuş bir gecenin sıcak suskunluğunda duymak isteyerek. “Eve git. Uyu. Uslu bir kız ol.” Dmitri nefesleri birbirine karışacak kadar yaklaşıp eğildi, öyle ki başını azıcık yana eğse onu öpebilirdi. “Ben de yarın sabah helikoptere binmene izin veririm.”

“Eğer bana Isis hakkında söylediklerin zırva değilse,” dedi Honor, duygularının yoğunluğuyla sesi titreyerek, “o zaman şu anda nasıl hissettiğimi çok iyi anlıyorsun. Biliyorsun.”

Dmitri’nin cevabı acımasızdı. “Aynı zamanda eğer o piçleri o sırada çok zayıf olduğun için avucundan kaçırmışsan, pişmanlıktan için kan ağlar, yaralardan beter olursun.”

Honor kollarını göğsünde bağlayıp cama yürüdü. "Sen olsan uyuyabilir miydin?" Mantıkla alakası yoktu, akıl işi değildi.

"Uyumadım," dedi Dmitri, yürüyüp arkasında dikildi, tehlikeli, kaslı ve yerinden oynatılmaz bir şekilde durdu. "Ama ben ölümlü değildim." Sesi duygudan yoksundu.

Isis, diye düşündü Honor, Dmitri'ye, zorla Yaratmak ve yatağına almaktan çok daha beterini yapmıştı. "Sana gelmemin sebebi," dedi Honor, kavgalarıyla hiçbir alakası olmayan ve uzun zaman önce ölmüş bir meleklerle çok alakası olan, derin, tükenmez bir öfkeyle. "Hüzün'ün evinden dönerken dövmenin şifresini çözdüm."

Arkasını dönüp karşısında, ilk gördüğü günden beri aklından hayalinden çıkmayan o surata uzun uzun baktı. Onu bundan korumanın bir yolu olmadığını biliyordu. "Şöyle yazıyor, 'İsis'i hatırlamak için. İyilik hediyesi. İsis'in intikamı için. Kandan bir öfke.' Birisi bir canavarın ölümünün öcünü almak için kol geziyor."

Honor kendi evine varınca hemen dairesine çıkmadı. Duyguları paramparça cam kırıkları gibiydi; öfke, acı, sıkıntı, o garip, içine işleyen kimsesizlik... ve günden güne güçlenen bir *ihitiyaç*. Ashwini hâlâ şehirde olabilir diye düşünüp diğer avcının kapısını tıklattı ve dondurmayla film eğlencesine davet edildi.

"Hepburn," dedi Ashwini, Honor o tarafa göz ucuyla bile bakarsa kaşığıyla savunma tehditleri savurduğu naneli çikolata parçacıklı dondurasına gömülerek. "Tam bir klasik."

Ava devam etmeden önce biraz beklemesi söylendiği için hüsrana uğramıştı ama çok koymasına rağmen, Dmitri haklıydı. Honor'ın kemikleri ağrıyordu, kâbuslarla dolu uykularla geçen günler beynini bulandırmıştı. O yüzden Ash'in buzdolabını açıp en sevdiği pikan cevizli dondurmayı çıkardı ve botlarını kapının yanında bırakıp arkadaşını tanıdı tanıyalı sahip olduğu geniş koltuğa ayaklarını uzatarak oturdu. "Bunu daha önce izlemiştik."

"Seviyorum."

"Neden pijamalıydın?" Avcı arkadaşının üstünde gri bir tişört ve dans eden koyun desenli, soluk renkli bir eşofman altı vardı. "Saat öğlen iki."

"Bugün tatildayım."

Büyük bir ciddiyetle höpürdetilen dondurma ve ekrandaki film dışında çıt çıkmadı. Ashwini'nin yanında olmanın ne kadar dinginlik verici olduğunu bilenler çok şaşırırdı. Çoğu kişi bu kadını, Honor'ın Fildişi Sahilleri'nde bir Lonca barında tanıştıkları ilk an gözüne çarpan iğneli duygu kalkanı olmadan görmemişti. Honor'ın ömrü boyunca tanıştığı en açık görüşlü insanlardan biri olduğunu anlamamıştı. Kusurlar, yaralar, bunların hiçbirisi onu korkutmazdı.

Ash nane ve çikolatasını kaşıklayarak konuştu, "Janvier bu kez ne yaptı, duysan inanmazsın."

"Beni cenazesine davet etmediğine göre, o kadar kötü bir şey yapmış olamaz." Ashwini ve iki yüz yaşındaki vampirin karmaşık bir ilişkisi vardı.

Ashwini yan sehpaye uzanıp küçük bir kutu aldı ve Honor'a verdi. İçinden platin zincirin ucunda kare şeklinde kesilmiş safir taş sarkan bir kolye çıktı, hafiften yamuktu, zincirin tam ortasında durmuyordu... âdeta bunu sipariş eden kişi çok pürüzsüz, çok kusursuz bir kolyenin Ash'e yakışmayacağını düşünmüştü.

Bir puan daha Cajun. "Takacak mısın?"

"Onu iyice teşvik etmiş olurum."

"Ah, yani ona çıkma teklif edebilir miyim?" diye şakayla takıldı Honor. "Çok seksi bir tip tatlım."

"Çok komik." Ash kaşığıyla Honor'ı bıçaklar gibi yaptı. "Sen Dmitri'yi anlat."

En yakın arkadaşı tabii ki çakmıştı. "Kendimi ateşe uçan bir böcek gibi hissediyorum." Temas etse canı yanardı, ölebilirdi ve yine de kendini tutamıyordu. Takıntı ya da dürtü müydü, Honor bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı ki bu dava sona ermeden ya kendini Dmitri'nin yatağında bulacaktı ya da içlerinden biri oluk oluk kan akıtacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dmitri, kanatlarının altınimsı beyaz uçları halıya sürterek Melek Bölgesi'nde Raphael ile birlikte yaşadıkları evin kütüphanesine giren Lonca Avcısı Elena'yı, yoğun ve baştan çıkarıcı viski ve gece açan gül şeritleriyle sarıp sarmaladı.

Elena çenesini sıktı ve açık renk gözlerini kıstı. "Zayıf bir çaba Dmitri."

Öyleydi çünkü Dmitri'nin ilgisi başka bir kadındaydı. "Kibarlık etmek istedim." Elena, Dmitri'nin yeteneğine, tanıştığı tüm avcılardan daha hassastı, muhtemelen çocukluğunu sona erdiren dehşetengiz katliamdan dolayıydı.

Dmitri, çocuk Elena'yı korur, ona kol kanat gererdi ama bir yetişkine acıyamaz, acımazdı çünkü kokuyla insanları baştan çıkaran tek vampir o değildi. On'lar Meclisi'nin diğer üyeleri, Elena'nın bu incinebilirliğini ona karşı en sinsi silah olarak kullanmakta hiç tereddüt etmezdi. Elena ise Raphael'in kalbiydi.

"Hol- Hüzün'e olanları duydum." Elena ağırbaşlılıkla, sessizce konuştu. "Şimdi nasıl?"

"Kararsız." Kızın geleceği hâlâ çok kırılıyordu, en ufak, zalim bir eylemle mahvolabilirdi. "Bugün nefsi müdafaa yapmış ama içindeki şiddeti dizginleyemiyor ya da başka bir yere aktaramıyor."

Dmitri, Raphael'in yaklaştığını sezinlemeden bir saniye önce Elena başını çevirdi. Gece yarısı ve tanyeri rengi kanatlarını ar-

kasına genişçe açarak yürüdü ve eliyle Raphael'in göğsüne dokundu, başmelekle eşi arasında sessiz ve güçlü bir şey geçti.

Elena'nın, zayıf fani kalbe sahip bir meleğin, Raphael ile nasıl böyle bir bağ kurabildiği Dmitri için hâlâ akla hayale sığmaz bir gerçektir. Ne var ki, Raphael bir yemin etmişti ve bu sözünü son nefesine kadar tutacaktı. "Efendim," dedi, ikisi ayrılınca, "sizinle konuşmam gerekiyor." *Konu Isis*. Başmeleğin, eşine ne kadar bilgi verdiğini bilmiyordu.

Anladım. Yoğun ve uçsuz bucaksız mavi gözler önce ona baktı, sonra yavaşça Elena'ya kaydılar. "Müsaade senin."

Elena anlamlı bakışlarla ikisine sırayla baktı. "Benim Evelyn'i aramam lazım," dedi en küçük kardeşinin adını anarak. "Kış bahçesi odasına gidiyorum."

"Bir dakika." Dmitri ve Elena çok az konuda anlaşmıştı ama Dmitri, Elena'nın sevdiklerine olan sadakatini asla sorgulamazdı. "Beth ile konuşmak da isteyebilirsin. Anlaşılan Harrison, kalacak başka bir yer aramaya zorlanmış." Andreas, Leon ve Reg'le konuştuktan sonraki buluşmalarında söylemişti.

Şimdi Elena dudaklarını büzdü. "Beth onu evden attıysa afe-rin ona." Durakladı. "Teşekkürler."

Dmitri, Elena çıkana kadar ağzını açmadı. "Bilmiyor." Hiç şaşırmamıştı. Raphael iki binyıldır varlığını sürdürüyordu. Bu kadar kadim bir varlığın çok fazla hatırası birikirdi.

"Bu gece bitmeden öğrenecek. Onu savunmasız kılamam." Başmelek, Dmitri'nin yanında yürüyüp uçuruma ve batan güneşle altın-kırmızıya boyanan Hudson manzarasına ulaşan geniş çimenliğe yürüdü. *Sana ait olan kısımdan bahsetmeyeceğim*.

Biliyorum. Dmitri, Raphael'in, Elena'ya özet geçme kararını onaylıyordu çünkü Elena'nın, başmeleğin savunmasında zayıf bir nokta oluşturmasından hoşlanmıyordu; bir erkek bir kadın üstünde hak iddia etti mi, onu korumak o erkeğin göreviydi, Dmitri bunu bilirdi. Dmitri bu görevinde başarısız olmuştu, Ing-rede'ini yarı yolda bırakmıştı ve bu yüzden kendini hiçbir zaman affetmeyecekti. "Gerçekten de Lijuan karşısında hayatını

kurtardı mı?" diye sordu, zihnini geçmişin ham anılarından ve onu güvende tutması için ona güvenen kadının çekik kahverengi gözlerinden kopararak.

"Bu kadar hoşnutsuz bir tonda konuşma Dmitri."

"İmkânsız bir gerçek olduğuna inanıyorum." Yine de doğruydu işte, bunu da Elena hakkında bildiklerine ekleyecekti. "Isis... sanırım kaldırıp altına bakmadığımız bir taş kalmış." Dmitri başmeleğe, ölü vampirin uzuvlarına ayrılmış cesedini ve dövmeyle detaylı detaylı anlattı.

"Cüretkâr ve aynı zamanda aptalca." Altın huzmeli beyaz tüyleri birazcık açıldı.

Dmitri bir adım gerileyerek tüyleri inceledi. "Kanatlarınız, altın rengi tonları artıyor." Raphael'ın üst kanatlarındaki tüyler neredeyse tamamen metalikti, güneş ışınları pırıl pırıl kıvılcımlarla dans ediyordu.

"Evet," dedi Raphael, erken akşamın esintisinde saçları havalandırarak. "Lijuan ile yüz yüze hesaplaştığım gecenin ertesi günü belirginleşti. Elena benim bir biçimde evrim geçirdiğim görüşünde. Göreceğiz."

En son bir başmelek evrildiğinde ölüleri diriltmişti. Ancak Raphael şu ana dek Lijuan'ın ellerini kirleten iğrençliklerin hiçbirisine kalkışmamıştı ve iki başmeleğin oğluydu. Evrimi, önceden tahmin edilemezdi.

"En son âna değin Isis'e sadık kalanların bir listesini oluşturdum," dedi Dmitri, bir yandan Raphael'ın kanatlarının renginin niçin değiştiğinin muğlak kalmasının taktiksel avantajlarına kafa yorarken. "Jason nerelerde olduklarını bulmanın peşinde." Hiçbirisinin ülkeye girdiği görülmemişti ama bu bir şey ifade etmezdi.

"Ben onunla konuşurum. Asırlar boyunca belli başlı bazı insanlara hususi nöbetçi tuttum." İnsan olmayan mavi gözlerden bir bakış fırlattı. "Tıpkı senin de yaptığın gibi Dmitri."

"Onların hiçbirisi bunu yapmış olamaz." Dmitri bu seçeneği çoktan elemişti. "Ne var ki, oyunlar," dedi, "ne kadar zalimce

olursa olsun, oyunlarla kolaylıkla başa çıkabilirim.” O oyunlar, ona dayattıkları kadar hızlı bir şekilde ölmeyi hak etmeyen bir meleğin hayaletini uyandırmak için kolları sıvamış olsa bile. “Asıl ikinci durum daha kritik bir hal aldı.”

Dmitri, ölümlü “avının” detaylarını sıralarken Raphael sessizce dinledi. “Şu Honor,” dedi başmelek, Dmitri sinirden buz gibi bir tonla konuşup lafını bitirince, “becerikli biri mi?”

“Evet.” Zeki bir beyin, insan kalbi, kadim gözler.

“Elena daha iyi iz sürer.”

Tartışmasızdı, Elena doğuştan avcıydı, vampirler arasında kan-tazısı diye tanınırdı. “O yetenek şu anda gerekli değil.” Isis nasıl ki Dmitri’nin kovalamacasıysa, bu da Honor’ın avıydı. “Biz yılanları topraktan çıkarıyoruz, onları kovalamıyoruz.”

“Uygun bir analogi.” Raphael kanatlarını hışırdatarak arkada sımsıkı büzdü ve dönüp Dmitri’nin gözlerinin içine baktı. “Bazıları öylesine yoksun kalmanın, asıl tadı çıkarılması gereken duygu olduğuna inanır.”

Dmitri bunu biliyordu, aşılmayacak çizgileri geçmeye ne kadar yaklaştığının çok iyi farkındaydı. “Görünüşe göre, ben bile o kadar yozlaşmamışım.”

Sen asla bir kadını o şekilde incitmezsin Dmitri. Dmitri zihninde başmeleğin sesini buldu, o kadar duruydu ki, canını acıttı. İkimiz de biliyoruz. O yüzden Elena’yı bu kadar zorlamana izin veriyorum, halbuki başkası yapsa gebertirim.

Kimileri bana çok fazla güvendiğinizi söylüyor efendim.

Ve kimileri de, kendi bölgeni yönetmek dururken başkasının yardımcı olarak kendini harcadığını düşünüyor Dmitri.

Galiba ikimiz de başkalarının ne dediğini pek umursamıyoruz.

Birlikte tekrar kütüphaneye ve oradan da ön kapıya çıkan koridorda yürüdüler. “Zehir yakında şehirden ayrılmak zorunda kalacak,” dedi Raphael. “Galen güçlü ama Sığınak’a Yediler’den birisini daha almasını istiyorum. Naasir’se Amanat’ta kalmalı.”

Dmitri iç çekti. “Aodhan ciddi ciddi New York’a mı geliyor?”

“Evet.”

“Kaos çıkacak.” Cam kırığı gözler ve pırlanta parlaklığında kanatlarla Aodhan, ölümsüzler arasında bile göze çarpıyordu.

“Çok yüksekte uçmayı seviyor, ölümlüler sadece ışığı ince-cik kesen gölgesini görecek.”

Dmitri başıyla onayladı. Aodhan dokunmaktan kaçınırdı, Dmitri bu çekincesini anlıyordu. Melek iki yüzyıl önce Medica’ya getirildiğinde Dmitri oradaydı. Raphael, Aodhan’ın bir deri bir kemik kalmış ve kirden kabuk tutmuş bedenini kucağında taşımış, kemiğe tutunup kalan birkaç tel tendondan ibaret kalmış kanatlarını ezmek için son derece dikkatlice yatağa yatırmıştı.

Herhalde bu, diye düşündü Dmitri, birisinin Aodhan’ı herhangi bir biçimde ya da türde tuttuğu son seferdi. “Ben transferini ayarlarım.” Çenesini sıvazladı. “Birisini Hüzün’e yönlendirmem lazım ve Aodhan uygun olmaz.”

“Janvier.”

“Evet.” Tatlı dilli Cajun artık Kontrat’a bağlı değildi ancak Raphael’e sadıktı, hem de dibine kadar. “Transfer edileceği gün yaklaştıkça onunla temasa geçerim.”

“Dmitri.”

“Efendim.”

“Sen iyi misin?”

Dmitri, başmeleğin ne sorduğunu biliyordu. “Isis öldü ve gömüldü, bu yalakaysa sadece sinirimi bozan bir şey.” Başına musallat olan hayaletler çok daha nazikti... öyle derinlemesine kesiyorlardı ki, Dmitri ardı arkası kesilmeksizin için için kanıyordu.

Honor’m gördüğü rüya, kâbus değildi. Buna şaşırdı, hatta neredeyse uyanacaktı ama aldığı zevk, ah bu zevk, karşı konulamazdı.

Vücudunun üstünde güçlü bir erkek vücudu uzanıyordu, kuru eliyle boğazına dokundu ve tembel bir sabırla onu dudaklarından öpmeye başladı, her an daha talepkâr bir öpüşe dönüşebilirdi. Ancak bugün, bugün adam oyun oynamak istiyordu. Honor’sa onun oyuncağıydı.

“Aç,” diye mırıldandı ve Honor dudaklarını aralayıp adamın dilini içeri sokmasına izin verdi.

Hınzır, zarif bir eylemdi bu, ilk flörtleştikleri zamanlarda ona izin verdiği bir oyundu, karşı koyuşu o kadar hafifti ki, duman gibi hemen dağılıveriyordu. Böylesi bir günaha karşılık aldığı ödül, nefesini kesen bir zevkti, adamın tadı âdeta bağımlılık yapmıştı. Şimdiyse adam o güzel dudaklarıyla açık açık onu sahiplenerek keşfediyor, tek bacağını Honor’ın bacaklarının ortasına sokup en hassas noktasına doğru itip sürtüyordu.

Honor adamın bacaklarındaki sert kılları, kaslarının gerilişini hissedince çığlık attı. Çırılçıplak haldeydi çünkü adam ona yavaş bir şekilde striptiz yaptırmıştı, onu bu şekilde gören tek kişiydi ve gözleriyle la Honor’ı kana kana içiyordu. Hiçbir noktası adamın dokunuşunun sıcaklığından uzak değildi. Boğazında tuttuğu elini, geçen ilkbaharda sertleşip dolgunlaşmış memesinin üstüne indirip sıkı. Çok sert değil ama, hassas etini acıtmadan. Yeterli sertlikte.

“Lütfen,” diye fısıldadı Honor, bu gece adamın ona hiç acımayacağını bilerek.

Tüm vücudunu titreştiren, çatlak sesli bir kahkaha duydu. “Daha yeni başlıyoruz.” Memesinin ucunu dürttü, çok yavaşça çimdikledi. Honor adama doğru yaklaştı, adamın derisinde onun vücuduna değen kısımlar yapış yapış ve nemliydi. Adam aşağı inerek tek elini bacağıyla Honor’ın şişmiş etinin arasına koydu. “İstedğin bu mu?” Honor’ın bacaklarının birleştiği noktanın tam ortasına hafifçe fiske attı.

“Ah!” Adam parmaklarını o hassaslaşmış katmanların içine doğru sokup hemen geri çıkarınca Honor hüsrarla inledi. “Daha fazla.”

Adamsa misk kokulu karanlıkta ona gülümseyerek parmaklarını kendi dudaklarına götürüp emdi. Honor’ın rahmi kasıldı çünkü adam kafasına eserse o günahkar ağzıyla en mahrem etini vakum gibi emerdi. Ancak bu gece onu sade yataklarına mıhlamakla yetinecek gibiydi ve her sırrını, her fantezisini bilen nasırlı elleriyle onu yavaş yavaş ateşlendirecekti. Geçen kış sevişirken kulağına fısıldaması için onu ikna etmiş, sonra kendi de fantezilerini ona söylemişti.

Adam ağzını Honor’ın göğüslerinin sert zirve noktasına indirince Honor neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Memesinin ucunu ağzında

çevirdi, kontrolün onda olduğunu göstermek istercesine hafifçe ısırdı... sonra güçlü bir şekilde emmeye başladı ve Honor ihtiyaçtan çıldırarak adamın bacağına sürtünmeye başladı, adamın ona üç yaz önce altın rengi güneşin altında gösterdiği o noktayı bulunca adam hemen bacağına geri çekti.

Honor ürperdi. "Hayvan." O gün adam ona çok dikkatli davranmıştı, en cici kızı baştan çıkarıp yan yana çimlerde uzandıklarında çok kibardı, elini yavaşça elbisesinin altından sokup hiçbir erkeğin okşadığı şekilde onu okşamıştı.

Honor, toprakla yoğrulmuş bir hayattan dolayı sertleşmiş ve izler taşıyan o ellerle, o güneşten kararmış derisiyle içinden çıkarttığı o yoğun zeok karşısında şoka uğramıştı. Adam gözyaşlarını öpmüş, titremesi geçene kadar ona sarılmıştı ve sonra okşayarak elbisesini yukarı sıyırmıştı, gözlerinin önüne sermişti... ağzının önüne. Evet, bu adam bir hayvandı.

Onun hayvanıydı.

Şimdiyse hâlâ gülümseyerek başını ihmal edilmiş boynuna doğru indirdi, kalın kaslı bacağına gene yukarı doğru itti ve Honor'ın narin tenine muhteşem bir şekilde baskı uyguladı. Ah evet. Honor adamın siyah ipek saçlarına yapışıp öpüşünün altında yay gibi gerildi ve vücudu sarsılıp ıslak sıcaklık patlamalarıyla kasıldı.

"İşte," diye mırıldandı adam ağzının içine doğru, Honor tekrar görebildiğinde, tekrar duyabildiğinde, göğsü hâlâ hızlı hızlı inip kalkarken, "şimdi uslu duracaksın, değil mi?"

Bir eliyle kirli sakallı çenesini okşayıp onu aşağı çekti. "Öp beni kocacığım."

"Kocacığım." Honor dudaklarından bu kelime dökülerek uyandı, rüyanın görüntüleri vücudunun alt kısımlarındaki minik spazmlar kadar canlıydı. Orgazm olduğunu anlayarak inledi, bacaklarıyla bir yastığı sıkıyordu. Ancak Honor yastığı kenara itmek yerine, ucuna sürtünmeye devam etti ve hayatındaki gerçek deneyimlerden daha erotik olan rüyanın kalıntılarına tutunmaya çalıştı. Sonsuza dek elinden alınıp çalındığını zannettiği cinsel zevkler bedenine geri dönmüştü.

"İşte, şimdi uslu duracaksın, değil mi?"

Meme uçları neredeyse acı verecek şekilde sertleşti, artçı şoklar bacaklarına dalga dalga yayılıyordu. “Of Tanrım.”

En garip olanıysa, Honor hiçbir zaman yatakta dominant erkeklere doğru çekilmezdi, bu rüyayı bu kadar seksi bulmayı hayal etmezdi... özellikle de uğradığı saldırıdan sonra. Bir daha seks yaparsa, korkularına karşı sabırlı ve kibar bir erkekle yapabilirdi herhalde.

Katıksız güzel bir çehre, menfurluk kıvılcımları yanan kara gözler.

Evet, Dmitri kelimenin hiçbir anlamıyla kibar değildi ancak aralarındaki cinsel enerjinin varlığı yadsınamazdı. Honor zorla da olsa itiraf etmeliydi ki rüyasındaki suratı olmayan âşkın ilham kaynağıydı. Âşğının üstündeki kaba ağırlığını hatırladıkça, nasırlı elinin göğsünü yoğuruşunu, ağzının akıllı hınzırlığını ve somut ereksiyonunun ona bastıran sert ucunu hatırlayınca tensel bir arzuyla çarşafı avuçlarının arasında sıkı.

Vücudunun alt kısımlarındaki kasları kasıldı, o yoğun sıcaklığın içine girmesini istedi.

“Soğuk duş zamanı,” diye mırıldandı, örtüyü üstünden atınca çıplak olduğunu fark etti.

Panikledi ve yastığının altındaki silaha uzandı, sonra kıyafetlerin gecenin karanlığında oraya buraya atılmış gibi yerlere saçıldığını fark etti. Kahkaha atarak, “Ne rüyaymış ama,” dedi. Dürist olması gerekirse, tekrarını istemiyor değildi. Rüyasındaki halinin güvendiği bir erkek tarafından işkence edilerek orgazma sürüklendiği bir rüya... evet, sadece acıyla dolu olan o bodrum katını hatırlamaktan çok daha iyiydi.

Duvardaki saate bakılırsa Honor ciddi bir süre uyumuştü. Sabaha karşı beş buçuktu ve bir önceki gün altıda yatağa gömülmüştü. Duş aldı, giyindi, silahlarını kuşandı ve tam Dmitri’yi arayacakken cep telefonu çaldı.

Sara’nın temsilcisi Abel arıyordu. “Little Italy’de bir olay çıktı,” dedi adam. “Gidip bakabilir misin?”

Honor var gücüyle Catskills’e gitmek istiyordu ama o bir av-

cıydı ve bunun bir anlamı olmalıydı. "Asansörde telefon çekmiyor," dedi. "En alt kata inince tekrar ararım."

Zemin kattan sokağa çıktı. "Eee, ayrıntılar nedir?"

"İmm, pek yok," dedi Abel. "Polisler orada. Kimse neler olduğunu tam kestiremiyor ama bizlik bir durum dersen, beni ara ve başka birisini görevlendireyim. Kule'yle yaptığın kontrat daha öncelikli. İşte şu sokakta." Adresi okudu.

"Anladım," dedi Honor, bir taksi çevirip oturarak. "Olay yerine bakar bakmaz seni ararım."

Taksici arabayı sürmeye başladı. "Av peşinde misin?"

Honor başıyla onaylayıp adresi söyledi. Dışarıdan bakınca avcı diye yaftalanması içini rahatlatmış çünkü kaçırılmasından sonraki aylarda ona avcı demeye bin şahit isterdi. "Son hızla."

Taksici dikiz aynasından şöyle bir baktı, önüne baktı, tekrar ona baktı. "Hey, sen şu kayıp avcı değil misin?"

Honor'ın midesi büzüştü. "Evet."

Bu kez dikiz aynasındaki gözlerde renkli spekülasyonlar okundu. "Hastaneye vampir ısırtığıyla kaplı halde getirildiğini duydum."

Lonca, Honor'ın geri dönüşünden sonra dedikoduları önlemek için elinden geleni yapmıştı ancak tedavi sürecine dahil olan, Lonca-dışı personel üstünde hakimiyetleri sıfırdı. Üstüne bir de onu kaçırıp piçlerin onu yara bere, ısırtık izi, aşıktan ölmek üzere ve kırık kemiklerle, iç yaralanmalarla dolu olmak dışında, bir maraz bulaştırıp bulaştırmadıklarını öğrenmek için yaptırdığı sayısız testi de göz önüne alırsak, onlarca insan tarafından en zayıf halindeyken görülmüştü.

O insanların büyük çoğunluğu kibar ve iyi kalpliydi. Kimileriyse bu taksici gibiydi.

Taksicinin gözü parladı, dudakları aralandı ve onu tekrar o bodrum katına sokmakla tehdit etti. Sanki o çirkin, saldırgan eller onu geriye hiçbir şey kalmayınca dek istismar edecekti. Bir ay önce olsa, Honor top gibi kıvrılır ve sus pus dururdu. "Vampirlerin dili," dedi, bacağındaki kınından çıkardığı bıçağın

üstünde parmağını dolaştırarak, “kesildikleri zaman tekrar uzuyor. Maalesef, insanlarda böyle bir yetenek mevcut değil.”

Adam inleyip başını öne eğdi. Belirtilen ikamete vardıklarında adamın şakaklarından ter damlacıkları süzülüyordu ve ücreti istemeye bile dili dönmedi. Honor kredi kartını uzatıp ödedi ve indi.

Bir daha hiç kimse onu karanlığa sürükleyemezdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Nicholas!”

Adını duyunca başını kaldırıp etrafına bakınan Honor, kalıcı bir özelliği haline gelmiş, belirgin kırlaşmış sakallarıyla, iri yarı, siyahi bir polis memuru gördü.

“Santiago,” dedi, iki sene önce bir vaka üstünde birlikte çalışmışlardı. Honor’ın Manhattan’da görev aldığı az sayıda olaydan biriydi. “Neler buldun?”

“Bunu.” Eğilip olay yeri şeridinin altından geçti ve yarı kaldırımında, yarı kaldırım dışında uzanan bir cesedin yanına çömeldi. Kurbanı örten örtüyü kaldırıp Honor’a bakması için başıyla bir işaret verdi.

“Köpek saldırısına uğramışa benziyor.” Genç adamın boynu, dişlenmiş gibi parça parça yırtılmıştı.

Santiago homurdandı. “Evet, tek ısırılıp çiğnendiği bölgeleri boynu ve bacaklarının iç kısmı.”

Şahdamarı ve kalça kemiğinden geçen atardamar.

Honor öne doğru eğilip iki yarayı da yakından inceledi. Kurbanın pantolonu, ayak bileklerinde toplanmıştı ama iç çamaşırı hâlâ üstündeydi, demek ki saldırı kanla ilgiliydi. Gerçi cesedin etrafına bakıldığında saldıran kişi bu kanın büyük kısmını ziyan etmişti. “Patoloji uzmanı değilim ama bunun bir vampir tarafından yapılıp yapılmadığını anlayamayacak kadar büyük bir yara

gibi duruyor." Parçalanın ve dağılan et yığını içinde diş izleri kaybolmuştu.

"Doğuştan-avcılardan biri derinin kokusunu alabilir," dedi, "bakalım bir vampir kokusu yakalayacaklar mı? Ransom şehirde, Elena nerede bilmiyorum; Lonca'yı arayıp onlardan biri uğrayabilir mi diye sorarım." Bu olay yerindeki her şeyde bir tuhaflık vardı. Başka bir avcının bilgileri iyi olurdu. "Saılan kana bakılırsa burada öldürüldüğü belli," diye mırıldandı Honor, telefonla diğer avcılarını talep ettikten sonra. "Geceleri bayağı halka açık bir yer."

"Evet ama bu sokak daha çok gündüz çalışan işyerleriyle dolu, restoran yok, bir tane küçücük bar var," dedi Santiago, açık kahve gözlerini kaplayan kırlaşmış kaşlarını çatarak. "Az önce uyandırdığım işletmeciyeye göre, bar çalışanları ortalığı toplayıp saat üç buçukta buradan ayrılmış. Sokağın başındaki çamaşırhaneye altı buçukta açılıyor. Bize ihbar eden isimsiz kişinin aradığı saate de bakılırsa, bu olay sabaha karşı dört ile beş arasında olmuş diyebilirim."

"Aydınlıktan önce." Honor başını salladı. "Yoksa metro girişinden çıkan birkaç kişi görürdü."

"Evet, yarın sabah adamlarıma bu bölgeyi takip ettireceğim, düzenli yaya trafiğini yakalayabilir miyiz bakalım." Bir gölge üstlerinden süzölünce başını kaldırıp yukarı baktı.

Bir saniye sonra, yanlarına bir melek indi, kanatları nefes kesici bir siyah tonuydu, gece yarısı mavisinden indigo tonlarına dönüyor, sonra Honor'a şafağı çağırıştıran bir tonda parlıyordu fakat üst tüyleri altınimsı beyazdı. Uzun boylu, ince ve kaslı vücut yapısıyla Elena genelde ondan daha güçlü ve daha hızlı rakiplerine karşı nasıl hareket edeceğini bilmenin verdiğı bir zarafet içindeydi.

Honor elbette resimlerini görmüştü ama meslektaşı avcının kanatlarının gerçekteki hali sürrealdi. "Gözlerimi dikip baktığımın farkındayım Elena," dedi çöken sessizlikte, "ama *kanatların* var."

Elena kakhaha attı, bu ışıkta gözleri gümüş rengi görünüyordu, nemli, beyaza yakın saçlarını sımsıkı balık sırtı örmüştü. “bazı günler uyandığımnda ben bile hâlâ şaşırıyorum,” dedi, Santiago’ya doğru dönünce yüzündeki ışıltıyı kaybederek. “Kokuyu kontrol edeyim.” Elena asfalta çömelince o inanılmaz kanatları iki yana açıldı.

Elena hiç umursamamıştı, örtüyü yerinden kaldırıp boynunu inceledi, sonra bacadaki yaraya yaklaştı. “Üzerinde vampire ait olabilecek hiçbir koku yok.” Kararlı bir sesle konuşmuştu. “Saldırganın kurbanla ne kadar uzun süre geçirdiğini düşünürsek, güçlü bir varlık olduğunu tahmin ediyorum.” Bakışlarını Honor’a çevirdi ve altın rengi alnını kırıştırdı. “Bu çok tuhaf bir şey. Törpülenmiş dişleri olan bir insan bile olabilir.”

Törpülenmiş dişler.

Honor’ın zihninin ihtiyaç duyduğu ipucu buydu, hastaneyken Lonca bültenlerindeki bir makaleyi anımsayıverdi. “Santiago, cesedi sağ omzunun arka tarafını görebileceğim şekilde çevirebilir miyiz?”

“Evet, tabii.” Santiago eldivenli elini cesedin altına sokup bedeni yana doğru kaldırdı. Elena da hemen eldivenleri taktı ve bedeni tutmaya yardım etti, böylece Honor kurbanın tişörtünü yukarı sıyrabilirdi. Ne polis, ne kanatlı avcı tek kelime etti ama Honor gerginliğin tadını alabiliyordu, elle tutulabilirdi.

Aralarındaki bariz küskünlüğü fark etmemiş gibi yapmaya karar verip kurbanın omzunu açmayı başardı. “Kahretsin ya, bunu bulacağıma inanmamıştım aslında.”

Ne keşfettiğini incelemek için iki kişi de öne doğru eğildi. Küçük bir dövme vardı, her iki yanından kanat çıkan bir halkanın ortasında V harfi. Elena dudak büktü. “Bunu daha önce hiç görmedim.”

“Lonca’nın o bülteni sen kanatlarını uzatmakla meşgulken dağıtılmıştı.”

“Sen o bültenleri oturup okuyor musun? Senin gibi insanlar şehir efsanesi sanıyordum.”

“Göz ucuyla görür gibi olmuştum işte,” dedi Honor, doğal bir sırtımayla. “Bu ‘dalga’,” derken dövmeye dokundu, “anlaşılan Londra’da başlamış. Görünüşe göre Atlas Okyanusu’nu geçmiş.”

Santiago cesedi tekrar yere indirip ayağa kalktı, bu arada eklemeleri eski keresteler gibi gıcırdadı. “Anlatsana.”

Honor da ayağa kalktı ve arkasından takip eden Elena’nın kanatlarını sınıksı kapattığını fark etti. “Elimdeki bilgiler güncel değil ama ergenler ve yirmilerinin başındaki insanlar tarafından başlatılan bir çeşit yeraltı gruplaşması.” Başını iki yana sallayıp örtünün altındaki tümseğe baktı ve daha başlamadan biten bir yaşamın kaybedilmesine üzüldü. “Daha çok seks yapma bahanesi.”

“O yaşta çoğu şey öyle değil midir zaten?” diye mırıldandı Santiago.

Honor hiçbir zaman o kadar genç olmamıştı, öyle bir masumiyeti hayal edemiyordu. “Evet, bayağı zararsız aslında ama bazı üyeler işi bir nebze ilerletip birbirlerinin kanını içermiş.”

“Atıyorsun,” dedi Santiago.

“Hayır.”

“Vampirler, herhangi bir donörden kan içebilir çünkü vücutları, kanın içindeki her türlü sorunu işleyebilecek yapıdadır,” dedi Elena, gözleri ciddiyyetten fırtına grisine dönüştü. “Bu çocuklar da kim bilir hangi hastalıklarla oyun oynuyorlar.”

“Sindirebilirlerse tabii,” dedi Honor, kan tarafından yönetilen bir hayatın neresi cazip diye anlam veremeyerek.

Santiago ceketini arkaya iterek elini beline koydu. “Yani kustum mu aramamız lazım?”

Cevap veren Elena oldu. “Ne kadarını içtiğine bağlı olarak değişir ama evet.”

“Harika, tam bir iş günü.”

“Belki de o çocuklar kendilerini vampir zannetmeye başlamış olabilir,” diye ekledi Honor, Santiago daha genç bir memura seslenirken; genç memur verilen görev karşısında dudağını büktü ama olay yerinin çevresini kolaçan etmek üzere uzaklaştı. “Bu çocuğun arkadaşları kimmiş bir bakmak istiyorum. Anlaşılan

başka birisinin donörü üstünde vampircilik oynamış ve işler sarpa sarmış.”

“Isırıkların yerlerine bakılırsa,” dedi Elena, “karışımın içinde seks de olduğuna iddiaya girerim.”

Santiago eliyle yüzünü ovuşturdu, kısacık sakalları avucuna sürtündü. “Bildiğimiz seks ve şiddet ikilisi.”

Honor tam onaylamak üzereydi ki telefonu titreyip mesaj geldi. “Affedersiniz.” Azıcık ileriye gitti ama Santiago ve Elena’nın konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu.

“İşe geri döndüm,” dedi polis, kısaca.

Elena önce bir durup karşılık verdi. “Hiç beklemezdim.”

“Eh, ne yaparsın.” Kumaş hışırtısı, asfalta sürten ayakkabılar. “Sanırım mesele uyum sağlamak, bazı kocamış köpekler de yeni numaralar öğrenebilir.”

Elena sessizce cevapladı. “Teşekkürler.”

Santiago konuşmadan önce daha uzun bir duraklama oldu. “Bu olay, ihtiyacım olan son şey,” dedi normal ses tonuyla. “Çapraz yargıdaki seri katil bütün kaynaklarımızı kuruttu.”

“Melez ırklı kadınları hedef alan, genç tip mi?”

“Evet. Ceset bulunamıyor ama içimden bir ses öldüklerini söylüyor.”

Honor yanlarına döndüğünde gerginlik dağılmıştı, temkinli bir samimiyet havası hâkimdi, daha önce birlikte çalışmış iki insan yeni bir denge bulmaya çalışıyordu. İkisine de sırayla bakıp, “Benim Kule’ye geri dönmem gerekiyor,” dedi.

Dmitri’nin mesajı çok basitti. *Uyanmışsın diye duyuyorum. Ben de. Hadi gidelim.*

Kulübe, sık bir ormanın ortasındaydı, odunlardan yapılmış çok şirin bir yerdi, verandasında sallanan sandalye bile vardı. Sandalye şu anda hareketsizdi, ormanda yaprak kıpırdamıyor, çıt çıkmıyordu. Âdeta ağaçlar bile bayramlık bir kartpostaldan fırlamışa benzeyen bu büyüleyici mekânda yaşanan vahşetten haberdardı.

Sonbahar, diye düşündü Honor. Yerler sayısız güz rengi yaprakla kaplı olacaktı ama şu anda bahar ortasıydı, tepelerindeki yapraklar yemyeşildi. En tepede altın rengi güneş ısıldıyordu ama yaprakların tentesinden, ışıklar yere erişmeden yok oluyor, atmosfer iç karartıcı bir grilikte kalıyordu.

"Ben çocukken," dedi Honor yanında yürüyen vampire, "böyle bir yere tatile gelmeyi hayal ederdim hep. Tam ailelerin yaptığı bir şeye benziyordu."

Dmitri ona uzun uzun baktı, yüzündeki gölgeler bu ışıktaki daha belirgin, daha koyuydu. "Annenle babanın izini sürmeyi hiç denedin mi?"

"Hayır." Bir araştırmaya girecek kaynaklara ulaştığında, arasa da bir sonuç alamayacağını biliyordu, hiçbir mutlu son çocukluğunun yalnızlığını alıp götürmez, o okul oyunlarında ve spor günlerinde diğer çocukların anne babalarının alkışlayıp neşelenmesini izlediği ve ayakta durup içi kan ağlamıyormuş gibi yaptığı zamanları hiçbir şey yaşanmamış kılamazdı.

Anne babasını aramama kararı, Honor'ın içindeki boşluğu doldurmamıştı ama ne olabilirdi acaba diye düşünüp kurgulamadan yaşayabilmesine olanak sağlamıştı. "Sen annenle babanı hâlâ hatırlıyor musun?" diye sordu kulübeye yaklaşırlarken.

Dmitri, Tommy'nin dövülmüş bedeni sürüklene sürüklene çıkarılırken basamaklara bulaşan kan lekelerinin etrafından dolaştı ve sallanan sandalyedeki benzer lekelerle göz ucuyla baktı. "Tommy'yi her kim öldürdüyse," diye mırıldandı, "onu oturtmuş, sorguya çekmiş ve inatlaştığı noktada acı çekeceğini göstermiş."

Dmitri de olsa, Tommy gibi kendini beğenmiş bir göte aynı böyle yapardı. Vampir dört yüzyıl hayatta kalmış olabilirdi ama sırf yırtıcıların yoluna çıkmadığı, kendi gibi beş para etmez arkadaşlarının arasında büyük köpeği oynadığı için bunu başarmıştı. "Neden hedef olduğunu merak ediyor insan."

"Belki de Evert'ı izinsiz getirdi," dedi Honor, Tommy'nin kafasının çivilendiği kapıya bakarak. Kapkalin bir bıçak ağzına

sokulmuş, kafatasının arka tarafından çıkmıştı. "İçimden bir ses, bu oyuna sadece davetiyeyle katılabildiğini söylüyor."

"Demek ki, ikinci davetiye bir yana, muhtemelen Evert'ın hayatını kurtardık. Nedense vampirin, Andreas'ın bakımı altında geçireceği uzun yıllardan hiç memnun olacağını sanmıyordu. "Annemle babam," dedi kapıyı iterek açarken, "daha dün gibi aklımda. Belki de ölümsüzlüğün bir etkisi ama bazı kesin yüzler asla solmuyor."

"Dmitri!" Kahkahalar, göğsüne dokunan eller. "Uslu dur, yoksa Misha'yla bebeği uyandıracaksın."

Hafızasındaki sıcak kahverengi gözler kaybolmadan koyu yeşil gözlerle karşılaşınca Dmitri olması gerekenden çok daha yoğun bir etki duydu. "Sende çok fazla acı okuyorum," diye fısıldadı Honor, "çok fazla kayıp yaşamışsın."

Dmitri okunmaya alışkın değildi. "Sakin benim hakkımda kendini kandırma Honor," dedi, çünkü her ne kadar ona sahip olma niyetindeyse bile, bunu sahte vaatlerle yapmazdı. "Benim insan yanımda çok uzun zaman önce öldü. Geriye kalan, Tommy'den çok farklı değil." Eşiğin üstünden adımını atıp duvarları, halıları ve cilalı zemini süsleyen kan damlalarını süzdü.

"O kişi Tommy'yi sorguya çektikten sonra," dedi Honor arkasından, ağır bir botun altında ezilmiş gibi görünen bir cep bilgisayarını yerden kaldırıp, "saldıran kişi onu buraya getirip onunla oyun oynamış."

Oyun oynamış.

Evet.

Eğer amaç sırf birini öldürmek olsaydı, bütün kulübe kuruyup siyaha dönen kırmızıya bulanmış olmazdı; dahası yerler ve duvarlar el izleriyle dolmazdı. "Kaçabileceğine inanması sağlanmış." Vampirin panik dolu korkusu, geri çekildiğinde kim bilir kaç katı artmıştı.

Dmitri, Honor'a en ufak bir acıma duyuyor mu diye baktı. Hayır. "İşte," dedi, Honor hasarlı cep bilgisayarını yere koyunca cebinden minicik plastik bir kutu çıkardı. "Hafıza kartının bir

kopyası. Çalışanlarım her türlü bilgiyi çıkarmak için uğraşıyor.”

Honor kartı alıp kotunun cebine soktu. “Ben de bir göz atarım. Benim zihnim farklı ortak desenleri görebiliyor.” Odayı şöyle bir taradı. “Sıradan bir vahşete benziyor ama maksimum korku yaşatmak üzerine yapılmış.”

“Seni istismar eden vampirler,” dedi, duvara gömülü kalmış bir tırnağa şöyle bir bakarak, “hiç bu tarz davranışlar belli etti mi?”

Honor ahşap zeminde botunun üstünde dönüp dışarı çıktı ve merdivenlerden inip ağaçlık alana gitti. Kulübenin kapısını arkasından kapatan Dmitri onu daha yavaş bir tempoda takip etti ve su sesine doğru ilerledi. Küçük bir dere kıyısına geldi, Honor solunda iki adım uzaktaydı.

Bugün kolları dirsek hizasında, üstüne oturan, haki yeşili bir bluz giymişti, altında yine vücudunu saran kotu ve eprilmiş botları vardı. Sade, güçlü ve çok güzeldi. Ancak en güçlü kadınlar bile bir günde ya da bir yılda fethedemedikleri kâbuslar görebilirdi.

Dmitri hiçbir şey demeden çakıl taşlı dere kenarına çömel-di, bir taş alıp parmaklarının arasında yuvarladı. Derenin suyu berraktı, hava tertemizdi ve yüzbinlerce yaprağın kokusuyla doluydu, derenin üstü açıktı ve pasparlak bir ışık, masmavi bir gökyüzü görülüyordu. En dile getirilemez vahşeti uzun uzun düşünmek için şahane güzellikte bir yerdi. “Isis,” dedi Dmitri, hafızasının yıllar içinde toz tutan bir bölümüne giriş yaparak, “beğenilip hayran olunmaya alışkındı, dünyanın en güzel kadını olarak anılırdı.”

Yalan değildi; en pürüzsüz krema teniyle, parıldayan altın saçlarıyla ve büyüleyici bronzluktaki gözleriyle Isis, fanilerin aklındaki melek ırkı hayalinin vücut bulmuş haliydi. Dmitri’nin yaşadığı köye uğradığında erkekler de, kadınlar da koşa koşa onu görmeye gelmişti ki Dmitri bunun sırf Raphael’den öcünü almak için çok iyi planladığı bir yolculuk olduğunu sonradan anlamıştı.

“Ne suç işlediğimi biliyor musun Dmitri?” Raphael’in sesi şatonun en altındaki taş odanın içinde yankılandı. “Yatağıma Isis’i sokmaktansa, bir yılını koynuma almayı yeğlerim dediğim duyulmuş.”

Kibirli ve zekâsı zulme işleyen Isis, bu alelade yorumundan dolayı Raphael'i esir alıp işkence çektirmekle yetinmemişti. Hayır, Raphael'in ölümlü arkadaşlarını yozlaştırmaya ve meleğe zarar vermede ona katılmalarını sağlamaya niyetliydi; özellikle Dmitri'yi seçmişti çünkü başmeleğin onun ailesiyle olan arkadaşlığı birkaç göbek geriye dayanıyordu.

Sonra, Dmitri'yi görmüştü.

"İlk başta teklifini kibarca reddedişimi iyi karşıladı. Onunla oyun oynuyorum, kur yapmasını istiyorum sandı." Dmitri çakıl taşını suya attı ama çömeldiği pozisyonu bozmadı. "Bu kadar bariz mağrur oluşum komiğine gitti. Egzotik etler, pahalı baharatlar, bizim küçük köyde daha önce hiç görülmemiş güzellikte duvar halıları, her gün ayrı bir hediye geliyordu."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dmitri konuşurken Honor, aradaki mesafeyi kapattı, adamın tam yanında durdu. Dmitri'nin omzu bacağına değiyordu. "Hepsini geri gönderdim ama Isis hiç bozulmadı." Isis, Dmitri'nin daha fazlasını istediğine, kendine daha fazla değer biçtiğine inanmıştı. "Saf dökme külçe altınlar, mücevherlerle süslü kılıçlar, bir ejderhayı gururlandıracak sandık sandık kıymetli eşya, toprağı ekeerek yaşamımı sürdürdüğüm evin küçük kapısına bırakılıyordu."

"Dmitri, ben bu kadar güzel şeyleri hayal bile etmedim hayatımda."

Dmitri başını kaldırıp bakınca o iyi bildiğı koyu kahverengi gözlerin içinde korku gördü. "İngrede, benim karım seşsin, Isis değil." Karısının ondan şüphe etmesine sinirlenince sert bir tonda konuşmuştu.

"Nikâhta ettiğın yeminleri bozmayacağını biliyorum kocacığım." Bebeğın battaniyesini örterken elleri titredi. "Ama bu meleğın sana sahip olmak için neler yapacağından korkuyorum."

Dmitri, bir omuz silkmeye İngrede'in endişelerini üstünden atmıştı çünkü sonuçta o bir çiftçiydi, önemli bir şahıs değildi. "Eninde sonunda bu reddedişlerimden sıkılıp başkasını bulur sanmıştım." Tam bir aptaldı, hem de o sırada kavrayamadığı biçimde. "Ama tıpkı Michaela gibi," dedi, bugün dünyanın en güzel kadını olarak algılanan başmeleğın adını anarak, "Isis istediğı her şeye sahip olmaya alışkındı."

Dmitri pazara gidip bir cebinde Misha'ya bir şeker, diğer cebinde karısına güzel bir kurdele almış, eve dönerken Isis'in vampirleri onu kaçırmıştı. Bebekse o kadar minikti ki, ona çingirak yapmak için kokulu bir tahta parçası satın almıştı. Dmitri, Isis'in yaratıklarının yaklaştığını görmüş, Misha'ya şekerini vermeye, uyuyan kızının yanağını okşamaya ve güzeller güzeli, güçlü karısını öpmeye vakti olmuştu.

Ingrede'in o gün ona söylediği sözleri, etrafına sardığı sevgisini hiç unutmayacaktı. Her ne kadar yakında başka bir kadının yatağında olacağını, Misha'nın doğumundan önceki mevsim değişiminde bir bahar sabahı ettiği o evlilik yeminlerini bozacağını bilmese de...

"Beni affedecek misin Ingrede? Yapmak zorunda olduğum şeyden dolayı?"

"Sen savaş verdin." Eliyle yanağına dokundu. "Bunu bizi korumak için yap. Affedecek bir şey yok."

"En baştan evet deseydim," dedi Dmitri şimdi, hiçbir zaman bitmeyen öfkesini ve ızdırabını yutarak, "bence Isis beni kullanıp bir kenara atacaktı. Sonra da evime gidecektim." Ömrü boyunca sevdiği tek kadına, oğluna ve kızına. "Ama ben onu istemediğimi açık açık belli ettiğim için, benimle fareyle oynayan bir kedi gibi oynadı." Önce onu yatağına almış, hayır diyememesinden hain bir zevk duymuştu.

"Ne kadar güzel çocukların var Dmitri. Çok gençler... kolayca kırılabilirler."

Daha sonra, tatmin olduktan sonra, muhteşem şatosunun soğuk ve küf kaplı derinliklerine sürüklenmişti ve Isis yöntemli bir özenle onu Yaratmıştı. Dönüşümü tamamlandıktan sonra, vücudu daha güçlenip hasara katlanabilir duruma gelince, çıırılçıplak soyulmuş ve kolları bacakları açık, her yeri açıkta kalacak şekilde zincire vurulmuştu. "Ucunda jilet gibi keskin metaller olan bir kırbaça başladı."

"Dur Dmitri." Honor bir elini saçına soktu. "Dayanamıyorum."

Dmitri kızın sesinde gözyaşlarını duydu, hayrete uğradı. Honor, bitmek bilmez iki ay boyunca tutulduğu o cehennem çukurunda neredeyse bin parçaya ayrılmıştı ancak psikolojik kayıtlara göre, hastanede kaldığı aylar boyunca bir kere bile ağlamamıştı. *Bir kere bile.* Doktorları çok endişelenmiş, duygularını içselleştirdiğinden korkup daha kötü patlayacak sanmışlardı. Fakat Honor hemen önünde taşların üstüne çömeldiğinde, Dmitri'nin neredeyse bin yıldır hiçbir kadına izin vermediği şekilde suratını avuçlarının içine alıp tuttuğunda gözleri nemliydi.

Dmitri de elini uzatıp Honor'ın yanağından süzülen bir damla yaşı çenesine kadar takip etti, damlayı yakaladı ve ağzına götürdü. Tuhaf bir tuz tadı, yabancı bir şey taşıyordu. Dmitri de hiç ağlamamıştı. Oğlunun boynunu kırdıktan sonraki gün bile. "Benim zamanımda," dedi, "cadılara inanılırdı. Sen bir cadı mısın Honor, bunları sana anlatmamı sağlıyorsun?" Çok uzun zamandır kabuk bağlamış, unutulmuş halde durmayı başarmış yaraları deşip açmasına sebep oluyordu.

Honor nazik mi nazik elleriyle Dmitri'nin suratını tutmaya devam etti ve onu öne çekti, alınları birbirine değdi. "Ben cadı değilim Dmitri. Eğer olsaydım, seni nasıl onarabileceğimi bilirdim."

Asıl un ufak olan kendisiyken bunu söylemesi ne kadar garipti.

Belki de Dmitri, Honor'ın kibrine öfkelenmeliydi ama bu avcıya karşı duyguları hiç basit değildi. "Anlat." Bir emirdi.

Honor ellerini yere indirip ayağa kalktı ve derenin tam kenarında durdu, hafif eğimden inince ormanın derinlerine doğru akan sular botlarına değdi. Dmitri de ayağa kalkıp Honor'ın yanında durdu. Honor uzun süre konuşmadı ama söyledikleri, Dmitri'yi yalnızca bıçaklamak için yaşadığı bir zaman dilimine geri döndürdü.

Dmitri, Raphael'in yanında savaşmayı öğrenmişti, toprakla uğraşan basit bir adamken yalnızca ölümün siyah kucağını bilen birisine dönüşmüştü. İçindeki öfkeyi başka hiçbir şey dindirmiyordu; onlarca, yüzlerce yıl böyle sürüp gitti. Tek tesellisi, ölümlüler

arasındaki kanın gövdeyi götürdüğü bir savaşın ortasında Yaratılmasıydı, böylece kılıcı hiç boş kalmıyordu... o zamanlar çok geride kalmıştı ama Dmitri ölümcül yeteneklerini hiç yitirmemişti.

“Bir adam vardı,” diye başladı Honor, suya doğru uzaklara dalarak ama altın güneş ışığıyla yıkanmış, yemyeşil ormanı görmüyordu. “Yetkili birisiydi.” Gözleri bezle bağlıyken Honor ondan bir tek çam kokulu tıraş losyonunun kokusunu duyabiliyordu... bir de varlığının betliğini. “Beni serbest bırakması için onu ikna edebileceğim ihtimali varmış gibi bana gözdağı veriyordu.”

Honor çenesini kapatmak yerine konuşmaya karar verdi çünkü sesi, sahip olduğu tek silahtı. “İlk gün yanıma gelince bana öyle bir tokat attı ki, kulaklarım çınladı.” Honor bu beklenmedik darbe karşısında şoka girmişti, yanağı, ağzının içi kanamıştı. “Bir tam gün boyunca onu görmedim.” Honor o günü çıplak ve beton zemine saplı metal bir halkaya bağlı geçirmişti.

İnattan sinirlenerek bütün günü ellerinden birini serbest bırakmaya çalışarak geçirmiş, hatta bile isteye bileğini kırmaya bile çalışmıştı. Fakat onu bağlayan metaller çok sertti, çok sıkı sağlamlanmıştı.

“Bir sonraki gelişinde özür diledi, zincirleri gevşetti ve beni tekrar kollarımdan asıp bana içecek bir şey getirdi.” Honor bu içeceği odaklanarak ve hırsıyla mideye indirmiş, eğer bundan sağ çıkacaksa her türlü avantaja sahip olmak istemişti. “Beni öyle bir koşullandırmıştı ki, yaşamama izin verdiği için ona minnet duymaya başlayacaktım.” Fakat Honor, Akademi’nin verdiği zorlayıcı ve mecburi psikolojik savaş kursundan geçmişti, kendini esir alınmış halde bulabileceği neticesine hazırlıklıydı.

Esir tutuluş süresi göz önüne alındığında, bu bile yeterli olmayabilirdi ama Honor aynı zamanda otuz farklı koruyucu ailenin içinde büyümüştü. Bazıları iyiydi, çoğu idare ederdi ve geri kalan da felaketti. Ancak tecrübe ona bir şey öğretmişti: bir kişinin gerçek yüzünü görmek için her zaman ama her zaman yüzeyin altına bakmayı. “Kaç gün boyunca o taktiği uyguladığını biliyorum. Zaman mefhumumu çabucak yitirdim.”

Honor'ın hapishanesine sadece içeriden bir merdivenle ulaşılabilindiğinden kapı açıldığında kaç kere gün ışığının çıktığını bile sayıp tarihi aklında tutamamıştı. "Oyuna ayak uydurmaya çalıştım ama onu manipüle ettiğime karar verdi." Honor kendini zorlayıp Dmitri'ye gerisini de anlattı. Bu çektiği cezayı ilk kez birisine anlatıyordu ve o kişi Dmitri'ydi... belki de hep Dmitri olacaktı.

"Benden beslendi, boğazımdan. Eli... bana dokunuyordu." İğrenç bir sapkınlık içinde sevgiliymiş gibi okşuyordu ve bu nazik dokunuş, yapılan eylemi tecavüz kapsamından çıkarmıyordu. "Sonrasında, benim ilkim olduğunu bildiğini kulağıma fısıldadı." Bu da doğruduydu. Honor her zaman için birisinin ondan beslendiğini düşününce midesi bulanırdı. Yalnız hoşlanmadığı bir durum değildi, bu eylemden fena halde, mide bulandıracak kadar tiksiniyordu, anlatamayacağı kadar yoğun bir tiksinti duyuyordu hem de. "Bence o yüzden beni seçmişti."

"Planlama," dedi Dmitri buzdan bir sesle, "ve bu planı uygulayacak sabır. Bu ikisini al, Valeria, Tommy ve diğerlerinin iştahı hakkında bilgi sahibi olmasını ekle ve ortaya nasıl birini aradığımızı çıkarıyor: en az üç yüz yaşında, güçlü bir vampir. Daha genç birisi, onların güvenliğini kazanamazdı."

"Evet." Adamın pratik tavrı her şeyi daha da kolaylaştırıyordu, Honor'a kendini bir kurban değil, bir avcı gibi hissettiriyordu. "Konuşma şeklinden bu izlenime kapıldım, çoğu anlamda moderndi ama arada sırada modası geçmiş tabirleri ya da kelimeleri kullanıyordu."

"Nasıl giyiniyordu?"

Beyni ona saldıran kişinin vücudunu ona yasladığındaki hisleri, cinsel anlamda uyanmış bedenini görünce yediği iki lokmanın ağzına gelişini hatırlatınca Honor midesinin bulandığını hissetti. "Kruvaze ceketli takım elbise." Düğmelerin derisine battığını hâlâ hissedebiliyordu.

"Birçok yaşlı vampiri denklemden eleyebiliriz ama henüz onları gözardı etmem."

“Evet, akıllı biriydi, her zamanki stilini değiştirmiş olabilir.” Bir atmacanın benekli kuyruğunun yukarıdaki sıcak esintiyi takip ederek ağacların tepesinde süzölüşünü seyretti. “Beni buldukları ev, Stamford’ın yaklaşık bir saat dışında, terk edilmiş bir inşaat projesiydi.”

“Dosyayı okudum.”

Honor yer değiştirip Dmitri’ye döndü... ve siyah alevler içindeki kara gözlerindeki öfkeyi görünce neredeyse gerisin geri sendeledi. “Dmitri.”

Vampir cevap vermedi, ağacların arasında kamçı gibi esen rüzgârda saçları havalandı, yüzünün keskin hatları ortaya çıktı ve Honor, bir meleğin nasıl iştahının kabarıp ona sahip olduğunu anladı. Ama aynı melek ona zarar vermişti; düşününce Honor’ın ruhunda akkor bir öfke parladı, o kadar derindi ki, doğduğu andan itibaren onun bir parçasıydı.

“Manhattan’a dönmem lazım,” dedi Dmitri sonunda, helikopterin beklediği açık alana doğru saptı. O anda mesafeliden de öte göründü, kendinden başka kural tanımayan birisi oldu. Yine de ormanın kenarında Honor’ı bekledi, adımlarını kısaltıp ona ayak uydurdu. Honor, Dmitri üstünde hak iddia edebileceğini sanma yanlışısına düşmedi. Onları birbirlerine iten her neyse, kırılan, neredeyse gevrek bir yapıydı.

Dmitri ise tam aksiydi; kan nehirlerinden doğmuş bir adamdı.

Halbuki bir zamanlar küçük bir köyde yaşamış, geçimini topraktan sağlamıştı. Basit bir hayattı ama bu hayat uğruna, güzelliğiyle meşhur bir meleğin teklifini geri çevirmişti. Başka erkek olsa böyle bir daveti kabul ederdi, sırf eğlencesine. Belki de Dmitri bir meleğin gönöl eğlencesi olmayacak kadar gururluydu... ya da belki kalbi çoktan başkasına aitti.

Honor teninde bir ürperme, tartışmasız bir *doğruluk* hissetti.

Buna rağmen, Dmitri’nin yalnızca bir kez bahsettiği zaman bile sesine samimi bir tını getiren o kadın hakkında dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormayıp içinde tuttu. Sormak için doğru zaman ya da mekân olmadığından öte, cevap her ne olursa olsun

iyi olmayabilirdi, Honor bundan çekindi. Özellikle de Dmitri tek başına yürürken. “Dövmeyle ilgili bir haber çıktı mı?” diye sordu onun yerine.

“Başvurduğumuz üç büyük dövme ustası, dış yüzeyi ne kadar girintili çıkıntılı olsa da bir amatör işi olduğunu düşünüyor.”

“Kahretsin.” O halde yapan kişinin kimliğini tespit etmek zorlaşacaktı. “Peki Isis’e sadık olanlar?”

“Adı unutulmuş, ölmüş gitmiş sanki.” Dmitri dönüp yüzüne doğru bakarak salkım saçak yapraklı bir ağacın gölgesinin altında durdu, çevrelerindeki alan biraz daha açıldı. “Onu diriltme niyetinde olan kişi her kimse, niyetini saklı tutmuş.”

“Kendini adadığı için mi?” Honor, Dmitri’nin gözlerinin içine baktı, orada kudretli ve vahşetle acıdan biçimlenmiş kadife gölgelerle kaplı binlerce sır gördü. “Eğer o kadın ya da adam, bu kadar uzun zamandır Isis’e hürmet etmişse, onu tanrıçası olarak görüyor demektir.”

“Olabilir.” Dmitri bakışlarının yakınlığını bozmadan eliyle Honor’ın yüzünün yan tarafına dokundu.

Artık Dmitri’nin derisinin derisine değen kaba sıcaklığı garip değildi, içini gıcıkılamıyordu. Honor’ın kalp atışları hızlanmıştı ama böylesi günaha davet edecek cazibede bir erkek hangi kadına dokunsa aynı hissi yaratırdı. Honor içgüdüsel bir kararla Dmitri’nin suratını avuçlarının içinde tuttu ve o anda erotik bir bitter çikolata ve altın yağmuru duyularını ıslattı, Dmitri başını yana eğip dudaklarını Honor’ın dudaklarına bastırdı.

Bir anda ışıklar karardı, bir hiçlik... ve Honor açık alanın diğer tarafındaydı. Honor elinde tuttuğu bıçağa baktı, Dmitri’ye baktı ve çığlık attı. “Ne kadar kötü kestim?” Acımasızca sormuştu, öfke ve çaresizlik ve içini burkan bir başarısızlık hissiyle çalkalandı.

Dmitri avucunun içine çaprazlama atılmış kesikle kırmızıya boyanmış elini yukarı kaldırdı. “Önemli bir şey değil.”

Aynı şekilde insan olan bir erkeğin elini kesse belki bir daha sinirleri kullanılamaz olurdu. Honor bıçağını yere dökülmüş

yapraklara silip tekrar botuna soktukten sonra ellerini dağınık bıraktığı saçlarına soktu. Göğsü iki kilometre koşmuş gibi inip çıkıyordu. "Eh, cevabımı aldım, değil mi?" Rüyaıyla gerçek arasındaki ayrım, gittikçe büyüyen bir yarıktı artık.

Dmitri parmaklarının arasından kalın bir damla kan süzülüp sessizce toprağa düşerken tek kaşını kaldırdı. "Bana sadece daha hızlı olmam gerektiğini söylüyor."

Honor kesik ve buruk bir kahkaha attı. "Sen hızlısın zaten." Dmitri'nin yaşında ve gücünde bir vampir, Honor geldiğini görmeden boynunu kırıverebilirdi. "Sana zarar vermeme izin veriyorsun."

"Hayır Honor, ben kimsenin bana zarar vermesine izin vermem." Honor'ın tenine siyah ipekler değdi. "Ancak ben o sırada elindeki bıçağa değil, dudaklarına bakıyordum. Bir sonraki sefere sana önce silahlarını çıkarttıracağım."

Böyle bir cümle kurmasını sağlayan kibri, Honor'ın dikenli tellere dönmüş duygularını delerek damarlarına bir ısı yaydı. "Öyle mi? Eh, belki de bir sonraki sefere o eli keserim," dedi, gerçi Dmitri'nin kanının aktığını görmek Honor'a bir şeyler yapıyor, bunları inkâr etmesine sebep oluyordu.

"Bir sonraki sefer olacağını anladığın sürece," Dmitri uzun adımlarla yaklaşıp parmağıyla Honor'm nefesini kesen yerlere değen, dumansı bir sevgili dokunuşuyla altdudağını okşadı, "bana uyar."

Honor bu lafa karşı ne diyeceğini bilemedi çünkü o sırada üstlerinde güçlü bir rüzgâr esti, ardından da beyaz-altın kanatlı bir melek üç metre ötelere iniverdi. Honor'm kalbi tekledi, New York'un Başmeleği'yle tanışan çoğu faninin sonu ölüm oluyordu.

Derken o mutlak, amansız mavi gözler üstüne çevrildi, dayanılmaz derecede güzel ve... tam anlamıyla merhametsizdiler. O an, zamanda asılı kaldı ve Honor alıcı gözle değerlendirildiğini anladı. *Hayatımı kaybetmek*, diye düşündü, *Raphael için bir böceğin*

ölmesiyle eşit değerde olurdu. *Yüce Tanrım*. Elena bu insan olmayan varlığa nasıl eşim der, onunla nasıl aynı yatağa girerdi?

“Raphael.”

Başmelek, dikkatini Dmitri’ye çevirdi, kanatlarını arkada toplarken birbirine sürtündü. “İkinci bir olay yaşandı.”

Honor ağrıyan göğsündeki acıyı dindirmek için derin bir nefes alıp aniden başını kaldırdı ve Dmitri, “Yine halka açık bir yerde mi?” diye sordu.

“Hayır. Kurban, Kontrat’ın bitmesine daha on yıl olan bir vampir tarafından işletilen bir depoya terk edilmiş.”

“Cesedin anında Kule’ye bildirilmemesi ihtimali sıfır.” Dmitri, başmelekle, ilişkilerinin efendi ve hizmetkârdan ibaret olmadığını belirten bir samimiyetle konuşmuştu. “Buraya kadar uçmadan da benimle temasa geçebilirdin.”

Raphael, Honor’a şöyle bir baktı. “Bizi yalnız bırak.”

Daha önce kimse onunla bu ses tonuyla konuşmamıştı. “Belki,” dedi, vücudundaki bütün tüyleri tek tek diken diken eden bu varlıkla bu şekilde konuşacak cüreti nereden bulduğunu anlamayarak, “yardımım dokunabilir.”

New York Başmeleği ona kanını donduran, upuzun bir süre baktı. “Belki. Ama buna karar vermek sana düşmez.”

Dmitri, Honor’m yüzünün aldığı şekli görünce üstdudağı hafifçe kalktı. “Git Honor, ben cesedi incelemen gerektiği zamanı ayarlarım.”

Honor gibi aşırı hırslı bir çocuk için, baştan savıldığını fark etmek ona biraz koydu ama kişisel almaması gerektiğini bilecek kadar zekiymiş. Raphael belki bir avcıyı kendine eş seçmişti ama o ölümlü değildi, hiçbir zaman da ölümlüye yakın bile olmayacaktı. Honor topuğunun üstünde dönüp bir kez daha dere kenarının yolunu tuttu. Dmitri’ye gelince, o hikâyeyi sonra bir ara tamamlatacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Raphael gözleriyle Honor'ın ilerleyişini takip etti. "Dikkatli ol Dmitri. Gelmiş geçmiş tüm kadınlarını yan yana koysan, bunun ki kadar özgür ruh çıkaramazsın."

Dmitri, Honor'ın o incecik, güçlü bedeninin ağaçların arasından gözden kayboluşunu izledi, kuvveti zulmün küllerinden yeniden doğduğu için daha da ürkütücüydü. "Tehlike altında olduğumu mu düşünüyorsun efendim?"

"Hayır. Ama kendimi de tehlike altında zannetmemiştim." Kanatlarının, dökülmüş yapraklardan oluşan haliya sürtünmesine izin veren Raphael, onu buraya asıl getiren meseleye geri döndü. "Bu kez, mesaj gizli değildi."

Dmitri o kadarını tahmin etmişti zaten. "Anlatsana."

"Erkek kurbanın üstüne kabartmalı bir desen işlenmiş. Bir hilalin önüne geçen bir güneş."

"Al işte sevgilim. Beni hiçbir zaman unutmayacaksın."

Dmitri'nin göğüs kafesi daraldı. "Bir önceki kurbanın kimliğini tespit edememiştik," dedi, hatırayı dibe gömerek. "Bu seferki bizden biri mi?"

"Hayır." Dmitri.

Cesedi görmeyi kaldırabilirim. Bu hatıra çok kuvvetli ve zalimdi ama belini bükmedi. "Köpek dişleri?"

"Neredeyse şeffaf."

“Bu sabah laboratuardan bir rapor geldi,” dedi, dereye doğru dönerek. “Birinci vampirin kanında bir sorun çıkmış.” *Honor bunu duymalı.*

Ona doğru yürüdükleri sırada Raphael de ona ayak uydurdu. “Bana senin avcından bahsetsene.”

“İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyor.”

Küçük bir tebessüm. “Çok korumacı olmuştun bakıyorum.”

Dmitri, en son ne zaman bir kadma karşı korumacı olduğunu düşündü. Bir asır önceydi. Üstünden o kadar uzun zaman geçmişti ki, Raphael altını çizene değin, bu duygunun bilincinde değildi. “Öyle görünüyor.” Böylesi korumacılık, hoşlandığı bir duygu değildi, tıpkı cinselliğin kaba fizikselliğinin ötesine geçen duygular gibi.

Bir kadının sıcak, ıslak deliğine batmak, yatak arkadaşını inletene ve yalvartana kadar onunla oynamak bir eğlenceydi. Zevk ve acı, seks ya da kan, bunların hiçbirisi Dmitri’nin saklı kalmış gönlünün çekirdeğine değmiyordu çünkü orada, hâlâ karısına ettiği yeminleri tutuyordu.

“Ben bunu halledebilirim Dmitri.”

“Hayır.” Isis’i birlikte öldürmüş olabilirlerdi ama bu melek, Dmitri’nin kâbuslarıydı. “Mesaj bana gönderilmiş. Yazarını ben bulacağım.”

Dmitri’nin bu lafının hemen arkasından Honor, ağaçların arasından belirdi. Vücudu hafifçe onlara dönük vaziyette ayakta duruyordu, âdeta geldiklerini sezmiş, soğukkanlı bir ciddiyete bürünmüştü.

“Birinci vampirin kanı,” dedi Dmitri ona, Honor’ın ona yönelik bir azarlamaya girişmek üzere olduğunu hissedip şaşırarak, “olması gerektiği gibi değilmiş.”

“Vampirik kan, çok barizdir.” Honor’m alnı buruştu. “Bunun nesi farklıymış?”

Dmitri ona meleklerin vücutlarında biriken toksinden, insanları vampire çeviren bu maddeden bahsedemezdi. Bu öylesine derin bir sırdı ki, Illium bir ölümlünün, çoktan toza karışmış bir

kadının yanında andığı için bütün kanatları tek tek yolunmuştu. Fakat Dmitri, Honor'a sonucu aktarabilirdi. "Dönüşüm süreci tamamlanmamış."

Honor başını hafifçe öne eğince saçındaki kopkoyu kestane teller ışıktı parladı. "Ters giden amatörce bir girişim miymiş?"

Dmitri ona gömüldüğü zaman o saç ellerinin arasında burup sıkacaktı. "Evet." Dolayısıyla bir melek, kanındaki toksinin başarılı bir Yaratım sürecinin eşiğine ulaşmadığından habersizdi.

"Diğer avcılarla konuşup benzer bir şey duymuşlar mı diye sorarım." Honor kollarını göğsünde kavuşturup yerdeki çakıl taşlarına baktı, sonra tekrar bakışlarını kaldırdı. "Mesele şu ki, Times Meydanı'na atılan ceset, kasap gibi doğranmış o ceset, ilk cinayette yapılacak bir şey değil. Daha önceden alıştırma yaptığının kanıtı."

"Ölümsüzlerden bahsediyoruz," diye belirtti Raphael. "Uygulamaları, asırlık bir süreye yayılıyor olabilir."

"Özellikle de," diye ekledi Dmitri, "bir Isis havarisiyse." Dmitri böyle bir havarinin yaşamasına göz yummazdı. Sürtük karı hiçbir zaman canlanamayacak, anılan bir tanrıça olarak bile hayatta tutulamayacaktı.

"Evet ama," diye karşı çıktı Honor, Dmitri'yi büyülemeye başlayan sessiz bir güç sergileyerek, "Yaratma sürecinde henüz uzmanlaşmamış olması, şiddet konusunda yeni olmasa da, işin bu tarafında henüz çömez olduğunu gösteriyor."

"Evet." Dmitri kaşlarını çattı, Yediler'in bir başka üyesinin ona söylediği bir şeyi hatırlamıştı. *Efendim, Jason'a ulaşabiliyor musun?*

Hayır, kapsama alanı dışında.

Dmitri, Honor'a şöyle bir bakıp cep telefonunu çıkardı ve bakışıyla yalayıp yutmak ve bozmak istediği dudakları okşadı. "Bu aramayı yaptığım sırada ölmemeye çalış."

Honor'ın gözlerinden alevler fışkırdı ve Dmitri'nin içinde, Ingrede ve çocuklarına anıt olmuş kır çiçekleriyle dolu bir tarlaya gömülü bazı bölümleri uyandırdı.

Honor, telefonla konuşmak için uzaklaşan Dmitri'nin yüzünde dalgalanan gölgeleri gördü ve elini uzatıp bunları silmek isteği içini sızlattı. Ne var ki, hem o hakka sahip değildi hem de bakınca gözünü acıtacak kadar kusursuz bir surati olan adam tarafından gözlemleniyordu. "Bu sabah Elena'yı gördüm," dedi Honor, nasıl oldu da kendini bir başmeleklerle sohbet ederken bulduğunu merak ederek.

"Eşim belaya bulaşma konusunda ustadır." Raphael'in gece siyahı saçları ormandaki ışıktaki parıltıydı. "Dmitri intikamını almaya yardım ediyor."

"Bence daha çok vampirlerin kuralları çiğnemesine karşı." Dmitri'nin güdüleri hakkında kendini kandırdıkça kaçınılmaz düşüşüyle yere daha sert çarpacaktı.

"Olabilir." Raphael, dere kenarında duran Honor'ın yanına geldi, kanatları ondan birkaç santim uzaktaydı, altın rengi tüyleri güneş ışığında ıslık ıslık ıslıdı. "Lonca, dünyanın dengesi için önemli bir kurum. Avcıları, kimseye av olmamalı."

Her ne kadar düşüncelerini kendine saklamak daha güvenli olsa da, "Peki bir başka ölümlü olsaydı," diye sordu Honor, "Lonca'yla bağlantısı olmayan biri?"

"Ölümlüler de bu dünyada bir rol oynuyor."

Honor bir insanın her kemiğini kırabilecek ve onu ürkütücü bir kukla gibi sergileyecek kabiliyetteki bu ölümcül yaratığın sözlerini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Derken Dmitri'nin tekrar yanlarına doğru yürüdüğü gözüne ilişti. Tehlikeli derecede zeki bu adam da, savaşa savaşa pırıltılı bir saflığa ermiş, ahlaki pusulası tartışmasız bir biçimde sivrilmiş bu adam da, efendim dediği adamdan daha insan değildi.

Hatta belki ondan beterdi.

Raphael mesafeli ve insaniyetten uzakken, Dmitri'deki şiddet, sofistike teninin hemen altından belirgindi. *Kan ve acı*, diye düşündü Honor, *Dmitri'yi yöneten bunlardı*. Peki bu gerçek neden aman vermez bir kederle yüreğini darlıyordu, işte Honor bu sorunun cevabını bulamıyordu.

Ceset, deponun beton zemininde yerde yatıyordu, genç adamın kolları ve bacakları hiç doğal olmayan açılarda bükülmüştü. Bacaklarında kot pantolon vardı ama henüz gelişimini tamamlamamış göğüs kaslarının üstüne nakşedilmiş izi daha iyi sergilemek için üst yarısı çıplaktı.

Dmitri tam bu izi, kana bulanmış bir şiddetle, İsis'in evinden aldığı bir bıçakla yadsımişti. Sert gömleğini üstünden çıkarıp ondan her şeyini alan yangından geriye kalan tek kirişe sırtını dayarken böylesinin, duruma çok uygun olduğunu düşünmüştü.

Bıçağın ucu o kadar keskindi ki, derisine değdirir değdirmez bir kan damlacığı toplanmaya başladı.

Dışlerini sıkarak kesmeye başladı, yaralı deriyi tamamen sökecek kadar derine indi. Artık bir vampirdi. Derisi bozulmadan iyileşecek, iz bile kalmayacaktı.

İzin çeyreğini kesebildiğinde gözleri karardı ve şuurunu yitirdi. Uyanır uyanmaz yapış yapış kanlı elleriyle düşen bıçağı tekrar alarak kaldığı yerden devam etti. Sonra tekrar. Ve tekrar. Ta ki vücudunda İsis'ten en ufak bir iz kalmayana ve kalbinin zayıfladığını hissedene, ölümün fısıltısını kulağında işitmeye başlayana dek.

İki kanat gölgesi üstüne düştü, kavurucu bir mavilik gözüne çarptı. "Dmitri. Ne yaptın sen?"

"Beni rahat bırak." Yalnız bunu söylemeye mecali vardı.

"Hayır." Bir bilek burnunun dibine sokuldu, başı zorla arkaya yattırıldı. "İç."

Dmitri direndi.

Raphael küfür ederek aynı bıçakla damarını kesti ve hiç uyarı yapmadan kanlı metali Dmitri'nin dudaklarına bastırıldı. Bir damlanın tadını almasıyla Dmitri'nin içinde yeni uyanan yırtıcı hayvan harekete geçti.

Dmitri beslendi.

O gün ya da ilerleyen günlerde iyileşmemişti. Daha çok yeni Yaradılmıştı, tam da bu sebepten Raphael onu ele geçirebilmişti. Ama sonunda iyileşti tabii. En azından dışarıdan bakıldığında.

“Çok genç,” dedi Honor, ölü erkeğin yanına çömelirken duyduğu üzüntü sesinde aşikârı.

Dmitri bu sese karşı koyamayıp Honor’ın, eldivenli eliyle proto-vampirin çenesini itişini, ağzını ardına kadar açışını izledi. “Köpek dişlerinin sivri olduğunu biliyoruz zaten.”

“Hayır, ben başka bir şeye bakıyorum.” Bir eliyle kurbanın çene kemiğini ardına kadar açıp eğildi ve kemerinin içinden incecik bir tüp çıkardı. “Şu feneri tutar mısın, ağzının içini görebilmem lazım.”

Dmitri de Honor’ın yanında çömeldi, dikkatiyse betona uzanmış adamdan çok, Honor’daydı. Kızın yüz hatları narindi, çektiği acılara rağmen gözleri zehir zemberek ya da donuk bakmıyordu. Acı çekmişti ama ruhu bakir kalmıştı, hâlâ kaybolan bir hayat için üzülebiliyordu.

Dmitri kendisi için aynısını söyleyemezdi. Ruhunun bölük pörçük parçaları oğlunun cenazesinin ateşiyle beraber kül olmuştu. Yavrusunu saran alevler nasıl altın rengiydi, o kadar küçük bir çocuk için ne harlı bir ateş yanmıştı. Dmitri kalbinin son parçası da tuzla buz olurken tam ona uygun bir ateş diye düşünmüştü, gür kahkahası ve keşif sevdasıyla dolu olan Misha’sına bu yakışırdı.

“Dmitri.”

Dmitri bakışlarını kaldırıncı onu seyreden o gizemli yeşil gözlerde çok fazla bilgi, çok fazla şefkat gördü. “Sen mesafe koymayı bilmez misin Honor?” Dmitri bir avcıydı, zayıflıklarına saldırdır, hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Honor başını hayır anlamında salladı, buraya gelirken ördüğü saçlarından birkaç tutam dalgalı tel kaçmıştı. “Sanırım bunun için çok geç.” Bu sessiz cümleden sonra göz temasını bozup şöyle dedi, “Görüyor musun?”

Dmitri kızın bakışını takip etti. “Yirmi yaş dişleri çıkmamış.” Bu eksiklik insanın yaşını gösteren nihai kanıt değilse de, adamın bebek yüzü dış görünüşüyle birleştiğinde bu, vampirlerin kabul görmüş yapı dışında Yaratıldığına dair bir işaret daha or-

taya çıkarıyordu. On'lar Meclisi, çeyrek asırdan az yaşamış insanların Yaratılamayacağına uzun zaman önce hüküm vermişti.

"İncinmeye açılmış," dedi Honor, sessiz bir ilgiyle kurbanın saçlarını gözünden arkaya doğru itti. "Ölümsüzlük fikriyle kandırılıp tuzağa düşürüldükten sonra kolaylıkla kontrol edilebilecek bir hedefmiş."

Dmitri bir kez daha kurbanın suratına baktı. Tamamen kalpsiz değildi, gençlerin yasını tutardı ama bu adam, daha doğrusu çocuk, kendi kararını verebilecek yaşa ermişti. Dmitri onun yaşındayken tarlada çalışıyor ve güneş ışığı dolu gülüşlü, hiç konuşmadan ona güzel olduğunu söyleyen gözlü bir kadına kur yapıyordu.

"Bırak onu," dedi ayağa kalkarak. "Kimliğini tespit etmek adına yapabileceğin bir şey yok." Kule'nin teknisyenleri cesetten parmak izi alıp gereken işlemleri yapacaktı.

Oysaki Honor ayağa kalkmadı. "Sirtına bakıldı mı?"

"Pek önemi yok." Yine de yere eğilip Honor'ın görebilmesi için kurbanın sırtını yerden kaldırdı.

"Hiçbir şey yok," dedi Honor, açıkça hayalkırıklığı içinde. "Yine bir dövme bulmayı umuyordum. Bize daha fazla ipucu verebilirdi."

Dmitri ayağa kalkıp Honor'ı bekledi. Deponun parıldayan metal kapısından çıkana dek bir daha konuşmadılar, dışarıdaki akşamüstü güneşi, içerideki loş ortamdan sonra çok hoş bir zıtlıktı. "Öyle bir yaftalamaya gerek yoktu Honor. İz yeterli bir mesaj zaten."

Dmitri'nin ses tonundaki yaklaşan herkese saldıracak şiddette bir acıyı gösteren zalim soğukluğu duymasına rağmen Honor yine de, "Bana anlatacak mısınız?" dedi. Artık geri adım atmak, mantıklı davranmak için iş işten geçmişti.

"Hayır." Dümdüz tek kelimeyle Honor'a, derenin sessiz müziği eşliğinde paylaştıkları o samimiyetin ufak bir istisna olduğunu aniden hatırlattı. "Bence senin eve gitme vaktin geldi."

Honor meseleyi orada bırakmalıydı ama tıpkı Dmitri'ye karşı

hisleri gibi aynı yabani ve karanlık kaynaktan doğan, içgüdüsel bir tepki verdi. "Münasebetsizlik eder etmez beni bir kenara atabileceğini mi sandın gerçekten?"

"Kule ile imzaladığın Kontrat seni bağlar ve bu bir emirdi." Dmitri bunu dedi ve topuğunun üstünde döndüğü gibi içeri girdi.

Honor o gün ikinci kez çenesinin kapatıldığını fark edip küplere binerek Dmitri'ye hesap sorma niyetiyle horozlandı... derken cebindeki hafıza kartını hatırladı. Şüphesiz en iyi bilgisayar dehaları Kule'nin emrine amadeydi, fakat Lonca en iyinin de iyisine sahipti ve Kule personelinin aksine ne Vivek'in ne Honor'm, önüne çıkan başka deliller tarafından dikkati dağılmayacaktı.

Honor, oraya vardığında Vivek'in aksiliği üstündeydi. Kartı sok diye onu tersledikten sonra yirmi dakika boyunca ağzını bıçak açmadı. Sonra, "Şifreyi kırdım. Bilgiler solundaki ekrana düşecek," dedi.

Honor sandalyesini o tarafa çevirip ekrandaki veriye göz atmaya başladı. Çoğu işle ilgili görünüyordu, kısacası Tommy sapkınlıklarının yanı sıra bir işler de yapmıştı demek. Çok değildi ama. Dikkate değer bir şey yoktu. Yaşlı vampirler o kadar çok para biriktirmiş oluyordu ki zamanlarının çoğunu sefahat düşkününü eylemlerle geçirebiliyorlardı. Düşününce Honor'm derisi karıncalandı. İşe yarar bir şeyler yapmadıktan sonra neredeyse ölümsüz olmanın ne manası vardı?

"Birisi senin için bir iş yaptıktan sonra nezaketen," diye mırıldandı Vivek, "teşekkür edilir."

Honor gözlerini kırptırıp başını kaldırdığında Vivek ekrandaki güvenlik kamerasının grenli görüntülerine bakıyordu. "Ne? Ah. Tüm bu iş bitince sana bir yemek yaparım diye düşünmüştüm." Kâbusları tamamen kuruttuğunda, ona işkence edenlerin başka kimseye ve ona bir daha zarar veremeyeceğini bilmenin verdiği rahatlıkla uyuyabildiğinde...

Vivek tekerlekli sandalyesinde hareket edip Honor'ın yüzüne dik dik baktı. "Sakata acıyorsun bakıyorum."

"Kes şunu V." Honor da çok neşeli bir gününde olmadığından dönüp ona diklendi. "Kendine acıma hakkı konusunda yarışacaksak, ben seni yenerim bence."

"Ben ailem tarafından terk edildim."

"En azından bir süre bir ailen varmış. Ben ana rahminden çıkar çıkmaz terk edildim."

"Ben yürüyemiyorum."

"Bana iki ay boyunca işkence yapıldı. Öyle ki, bir erkeğin bana cinsel anlamda dokunmasına dayanamıyorum, o kişiyi deli gibi çekici bulsam bile." Zarif ve erotik tadını her nefesinde hissedene kadar. "Mantığım buna karşı çıksa bile."

"Dmitri, değil mi?" Vivek tekerlekli sandalyesiyle yaklaştı.

"Önce Elena, şimdi sen." Mum üfler gibi nefes verdi. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Cevap beklemeden başka bir bilgisayara gidip dev ekranda yeni bir video penceresi açtı. "İzle."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Honor oturup izledi çünkü Vivek tersinden de kalkmış olsa, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilir ve asla Honor'm vaktini boşa harcamazdı. Yerel televizyon kanallarının birisi trafik durumu bildiriyordu ve birdenbire sarışın sunucu, kamera-mana yakın çekim yapması için bağırıyordu.

Kameraman yakınlaşıncı Honor ilk olarak sokaklarda son sürat koşan, beyaza yakın saçlı bir kadın gördü, upuzun bacaklıydı, olağanüstü derecede zarıftı. Bir saniye sonra, kadının telaşı ekrana yansdı: Son derece güzel, erkeksi birisi onu kovalıyordu, bir panter kadar amansız ve süratliydi, gömleği kan kırmızısı lekelerle doluydu.

Manhattan'ın göbeğinde yaşanan bu meşhur kovalamaca sırasında Honor ülke dışındaydı ve olayı gazetelerden okumuştı ama asıl klibini hiç izlememişti. Seyrederken Elena arkasını dönüp tabancasını çıkardı, Dmitri'yi vuracak gibi yaptı fakat o sırada simsiyah bir motosiklet köşeden dönüp birkaç metre ileride aniden durdu.

Avcı motora atladıktan sonra, tehlikeden uzaklaşıp gazlarken sürücüye sınıksı sarıldı. Bu aradaysa Dmitri kovalamacanın yoğunluğuna rağmen nefes nefese bile kalmadan kaldırım kenarında dikildi... ve Elena'ya havadan bir öpücük yolladı.

"İşte," dedi Vivek ağırbaşlı bir endişeyle, "senin vurulduğun

adam bu. Ellie adamın gırtlakını kestiğini ve herifin hoşuna gitliğini söyledi.”

Honor’ın tüyleri diken diken oldu, omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi. “Bazen,” dedi, Dmitri’de şahit olduğu şiddeti, alelaide zalimliği düşünerek, “mantık işe yaramaz.”

Vivek dudaklarını araladı, sonra dilinin ucuna gelenleri söylemekten vazgeçti. “Sadece dikkatli ol. Eğer ortadan kaybolmaya ihtiyaç duyarsan, rica etmen yeterli.” Honor cevap veremeden bilgisayarlardan birine yürüdü. “Veriyi buraya da kopyalıyorum, sen e-postaları tararken ben bütün dosyaya arama algoritmaları gireceğim.”

Honor yirmi dakika sonra aradığını buldu. Bir sürü iş konuşmaları arasına saklanmış, başlığı muğlak bir proje adı olan bir e-posta yazışmasıydı. Honor’ın bu kısmı taramasının tek nedeni, ilk kaçırıldığı dönemde ortaya çıkmış olmasıydı.

Birinci mesaj şöyle diyordu: *Davetiye aldın mı?*

Cevap kısaydı: *Seni arayacağım.*

İki gün sonra: *Bir yüzyıldır kendimi bu kadar hayat dolu hissetmemiştim.*

Cevapsa şuydu: *Avımı avlayıp ele geçirmenin nasıl olduğunu unutmuşum.*

Elbette bu ödlekler bir av peşinde filan koşmamıştı. Sadece çirkin zevklerini yaşamak için esir tutulan bir kadından istifade etmişlerdi. Honor şakakları zonklayarak Tommy’nin arkadaşısının e-posta adresini kontrol etti. Yazan kişinin kimliğini tespit edinceyse hiç şaşırmadı. “Birilerinin gelip onları arayacağı akıllarının ucundan geçmemiş.” Sonuçta, Honor’ın o delikten çıkmasını hiç tahmin etmiyorlardı. Çıkmayacaktı ki.

“Leon ve arkadaşları benim misafirlerim kadar sofistike değiller.” Honor’ın boş midesini kaldıran, uzun bir öpücük kondu. “Onlar tika basa ziyafet çektikten sonra geriye ne kalacak, göreceğiz. Ama önce...”

Buz gibi sular vücuduna çarptı, yara üstüne yara açtı. Odanın içini keskin bir çamaşır suyu kokusu kapladı, damlalar ağır ağır betona yarıldı. Honor’ın ağzı zorla açıldı.

"Önce seni bir temizleyelim. Bedenin çöpte bulunduğunda beni ele vermesini istemem."

Vivek'in, Honor'ın bulduğu e-postayla fiziksel bir adres ve biyografi eşleştirmesi yapması iki dakika sürdü. "Jewel Wan," dedi, Çin kökenli bir kadının resmini açarak; asırlardır sürdürdüğü vampirlikten yüzünde tüm insaniyetin izleri silinmiş, buzdandan oyulmuş nefes kesici bir heykele dönüşmüştü, gözleriyse boynuna taktığı kolyeye takım, pırl pırl siyah pırlantalarla.

"Sosyetik bir karakter," diye devam etti Vivek. "İnsanlarla çok fazla vakit geçiriyor."

Küçük kadın elleri kaburga kemiklerini okşarken, yumuşacık, dümdüz saçlar derisine değdi. "Hâlâ çok kaslısın." Dişiliği içine işlemiş, tatlı bir ses. "Erkekler çok hoyrat, değil mi?" Yatıştıran bir hassaslıkla dokundu. "Ben acıtmamaya özen göstereceğim."

Ama acıtmıştı.

Honor kaçırılmadan önce, bir vampirin ısırmasının yarattığı zevkle savaşmanın mümkün olduğunu bilmiyordu ama kaçırılışının mimarı, ilk üç seferde ona sonradan kusmasına sebep olan orgazmlar yaşatmıştı ve Honor, kanundan tecavüze uğramakla cinsel tecavüz eşit derecede acı verse de, alacağı zevke karşı koymayı becermeyi öğrenmişti.

Honor'ın bu karşı koyuşu Jewel Wan'ı hiç memnun etmemişti.

Kadife gibi ve zalim bir kahkaha attı. "Seni kırmaktan zevk duyacağım. İşim bitince, bana efendim diyecek, sana dokunmam için yalvaracaksın."

Honor'ın damarlarında soğuk mu soğuk bir yılan dolaştı, göğsünü sardı. "Adresini ver."

Vivek sandalyesini arkaya çevirdi. "Dört yüz elli yaşında Honor." Duyduğu paniği gizlemedi. "O yaşa göre güçlü değil ama yine de kemiklerini çıt diye kıracak kadar güçlü."

Yan tarafında ezici bir baskı duydu, tırnaklar etini delene kadar bat-

tı. Parmaklarıyla Honor'ın kaburgalarını sıktı. "Şimdi," dedi hain bir fısıltıyla, "söyle bakalım hanımın kim?"

Jewel Wan'ın çatlattığı yer sızladı. Yan tarafındaki delik iyileşmişti, yara izi o kadar minikti ki, Honor genelde farkında değildi ama bugün taş gibi bir yumru misali zonkladı. "Ben kendim bulurum." Vampirin sosyal statüsü göz önüne alınırsa, hiç zor olmazdı.

"Hayır, dur. İşte burada." Vivek adresi gösterdi. "Lütfen aptallık etme."

Honor'm zihni ona dur, düşün diye bas bas bağıırıyordu fakat o sivri uçlu tırnaklar, o sıvı ipek saçların hatırası duyularında öyle bir canlanmıştı ki. Ona dokunuşu. Canını yakışı. Midesi kal-kıp boğazına safra geldi ama Honor öğürmesini bastırdı, adresi ezberleyip çıktı. Vivek arkasından seslendi ama duymadı, dinlemedi, içindeki fırtına vahşi bir gümbürtüyle yükseliyordu.

Jewel Wan, Hudson Vadisi'nde bir malikânede yaşıyordu, yani Honor'ın arabaya ihtiyacı olacaktı. Ancak bir araba almak için yukarıya çıkınca, Lonca kaynaklarına erişiminin dondurulduğunu öğrendi.

Vivek.

Hiç tartışma zahmetine girmeden yoğun ama akan trafiğe çıkıp yürüdü, tam iş çıkış saati yaklaşıyordu. Birkaç saniye içinde taksi çağırdı ve en yakındaki oto kiralama merkezine yöneldi. Kredi kartını uzattı, sabırsız parmaklarla formu doldurdu ve on beş dakika sonra küçük, iyi manevra yapan bir SUV ile şehir dışına doğru ilerliyordu.

Mantıklı ol Honor. Oraya gideceksin ve seni öldürecek.

Bu düşünce tamamlanamadan zihninin bir başka yanı, *Önce ben onu delik deşik ederim*, dedi.

Peki ya diğerleri? Hâlâ akli selimi kaybetmemiş, küçücük yanı sordu. Öldüğün için bulamayacağın diğerleri?

"Onu bir bulayım da!" Bütün sesler sustu, geriye kıpkırmızı bir öfke kaldı ve Honor bile o ana değin bu kadar yoğunlukla nefret duyabileceğini bilmiyordu.

İki saat ve duymazdan gelinmiş yüz cevapsız çağrıdan sonra, Honor akşam ışığında gri bir çizgiye benzeyen boş yola baktı, ve tam önünde bir helikopterin durduğunu gördü. "Hayır. Hayır!"

Ani frenle durup kapısını sertçe açtı ve ona doğru yürüyen adamın yolunu kesmek için hızlı adımlarla yürüdü. Simsiyah giyinmiş adam, yavaş yavaş inen geceye ait birine benziyordu ama Honor elleriyle yumruklayınca göğsü gayet somut olduğunu gösterdi. "Çek şunu yolumdan!"

Gözlerinin içine baktığında Dmitri'nin gözleri sessiz, demlenen bir öfkeyle doluydu. "Bir beynin olduğuna inanıyordum Honor."

"Evet, demek ki yokmuş işte." Dmitri'nin hiç istifini bozmadığını görünce sert adımlarla arabasına döndü. Jewel Wan'ın ihtişamlı evine ulaşmanın başka yolları vardı.

Ancak o daha yetişmeden Dmitri arabanın kapısını sertçe kapattı. "Jewel'ın malikânesinin bahçesinde eğitimli saldırgan köpekler tasmaşız dolaşıyor, artı dişe dokunur silahlar taşıyan dört koruması da her an nöbet tutuyor."

"Elini kapıdan çek." Honor tabancasını çekip namluyu Dmitri'nin kalbine morartacak kadar bastırdı. "Bu gidişle," dedi, güvenlik horozunu indirerek, "seni saatlerce indirecek bir hasar vereceğim."

"Neden bu seferki?" Bu sessiz soru Honor'ı bir bıçak gibi kesti, onu buraya kadar taşıyan buz kütlelerini paramparça etti. "Valeria'yla doğaüstü bir sakinlikle uğraştın. Jewel ise seni delirtti."

Honor'ın kasları spazm geçirdi. Dmitri'yi yanlışlıkla vurmak için tabancasını kaldırıp güvenlik tetiğini kaldırdı ve daha birkaç dakika önce arabayla ilerlediği yola doğru baktı. Dmitri gelip arkasında dikilince pilotun onu görmesini engellemeye çalıştığını anladı. Bu küçük hareket, işte bu Honor'ı paramparça etti. "Bana zarar vermedi." Kabaca fısıldadı. "Son âna dek."

"Yine de ona olan nefretin o kadar derin ki, gözünü kör etti." Dmitri, Honor'ın çıplak kollarına dokundu ve Honor geri çekilmeyince, Dmitri'nin göğsünü sırtına yaslamasına, erkeksi sıcaklığının kemiklerine kadar işlemesine izin verince şaşırdı.

Honor'ın midesini kördüğüm eden utanç ve aşağılanmışlık duygularını yok etmeye yaramadı tabii ama o buzu eritti ve Honor'ı çınlıplak, savunmasız bıraktı. "Liderleri ve baştaki oyunları haricinde, diğerleri," dedi, hava sıcaklığıyla alakası olmayan bir soğukla titreyerek, "ne yaparlarsa yapsınlar, sadece ısırlıklarıyla bana zorla zevk aldirmaya çalıştılar."

Dmitri elleriyle Honor'ın kollarını ovuşturdu, nefesi şakaklarına değdi.

"Diğer her şey," diye devam etti Honor, o sıcaklığa gömülerek, "güçle ilgiliydi, kontrolle ilgiliydi." Bu şekilde onu eze-meyince, bu sefer onu bağırtarak eğlenmeye başladılar. "Fakat Jewel bana bir şey zerk etti... ondan sonra bana dokundu." Çok narin, çok kibar, çok dehşet verici.

Honor artık ciğerlerine havayı çekemiyordu, nefesi kesik kesikti, nabzının temposu bozuktu. Ancak bu sözleri söyledi, çünkü utancı artık içinde tutamayacağı kadar büyüktü. "Orgazm olmamı sağladı. Defalarca." Vücudunun ona ihanet etmesi, Honor'ın içinde derindeki bir şeyi kırmış, kafa tutan gururunun son kırıntısını da elinden almıştı.

Dmitri kollarını sıkıca tuttu. "İradeleri dışmda cinsel olarak uyarılabilenler," dedi, kontrollü bir sesle, "sadece erkekler değildir."

Honor titreyerek ona doğru döndü ve yüzünü göğsüne bastırıp sarılmasını istedi. Ash'in hızla sarılmaları dışında, kaçırıldığından beri ilk defa birisinin onu sarıp sarmalamasına izin veriyordu, ilk defa buna tahammül edebiliyordu. Belki de aşağılanma duygusunun yoğunluğundan korkuya yer kalmamıştı... ya da belki Dmitri onu başka kimsenin anlayamayacağı bir biçimde anlıyordu.

"Ondan nefret ediyorum Dmitri." Bu kini, içinde semsert, giritili çıkıntılı ve batan bir şeydi. "Herkesten daha fazla."

Dmitri eliyle Honor'ın saçlarını okşadı, başını arkaya eğip kulağına karanlık bir söz fısıldadı. "Onun sana yaptığını, ben ona yapabilirim." Honor'ın duyularını siyah ipek kapladı. "Yerde

sürünen, inim inim inleyen boş bir kabuk olunca da onu çıt diye kırıvermek bebek işi olur.”

Honor anında ve vahşetle cevap verdi. “*Hayır. Sen o sürtüğe dokunmayacaksın.*” Sonra da, belki o sırada yarı delirdiği için ekledi, “Hele bir dokun, ellerini bileklerden keserim.” Dmitri onun-
du ve isterse saplantılı biri gibi konuşsun, umrunda değildi, üstünde hak iddia edemem diye kendine salık verse de, umrunda değildi. Dmitri *onundu*.

Göğsünde titreşimler hissetti. Dmitri kahkahalarla gülüyordu.

Yolun geri kalanı boyunca arabayı Dmitri kullandı, helikopter aslında daha hızlı olurdu ama arta kalan zamanda Honor biraz daha sakinleşebilirdi. Olanaksızdı ama duygularını dizginlemeyi başardı, artık birazdan yaşanacak yüzleşme öncesi davranışının aptallığına karşı kör değildi.

Yolun son kısmını katederken, sokak lambalarının olmadığı bir yerde telefonu tekrar çaldı. Bu kez telefonu açtı. “Vivek.”

“Honor, iyi misin?”

“Dmitri’yi üstüme saldıktan sonra mı soruyorsun?”

Kasıntı bir gülme sesi duydu. “Korkunç yerlerde arkadaşlarının olması benim suçum değil.”

“İyiyim.” Hayatını kurtarmıştı ve Honor pislik gibi davranmayı bırakacaktı. “Teşekkür ederim.”

Vivek rahatladığını saklamaya çalıştı ama Honor yine de hissetti. “Eh, artık bana iki yemek borçlusun.” Bir bip sesi oldu. “Bir dakika.” Sonra, “Jewel Wan harekete geçti. Güvenlik şirketinin sistemini kırdım, malikânesinin kameralarına giriş yaptım. Galiba pılını pırtısını toplayıp çıkmaya yelteniyor.”

“Bekçiler?”

“İkisi öndeki arabada, ikisi onun yanında, yanlış görmüyorum. Görüntüler çok net değil, daha fazlası da olabilir.”

Honor telefonu kapatır kapatmaz bu bilgiyi Dmitri’ye ilettili. “Wan malikânesinden çıkan tek yol bu mu?”

Dmitri dondurucu bir tebessümle cevap verdi.

Honor bakışını takip edince karanlıkta araba farlarını gördü ve karşıdan gelen aracın virajı almasıyla ışık kayboldu. Birincisinin arkasından ikinci aracın farları parladı. Dmitri kiralık arabayı yolu kesecek şekilde durdurunca Honor hiçbir şey demedi ve sessizce takip edip arabadan indi.

Yolun kenarındaki gür ağaçların siyahlığına karıştıkları sırada birinci araba durdu, camdan bir tabanca dışarı uzandı. Dmitri gece havasını kesen alçak bir tonla, "Yerinde olsam yapmazdım," dedi.

Tabanca tereddüt etti ama geri çekilmedi, ancak vampirin nereye hedef alacağını bilmediği belliydi.

"Seni uyardım." Dmitri bunu dedi ve gözden kaybolup karanlıkta bir gölge oldu.

Honor arkasını kollarken Dmitri birinci aracın camlarını kırıp vampir sürücüyü dışarı çekti; öyle bir kuvvetle yere vurdu ki, adamın kafatası çatladı. Adamın partneri ateş etmeye başladı. Maalesef artık Dmitri'nin olmadığı noktaya hedef alıyordu. Honor tam şuurunu yitiren sürücünün tabancasına tekme atarken birisinin boynunun *kıt* diye kırıldığını duydu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, birinci arabadaki iki vampir etkisiz hale getirilince arkadaki araba fren izleri bıraka bıraka geri vites taktı. Honor kenara ittiği makineli tüfeği alıp cillop gibi büyük arabaya hedef aldı, önce lastikleri, sonra ön camı patlattı.

Etrafa cam kırıkları saçıldı, duman yükseldi ve araba darbelerin etkisiyle ağaçların arasına doğru geriledi ama devrilmedi.

Dmitri arabanın tepesine çöreklenmiş, insan olmadığını kanıtlayan bir kuvvetle tavanı yerinden söküyordu. İçerideki nöbetçiler, vücutları kurşundan delik deşik olduğundan taşıdıkları kişiyi savunmak için kılını kıpırdatmadı. Jewel Wan'ı çığlık çığlığa bağırarak saçından tutup arka koltuktan dışarı sürükleyen Dmitri, yolun ortasında, hasar görmüş arabanın farlarının aydınlattığı noktaya attı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jewel'a susmasını emrettikten sonra, "Buradan sağ çıkmak isteyen, hemen arabadan inip malikânede beklesin," dedi sessiz sessiz. "Eğer beni çok mutlu etmek istiyorsanız, koşmayı deneyin."

Nöbetçiler yalpalayarak dışarı çıktı ve (aferin onlara) diğer ikisi ne halde diye bakmaya gitti. Dmitri'nin, boynunu kırdığı vampiri bıraktılar, demek ki bunu atlatamayacak kadar gençti, ama sürücüyü sürükleyip uzaklaştırdılar. Çıtları çıkmıyordu. Bu esnada Jewel Wan saçlarını arkaya attı. Siyah ipek elbisesinin kenarlarından dizleri kanyordu, düşerken öne uzattığı avuçları da yara içindeydi.

Hiçbirisi kibirli zarafetini azaltmadı. "Demek buradasın," diye mırıldandı Honor'a. "Ne hoş bir lokma."

Honor onu vurmaya o kadar çok istiyordu ki, tüm vücudu titriyordu ama yapmadı. "Seni öldürüp işini kolaylaştırmayacağım," dedi, kendini zorlayıp artık tavanı olmayan arabanın farlarının üstüne, kaputuna oturarak. "Dmitri?" Dmitri yaklaşıp arabanın kaputuna eliyle yaslanınca, Honor'a doğru hafifçe eğildi. Honor, "Ruhunun bir parçasına bile değmez," dedi.

Dmitri'ye çok yakındı, yanağı yanağına değiyordu ve Dmitri'nin gülümsediğini gördü... aynı zamanda Jewel Wan'm ahu gitmiş vahı kalmış şıklığını bozan dehşeti de gördü. Ama bu vampir, bir iş kadınıydı. "Size bilgi verebilirim."

Demek o yüzden, diye düşündü Honor, Tommy'nin daveti kalıcı olarak geri çekilmişti. "Bize bilmediğimiz bir şey söylemiyorsun."

Vampir gözlerini aniden ona çevirdi. "Kapa çeneni ölümlü."

Dmitri tekrar arabanın kaputuna doğru yürüyüp Honor'a baktı. "Ona azıcık da mı dokunamam?" Jewel'a baktığında gülümseyişinde saf cinsellik vardı. Hani bol acılı seks seviyorsanız... boğazınız kuruyana kadar bağtıracak cinsten. "Cildin, Jewel, ne kadar yumuşak," diye mırıldandı ve sözlerinde uzaktan yakından bir tehdit olmasa da, Honor'la bu şekilde konuşsaydı, Honor onu kurşuna dizer ve topukları arkasına vura vura koşardı.

Derken Dmitri bıçağını çıkardı.

Jewel ağacın arkasına saklanıp gevelemeye başladı. "Evert biliyordu kesin. O ve Tommy her şeyi birlikte yapıyordu ama merkez gruba dahil değildiler. Bunu organize eden kişi, kimliğini kesinkes saklı tutmuş ama bazı çevrelerce bir zamanlar Kule'de çalıştığı söyleniyor. Yoksa bu kadar çok kişinin damak zevkini nereden bilecek?"

"Bazı çevreler," dedi Honor, elini Dmitri'nin omzuna koyup Jewel'ın, ruhunun minicik bir parçasını bile vermeye değmediğini hatırlattı. "Kim?"

Dmitri hafifçe gülümsedi ve vampir üç isim yumurtladı.

On beş dakika daha sorguya çektikten sonra kadının başka şey bilmediği anlaşıldı. Dmitri ona bir daha parmağını bile sürmedi ama vampir öylesine korku içindeydi ki dişleri takırdıyordu, gözleri fıldır fıldırdı.

Honor bir saniye ona acıdı. "Yeter Dmitri."

Doğüstü bir süratle hareket edip vampir çığlık atmak için nefes bile alamadan Jewel'ın boynunu kırıverdi. "Ölmedi," dedi işi bitince. "Bu seviyede güce sahip birisi, kafasını koparmadığım sürece dirilir. Zehir onu helikopterle Andreas'a götürebilir."

Honor bu cezanın zalim hızı karşısında şok geçirip konuştu, "Kadının işkence çekeceğini duyunca kendimi daha iyi hissedirim sanmıştım ama hissetmedim."

"Burada merhamet sökmez." Asırları devirmiş, toprağın kan

nehriyle yıkandığına şahit olmuş bir adamın sözleriydi bunlar. "Temiz infaz yaptığımız söylentisi bir yayıldı mı, Yaratılmışlar, bu tarz şeyler yapma cüretini göstermelerini engelleyen korkuyu kaybederler." Konuşurken Zehir'e mesaj yolladı. "Yaşlı olanlar için ölüm bir tehdit değil. Ama acı... acıdan herkes korkar."

Dmitri'nin anlattıklarını anlıyordu, Jewel'a en ufak bir bağıllığı yoktu ama yine de... "Bana çok şey geldi..."

"İnsanlık dışı mı?" Kasvetli bir gülüş. "Biz ölümlü değiliz Honor. Hiçbir zaman olmayacağız."

Acaba Dmitri onu uyarıyor muydu diye merak etti. Eğer öyleyse çok gereksizdi. "Senin her zaman içini görmüşümdür Dmitri." Dmitri bundan ibaret değil diye düşünse de düşünmese de, bu karanlık akım aynı zamanda doğasının ayrılmaz bir parçasıydı, gözardı edilemez ya da silinip giderilemezdi.

O saniye helikopter pervanesinin sesi duyuldu ve Zehir yere indi. Vampir kıyımı görünce ıslık çaldı ama hiçbir yorum yapmadan Jewel Wan'ın bedenini alıp bir çuval patatesmiş gibi özensizce helikoptere tıktı. "Bırakmamı ister misiniz?"

"Hayır, arabayla döneceğiz."

Zehir, Honor'a çıkarıcı bir bakışla gözlerini kısıtı ama hiçbir şey demeden helikoptere bindi ve şiddetli bir hava akımıyla oradan ayrıldı.

Terk edilmiş arabaları oldukları yerde bırakan Honor ve Dmitri, kiralık arabaya bindiler. İki telefon görüşmesi sonra, Dmitri hem arabalar, hem de nöbetçiler için bir temizleme ekibi görevlendirmişti.

"Onlara ne olacak?" diye sordu Honor.

"Bana silah kaldırmayan ikisine hiçbir şey olmayacak, tabii Jewel'm eylemlerinden haberdar olmadıkları kesinleşirse. Diğerini feci bir ceza bekliyor." Bir an göz göze geldiler. "Bana itaatsizlik ederek, Raphael'e itaatsizlik etmiş oldu. Buna müsaade edilemez."

Honor biliyordu ki Yaratılmışların çoğu, bağıllıklarını çiğnedikleri saniye, kan şehvetine teslim olup yaşayan avları avlamaya başlayabilirdi. "Bize üç isim verdi. Onları tanıyor musun?"

“Evet. Jewel ve diğerleriyle aynı çevreden.”

“Kadın o kadar kaltak ki, sırf kinden alakasız kişilerin isimlerini vermiş bile olabilir.”

“Orasını yakında öğreneceğiz, izlenmeye alınmalarını salık verdim. Yarın sabah sorgulanmak üzere Kule’ye getirilecekler.”

Honor uzun süredir tuttuğu nefesini verip, “Bunun artık bitmesini istiyorum.” Yaşamaya karar verdiği hayatı sürdürmek istiyordu.

“Bitecek.”

Dmitri onu tüyler, çikolata ve günaha bularken Honor yolcu koltuğunda oturdu, kilometrelerin geçişini izledi, arabanın hareketleri onu yatıştırdı, ninni gibi uykuya yatırdı... rüyalara daldırdı.

“Sen benim karımsın.”

“Sen de kıskanç bir erkeksin.” Ellerini saçlarına sokup derin bir nefes verdi. “Kıskanmak için bir sebebi olan birisi varsa, o da benim.”

“Başka bir kadına asla dokunmayacağımı biliyorsun.”

“Peki sence ben başka bir erkeğe dokunur muyum?”

Adamın yüzüne gölgeler düştü, sessiz kaldı. “Başka erkeklerin sende gözü var.”

Başını iki yana sallayıp elini uzattı ve kirli sakallı çenesini avuçladı. “Ben çok güzel biri değilim.”

Adam parmaklarını elinin üstüne sardı, diğer eliyle belini kavradı. “Sen farkında değilsin ama ben bir erkeğim. Görüyorum.”

Bazen onunla ne yaptığını merak ediyordu, köydeki bütün kadınların hayranlıkla baktığı bu adamla ne işi vardı? Sanki hepsi bir kadının içinde nasıl hareket ettiğini, bir kadının vücuduyla nasıl oynayabildiğini ve ona her arzusunu yaptırabildiğini biliyordu. Ama bilmediklerinden emindi. Çünkü kocası onu beklemişti, gerçi onun vücudunun tatmini çok talep görüyordu, şüphesiz kocasına sadık olmayan birçok kadın ona teklifte bulunmuştu.

“Sen benim kalbimsin,” dedi Honor, adamın elini alıp atan kalbinin üstüne koyarak. “Başka bir erkek bana binlerce vaatte de bulunsa, fark etmez. Ben seninim.”

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

"Honor."

Onu uyanık dünyaya çekmeye çalışan erkek sesini duymazdan gelip bu rüyaya tutunmak için savaştı Honor çünkü o silik rüyadaki kadın olarak seviliyordu, öylesine çok seviliyordu ki, yüreği hop ediyordu.

"Honor." Orkideler ve zarif, lüks, büyüleyici altınlar tenini okşadı.

Honor aniden irkilip koltukta dimdik oturarak uyandığında evinin garajına arabayı park ediyorlardı. "Uyuyakalmışım." Arabada. Bir erkeğin yanında. Bir vampirle.

"Gülümsüyordun."

"Rüyaydı işte." Öylesine canlı bir rüyaydı ki, rüyasındaki sevgilisinin kirli sakalını avucunun ortasında hissedebiliyordu.

"Sen rüya görür müsün?"

Dmitri, SUV aracı park ettikten sonra uzanıp parmağıyla yanağını okşadı, uyurken oluşan çizgileri hissetti. "Ben uyuyunca çoktan geçmiş zamanlardan anılar hatırlarım."

Honor, yanağındaki eli tuttu ve tuhaf bir dejavu hissi yaşadı. "İyi anıları mı?" diye sordu, içinde uyanan his aynı çabuklukla yok olurken.

Dmitri gür siyah kirpiklerini öne indirdi, tekrar kaldırdı. "Bazen iyi anıların bile hoşla gitmediği zamanlar vardır." Mesafeli konuşsa da, teması bırakmadı.

Bir saniye sonra, garajda arkalarında bir ışık yanıp bu ânın samimiyetini bozdu... ancak ikisi de kıpırdamadı. "Yukarı gelsene." Honor daha birkaç hafta öncesine kadar böyle bir teklifte bulunacağını aklının ucundan geçirmezdi. Ama o zamanlar, başka bir kadındı.

Dmitri başparmağıyla Honor'ın çenesini okşadı, sonra elini indirdi ama Honor, adamın yüzündeki karanlık ateşte okuduklarını tasvir etmek için kelimelere ihtiyaç duymadı, dudakları birdenbire yumuşadı, erotik ve baştan çıkarıcı oldu. Honor

nabzı boğazında atarak arabadan indi. Dmitri'yi asansöre kadar götürürken çevresine yolladığı egzotik koku şeritlerinin bilinçindeydi. Honor kandırılacak kadar meyilli olmasa da, bu kez bu duyunun lüks tadını çıkarmaya karar verdi.

Dairesine girmek üzereyken Dmitri'nin telefonu çaldı. Honor, sadece Dmitri'nin söylediklerini dinleyerek konuşma hakkında fikir sahibi olamadı ama Dmitri telefonu kapattıktan sonra onu aydınlattı. "Zehir, Jewel'ın verdiği iki ismi yakın takibe almış, üçüncünün izini sürüyormuş." Cep telefonunu sehpaya koyup, "Şimdilik hepsinde gözümüzün üstlerinde olmasında fayda var," dedi.

Alelacele işe koyulmak çok tatmin edici olsa da, devamlı takibe almak mantıklıydı. "İkinci avı öğrenir öğrenmez, Sara'yı aradım. Bütün Lonca personeli uyarıldı." Honor, Ashwini'ye şahsen mesaj atmış ve en yakın arkadaşının şu anda Demarco ile birlikte bir dava üstünde çalıştığını duyunca rahatlamıştı. İki avcıyı aynı anda almak çok, çok daha zordu.

Dmitri başıyla onayladı. "Ben Zehir'e, Lonca'ya güncel bilgiler vermesini söylerim." Koltuğa genişçe yayılarak bir parmağını bükte. "Gel buraya."

Honor ayakkabılarını ve çoraplarını ayağından fırlatıp tembel bir kedi gibi sırtını gerdi, hem tutulan kaslarını esnetmek, hem de Dmitri'nin yarı kapalı, kara ve açık açık beğeniyle dolu bakışının zevkine varmak istedi. Esneyme tamamlanınca aynısını yaptı. Hayran olunacak o kadar çok ağız sulandırıcı detay vardı ki. Siyah kot, eskitilmiş tokalı sade bir kemer, düz siyah bir tişört... Hepsi bir arada Dmitri'nin fiziğinin çekiciliğini daha da net ortaya seriyordu.

Hiçbir kadın, diye düşündü Honor, bırak evden, yatağından kovamazdı.

Halıda yalınayak yürüyüp Dmitri'nin bacaklarının ortasında durdu. "Kafayı yiyeceğim," dedi ve evet, bunu itiraf etmek gurunun zedeliyordu fakat diğer tek seçenek saklanmaktı ve Honor artık Dmitri'nin itham ettiği gibi bir tavşan olmaktan bıkmıştı.

Dmitri, Honor'ın omzundaki tabanca kılıfını ve bacağındaki bıçak kınlarını işaret etti. "Çıkar."

Honor saldırıya uğradığından beri uyuduğu ve uyumadığı her saniye üstünde bir silah taşıyordu: yastığının altında, komodinun altında, yatak başının arkasında. Dmitri kadar güçlü bir vampirin karşısında kendi isteğiyle silahlarından soyunmak? Kalbi küt küt atmaya başladı, ağzının içi kum gibi kurudu, boğazı tozla doldu.

"Bir bıçağını tutmak ister misin?" Alçak bir mırıltıyla sordu Dmitri.

Honor tabancasını ve kılıfını çıkarıp bir adım geri giderek sehpa koyarken bu teklifi ciddi ciddi düşündü. Bacağına üst kısmındaki kılıf ve sırtına yerleştirdiği el feneri, kemerine iliştirilmiş jilet inceliğindeki bıçaktan da sıyrıldı. Hepsini, kemeri de dahil, tabancasının yanına koydu. Honor sırtına doğru uzanıp gizli bir kılıfın içinde duran, serçe parmağının tırnağı inceliğindeki, uzun bıçağı çıkarırken Dmitri ilgiyle baktı. Geriye kalan tek bıçak Honor'ın üst kolunda taşıdığı bıçaktı.

Honor bu bıçağı elini götürüp koltukta oturan tehlikeli, çekici adama baktı. Onu bir daha kesmeyi düşündü... ve en derinde bir yerden çıkan bir inkârla tekme yedi; Dmitri konusunda onu gafil avlayan, açıklanamaz bir sürü başka tepki vermemiş olsaydı, şoka girerdi. "Silah olmayacak," dedi, sonuncu bıçağı da sehpa koyarken. "Sen de seninkileri ver." Vampir olsun olmasın, Honor adamın silahlarını ona karşı kullanacak kadar zekiymiş.

Dmitri de silahlarını teslim etmeye başladı. Şimdiyse bakmak sırası Honor'daydı.

İkisi de arınma işini bitirince sehpanın üstüne yığılmış silah ve bıçak öbeğini gören, bir cephaneliği soyduklarını zannedebilirdi. "Sanırım bir sorununuz var Dmitri."

"Daha bitmedi." Dmitri kemerini açıp çıkarmaya başladı.

Honor'ın gözleri yuvalarından fırladı. Belki Tommy ve diğerleri ona işkence ederken gözleri bağlı olduğu içindi ama güzel bir erkek vücuduna hayran olma konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu.

Hele Dmitri'nin vücudu... ah, evet. "Benimkinin aynısı mı?" diye sordu Honor, onu gözleriyle okşayarak. Dmitri'nin tişörtü kaya gibi sert karın kaslarına yapışmıştı.

"Bir bak."

Honor kemeri alınca deriye işlenmiş kıl inceliğindeki teli gördü. Ufacık bir çekişle çıkabilir, etkili bir boğma teli olarak kullanılabilirdi. "Akıllıca."

"Illium iki sene önce verdi."

"Hiç öyle bir tipe benzemiyor derdim," sürekli kullanmaktan yumuşamış derinin üstünde parmağını dolaştırdı, "ama ben de zararsız görünen birçok avcı tanıdım."

"Kemerini şuraya koy Honor." Seksi bir gülüş çıktı. "Kullanmayı planlamıyorsan tabii."

Honor midesi kasılarak kemeri elinden bırakıp Dmitri'nin açık duran bacaklarının ortasından geriye çekildi. "İçimden bir ses senin kemer ve iplere düşkün olacağını söylemişti."

Öne uzanıp Dmitri'nin tişörtünü yukarı sıyrırken Dmitri hizmet edilmeyi bekleyen bir paşa gibi oturduğu yerde durdu. Karnının derisi de, yüzüyle aynı tondaydı. "Cildinin her yeri mi böyle esmer?"

"Bunun cevabını bulmanın tek yolu var."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Honor bakışlarını kaldırınca göz kapakları düşük gözlerle, keyiflendiğini gösteren kıvrık dudaklarla... ve arkasındaki sehpa-
da duran silahlar kadar keskin bir tensellikle karşılaştı. Bir kadı-
na yatakta kibar davranacak bir erkekle karşılaşmadı. "Tişörtü
çıkart."

Dmitri birkaç hızlı hareketle, kaslı omuzlarını, Honor'ın ya-
lamak istediği karın kaslarını ve kot pantolonunun içine doğru
giden incecik tüy çizgisini ortaya çıkardı. "Şimdiden emir mi
veriyorsun?" diye mırıldandı Dmitri, tişörtü haliya fırlatarak.
"Bence sen eline kamçı almak istersin."

"Belki de."

Hızır bir gülüş çaktı.

Honor bir adım geri atıp Dmitri'nin bacaklarını birleştirdi
ve ata biner gibi üstüne oturdu. Dmitri de istediğini yapmasına
izin verdi. Honor sebebini biliyordu. Dmitri onu sırtüstü yere
yatırmak istese, Honor hareket ettiğini görmeden bunu becermiş
olurdu. Ama amaç güç ya da acı değildi. Bambaşka bir durumdu
bu. Ne olduğunu Honor tam bilmiyordu ama önemli olduğunun
farkındaydı.

Dmitri onun altında son derece erkeksiydi, bacak kasları sal-
lanıyordu, vücut sıcaklığı kendisini öyle yavaş bir samimiyetle
okşuyordu ki Honor karşı koymadı. Gerçi, Dmitri'nin hiçbir şe-

yinin bu kadar basit olmadığının farkındaydı. Her türlü incinebilirlikten faydalanacak bir adamdı o.

Honor yumuşacık parmak uçlarıyla ona dokunup kalbine korku salması gereken ve hâlâ zaman zaman insan olmayışıyla ödünü patlatan ama yine de açıklayamadığı bir biçimde ona kendini güvende hissettiren bu esmer seksi yaratığı keşfetmeye koyuldu. Ne kadar mantıksız olursa olsun, Honor, Dmitri'ye güveniyordu.

İşaretparmağını karın kaslarının en üst çizgisi üstünde dolaştırınca Dmitri hafifçe yüzünü buruşturdu. Çok hafifti ama Honor'ın gözünden kaçmamıştı. O yüzden aynı hareketi tekrar yaptı ve Dmitri'de tensel olduğu kadar tehlikeli, inceden bir tebessüm gördü.

"Amma sabırlısın," dedi, kollarını Dmitri'nin göğsüne yaslayıp öne eğilerek. "Sanırım ölümsüzlük bir erkeğe birçok şey öğretecek kadar zaman tanıyor."

Dmitri bakışlarını Honor'ın ağzına indirdi. "Öp beni."

Honor parmağının ucuyla Dmitri'nin dudaklarının şeklini takip etti, daha kalm altdudağında biraz oyalandı. O dudağı soğukkanlı bir sinirle ve keyifle ya da alaycılıkla kıvrılırken görmüştü. Hepsinde de tadına bakmak istemişti. Sadece bir şey vardı. "Ağzımdan beslendiler."

O koyu çikolata rengi gözler aniden ölüm siyahına döndü ama yalnızca, "Beceriksizlik," dedi.

"Evet." Zaten o sırada sivri dişleriyle onu kesmek, canını acıtmak daha ön plandaydı.

Dmitri hafifçe kıpırdandı, gücünü hatırlatırcasına kasları dalgalandı ama yine, bir sonraki hamleyi Honor'a bıraktı. Honor ise Dmitri'nin bunu şefkatten kaynaklı yaptığını düşünme hatasına düşmedi. Hayır, Dmitri yırtıcı bir hayvandı ve Honor'ı gözüne kestirmişti. Yavaş, sakın ve azimliydi.

"Kıpırdama," dedi Honor, nefesleri birbirine karışana kadar yaklaşarak. Dmitri'nin yüzü hiçbir şey belli etmiyordu, öyle ki Honor kadınları kahretmek üzerine yaratılmış o vücuttaki gerilimi hissetmese, neredeyse hiç etkilenmediğini sanacaktı.

Dudaklarını, Dmitri'nin sert sıcaklığına ilk değdirişı bir fısl-dama gibiydi. Kalbi tekledi, ama panikten değildi. Böylece üst-dudağını hafifçe emdi, sonra bırakıp dilini altdudağında gezdir-di, ona ait şahsi afrodizyak olan bu adamı doya doya tattı.

Ellerinin altında, Dmitri'nin göğsü inip kalkıyordu, nefes alışı artık düzenli değildi. Honor'm içindeki dişı kalbi, tatminle heyecanlandı. Dmitri'nin, gelmiş geçmiş bütün tensel eylemlerin tadına baktığını, en zarif günahlara gark olduğunu anlamak için geçmişini görmek zorunda değildi... tüm bunlara rağmen, adam Honor'a karşılık veriyordu. Tepkisi hakikiydi, Honor farkındaydı. Dmitri numara yapma zahmetine girecek bir adam değildi.

Nabız derisinin her santiminde zonklayan Honor, Dmitri'nin ağzının üstünde ağzını açtı, dibine kadar tadını aldı ve ellerini yukarı kaldırıp suratını avucunun içinde tuttu.

Her zaman böyle yapıyordu, diye düşündü Dmitri, o uzun hünerli parmaklarıyla yanağını ve çenesini okşayışını anımsayarak, ormandaki o geri çekilmiş öpücüğü sırasında, hatta daha önce dere kenarındayken de bunu yapmıştı. Dmitri bu şefkatli samimiyeti göstermesi için yalnızca bir kadına daha izin vermişti.

"Neden beni böyle öpüyorsun İnrede? Kırılacaktım gibi?"

Gırtlaktan gelen, tanıdık bir kahkaha işitti. "Ben seni öpmüyorum kocacığım. Seni seviyorum."

Honor ellerini bir parça daha bastırıp diliyle Dmitri'nin dudaklarının çevre çizgisini dolaştı ve ağzının içine girdi. Dmitri kaslarının ağrıyacak kadar kasılıp sıkıştığını hissetti. Cinsel bir durumda pasif kalmak, her zaman hükmetmiş bir erkek için hiç kolay değildi. Fakat Honor'a karşı böyle bir girişimde bulunursa onu kaybederdi... o yüzden de kıpırdamadı, avlanan bir kurt kadar sabırlı davrandı. Yakında Honor onun olacaktı, ondan sonra Dmitri oynayacaktı.

İşte o sırada Honor'ın dili, Dmitri'nin sivri dişlerinden birine sürttü.

Çoktan taş gibi sertleşmiş cinsel organı, ağrıyacak kadar büyüdü... ve Honor donakaldı.

"Senin ağzına," diye mırıldandı Dmitri, Honor'ın vücudunu okşayan kokular kadar karanlık fantezilerle onu sarıp sarmalamayı hesaplayan bir ses tonuyla, "yüzünü kızartacak şeyler yapmak istiyorum."

"Ben kızarmam." Honor gevşeyerek fısıldadı.

"Ya?" Dmitri planlarından birini ince detaylı erotik bir tasvirle anlattı ve kendi de zevke geldi.

Honor'ın teni ısındı ama kızardı denemezdi. "Bunu yapmak istiyorum." İçi titreyerek kasten Dmitri'nin diğer sivri dişini de yaladı. Honor'm vücudu tekrar gerildi ama kasları tutuk değildi, nefes almak için öpücüğü bozup geri çekildiğinde gözlerinin içinde pırıldayan duyguda korkunun izi yoktu. "Senin," dedi, sevgililerin kullanacağı sessiz, samimi bir sesle, "tadın bağımlılık yapıyor."

Dmitri ellerinden biriyle Honor'ın kalçasını kavradı. "Kokunun cazibesine kapılıp kolay lokma olmamanı böylece telafi edebilirim belki."

Dmitri'nin en eski anılarından birine karışıp yumak olan, çatlak bir kahkaha attı. "Pek adil bir karşılaşma olmaz." Dmitri, tüy gibi bir hisle Honor'ın tenini gıdıklayınca gırtlığının dibinden zevkle bir ses çıkardı ve ikinci kez öperek onu şaşırttı, bu kez o kadar tereddütlü değildi. Dolgun ve dipdiri memelerini Dmitri'nin göğsüne bastırdı, Dmitri o sertleşen meme uçlarını dişlerinin arasına alıp yumuşak etini sıkmak istedi.

Honor altdudağını emerek öpücüğü sonlandırırken kesik kesik nefes alıyordu. Dmitri'nin solukları da düzensizleşmişti ama ofisine ilk adımını attığından beri duyduğu o kasıp kavuran arzu göz önüne alınırsa, bu tepkisi gayet olağandı. Dmitri bir nebze kendini kontrol edemese ve Honor bir nebze daha az korku duysaydı, daha adını bile bilmezken kotunu yırtarak çıkarır, onu odasının kapısına dayar, aletini içine gömer ve sivri dişlerini boynuna batırırdı.

Az kaldı.

Honor boynundan aşağıya öperek ilerlerken Dmitri başını arkaya doğru koltuğa düşürdü, bacaklarının üstünde kızın tüm ağırlığını hissetmenin, ağzının ıslak yumuşaklığının özellikle çok hassas ve hiçbir sevgilisinin temas etmesine izin vermediği bir noktasma değişimin tadını çıkardı. Dmitri hiç kimsenin dişlerini şahdamarının bu kadar yakınına getirmesine güvenmezdi. Derken Honor, Dmitri'nin boynunun bitimindeki küçük çöküntüye hafifçe yaladı.

Dmitri, kalçasını tutan elini sıktı.

Honor ufak bir hareketle çekildiği gibi odanın diğer ucundaydı ve bu esnada sehpa duran bıçaklardan birini almayı başarmıştı.

Bu güçlü şehvetli kadında, daha yeni âşıklar olduklarının bilinciyle kendisine dokunan Honor'da bu denli korku görmek onu sinirlendiriyordu. Yine de Dmitri yumuşak ve hafif şehvetli bir sesle, "Anlaşılan bir sonraki sefere silahları daha uzağa koymamız gerekecek," dedi.

Honor'm yeşil gözlerindeki hayaletimsi kâbus donukluğu birkaç saniyede ancak silindi. Honor elindeki bıçağa bakakalarak çığlık attı ve Dmitri'nin başının tepesindeki duvara saplayacak şekilde fırlattı.

"Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun?" Dmitri bir parmağını kıvırdı.

Binlerce isimsiz korku barındıran bir bakış atan Honor, yine de Dmitri'nin üstündeki eski yerini aldı, kadını ağırlığını, bir erkeğin... Dmitri'nin zevkine göre yapılmış vücudu üstüne bastırıldı. Honor onu öpmeye yeltenince Dmitri hayır anlamında başını çevirdi. Bir parmağını kaldırıp Honor'm çenesini, boynundaki gergin tendonları takip etti.

"Kadınlar," diye mırıldandı, "ara sıra bana acı çektirmek istese de, hiç kimse beni öpmenin bir ceza olduğunu söylememişti." Gerçi Dmitri isterse o hale getirebilirdi çünkü ölümsüzlük ona kusursuz bir piç olma yeteneği kazandırmıştı.

“Onları siktir et.” Honor titrekle bir öfke taşıyan o sessiz cümleyi söyleyerek göğsüne yığıldı. “Valeria ve diğerlerinin beni bu zayıf, zavallı yaratığa çevirmiş olmalarına çok sinirleniyorum.” Honor eliyle Dmitri’nin omzunu yakalayıp tırnaklarını derisine batırırken nefesi boynuna çarptı.

İri göğüslerinin göğsüne yaslanmasının verdiği hisle Dmitri’nin en karanlık cinsel içgüdüleri uyanmıştı fakat ölüm-süzlük ona aynı zamanda zafer anını geciktirme, erkekle kadın arasındaki en mahrem dansın her adımından zevk alabilme yeteneğini de bahşetmişti. Ayrıca Honor’ın güveni çok nadide bir şeydi, tadını çıkarmalıydı.

Elini Honor’ın saçlarında gezdirip yumuşak dalgaları parmaklarının arasında bükte. “Yine de,” dedi, parmak uçlarıyla saçları ovuşturarak, “onların kâbuslarına giren vampirin kucağındasın.”

Honor’ın tüm vücudu hareketsiz kaldı. “Bir yanım bir şekilde beni etkilemiş olduğunu söylüyor,” dedi Honor, “çünkü sana bu kadar çok güveniyor olmamın hiçbir mantıklı açıklaması yok.”

Dmitri dalgalı saç tutamını serbest bıraktı ve tekrar parmağına sardı. “Kokuyla cezbedip kadınları çekme yeteneğimi ilk geliştirdiğimde,” dedi, “doğuştan avcılar baştan çıkarmak beni çok eğlendirirdi.” Öfkesinin tırtıklı kenarlarından acı alaycılığı çıkmıştı. “Önce kokuyla başlardım, sonra da yok olana dek azaltırdım. Onları gerçekten yatağa attığımdaysa şey sanırlardı... bu cazibe onlara bir vampirle seks yapma izni veriyor sanırlardı, sanki ben onlara yaptırtmışım gibi.”

Honor cevap vermeden önce saniyelerce bekledi. “Doğuştan avcılar korkusu bu, koku tuzağına düşmek.”

“Hiç şikayet eden olmadı.”

Honor bu sözlerde soğukkanlı bir kibir duydu ve buna rağmen, Dmitri’nin onunla gerçeği paylaşması o doğuştan avcılarının seçim mekânizmasını ellerinden aldığını anladığını gösteriyordu, en azından en başında. “Neden durdun peki?”

Honor’ın ona sokulup gözlerini yummak istemesine sebep

olan tembellikle saçlarıyla oynamayı sürdürdü. "Çok kolaydı." Dmitri omuz silkti. "Fethin bir anlamı kalmıyordu, özellikle malum bir doğuştan avcı benî aramaya başlayınca."

"Tıpkı bir uyuşturucu gibi." Honor, Dmitri'nin siyah erotizmini dilinin ucunda hissedebiliyordu, teni Dmitri'nin sarılmalarının saten, şampanya ve tüylerine karşı çok hassastı, bu avcılar tekrar tekrar ona çeken zorlama hissini çok iyi anlayabilirdi.

"Koku cazibesi," dedi Dmitri, "bağımlılık yapmıyor."

Hayır, diye düşündü Honor, *bağımlılık yapan Dmitri.*

Dmitri o gece gülüşünde güneş ışığı ve her nefesinde sevgi saklı olan kadını rüyasında gördü.

"Dmitri." Elleriyle eteklerini aşağı çekiştirerek utangaç bir şekilde konuştu. "Burada olmamalısın."

Dmitri ona dokunmak, onu öpmek, ona tapmak istiyordu. Ama kız onun değildi. Henüz. "Sana bunları getirdim."

Gözleri, köşelerinden yukarı çekik duran o kahverengi gözleri, dağ yamaçlarında karga tulumba yürüyerek, kendini oralarda gezinen keçilerden biri gibi hissederek topladığı kır çiçeklerini görünce saklamadığı bir neşeyle canlandı. Yine de kadın ona çık biraz daha topla dese, Dmitri sorgusuz sualsiz yapardı. Çünkü o gülüş, işte kalbinin atmasının sebebiydi.

Kız buketi elinden alıp keyifle kahkaha attı. "Teşekkür ederim." Nefesini tuttu, mutlak kararlı bir hali vardı.

Öne doğru koşup Dmitri'yi dudaklarından öptü, Dmitri çoktan ona doğru eğildiği için uzanıp erişebilmişti.

Dmitri donakalmış, ellerini kaldırıp onu kendine çekme fırsatı bulamamıştı.

Sonra bir anda kız gitmişti; etekleri rengarenk havalanarak Dmitri'nin bacaklarına sürmüştü, kokusu güneş ışığıyla hayran olduğu kır çiçeklerinin karışımıydı. Dmitri her gece burnunu kızın boynunun narin derisine bastırma ayrıcalığına sahip olabilmenin, kokusunu içine çekmenin ve o vahşi, kadınsı tadında boğulmanın hayalini kuruyordu.

Her rüyada olduğu gibi, renkler aniden değişti ve Dmitri artık bir ahırda değil, kendi elleriyle inşa ettiği küçük bir kulübenin dört duvarı arasında, siyah saçlı hoş bir kadın utangaç ve kararsız bir edayla, ona sırtı dönük, karşısında dikiliyordu. Dmitri, ıslak ve pespembe olana kadar bacaklarının ortasına dokunmuş, kadının şok geçiren çığlıklarına rağmen orasını öpmüş ve zevkinin şahane misk tadını yalamıştı... ancak açıktan kudursa da, asla ona sahip olmamıştı. Böyle bir şey ona karşı onursuzluk olurdu.

"Ingrede." Ellerini karısının üst kollarına koyup onu kendine doğru çekti. "Korkuyor musun?"

Kadın fısıldayarak cevap verdi, vücudu titreyince Dmitri sadece usul usul onu okşamak istedi. "Evet."

Tam da dizlerinin bağına çözdüğünü bildiği noktadan boynunu öpüp uyarılmış bedenini ona doğru bastırdı, kontrolünün son sınırlarında olduğunu hissediyordu. Çok zorlansa da, kendini tutmaya devam edip dudaklarını kadının tenine sürttü. "Seni asla incitmem." Kalbini yerinden sökerdi de, cildine minicik bir yara açmazdı.

Kadın Dmitri'nin bayıldığı o incecik iniltiyi çıkarıp daha rahat erişebilmesi için başını arkaya doğru kırdı. "Çok şey biliyorsun." Şuh sesi çatlak çıkıyordu. "Bense sadece senin bana öğrettiklerini."

Kadın kendini ona doğru bastırınca Dmitri'nin içi titredi. Kontrolünü kaybederek utanıp kaçmasın diye daha önce asla cüret edemediği bir cesaretle öne eğilip göğüslerini avuçlarının içinde tuttu. Ama artık... artık Ingrede onun karısıydı ve derisi kıpkırmızı olup yansa da, geri çekilmedi. "Çok güzelsin." Ingrede'in giysilerinin kumaşı üstünden vücut hatlarını yokladı, yıllardır hayalini kurduğu, çoğunlukla sertleşmiş olarak uyandığı rüyalarında gördüğü biçimde ona yumuldu.

"Ben de sadece," dedi, Ingrede'in tadı sıcacık bir zevk olduğu için derisini yalayarak, "birlikte öğrendiklerimizi biliyorum." Birçok davet almasına rağmen, bir başka kadına dokunmak... daha önce aklının ucundan bile geçmemişti. "Diğer her şey, yalnızca hayal gücümün bir ürünüdür."

Ingrede şaşırarak kahkaha attı, Dmitri'nin samimiyetle sevip ok-

şadığı göğüsleri sıcacık ve ağırdı. "Senin hayal gücün bir kadın için tehlikeli bir şey."

"Senin için," diye düzeltti Dmitri. "Seni görmek istiyorum karı-cığım." Ingrede'i anadan doğma soyduktan sonra doya doya sevmeye niyetlendiği için göğüslerini bırakıp Ingrede'in dantellerini çözmeye başladı, karısının daha sık nefes alışının, artan nabzının farkındaydı.

Ancak Ingrede onu durdurmak için elini kaldırmadı; bu ufak tefek kadın, bir gün tarlada babasına yardım ederken başını kaldırıp baktığında artık çocuk olmadığını ve kızın da çocuk olmadığını anladığı andan beri fantezilerini süslemişti. Dmitri, elbisesini kollarından aşağı çekince Ingrede utana sıkıla kumaşı aşağı itmiş, ayaklarının dibine bırakmıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hafifçe itti, azıcık çekti ve Ingrede karşısında çırılçıplaktı, sırtı hâlâ Dmitri'nin göğsüne yaslanıyordu. Sahiplenici bir açlıkla titreyen Dmitri bacaklarını okşadı, karnının yumuşacık kıvrımına doğru çıktı ve tekrar göğüslerini avuçladı, Ingrede'in krem rengi teni, yara izleriyle dolu ellerinin arasındaydı.

İri, dimdik ve sıcak bir yaz günü Dmitri'nin baştan çıkarmalarına dayanamayıp üstünü açmasına izin verince tadına baktığı koyu meme uçlarıyla bu göğüsler, köyün ihtiyarları tarafından kabul edilemez bulunacak düşüncelerle zihnini coşturuyordu. Umurunda değildi. Dmitri, Ingrede ile aralarında keşfetmesi hoş olan şeyler konusunda hiçbir zaman kimseyi umursamamıştı.

"Rüyamda," diye fısıldadı kulağına, "göğüslerinin arasına kayıp girdiğimi görüyorum." Ön koluyla göğüslerini yukarı kaldırarak parmağını emerek ıslattı ve iki memesinin arasındaki sıcak girintiye sokup ne kastettiğini sergiledi.

Karısının vücudu titreyerek tepki verdi, eliyle koluna yapıştı. "An-nem beni uyarmıştı. Seni koca olarak yönetemeyeceğimi söyledi." Ingrede ona dönüp parmakucunda yükseldi ve Dmitri'yi şahane bir çılgınlığa sürüklediğini keşfederek onu öptü.

Dmitri'nin dilini emerken, Dmitri elini bacaklarının ortasındaki yumuşak kıvrıcık tüylere götürünce irkildi ama bacaklarını aralamadı. Dmitri bu mahrem oyunu onunla daha önce oynadığı için yine de par-

mağını itti, emmek istediği o sertleşmiş küçük çıkıntıya sürttü. Ingrede en son sefer bu zevke dayanamayıp Dmitri'nin başını geriye itmişti... ama elleri bağlı olursa öyle yapamazdı.

"Bacaklarını aç," diye emretti Dmitri, nefes almak için ayrıldıklarında.

Ingrede başını iki yana sallayarak elmacık kemikleri kıpkırmızı olarak bacaklarını sımsıkı kapattı.

Dmitri'nin nabzıysa damarlarında şimşek gibi çakıyordu. Başını eğerek hiç uyarı yapmadan meme uçlarından birini ağzına aldı, köküne kadar emdi. Ingrede çığlık attı, ellerini Dmitri'nin saçlarına soktu ve dengesini sağlayabilmek için içgüdüsel olarak bacaklarını açtı. "Zafer benimdir," dedi Dmitri memesini serbest bırakıp.

Ingrede'in cevabındaysa kimsenin tahmin etmediği huzurluklar geziyordu. "Bana acı çektirecek misin?"

"Ah, evet."

Dmitri dokunduğunda karısı sıcak ve ıslaktı, içine girdiğinde cennete gitmiş gibi olacaktı. Ama aynı zamanda Ingrede'in canı yanacaktı. Bir festival günü güneşin altında baş başa çimenlere uzanmış ve cinsel uyanışlar içindeyken, hatta daha sonra babasının ahırının bir köşesindeyken parmaklarını içine sokmuş, Ingrede'in ne kadar sıkı olduğunu hissetmişti.

Onu bekleyen zevki düşününce penisi zonkladı ancak Dmitri, Ingrede'in çekeceği acıya karışmak istemiyordu. "Yatağa uzan." Ingrede cevap veremeden onu kucağına kaldırdı, sade yatağa koydu, sonra kendi kıyafetlerini çıkarıp başını iki bacağının ortasına yerleştirip bacaklarını omuzlarının üstüne çekti.

Ingrede çarşafı sıkıyordu ancak Dmitri yumuşacık katlarını ikiye ayırıp karı koca olmadan önce sergilemekten kaçındığı, yavaş ve makساتlı bir iştahla onu öpmeye başladığında Dmitri'ye engel olmadı. Ingrede çığlıklar attı, kıvrandı, hıçkırdı ama tepkilerini renklendiren şey zevkti, cılgınca Dmitri'nin saçlarını çekmesine sebep olan zevk.

Dmitri ise durmak yerine, elini Ingrede'in eteğinin altına ilk soktuğunda keşfettiği o küçücük et parçasını buldu ve emdi. Ingrede saçını başını yoluyordu ama içine soktuğu parmak, Ingrede'in ihtiyaçlarının

sıvı sıcaklığıyla yapış yapış olana kadar işkenceye devam etti. "Şimdi," diye mırıldandı, kalkıp karısının üstüne eğilerek, penisi upuzun bir çıkıntı halindeyken, "sana sahip olacağım" Ingrede'in deliğinin ıslak ipeksiliğine yerleşip eliyle kalçasını tuttu.

İçine girmek, hayatında hissettiği en şahane zevkti. Ingrede acıyla inleyince Dmitri durmaya çalıştı ama çok gençti, kontrolü zayıftı ve bir an için, Ingrede'in en istemediği sırada ona sahip olmaktan korktu. Kanı dondu. Bütün kaslarını kilitleyerek beynine ulaşmaya çalıştı.

Ingrede ise parmaklarını göğsüne getirmiş, elini omzuna koymuş, onu aşağı çekip dudaklarına getirmeye çalışıyordu. "Durma sakın Dmitri. Durma."

Tek ihtiyacı olan buydu. En dibine kadar gömülene dek Ingrede'in içine girdi, karısı tırnaklarını koluna batırırken onu öptü. Ve onu sahiplenici bir sıklıkla saran o sıcak, ıslak kılıfın içinde ileri geri hareket etmeye başladı. Ingrede bir daha zevke geldiğinde Dmitri'nin coşkusu onu aşıyordu, omurgasından aşağı bir şimşek gibi iniyor, Ingrede'in içine boşalmasını sağlıyordu ama Dmitri bu yüzden kendine küfredmedi. Hele hele zevkin sıvı ateşi kanını kaynatırken. Yerinden kalktığında altında uzanan, ağzı kulaklarına varmış, sevgi dolu ellerle yüzünü avuçlayan bir kadın bulmuşken.

"Artık," diye fısıldadı, "tam anlamıyla seninim kocacığım."

Dmitri gözlerini açınca karşısında Kule'deki odasının duvarını buldu. Nadiren uyurdu, hayatta kalmak için çok azma ihtiyaç duyduğundan ona zaman kaybı gibi gelirdi. Ancak Honor'ın evinden döndüğünde masasına oturmuştu ve uzun zaman önce ruhunda tozlanmış şeyleri hissetme tehdidi taşıyan avcıya aklı takılmıştı. Dakikalar sonra uyuyakalmıştı ve kalbine sahip olmuş tek kadını rüyasında görmüştü.

Dmitri her ne kadar düğün gecelerinde bir erkeğin kadına sahip olacağı gibi ona sahip olduysa da, Ingrede başmdan beri zaten onundu, ailelerinin çiftlikleri yan yanaydı. Çocukken birlikte çamurda yuvarlanmışlardı, yakıcı güneşin altında tembel

yaz günleri tıka basa meyveler yemişler ve birbirlerine diğlerinin bilmediği şeyleri öğretmişlerdi.

O gün kır çiçeklerini alınca ona gülümsediğinde Dmitri'nin içinde infilak eden hisler, yanardöner ve alevliydi. Yıllar geçtikçe, ikisi büyüdükçe o duygular hiç değişmemişti. Dmitri geri dönüp düşününce, bir zamanlar şafak sökerken yatağından çıkıp dağ yamaçlarında teke gibi ilerleyen o masum çocuk olduğuna inanamıyordu, sadece Ingrede'e olan aşkı hâlâ o kadar derin ve o kadar sahiciydi.

Şuh bir kadın kahkahası.

Ingrede'e ait değildi.

Dmitri masasından geriye çıkıp gündüzle gece arasında kalmış Manhattan sessizliğine, pırıldayan surlar gibi görünmek yerine gri gölgelere dönüşmüş çelik binalara bakan çift camlı duvara doğru ilerledi. Şehrin sessiz olduğu tek zaman belki de buydu, gece hayatının bitip gündüz koşturmacası başlamadan önceki kısacık iki saat.

Dmitri yüzlerce yıldır burada yaşıyordu, buranın bir hiçlikten büyüüp kalp atışlarıyla uzaklardaki milyonlarca insana çağrı yapan bir kente dönüşmesine şahit olmuştu. Ara sıra burayı terk etmeyi düşünmüş, Neha'nın sarayına katıldığı dönemde bunu gerçekleştirmişti ama o zamanlar hâlâ gençti ve öfkesini akıtacak mecra bulamıyordu. Sonra bir de Favashi vardı. Yeni kraliçe olma yolundaki, tatlı, iyilik dolu Favashi, hanesi müzik, sanat ve sıcaklıkla doluydu... asırlardır sükuneti arayan ve bula-mayan bir erkek için kusursuz bir tuzaktı.

Bana neden Favashi hakkında daha çok soru sormadın? diye sordu Kule'ye doğru yaklaştığını gördüğü meleğe; bu geniş kanatların altın rengi tüyleri mat ışıktaki bile parlayıp onu ayırt ediyordu.

Raphael zalimce dobra bir cevap verdi. *Konuşmak istediğin bir mevzu gibi değildi.*

Bana en azından aptal diyebilirdin, dedi Raphael dışarıdaki balkon-a iniş yaparken, *kafama kakıp aklımı başıma getirebilirdin.*

"Gerek yoktu," dedi Raphael, kanatlarını arkada toplayarak

odanın içine yürürken. “Senin gücünde birisi için Favashi iyi bir eş seçimiydi.”

Favashi hiçbir zaman kendine bir eş aramıyordu. “Kişisel garzine dönüşmek istiyorsam.”

“Sonuçta benimlesin.” Raphael hafifçe dudağını büktü.

“Bu bir ikramiye.” Dmitri konuşurken Raphael’de kanatların-
dan daha fazlasının değiştiğinin ayırdına vardı. Başmelek asır-
lardır onun arkadaşıydı ama son iki yüzyıldır mesafeli, uzak bir
yaratığa dönüşmüştü.

Dmitri bu dönüşüme pek dikkat etmemişti çünkü kendisi de
aynı yolda ilerliyordu. Ancak şimdi Raphael konuşurken mavi
gözleri esriliyordu, medeniyetten çok uzakta bir tarlada konuşan,
ortak nokta bulmuş iki çok farklı erkek oldukları gün gibiydi. “Sen
yokken buraya geldi,” dedi. Raphael’deki farka aymakla kalma-
yıp ona tepki vermesi Dmitri’yi nasıl biri yapıyordu, bilemiyordu.

“Yaralı ve ölü olmadığına göre, kendini kontrol edebildiğin
çıkarımına varıyorum.”

“Hiç zorlanmadan.” Doğrusu, Favashi’nin onunla oynaması
karşısında gururu hep yaralanmasına rağmen, ona karşı öfkesi
daima soğuk kalmıştı. Eğer Honor onun benzerini yapmaya kalk-
sa, diye fark etti Dmitri, tatlı bir yüzle ona yalanlar söylese, hiç
soğukluk olmaz, yalnızca öfkenin ölesiye kan kırmızısı olurdu.

Kanatlar hışırdadı. “Madem sorular soruyoruz,” dedi Rapha-
el, “benim de bir sorum olacak. Isis’in sana olan ilgisinden dolayı
neden beni hiç suçlamadın?”

“Çünkü,” dedi Dmitri, “Isis’in manyaklığı kendi çapındaydı.
Ayrıca ödenecek bir ceza varsa, hisarının altındaki gizli odada
sen o bedeli ödedin.” Dmitri’nin karşısındaki duvara zincirlen-
miş halde duran Raphael, Dmitri’nin vahşi, zorlama dönüşümü-
nü seyretmeye, Isis’in başka zulümlerine tanık olmaya, Ingrede
ve Caterina’ya yaptıklarını fısıldadıkça Dmitri’nin attığı kulak
tırmalayan çığlıkları işitmeye mecbur kalmıştı.

Ayrıca son anda da oradaydı, Dmitri oğlunun küçücük be-
denini kollarında tutup göz pınarları kuruyana kadar ağlarken,

boş bir kabuktan ibaret kalırken sessiz bir bekçi gibi yanında durmuştu. "Ben o odada öldüğümü sandım," dedi Dmitri, Misha'nın kemiklerinin ne kadar kırılğan olduğunu, ne kadar zahmetsizce kırabildiğini hatırlayıp yumruk sıkarak.

Başmelek uzun bir süre bir şey demedi. Konuştuğunda, hiç beklenmeyen bir cümle kurdu. "Ben de öyle sanmıştım."

Dmitri merhametsiz mavi gözlerin içine baktı. "Peki neden ölü bir adamın ortada dolaşmasına izin verdin?"

"Belki günün birinde nasıl biri olacağını öngördüm." Bir başmelekten soğuk bir cevaptı. *Ya da belki de o dehşet mekânında bir ant içen tek kişi sen değildin.*

Dmitri elini saçıında gezdirdi. "Bana kahkahalarla gülmen lazım Raphael. Bir avcıyla fazla yakınlaşma konusunda seni uyarmıştım ve şimdi aynı duruma kendim düştüm." Honor fazla önemli olmaya başlamıştı, yalnızca cinsel, yalnızca fiziksel bir mecburiyet değildi.

"Yanında bir avcının olması," dedi Raphael, "Bir ayak bağı değil."

Ancak Honor yalnızca bir avcı değildi. Bir çağ önce yitirilmiş bir hayatın hatıralarını canlandıran kadındı. Ingrede'in kahkahasını... çok, çok uzun zamandır duymamıştı ama Honor güldüğünde, sanki uzanıp karısına dokunabilecekti. Garip bir çılgınlık, üstelik karşı koymak istemediği bir çılgınlıktı... Dmitri'nin kalbi ölümsüzlükten sağ çıkmış, her türlü yoksunluğundan, kendi iradesinden sağ çıkmış bir ihtiyaçla sızlıyordu.

"Kanına test yaptırdın mı?" Raphael gayet pratik bir soru sormuştu. "Lonca bütün avcıları için birkaç ünite kan sakladığı için numune almak hiç zor olmaz."

Dmitri göğsündeki ağrıya aldırmadan başmeleğe şöyle bir baktı. "O kadar eminsin?"

Raphael cevap vermedi çünkü cevaba gerek yoktu. Honor önemli olmasaydı, burada durmuş bu konuşmayı yapıyor olmazlardı. "Senin," dedi onun yerine, "bir ölümlünü daha kaybetmeni göze alamam."

“Bazen ortada başka seçenek yoktur.” Aklına sevdiği insan kadını kaybetmesine, başka bir erkekle evlendiğini görmesine rağmen devamlı ölümlülere kapılan Illium geldi. Mavi kanatlı melek, kadın ölene dek onun ailesine göz kulak olmuştu, sonra çocuklarına, hatta çocuklarının çocuklarına... tüm dünyaya yayılana ve aşkının doğduğu o küçük dağ köyü varlığını sürdürmeyi kesene kadar.

Her zaman seçenekler vardır.

“Hayır Raphael,” dedi Dmitri, zihnindeki buzdan ses tonuna karşılık. “Asırlardır senin yanında durdum ama ona dokunursan, sadakatimi kaybedersin.” *Ve seni öldürmek için elimden geleni yaparım.*

Binyıldan uzun bir zamanın geçişini görmüş o gözlerin içinde, adlandıramadığı birtakım duygular dolaştı. “Yani sadece önemli olmakla kalmıyor. O senin.”

Dmitri cama yaklaşıp şafak ışıklarında gümüşü parlamaya başlayan bir şehre doğru baktı. “Ne olduğunu bilmiyorum.” *Ama emsalsiz.* Dmitri onun kanını almış, günler önce test ettirmişti, bilinmez ihtiyaçlarının çekimine kapılmıştı. Ölümlüyü ölümsüze çeviren toksin onu delirtmeyecekti; bugünkü büyüleyici, akıllara zarar kadından geriye kırık ve kof bir kabuk kalmayacaktı.

Sorman yeter, biliyorsun. Senin seçtiğin kişi için Kontrat olmaz.

Biliyorum. Raphael ve Dmitri asırlardır kavga ederlerdi, araları açılırdı ama yaşları geçtikçe, insanlıktan daha uzaklaştıkça bile kopmayan, derin bağlarla bağlanmışlardı. *Sorun şu ki, bence Honor’ın isteyeceği son şey vampir olmak.*

Birbirlerini korkutucu derecede uzun zamandır tanıyan iki adam arasında başka bir sessizlik oldu. Bu sessizliği Dmitri bozdu. “Naasir ne dedi?” Yediler’den biri olan vampir halihazırda yeni uyanan şehir, bir zamanlar başmelek Caliane’nin krallığının mücevheri, şimdi evi olan Amanat’ta görevliydi.

“Annem ona çok sevdiği bir evcil hayvan gibi davranıyormuş.” Raphael’in ses tonunda, daha tehlikeli bir şeyler gizli olan

kara bir mizah vardı. “Naasir’in ne olduğunu fark etmiş gibi görünüyor.”

“Sır değil zaten.” Naasir’in kökeni ve yeteneklerinin methi küçük, kapalı çevreleri çok aşılıyordu. “En azından onu kabul etti.” Raphael orada olmak zorunda kalmadan onlara sürekli Amanat’tan havadisler yetiştiriyordu. “Melek Jason onun yerine yola çıktı mı?”

“Caliane, Isabel’i görmezden geliyor, bu da iyi bir netice.” Başmeleğin kanatları güneşin ilk ışınlarıyla birlikte parıltıdadı. “Sen her zaman benim bıçağım oldun Dmitri. Söylesene, onu öldürtmeli miyim?”

Dmitri, insanlıktan uzak mavi gözlerin içine baktı, aralarından asırlık dostluk ve acı geçti. “Belki de,” dedi, aklı hafızasına musallat olan çatlak kakhahalı bir kadınla ve gülüşüyle dolu halde, “ikinci şans verilebilir.”

Honor küçük yemek masasında oturuyordu, Dr Reuben’in ona verdiği küçük defteri kapatmış, ufukta tanyerinin ışıklarıyla titreşen göğe bakıyordu. Hâlâ bazı binalarda birkaç işyerinin ışıkları yanıyordu ama gün ağarıyordu, güneş doğudan sıcacık yükseliyordu. Kule, güneşin önünde siluet gibiydi, bu garip, kırılğan alacakaranlıkta nedense daha yumuşak görünüyordu.

Dmitri, diye düşündü, hiçbir zaman yumuşak görünmez.

Honor’ın vücudu hâlâ Dmitri’nin öpücüğünün ve dokunuşunun usul yakıcılığıyla sızlıyordu. Honor’ın aniden geçmişti görmesinden sonra, biraz daha ileri gitmeleri bile bu etkiyi azaltmamıştı. Dmitri’nin tenselliği çok kuvvetliydi, sofistikeydi ve karanlıktı, sabırlıydı.

Onu uyuşturuyordu. Baştan çıkarıyordu.

Honor, Dmitri’nin aralarındaki karşılaşmaları yönettiğinin, onu dokunuşuna, öpüşüne, gücüne alıştırdığının farkındaydı. Zevk konusunda onun hayal bile edemediği kadar çok bilgili bir adamla tenselliği keşfetmeye hiç itirazı yoktu; Dmitri’ye yatakta

güveniyordu. Elbette, diye düşündü Honor, kahvaltı hazırlamak için yerinden kalkarken, gerçek anlamda sevgili olduklarında dansı hep onun yönetmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Honor kahvaltı gevreğini bitirmiş, çayını tazelemek için yürüyordu ki, dairesinin ön cephesini oluşturan cam tıkatıldı. Topuğunun üstünde dönüp kot pantolonunun arka cebine soktuğu tabancaya eli gitti... ve doğan güneşin önünde, muhteşem görünen gümüş dokunuşlu mavi kanatları gördü. Illium başparmağıyla omzunun üstünden Kule'yi gösterdi.

Honor başıyla onaylayıp Illium'un aşağı inişini, sonra şafakta daha da güzel görünen, nefes kesici bir renk gösterisi şeklinde şehrin üstünde süzülüşünü izledi. Gece yarısı ve şafak rengi kanatlar ona katılınca Honor'ın nutku tutuldu, Elena'nın dönüşümü hâlâ dudağını uçuklatıyordu. Elena'nın yanında havada durmak yerine Illium, Honor'ın yüreğini ağzına getirecek keskinlikle dikey pike yaptı, sonra dönüp tekrar yükseldi, aynı hızla uçup Elena'nın çevresinde ve yanında uçtu, hareketlerindeki muzırlıktan ikisinin arkadaş oldukları anlaşılıyordu.

Ashwini'ye günaydın demek için aramanın tam sırası, diye düşünerek sırttı Honor ve uyanınca duş aldığından daha az yırtık pırtık bir tişört giymeye gitti. Ancak yatak odasına girdiğinde tişört yerine kısa kollu, dar yakalı, pasparlak kırmızı, üstüne oturan bir bluz seçti. Honor'ın hareketlerini kısıtlamayacaktı, hatta fazla dekolte değildi ama saldırıdan bu yana giydiği en seksi şeydi. Hoşuna gitti. Honor hafif bir makyaj yapıp gelincik kırmızısı rujunu da sürdükten sonra saçlarını atkuyruğu yaptı ve silahlarını kuşandı.

Omzundaki kılıfı ceketle örtemeyecek kadar sıcaktı, hava sıcaklığı bir gecede yükselmişti, o yüzden omuz silkip bıraktı.

Binadan dışarı çıktığında kaldırımında tembelce bekleyen üstü açık Ferrari'yi gördü. "Evden alınmak için vale çağırdığımı hatırlamıyorum," dedi sürücü koltuğunda oturan vampire.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yakası açık, bembeyaz jilet gibi bir gömlek ve siyah pantolon giymiş haliyle, kahvaltı toplantısına gitmek için yola çıkmış üst düzey bir şirket yöneticisine benziyordu. Honor, gözlerindeki aynalı güneş gözlüğünü acilen çıkarmak, bakışlarından düşüncelerini okumak istedi.

"Senden daha istediğimi almadım."

Şaka olabilirdi. Aynı zamanda, mutlak gerçek de olabilirdi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu, trafiğin içine karışarak.

"Evet." Kahvaltı demişken... "Sen nereden besleniyorsun?"

"Dikkat et Honor." Ses tonu birden Honor'ın dikine gidecek yönde değişti. "Seni kıskanç ve sahiplenici bir tip olarak görme-ye başlayabilirim."

Honor asla öyle biri olmazdı, gerçi Dmitri şu ana dek kafasına taktığı tek erkekti. Bugün sabahın çok erken saatlerinde suratı olmayan sevgilisini rüyasında görmüştü ama bu kez deneyimli ellerin ve günahkâr dokunuşun sahibi Dmitri'ydi. "Evet," dedi, Dmitri'nin vermekten aciz olduğu bir şeyi istediğinin bilincindeydi. "Sanırım öyleyim."

Manyak trafiğe burnunu sokup aniden dalmaya çalışan büyük bir arabaya çarpmamak için aniden direksiyonu kıran Dmitri cevap vermeden önce oyalandı. "Dün gece ağız sulandıran

o malum sarışın tekliflere açıktı. Senin evinden çıktıktan sonra beni aradı.”

Honor eliyle kapı kolunu sıktı, kolunu kapıya dayamıştı. Dmitri’nin bilerek onu tahrik ettiğinin farkındaydı. Dmitri havasındaydı, orası kesindi ve yine de Honor ilkel bir sahiplenicilikle cevap vermeden duramadı. “Ben de,” dedi, dikkatli bir sakinlikle, “Carmen’den sonra sarışınlara karşı dersini aldın sanmıştım.”

Dmitri, Kule’ye değil, Lincoln Tüneli’ne doğru saparak yolu takip etti. “Ah ama kanın o tatlı, sıcak tadı en itici özellikleri bile örtbas edebilir.” Tünelin ağzında sıkışmış trafığe karşı en ufak bir sabırsızlık göstermeden güneş gözlüğünü çıkarıp kontrol panelindeki küçük girintiye koydu. “Honor.”

Honor sinirinin damarlarını yaktığını hissederek başını çevirdi ve Dmitri’nin adamı sarhoş eden seksiliğini soluduğunu hissetti. Gündoğumu, trafik, hiçbiri o kara gözlerin yoğunluğunu susturmaya, o güzel yüzün sert hatlarını yumuşatmaya yaramadı.

“Ben de,” dedi saf ipekten bir ses tonuyla, “sahiplenici biriyim tavşancık. Hem de ölümcül derecede.”

Honor’ın öfkesi, dürtüsel bir şeye dönüştü. “Bu beni korkutmuyor,” dedi, elini Dmitri’nin bacağının üstüne koyarak ve avucunun altında kasılan erkeksi adaleyi hissederek. “Ama senin yaşındaki vampirlerin nasıl iş gördüğünü gördüm.”

“Nasılmış mesela?” Honor’ın derisini kesen, incecik bir iğneye benzer bir soru sormuştu.

“Keyifsizsin, değil mi?” Dmitri arabayı sürmeye devam ederken hiç cevap vermedi. “Biliyorum,” diye devam etti, “cinsel artılar çok daha... rahatlatıcı.” Honor bir keresinde av peşindeyken bir grup seks basmıştı. Cinsellikten kendinden geçmiş uzuvlar birbirine karışmıştı, boyunlar ısırılmak için uzanmıştı ve havaya fısıldanan iç çekişlerde seks kokusu ağırdı, deli gibi erotikti ama Honor aralarına katılmak için en ufak bir istek duymamıştı, hat ta İskandinav sarışını iki erkek ikizden ahlaksız teklif aldığı zaman bile, tam da hınzır bir fanteziye yaraşırdı ama hayır demişti.

“Bana uymaz,” dedi Honor çünkü öyle fanteziler eğlenceli olsa da, Honor gerçek hayatta tam bir sadakat kumkumasıydı. “Bizim aramızdaki bu şey... bir çizgiyi aştı.” Honor’a, talep etmek üzere olduğu şeyi talep etme hakkı veren bir çizgiyi aşmıştı. “Başka sevgililerin olmasını asla kabul etmem, ister beslenmek için, ister seks için olsun, eğer öyle bir beklentin varsa, hemen şimdi, burada bitirelim bu işi.”

Dmitri’den uzaklaşmak, Honor’m içinde hayati bir parçayı yok ederdi ama o esmer başını, başka bir kadının boynuna doğru eğdiğini görürse, çok daha beter olurdu. “Birlikte olduğumuz süre içinde,” üstelik Honor, Dmitri gibi bir erkeği sonsuza dek elinde tutacağına inanacak kadar saf değildi, “sadece birbirimizle görüşmeliyiz.”

Honor tam elini bacağına üstünden çekecekken Dmitri elini üstüne koyup onu biraz daha orada tuttu. “Sanırım sarışınlar artık cazibesini kaybetti,” dedi, ukala gülüşü yavaşlarken arabayı hızlandırarak.

“Yeterince iyi değil.”

“Bu süre içinde başka kimse olmayacak Honor.” Muğlak bir vaatti... peşinden bir uyarı geldi. “İkimiz için de.”

Honor’m göğsü sızladı, işte o zaman nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini, “Haksızlık biliyorum çünkü benden beslenmene izin veremeyeceğim,” dedi. Bir keresinde bir vampir ona doğru dan damardan içilen kanla, depolanmış kan arasındaki farkın en yoğun çikolatalı pastayla pirinç patlağı gevreği arasındaki fark kadar büyük olduğunu açıklamıştı.

Gelgelelim, Dmitri, Honor’m tekrar çıplak görmek istediği omuzlarını silkti. “Kan bulmak gayet kolay.” Tünelden çıkıp onları banliyölere doğru götürdü. “Ben seks yapamazsam ölürüm.”

Honor tırnaklarını Dmitri’nin bacağına batırıp gırtlaktan kahkaha attı. Dmitri, aklına tehlikeli düşünceler sokan bir ifadeyle dudaklarını kıvrınca Honor onu kendi oyunuyla haklamaya karar verdi. Elini yukarı kaldırıp parmaklarını siyah pantolonunun fermuarı üstünde gezdirdi. Dmitri küfür etti ama aniden yana sapabildi.

Honor dokunur dokunmaz Dmitri'nin sertleşmesi, Honor'ı iyice cesaretlendirdi. "Bir kamyonet ya da pikapın yanından geçmemeye çalış," dedi eliyle cinsel organını kavrayarak ve Dmitri'nin çenesini kasmaına sebep olacak şekilde sıkarak. "Yoksa onlar da göz misafiri olur."

"Olmaz." Kontrol panelinde birkaç düğmeye bastı ve arabanın tavanı pürüzsüz bir elektronik vızıltıyla kapandı, yarım dakika içinde kilitlenmişti. Bir düğmeye daha basınca camlar kapanıp karardı.

Yüce Tanrım. "Bu araba ne kadar ediyor?"

Dmitri elini Honor'ın elinin üstüne koyup hızlanması için teşvik etti. "Alamazsın. Sırf elle oynayacaksan olmaz. Belki ağzını da kullanırsan..."

Honor ayak parmaklarını büktü, içindeki arzular karnının ortasına sıcak ve sıvı bir ateş yolladı. "Boşalamazsın," diye uyardı, eliyle ona dokunmaya devam ederek. "Yoksa gerisin geri dönüp üstünü değiştirmen gerekir."

Dmitri direksiyonu sıkıp dişlerinin arasından nefes verdi. "Bunu unutmayacağım Honor." Bir tehditti.

Honor'm göğüs uçları sertleşti ve bluzunun altına giydiği seksi, dantelli sutyene sürttü. Ancak burada durmaya hiç niyeti yoktu; yapmak istiyordu, bu avın peşine ilk düştüğündeki hali asla bunları düşünmezdi bile. "İşte," dedi, "bir parkın girişine benziyor." Yeşil çimenler, birkaç piknik masası.

Dmitri direksiyonu kırıp küçük bir otoparka yanaştı. Günün bu saati, köpeklerini gezdirenler ve koşanlar için çok geç, diğer insanlar içinse fazla erkendi. Honor elini Dmitri'nin kucağından çekmeden emniyet kemerini açtı ve yana eğilip kulak memesini ısırdı. Dmitri ürperince vücudunda özellikle tahrik olduğu noktalardan birini daha bulduğunu anladı "Ön cam da kararmıyordur herhalde?"

Dmitri tek kelime etmeden yine bir düğmeye dokundu. Bir saniye sonra ön cam dumansı bir siyah olmuştu. "Bu yasal mı ki?" Honor, Dmitri'nin kulak memesini yalayarak serbest elini

gömleğinin yakasından içeri sokup boğazının başladığı yeri okşadı, kaslarının kilitlendiğini hissetti.

“Çiğnenen kurallar arttıkça artıyor.” Karanlık ve tehlikeli sözlerdi.

Honor bacaklarını sıktı, en erotik ceza görüntüleri aklından geçiyordu. Dmitri hiç kolay bir sevgili olmazdı, tıpkı rüyalarına giren o yüzü olmayan adam gibi kontrol ve sahip olmayı talep ederdi. “Sen,” diye mırıldandı, iki eliyle kemerini çözerek, “hayatımda tanıdığım en seksi erkeksin.” Sırf nefes alışıyla bile Honor’a pis şeyler düşündürtebiliyordu.

Honor, pantolonunun düğmesini açarak ve başarılı bir şekilde Dmitri’nin kemerini çıkararak fermuarı indirdi. Elini içeri sokup kadife yumuşaklığında deriyle kaplı, sıcak ve semsert eti avucunun içinde tuttu. Dmitri başını arkaya attı, bir eli hâlâ direksiyondaydı, diğer eliyse Honor’ın bluzunu sıkıyordu. Boğazının gepgergin duruşu karşı konulamaz, baştan çıkarıcı bir görüntüydü. Sert okşamalarla Dmitri’yi sevmeye devam ederken sıcacık baştan çıkarıcı boynundaki tendonların bembeyaz olduğunu gördü, o tendonlardan birini yukarı doğru öptü ve... sonra, Dmitri’yi ısırdı.

Dmitri aniden tek hareketle elini, Honor’ın sırtında dümdüz açtı ve tekrar bluzunu yumruğuyla sıktı. Bir saniye sonra, öpüşüyorlardı. Bu kez dudak dudağa yumuşacık sürtünmeler, keşfedici dokunuşlar yoktu. Bu kez diller, dişler ve ıslaklıklar birbirine karıştı çünkü Dmitri onu aklında terli, haşin seks düşünceleri olan ve Honor’ın bilip bilmemesini umursamayan bir adam gibi öpüyordu.

Ayrıldıkları zaman nefes nefese kalan Honor avucunun içinde Dmitri’yi tuttu, sertçe ve hızlı hızlı okşadı. Bir kere. İki kere. Dmitri’nin gözleri parlıyordu. “Gerçeği bilmesem,” dedi Dmitri, “beni nasıl memnun edeceğin konusunda birisinden ders almışsın derdim.”

“Bu yorumdan dolayı şu anda şuracıkta yaptığımı bırakmam gerekir ama kanıma girdin Dmitri.” Korkusunun yükselmesine

fırsat vermeden Honor başını öne eğdi ve Dmitri'nin aletini ağzına aldı.

"Siktir!" Bluzunu yumruğunun içinde daha sıkı tuttu ama Dmitri, Honor'ın başını öne bastırma ya da yönlendirmeye yeltenmedi, kızın ne kadar ince bir çizgi üstünde yürüdüğünün farkındaydı.

Dmitri tadılacak her türlü cinsel zevki tatmıştı. İmparatoriçelerin ve kraliçelerin içine girmiş, içinde birden fazla vücut olan yataklarda yuvarlanmış, en tecrübeli zengin fahişeler ve en çaresiz ölümsüzler tarafından zevklendirilmişti. Kısacık, ani bir zaman zarfı boyunca, bunlardan yoksun kalışı, unutmaması sağlamıştı.

Derken bir oyuna dönmüştü bu, Dmitri nereye kadar gidebileceğini, kendini mahvetmeden ne kadar sefahata düşebileceğini sınamaya başlamıştı. Ne var ki, son yüz yıldır, erotiklik bile onu tatmin etmiyordu. Dmitri bu oyunu oynuyordu ama az ateşle, soğuk bir çıkarıcılıkla. Ancak tam şu anda hayatında hiç böylesi bir can sıkıntısıyla tükendiğini hatırlayamıyordu. Elini Honor'm saçlarına dolamamak, ona tam da nasıl hoşuna gittiğini öğretmek için kendini zor tutuyordu.

En acımasız özenetim alıştırmasını yaparcasına ellerini olduğu yerden kıpırdatmadı. Dmitri öne bakmaya, o şahane ağzın büyük bir kendinden eminlikle üstünde çalışmasını izlemeye cesaret edemiyordu. Derken Honor gırtlığının dibinden şöyle bir mırıldandı ve Dmitri'nin vücudu yay gibi gerildi, omurgası aletinden tüm benliğine dalga dalga çarpan bir zevkle sarsıldı.

Dmitri boşalıp paramparça olurken Honor ağzını üstünden çekmedi, Dmitri'nin tohumunu şehvetli bir iştahla yalayıp yuttu ve Dmitri içinden, Honor acaba ruhundaki çatlaklar olmasaydı nasıl biri olurdu merak etti. Artık kırılmayacaktı, diye düşündü göğsü inip kalkarken ve Honor son bir uzun emişle ağzını üstünden çekerken. Sadece gözle bile zor görülecek izler kalacaktı.

Honor, Dmitri'nin bacaklarından destek alıp başını kaldırdı

ve ona baktı. Yanakları al aldı, gözleri derin ve ihtiras dolu yemyeşildi, dudakları dolgun ve kırmızıydı. Dmitri bluzunu elinden bırakıp kendine çekidüzen verdi ve Honor'ın onu seyredişini seyretti. Kemerini takar takmaz da, Honor iki koltuk arasında kıvrılıp Dmitri'nin kucağına yattı, başını bir omzuna koyup eliyle gömleğin kumaşının üstünden diğer omzuyla oynadı.

Dmitri bir kolunu ona sarıp boştaki elini Honor'ın bacağına üstüne koydu. "En son arabada seviştiğimde, araba icat edilmemişti." Sebze yüklü bir el arabasıydı. Bir şekilde şoka girmiş çiçeği burnunda karısını ikna edip arka tarafa atmış, gayet tatmin edici bir şekilde tepeden tırnağa üstüne binmişti.

Ancak Dmitri'nin en sevdiği hatıra, Ingred'e'nin o kahverengi gözlerinde, asla dile getirmeyeceği bir davet okunarak kendiliğinden sebze arabasına çıkagelmesi idi. O günlerde dile getirmezdi. Sonradan, birkaç sene sonra Misha yürümeye başlamışken karısı ara sıra kulağına en günahkâr davetleri fısıldayıverirdi.

Şimdiyse başka bir kadın kulak memesini hafifçe ısırarak, "Ben de senin ağzını üstümde hissetmek istiyorum Dmitri," diyordu sevişme kadar hoş, alçak bir sesle. "Rüyamda gördüm, uyandığımda yorgan bacağıma dolaşmıştı ve ellerim bacaklarının arasındaydı."

Dmitri eliyle Honor'ın bacağına üstünü okşayarak tam ortasını gıdıklamaya başladı. Honor titredi ama ona karşı koymadı. Onun yerine, her zamanki hareketini yaptı... bir kolunu Dmitri'nin omzuna dolayıp diğeriyle çenesini tuttu ve başını ona doğru çekti.

Dmitri ağır ve uyuşuk bir baştan çıkarıcılıkla öpmeye devam etti, avucunun bileğiyle birleştiği yeri Honor'ın kotunun dikiş izine bastırıp klitorisine dokundu. Sadece bu kadar. Başka bir harekette bulunmadı. Honor'ın nefesini değiştiren, bedeninin o dokunuşa doğru yukarı kalkmasına sebep olan, basit, dayanılmaz bir baskı kurmuştu. "Sürtmemi ister misin Honor?" diye sordu, baskıyı azaltarak. "Uslu bir kız ol ve söyle."

Honor, Dmitri'nin altdudağını ısırdı. Sertçe. Dmitri de dudağını yukarı doğru kıvrıarak sürtmeye başladı. Minicik aşağı yukarı hareketlerle Honor'ı hareketlendirdi, sıcak kokusu arabanın içindeki havayı değiştirdi. Dmitri kokuya çok duyarlı olduğundan ilerleyen günler boyunca Honor'dan izler yakalayacaktı. Kokuyu her aldığı anda cinsel organının sertleşeceğinden emindi.

"Dmitri." Honor eliyle vampirin boynunun yan tarafına yapıştı ve kasıldı.

Dmitri, zevk dalgalarının Honor'ın vücudunda yavaş yavaş yukarı çıkışını görebiliyordu, yakında bir gün onun yatağında çırlıçıplak yatmış halde boşalırken izlemeyi aklının bir köşesine not etti. Honor tükenmiş halde kendini Dmitri'nin koluna bıraktı, Dmitri o kolu kapıya yaslayıp Honor'ın iki koltuğa birden uzanmasını sağladı, uzun bacaklarından birini yolcu koltuğuna, diğerini yere doğru uzattı. Honor'ın göğüsleri inanılmaz baştan çıkarıcı bir şekilde kesik bir ritimle aşağı yukarı inip kalktı.

Honor'ın gözlerinin zevkten kararmak üzere olduğunu görünce Dmitri elini karnının üstüne doğru uzattı. Honor hiç irkilmedi, en ufak bir korku duymadı. Dmitri de o eli uzatıp memelerinden birini avuçladı, karşısındakinin başkası değil, sadece Dmitri olduğunu bilmesi için göz temasını asla koparmadı. Honor kesik bir nefes verdi, eliyle Dmitri'nin belini yakaladı. *"İsrar etmeyi seviyorsun, değil mi?"*

"Eğer ısrar etmezsem," diye dudaklarını uzattı, sahiplenici bir elle göğsünü kabartıp yoğurarak, *"seni nasıl bağlamama ve üstünde kırbaç kullanmama izin vereceğin noktaya getirebilirim?"*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Honor turnaklarını Dmitri'nin ensesine batırdı. "Kamçı mı?"

"Kadife bir kamçı," diye mırıldandı Dmitri, yavaşça öperek Honor'ın çenesine doğru çıktı ama boğazına inmedi. Honor buna daha hazır değildi. "Cildini o kadar yumuşak ve yavaş okşarım ki, en hassas zevk-acısına sebep olurum."

Honor'ın derin yeşil gözleri *olgunlukla*, hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı bilgelikle doldu. "Sen her zaman böyleydin, değil mi?"

Dmitri, bilmecelerle dolu Honor'dan büyülenerek aklından çıkmayan o gözlerine uzun uzun bakarak onu sevmeye, okşamaya devam etti, Honor'ı dokunuşuna ve vücuduna alıştırdı. "Nasıl yani?"

"Aldığın zevki bir parça acıyla karıştırmaya hazırdın." Dmitri başparmağıyla meme ucunu hafifçe okşarken gırtlığının dibinden bir ses çıkardı. "Vampirliğinle alakası yok." Bu sözleri Dmitri'nin aklında bir başka hatırayı canlandırdı, artık gömülü kalmakla yetinmeyen çok eski bir zamana ışınlandı.

"Dmitri..." Önünde bir kurban gibi sererespe uzanmış kadının sesi gerginlikle titredi, göğüsleri dimdikti, kalçaları geniş, vücudu baştan çıkaran, yumuşacık dolgun hatlarla dolu ve elleri, Dmitri'nin günün birinde onunla paylaşacağını bilerek kendi elleriyle kurduğu yatağın direklerine bağlıydı.

“Şşş.” Bütün kıyafetleriyle yanına uzanıp kadını yatıştırdı, elini göğsüne koydu, parmağıyla ona kur yaptığı zamanlar ve evlilikleri boyunca kusursuzlaşmış tensel bilgisiyle memesinin ucunu hafifçe dürttü. “Seni asla incitmem.”

“Biliyorum.” Kadının tam bir güvenle konuşması bile, o zamana kadar Dmitri’nin ruhunun sahibi olmasaydı bile, o gün onu kendine bağlardı. “Ben sadece... kimse bu konuları konuşmuyor.”

Dmitri elini aşağı indirip uyluklarının ortasına doğru itince cinsel organının katmanlarının şiştiğini ve ıslandığını fark etti, tembel tembel okşayarak ona dokundu, kadının kalçalarının onun için inip kalktığını hissetti. “Yani bana,” dedi, “yatak odamızdaki oyunları diğer eşlere anlattığını mı söylüyorsun?”

Kadının yanakları kıpkırmızı oldu ama elinin altında kıvranmayı sürdürdü, cinselliğini de kalbi gibi cömertçe sergiliyordu. “Tabii ki hayır. Anlatsam da kimsenin bana inanacağını sanmam.”

Dmitri kahkaha atıp onu öptü, bu kadın, başka kadınları histeri krizinden bayıltacak oyunlar oynama ihtiyacını gidermeye gönüllüydü. Elbette Dmitri bu oyunları başka kimseyle oynamak istemezdi. Hepsi sadece Ingrede içindi.

Dilini, onun diline dolayıp elini bacaklarının ortasından geri çekti ve aynı hassas deriye hafifçe bir şaplak attı. Ingrede inledi... kalçalarını biraz daha yukarı kaldırdı. Dmitri de ona verdi. Ona her şeyi verdi. Çünkü elleri bağlı kişi Ingrede olsa da, asıl köle Dmitri’ydi.

Onun kölesiydi.

Honor’ın sorusuna cevaben, “Evet,” dedi ve eliyle bacağını kavradı. “Vampirlik bana sadece ustalaşma fırsatı sundu, en üst mertebeye ulaştım.” Mevsimler değişirken, o küçük kulübenin yıkıntıları zamanla birlikte tozlanırken cinsel oyunlar derin bir zulüm alışkanlığıyla bezenmişti.

Yatağına girenler çoğunlukla evlerine kamçı izleriyle dönüyordu ve geri dönüp daha fazlasını istiyordu. Bazen Dmitri sırf hoşuna gittiği için yatakta onlara işkence ediyordu. Bazen sırf eğlenmek için yapıyordu. Ancak hiçbir zaman artık kır çiçeklerinin bittiği, unutulmuş bir tarladaki kulübelerinin basit yatağın-

da karısını bağladığı zaman duyduğu, içini düğümleyen o zevki yaşattığı için yapmıyordu.

"Adı neydi?" Honor doğrulup oturdu, Dmitri'nin gözlerinde gördüğü pişmanlıkla boğazı düğümlendi. "Gözlerinde bu bakışın oluşmasını sağlayan kadının adı?"

"Ingrede." Dmitri'nin sesi dümdüzdü ve bu bile kendi içinde bir cevaptı. "Gitmemiz lazım."

Honor kendi koltuğuna geçti ve atkuyruğunu tekrar yaptı. "Ingrede," dedi, konuyu hemen kapatamayarak, "karındı, değil mi?"

Dmitri artık şeffaflaşan ön camdan dışarıya baktı ama gördüklerinin, önlerindeki canlı çimenlikle alakası yoktu. "Evet." Ardından, tam Honor tek kelime daha eklemeyecek sanırken, "Karımdı... ve ölümlüydü," dedi.

Dmitri'nin, Hüzün'le işi birkaç dakika sürdü. Honor sırf kadını bir yoklamak istediğini düşündü. "Unutmadım," dedi Hüzün'e, Dmitri, Zehir ile konuşmak için kenara geçince. "Nefsi müdafaa dersi yapacaktık ya."

"Sabırsızlanıyorum." Hüzün'ün yüzünde hırslı bir ifade belirdi, gözleri pasparlak bir yeşil halkayla canlandı. "Umarım sana acı çektiren o piçlerin her birini bulur ve avaz avaz bağırırsın."

Honor arabaya geri dönünce yanında oturan vampire döndü, bir zamanlar bir karısı olan vampire. Anısını şimdi bile müthiş bir gayretle kendine saklayacak kadar sadakatle karısını sevmiş olan vampire. Dmitri, Ingrede'in ölümlü olduğunu söyledikten hemen sonra suratı dağılmıştı. Bu kadarını bile ifşa ettiğinden pişmanlık duyduğu belliydi.

Dmitri'nin sadakati... Honor'ın dudaklarını uçuklatıyordu.

Honor hayatında hiç böyle sevilmemişti, hatta bunun mümkün olduğuna bile inanmazdı. "Zehir bir şey mi bulmuş?" dedi, Dmitri'nin ona Ingrede hakkında başka ipucu vermeyeceğinin bilincindeydi. Şimdi olmazdı.

“Jewel’in adını verdiği vampirlerden ilki,” dedi, yine sofistike yaratık misali konuşarak, “uzun zamandır bir erkekle birlikte ve kadınlara ilgi gösterdiği hiç görülmemiş.” Dmitri başını yavaşça iki yana sallayınca saçları güneş ışığında mavi siyah göründü. “Nasil dikkatimden kaçmış bilmiyorum ama bunun yanı sıra, o vampir, Valeria’nın deyişle fazla ‘burjuva’. Davetiye almış olması zor.”

“Çevirisi: Aşığıyla çok mutlu ve can sıkıntısını yenmek için başka birisini sömürmeye ihtiyaç duymaz.”

Dmitri kısa ve öz bir edayla başıyla onayladı. “İkinci kişiyse, gözetimimiz altındayken kaydadeğer bir eylemde bulunmadı ama alışkanlıklarından bildiğim kadarıyla, bulaşmış olabilir. Sorguya çekmesi için Illium’u yanına gönderdim.”

“Illium tehlikeli olamayacak kadar güzel birine benziyor.” Dmitri’nin erkeksi güzelliğiye tam aksine karanlıktı, keskin bıçaktı.

Onları George Washington Köprüsü’ne doğru yöneltirken, “Hiç kimse ondan cebinden bir bıçak çıkarıp taşaklarını kesmesini beklemez,” dedi çok eğlenerek. “Aynı zamanda çok zarif keser.”

Honor hiç şaşırmadı çünkü ağzından çıkan doğru olsa da, dış görünüşün aldatıcı olduğunu da bilirdi. “Sen bilerek mi etrafta böyle nam saldın?”

Dmitri kahkaha attı ve yoğun tüyler Honor’ın göğüslerini gıdıkladı, vücudu bu koku cazibesine daha duyarlı olmaya başlamıştı. “Ben savaş meydanlarını kana bulamak ve şiddete çekilen kadınları becermekle o kadar meşguldüm ki, bilerek bir şeyler salmaya vaktim olmadı.”

Honor konuyu kapatmayı aklının ucundan bile geçirmedik çünkü bu sabah itibariyle artık birbirlerine aittiler, her ne kadar o aidiyet pamuk ipliğine bağlı olsa da öyleydi. “Çok öfkelisin.” Dmitri’nin bu öfkesi, bilenmişti ve çok keskindi, soğuk, hem de buz gibi bir şeydi. “Sebebini anlatsana.”

Uzun, durağan bir sessizlik oldu. “Benim cezam hatıralarım Honor. Onları paylaşmanın bir manası yok.”

“Ben hiçbir zaman bir süs eşyası ya da sırf bu alanla memnun olacak bir yatak arkadaşı olmayacağım.” Olamazdı, hele hele onu Dmitri’ye çeken kuvvetin derinliği akla mantığa sığmazken.

“Ve ben de,” dedi Dmitri, uzanıp bacağına sıkarak, “hiçbir zaman kolay...”

“...idare edilen bir erkek olmayacaksın,” diye aniden lafını kesti Honor. “Sanırım baştan bilmiyordum diyemem.”

Kırmızı ışıktaki durunca Dmitri ona çok tuhaf bir bakış attı. “Neden o kelimeleri seçtin?”

“Sana uygun geldi.” Honor, Dmitri ona güvenene dek başka hiçbir incinmeye açık yanını paylaşmayacağını fark edip bir önceki mevzuya geri dönmeye karar verdi. “Peki ya üçüncü vampir?”

Dmitri uzun uzun baktıktan sonra gözlerini ondan kaçırıp Ferrari’yle köprüye girdi. “Onu görmeye gidiyoruz işte, Stamford’daymış,” dedi, neden Manhattan’a geri döndüklerini açıklayarak. “En az beş gündür evden dışarı burnunu uzatmıyormuş. Kapısına gelen kan keşlerinden besleniyormuş.”

“O terimi bilmiyorum.” Aslında bir vampirin öpücüğüne bağımlı olanlar için kullanılan “vampir-fahişesi” deyişini duymuştu.

“Kan keşleri çift halinde gezerler,” diye anlattı Dmitri. “Seks yapacak kadar uyarılmalarının tek yolu, bir vampirin ya birinden ya da ikisinden birden beslenmesidir. Dolayısıyla, bir nevi üçlü seks yapılır, ancak çok az Yaratılmış bunu çekici bulur.”

Honor başıyla onayladı. “Ölümlülerin büyük kısmı, vampirliğin bahsettiği güzelliğin yakınından geçemiyor.”

“Asıl ortamı bozan, vampirin ilgi odağı değil, kanal olması.”

Hiçbir yaşlı vampir bundan keyif almazdı. “Görmeye gittiğimiz kadın...”

“Jiana. Keşlerle takılmakla ünlü değildir, ama son zamanlarda bayağı bir yaptığı kesin,” dedi Dmitri, köprüden çıkar çıkmaz Bronx tarafına doğru ilerleyerek. “Torpido gözüne baksana.”

Honor öne elini uzatıp gözü açtı ve içinden bir zarf çıkardı. İçinde bir sürü büyük boy, parlak siyah beyaz resim vardı. “Bunlar ne zaman çekilmiş?”

“Bu sabah erken saatlerde.”

Birinci resimde genç bir ikili, sarışın ve bakımlı, tam ‘All-American Couple’ programı seçmelerinden fırlamış tipler vardı, tek eksikleri köpekleriydi. El ele eski ve gösterişli bir evin merdivenlerinden çıkıyorlardı; balkondan salkım söğütler sarkıyordu ve hava hâlâ karanlıktı.

Sonraki resimdeyse ikisi evden çıkıyordu. Bu kez yüzleri al al, dudakları şiş, saçları dağınıktı; adam gömleğini yanlış iliklemişti ve kadının incecik çiçekli fuları yoktu. “Bir kadının kocasını takip ettirip yaptırdığı bir şey mi bu, ya da tam tersi?”

“Onların da kendince bir alt kültürleri var,” dedi Dmitri. “Kendi aralarında evleniyorlar. Daha rahat oluyor.”

Honor fotoğrafları kaldırıp bu fikri kafasına oturtmaya çalıştı, Dmitri de bu arada onları Bronx’tan çıkarıp Westchester ve Connecticut yönünde götürüyordu. Tam Greenwich’ten geçip Stamford’a girerlerken başka bir garip alt kültür hakkında ona anlatmak istediği bir şeyi hatırladı. “Dedektif Santiago’dan bir e-posta aldım,” dedi, bu şehre topu topu bir saat mesafede bir yerde esir tutulup işkenceler çekmesinden ötürü hiçbir korku duymadığını fark ederek; bu muhit o kadar farklıydı ki, başka gezegenden olsa yeriye. “Dün sabah cinayet şüphesiyle birisini tutuklamışlar.”

“Kurbanın erkek arkadaşı ve kulübün bir başka üyesi,” dedi Dmitri. “Olaylardan gözümü ayırmamak için çaba gösteriyorum.”

Honor bu alt kültürün yakında korkunç bir vampir tarafından ziyaret edileceğini biliyordu. “Santiago’ya göre, eski kafalı bir kıskançlık ve seks meselesi.” Üçü de birbiriyle cinsel münasebette bulunmuştu.

“Ve koca bir miktar salaklık.” Dmitri bu merhametsiz cümleyi de sarf ettikten sonra, iki yanı büyük çınar ağaçlarıyla dolu kıvrılarak giden uzun bir garaj yoluna açılan giriş kapısından geçti. Ferrari tam kapıya varmıştı ki kapı açılıp bir başka çift dışarı çıktı. Honor yüzünü buruşturdu.

Dmitri bu ifadesini yakalayıp güldü. “Yaş ilerledikçe iştah azalmıyor Honor. Bunu bilmelisin.”

“Vampirler için kabul etmesi daha kolay,” diye mırıldandı, yaşlıca çiftin eski arabalarına binişini izlerken. “Her zaman için daha genç olanların, uzatmalı ergenliklerini yaşadıklarını düşünürüm.” İkili arabalarıyla uzaklaştıktan sonra dışarı çıkıp tertemiz bahar havasında derin bir nefes aldı. “Çok güzel bir yermiş.” Evin arka tarafı daha çok ağaçla doluydu, garaj yolundaysa çok tatlı bir fıskiye vardı. Biçimli çimenlikler ve peyzajlı bahçeler her iki taraftan da alabildiğine uzuyordu, sağ taraftaki hafif yamaçta esen rüzgârda rengarenk çiçekler başını sallıyordu.

“Michaela’nın da evi,” dedi Dmitri, fiskiyeinin yanında Honor’a yetişerek, “çok hoştur.”

Honor bu dışı başmeleği sadece medyada görmüştü ama Michaela’nın hem güzel hem de kalpsiz olduğu su götürmez bir gerçektir. “Peki ya Favashi?” diye sordu ve sırf o anda Dmitri’ye baktığı için dişlerini sıkıldığını fark etti.

“O yumuşak ve nazik görünür ama içten içe botlarının altında düşmanlarını böcek gibi ezer.” Zalimce özetlemişti.

Kısa süre önce Honor, Dmitri’nin bir zamanlar sevdiği bir karısı olduğunu öğrenmişti. Şimdiyse bir başmelekle sevgili olduğunu öğrenmiş olabilirdi. “Kötü mü ayrıldınız?” Kıskançlıktan, sözleri jilet gibi kesti.

Dmitri tek kaşını kaldırdı. “Algılar çok açık tavşancık.”

Evet, Dmitri onun bam teline basmayı çok iyi biliyordu. Ama ne gariptir ki, Honor da onunkilere basmayı biliyordu. “Bir başmelek tarafından tepiklenmek herhalde erkeklik gururunu kırmıştır.”

“Tavşanların pençesi olduğunu hiç bilmiyordum.”

Honor bu komik yoruma bir cevap veremedi evin kapısı açıldı. Kafasını kaldırıp bakınca bir süpermodelin kemik yapısı, ekranlarda görülen dilberler gibi yastıksı dudaklara ve güneşte parlayan altınimsı bronz ten rengine sahip, uzun, ince bir vampirle karşılaştı. Tüm bu güzelliği de uyluklarının ortasına

kadar inmeyen, bronz rengi dantelli ve saten bir gecelikle kuresuz Şekilde teŐhirdeydi. "Bu kadınların hiç mi kıyafeti yok?" diye mırıldandı Honor.

"Beslenmesinin ortasında çıkageldik," diye ağızını yayararak cevap verdi Dmitri, merdivenlerden yukarı çıkarlarken.

YaklaŐtıklarını g r n ce Jiana'nın beti benzi attı ama Dmitri'ye bakmıyordu... ve gözlerinin içindeki bilgi, onun lanetiydi. "Bilmiyordum." Eliyle kapının eŐiŐini tutarak fısıldadı. "Davetiyeyi kabul ettiğim sırada bilmiyordum. Seni orada g r n ce, sana zarar vermedim. Lütfen, hatırlamak zorundasın."

Honor, Dmitri'nin üst koluna elini koydu ve ilerlemesini durdurdu. "Bu koku." Yoğun ve tatlı ve zenginliği çağırıştıran koku. "Evet, hatırlıyorum."

" z r dilerim. Al, biraz su ister misin?"

Diğerlerini kontrol eden kişi, onu tutsak eden kişi ona o gün ne su, ne yiyecek verme zahmetine girmediğinden Honor içti, mümkün olduğunca çok içti. "Teşekkürler."

"Hayır, hiç önemli değil." Boğuk hıçkırıklar duyuldu. "Sana yardım edemem. Lütfen benden bunu isteme."

Honor o sesteki panik dolu titreyiŐi duydu, o incecik ellerden bir huzur gelmeyeceğini anladı. "Kimden korkuyorsun?"

"Kimden korkuyorsun?" diye sordu tekrar, oniks kadar kara gözlerin içine bakıp.

Jiana kendi içine   k p kaldı sanki. Titreyen bedenine sarılıp sessiz bir davetle içeriye doğru adımı attı. Evin içi de, en az dıŐındaki uyum kadar güzel ve zarıftı, dekor bir nebze daha moderndi, aydınlık bir ortamdı ve duvarlar krem rengiydi.

Bir duvarda Jiana'nın çok hoş bir portresi asılıydı. Tembel erotikliğini yansıtarak çok güzel çizilmiş bir n yd  ve gözü çevresine değil, tabloya çeken sadelikte bir  er veyle  er ve-lenmiŐti. Holden Jiana'nın onları yönlendirdiği odaya geçiŐteki dekor yumuşacıktı, mobilyalar ortama canlı renkler katıyordu.

Jiana mücevher tonlarındaki koltukların birine yığılıp dirsek-

lerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Seni orada bıraktığım günden beri uyumadım."

Honor o bodrum katında hissettiği aynı garip sinir ve acıma karışımını duydu. "Eli kolu bağlı olan bendim ama sen benden daha zayıftın." Şimdi bile, ona imkansız geliyordu böyle olması. O zamansa, histerikçe kahkahalar atmasına sebep olmuştu.

Dmitri, Honor'ın yerini aldığı kanepeye yaslandı, âdeta ne zaman ipini koparacağını bilen bir kaplandı. Hiçbir şey demedi ancak diş vampirin surat ifadesinden, neyle yüz yüze kaldığını anladığı belli oluyordu.

"Mesele o olunca, her zaman çok zayıfım," diye fısıldadı, kusursuz yüz hatlarından gözyaşları süzülerek aktı. Çaresizliği, onu daha da savunmasız bir kadına çeviriyordu.

Honor'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ustaca oynanan bir oyuna mı kanıyordu? Yoksa Jiana'nın şaşırtıcı çekiciliği, onu paramparça eden kederini çaktırmamak için bir süs müydü?

"Ne yaptığını gördükten sonra bile," diye devam etti kadın, "ona ihanet edemedim."

"Kime?" diye sordu Honor. "Artık onun sırrını saklayamazsın Jiana. Tekrar yapmayı planlıyor."

Vampir hıçkırınca incecik bedeni sarsıldı. "Biliyorum." Gözyaşlarını silerek küçük bir konsolun çekmecesine uzandı ve artık aşına oldukları kâğıttan basılmış bir zarf çıkardı. "Bana bunu yolladı."

Honor içinde ne bulacağını biliyordu ama yine de zarfı alıp küçük kartı çıkardı.

Belki bu daha çok zevkine hitap eder. Diğerlerine söylemedim ama bu seferki bir çift olacak, bir erkek ve bir kadın. Bundan hoşlanırdın, değil mi anne?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Honor fısıldayarak konuştu. “Anne mi?” Vampirler yaklaşık iki yüz yaşına kadar doğurgandı ve o noktaya dek doğurdukları çocuklar ölümlüydü. Ancak Jiana en az dört yüz yaşındaydı.

Jiana’nın bir çocuğunun böylesi hainlikler geliştirecek kadar uzun yaşamayı nasıl başardığı sorusuna açıklık getiren Dmitri oldu. “Jiana, hâlâ Kontrat altında yaşayan, genç bir vampirdi, o dönemde Amos’u doğurdu. Oğlu kendi yetenekleri üstüne Yaratıldı. Çok zekidir, Kule’ye alınacaktı.”

Honor’ın kanı dondu, Jiana’nın yetenekli bir aktris olduğuna dair şüphesi bile çabucak can verdi, bir annenin sevgisi, mantıklı bir şey değildi. “Lütfen bana orada çalıştığını söyleme.”

Dmitri beklenmedik derecede şefkatli bir okşamayla saçına dokundu. “Hayır.”

“Hep böyle şey miydi...” Honor, Jiana’nın gözlerinin içindeki boş duygusuzluğu görünce kullanmak istediği sözleri yuttu.

“Amos... Yaratıldığı zaman, hiç olmaması gereken biçimlerde değişti.”

Jiana çatlak bir kahkaha attı. “Delirdi Dmitri. Bazıları gibi, hani hiç adını anmadıklarımız gibi.” İncecik kahverengi ve kızıl teller barındıran simsiyah saçlarını arkaya atıp Honor’la göz göze geldi, bakışının içinde ani ve şiddetli bir öfke gizliydi.

“Bunu biliyor muydun avcı? Yaratılanların küçük bir azınlığı, bu dönüşüm esnasında delirirler.”

Tıpkı her avcı gibi Honor da bu söylentileri duymuştu ama ilk kez teyit ediliyordu. “Eğer bu doğruysa, meleklerin bu sorunu yok etmiş olmasını tahmin ederdim.” Melek ırkı, munis oldukları için tüm gücü ellerinde tutmuyordu.

Jiana’nın öfkesi, uyandığı hızla söndü, yakıcı bir kederle dolgun dudaklarının kenarlarında derin çizgiler belirdi. “Amos’un deliliği cüretkar değildi. Sessiz, sinsi bir lekeydi. İlk işaretleri gösterdiğinde yüz yaşındaydı, inkar edemez hale geldiğimde o artık iki yüz yaşındaydı.” Jiana ikinci kez yanaklarını sildi, sabahlığının önünün açılıp dimdik, yuvarlak memelerinin kıvrımlarının ortaya çıktığından habersizdi. “Üç yüz yaşına geldiğinde artık bir çare bulunmadığını anlamıştım. Sırf infaz edilmesin diye kendimi onun aşırılıklarını önlemeye adanmıştım.”

Dmitri, Honor’ı çok şaşırtarak ayağa kalkıp Jiana’nın yanına kadar yürüdü, kadının uzun ince kemikli elini ellerinin içine aldı. “O senin oğlun. Sen onu korudun. Ama o artık yaptığının yanlış olduğunu biliyor ve bunu yapmaya devam etmeyi seçiyor.”

Gerçek bir ruh hastasıydı, diye düşündü Honor, Amos’ın nasıl midesine yumruk attıktan sonra ona dudaklarını uzata uzata şakıdığını hatırlayarak.

“Beni kızdırmamalıydın.” İyi bakıyormuş gibi alaycı alaycı sırtını okşadı. “Seni buraya canını yakmak için getirmediğim.” Dudaklarıyla çenesini, boynunu öptü. “O yüzden itaatkâr bir evcil hayvan ol ve sözümünden çıkma.”

Honor tam aksine onun kulağını ısırmış ve bir et parçası koparmıştı. Buna karşılık vampir ona öyle bir yumruk atmıştı ki, Honor bayılmıştı ve... ayıldığında kanlar içindeydi.

“İçindeki delilikten.” Jiana’nın titrek sesi, yakarır gibi konuşması, bu iğrenç hatırayı dağıttı. “Bu dürtü onu ele geçirmiş.”

Honor o kadar emin değildi. Amos soğukkanlı bir zekâya sahipti sanki, aynen Dmitri’nin dediği gibi, bunlarla savaşmaktansa sadistik dürtülerinin keyfini çıkarmayı seçmiş bir adamdı.

Yalnızca bununla da kalmamış, bilinçli bir şekilde başkalarının hastalıklarını da beslemişti.

“Eğilimleri açıkça ortaya çıkınca onunla konuşuldu,” Dmitri her zamankinden daha yumuşak bir sesle konuşuyordu, “hem ikaz edildi, hem de yardım verildi. Oysa bunlara arkasını dönüp gitmeyi tercih etti.”

Jiana’nın altdudağı titredi, ardından Dmitri’nin kucağına yığılıp omuzları titreyerek hıçkıra hıçkıra ağladı, sanki kemikleri kırılacaktı. Honor’ın yüreği sızladı, anaç bir empatiyle gözleri yandı.

O bir anneydi, çocuğunu korumak için elinden gelen neyse sonuna kadar yapması gerektiğini çok iyi anlıyordu.

Honor gözlerini kırıştırdı, başının etrafında konuşan o tüyler ürpertici derecede tanıdık sesi fiziksel olarak itti. Tanıdıktı ama ona ait değildi, Honor hiçbir zaman çocuk doğurmamıştı, rahminde bir yaşam büyütmemişti. Yine de Jiana’nın acısına verdiği duygusal tepki o kadar derindi ki, paramparça oluyordu, hatta onu bu kadar derinden anlayabilmesi imkânsızdı.

Jiana’yı sımsıkı tutan Dmitri’nin omuzları kaya gibi sağlamdı ve Honor anladı. *Biliyordu.* Dmitri’nin de bir çocuğu olmuştu. Hayır, bu yanlıştı. Dmitri’nin *çocukları* olmuştu. Aklından geçen bu kızgın düzeltmeyle huzuru kaçan Honor şakaklarını ovdu ama düşünce aklından çıkmadı, o kadar *doğruyd* ki, düşünce-sini geri alamadı.

“O nerede Jiana?” diye sordu Dmitri, Jiana’nın hıçkırıkları sessizleşip kederli bir sükunete dönünce.

Nefes kesici vampir başını iki yana salladı, arkaya çekilirken saçları gözüne düştü. “Üç haftadır onu görmedim. Daha önce de böyle yapmıştı, çekip gitmişti. Ama her zaman nerelerde olduğunu haber vermek için benimle temasa geçer. Bu sefer tam bir sessizlik var.” Bakışları zarfa kaydı. “Bu hariç. Beş gün önce geldi.”

Çok feci olsa da, Honor, Jiana’nın her şeyin üstüne geçen anelik içgüdülerini anlıyordu. Kendi öz oğlunun kötü gerçekliğiyle yüzleştiği zaman bile. Ancak mantığına uymayan bir şey

vardı. "Sen neden inzivaya çekildin?" Öyle ki, vampir kan keşle-
rinden beslenmek zorundaydı. "Bu karttan anladığım kadarıyla,
sana zarar vermek değil, seni memnun etmek istiyor."

"Evet." Gergince güldü. "Hayatta kalmak için kendimi böyle
bir fahişe gibi pazara çıkarmaktan nefret ediyorum."

Cevabı yine bir mantık taşııyordu... elbette Jiana'nın daha
damak zevkine hitap eden bir şeyler ayarlayabilecek kadar çok
bağlantısı olmalıydı. Ah. "Sen kendini cezalandırıyorsun."

Jiana titrekçe güldü. "Ondan durmasını istedim, seni hemen-
cecik buldular, bunda bir parmağı olduğuna inandım. Sonra
yeni kart geldi..." Sabahlığının kenarlarını çekip göğüslerini ka-
pattı, gözleri uzaklara dalarak alçak sesle ekledi. "Sanırım umut
hiç bitmiyor. Tüm mantıklı kanıtlara rağmen."

Jiana'nın gösterişli evinin ön merdivenlerinde dikilirlerken
Dmitri'nin saçları güneşte ipeksi ve erişilmez güzellikte parladı.
"Jewel Wan," dedi Honor ona, "sana Jiana'nın adını vermiş ola-
bilir ama sen o olmadığını biliyordun." Oraya vardıkları andan
itibaren Dmitri diğer vampire saygılı davranmıştı.

Dmitri hiçbir şey demeyince Honor eliyle koluna bir şaplak
attı. "Ne zamandan beri Amos'tan şüpheleniyorsun?"

Dmitri'nin siyah gözleri onu olduğu yere mülhlayarak suskun
kaldı. "Aklımdan hangi ismin geçtiğini bilmenin sana ne faydası
olacaktı?"

"Beni korumayı kes! Artık ihtiyacım yok!"

Dmitri'nin yüz ifadesi değişti, o taş gibi duruşu bir ok gibi
sivrileşti. "Ben ne zaman seni korudum?"

"Ne?"

Bana her zaman iyi bakacağını biliyorum.

Honor elleriyle şakaklarını sıktı. "Şu ses." Tam içindeydi.

"Honor?" Dmitri elini bel çukuruna koydu, öne doğru eğilin-
ce nefesi Honor'ın şakaklarındaki dalgalı saç tellerini havalan-
dırdı. "Sorun nedir, anlatır mısın?"

"Yok, yok bir şey," dedi Honor çünkü başka bir cevap vermesi, o gaipten gelen halisünasyonların varlığını tanımak olurdu. "Sadece... bir rüyanın yankısı." Uyanık hayatına sızıyordu. "Bana söylemeliydin."

"Ben neredeyse bin yaşındayım." Dmitri elini dairesel hareketlerle yavaşça Honor'ın sırtında gezdirdi ancak şefkatli dokunuşu kadar ölçülü sertlikte sözler sarf etti. "O kadar gençsin ki, kahkahalarla gülebilirim. Benim kararlarımı sorgulamaya ne gücün var ne de hakkın."

Dmitri bunu diyerek birbirlerine verdikleri adanmışlık sözünü geçersiz kılıyordu. Belki o bunu böyle görmüyordu ama Honor, aralarında böyle uçurum gibi bir boşluk oluşturmak isteyen bir adamla beraber olamazdı. "Amos'u nerede bulacağımızı biliyor musun?" diye sordu, hassas ve acılı bir şey olsa da, kırıngınlığını bir yana bırakarak. Pes etmek diye bir seçenek yoktu. Ancak Honor yeniden aklını toplamak için zamana ihtiyaç duyuyordu, oturup Dmitri onun ihtiyacı olan ilişkiye hazır olacak mı diye düşünüp taşınmalıydı.

Cevabın hayır olması ihtimali... ruhunu ezen bir karanlığa sebep oldu.

"Ben onun her zamanki uğrak yerlerini ve kilitli deliklerini çoktan kontrol ettim." Honor'ın düşüncelerini okumuş gibi bakışlarını yüzünden ayırmadı ama neyse ki bu yeteneğe sahip değildi. "Eninde sonunda yüzeye çıkacak. Bu arada, adamlarım evini gözlemeye devam edecek... her zaman için annesine karşı sağlıksız bir bağlılığı olmuştur."

"Evet." Hiçbir normal oğlan, cinsel bir oyuna annesini davet etmeyi düşünmezdi, kurban seçimleriyle onu memnun etmeye çalışmazdı. "Ona ne yapacaksın?"

"Orası sana kalmış. Kurban sensin."

"Hayır Dmitri. Ben hayatta kalanım."

"Evet." Tereddütsüzdü. "Ama yine de tazminat kararı senin."

"O kadın o uzun ömrünün sonuna dek kendini cezalandıracak zaten. Kendi haline bırakalım."

“Ben onunla konuşurum.” Dmitri dönüp giriş kapısına yürüdü. “Geliyor musun?”

“Hayır, galiba ben burada kalacağım.” Ama kalmadı. Dmitri içeride gözden kaybolur kaybolmaz garaj yoluna doğru yürüyüp fıskiyeinin yanına oturdu. Sular arkasındaki havuza yatırıcı bir sesle dökülürken, hafif esinti yanaklarını okşuyordu. Honor şu anda çektiği ızdırabın mantıksız derinliğini anlamaya çalıştı. Dmitri’nin hiçbir manada insan olmayacağını başından beri biliyordu.

O benim Dmitri’m değil.

Yine o ses, içinden, çok derinlerden geliyordu. Sanki ruhundan çıkıyordu. Ancak bu kez Honor bu sesle savaşılmıyorsa, kulak verdi.

Her zaman çok güçlüydü, çok korumacıydı. Ama hiç kırıcı değildi. Bana karşı. Asla.

Hayal gücünün ürünü olan bu kişi her kimse, diye düşündü Honor, gerçekten de bir hayal dünyasında yaşıyordu. Dmitri kimsenin beyaz atlı prensi değildi ve Honor’ın bunu itiraf etmesi, içini kanatsa da, tek suçlayacağı kişi yine kendisi olurdu. Çünkü Dmitri ona hiçbir zaman yalan söylememiş, olmadığı birisi gibi göstermelik davranmamıştı.

“Sakın benim hakkımda kendini kandırma Honor. Benim insan yanı çok uzun zaman önce öldü.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, Ferrari Jiana’nın malikânesinin önünden hareket ederken.

“Melek Bölgesi’ne, Jiana’nın orada bir evi var.” Dmitri serinkanlılıkla, pratik ve kısa konuştu ve Honor, acaba aralarındaki o kırılğan şeyi hasara uğrattığının farkında mıdır diye merak etti. “Şu anda boş duruyor ama bir süredir adamlarım başımda bekliyor. Bence artık bir göz atmamızın zamanı geldi.”

Honor’dan sakladığı bir bilgi daha. İşte bir canlı örnek daha, bazı alanlarda onun yeteneklerini takdir etse de, ona eşiti gibi

davranmaya gelince... Ama iyi de bu fikre katıla katıla gülünürdü, değil mi? Honor topu topu yirmi beş yılck yaşamıştı, Dmitri ise yüzyıllar boyu, Honor ölümlükyken o güçlü bir vampirdi.

Gelgelelim, bu mantık hiç önemli değildi ve Honor duygu-larının şiddetli derinliğini kavrayabilmiş ya da zaptedebilmiş değilken Dmitri arabayla Hudson manzarasını kucaklayan yamaçta yer alan, çok özel bir site olan Melek Bölgesi'ne girmişti. Çoğu ev yoldan o kadar uzağa inşa edilmişti ki, sanki kimsenin yaşamadığı bir toprakta, iki yanı kadim azman ağaçlarla kaplı bir yolda ilerliyorlardı.

Dmitri arabayı, Honor'ın tanımadığı bir vampir tarafından gözetlenen giriş kapısının önünde durdurdu. Honor arabadan inip süslü püslü metal kapılara gitti ve iterek açtı, bu arada Dmitri de nöbetçiyle konuştu. Honor içeri girince garaj yolunun kısacık olduğunu gördü, ancak giriş kapıları gözden kaybolur kaybolmaz, tek başına ileri doğru yürürken bir köşeyi döndü. Devam etmek, muhtemelen ona işkence eden canavarın ini olan yerin neye benzediğini görmek son derece baştan çıkarıcıydı ama Jewel Wan'in yarattığı tepki gibi değildi bu. Honor hâlâ aklını kullanabiliyordu, desteksiz oraya girmenin aptallığın daniskası olacağıının farkındaydı.

"Honor."

Arkasını dönünce Dmitri'nin ona doğru yürüdüğünü gördü ve birdenbire baraj yıkıldı. "Sonuna kadar hakkım var," dedi, ilk kez aralarındaki garip zorlayıcı ilişkiye istinaden.

Dmitri gözünü bile kırpmadı.

İnatçı, her zaman böyle inatçıydı. Haklı olduğundan emin.

Bu laf üstüne, zihninde konuşan sesle aynı fikirdeydi.

Rüzgâr ağaçların, Dmitri'nin saçlarının arasında yavaşça ve hafif hafif eserken Honor kimseye izahat vermemeye alışkın bir vampirden bir cevap bekledi. Parmaklarını açtı ve aralarındaki mesafeyi kapatıp o gü, siyah ipekleri avucunun içinde okşamaya başladı. Samimi bir hareketti, Honor izinsiz yapmıştı bunu ama Dmitri de kimsenin, davetsiz dokunabileceği bir adam değildi.

Dmitri ona engel olmadı, parmağını kaldırıp Honor'm çene kemiğinde dolaştırdı. "Benden insan gibi davranmamı istiyorsun," dedi, zamanın dokunmadığı uzun ve sessiz bir an sonra. "Ben insan değilim, çok uzun zamandır da olmadım."

"Aynı zamanda sen," dedi Honor parmaklarını ensesine doğru götürerek, "gerçek duygular duyma kapasiten olmadığına beni inandırmaya çalışıyorsun, oysaki ben tam tersi olduğunu biliyorum." Dmitri'nin kalbi ölmemişti, ruhu geri dönüşü olmayan bir biçimde lekelenmemişti, Honor bundan emindi.

Boştaki elini Honor'm bel çukuruna doğru kaydırıp onu kendine çekti. "Sen kimsin Honor St Nicholas?" Garip bir soruydu ama Dmitri'nin cevabı duyması lazımdı. Çünkü bu ölümünün kokusu, zamanla yitip gitmiş bir dağ yamacındaki kır çiçekle-riydi.

Akıldan çıkmayan zümrüt yeşili gözlerinin içine bakarak kafasını salladı. "Bilmiyorum."

İmkânsız olsa da, cevabı Dmitri'ye mantıklı geldi. "Gel. Evi keşfe çıkarım."

"Sen çoktan yapmışsındır diye düşündüm."

"Adamlarıma baktırdım ama belki diğer bildiklerimizle beraber daha derinlemesine bir inceleme yapmanın zamanı gelmiştir."

Honor, Dmitri'nin yanında yürürken hem zarafet hem de hayat dolu kadınsı bir güzellikti. Fakat aynı zamanda gayet güzel ve adamakıllı uyanmış, derin bir güç damarı da vardı... büyüleyiciydi. Dmitri elini uzatmak, ona bir daha dokunmak istedi, bu aman vermez ihtiyaç, şehvetten öteydi. Gelgelelim, bu gereksinim beklemek zorundaydı... Honor'ın eve girme arzusu, Amos'u yere yıkma isteği Dmitri'nin damarlarında zonkluyordu.

Dmitri ön kapının kilidini açıp geriye doğru itti. İlk başta hiçbir şey yoktu, sadece bir süre kapalı durmuş bir evin havasız kokusu geldi. Sonra en kesif, çürüyen et kokusu burnuna çarptı.

Hemen yanında Honor hareketsiz kaldı, eli silahundaydı. "İçeride ölü bir şey var."

“Kokmaya başlayacak kadar uzun süredir.” Demek ki ya Amos daha önceden bekçileri geçip sinsice bir mesaj bırakabilmişti ya da başka bir halt dönüyordu. “Yine de buraya gelenleri şüphelendirecek kadar uzun süredir değil.”

“Dmitri.”

Honor’ın kolunu kaldırıp gösterdiği yere bakınca duvardaki düz ekran televizyonu gördü. Güç göstergesi çalışmıyordu. Honor evdeki ışığı yakmaya çalışınca hiçbir şey olmadı. “Elektrikler kesik. Belki sigortalar atmıştır.”

“Burası eski bir ev,” dedi Dmitri, iğrenç kokuyu takip ederek. “Böyle şeyler olur.”

Çürüme kokusu onları Dmitri’nin beklediği üzere bodrum katına değil, evin arka kısmındaki büyük bir odaya götürdü. Kapıda kilit yoktu, kapıyı koridordaki diğer kapılardan ayırt eden herhangi bir özellik yoktu.

“Tanrım.” Honor eliyle ağzını kapattı ve o kapıyı iterek açtı. Koku burada öylesine iğrençti ki, çorba gibi yoğunlaşmıştı.

Odanın içinde bir sürü kitap ve derginin bulunduğu tahta bir raf ve bir tanecik tekli koltuktan başka bir şey yoktu, sanki koltuk buraya terk edilip atılmıştı çünkü diğer yaşam alanlarından daha salaştı. Hemen yanında üstünde yanık izleri olan küçük bir masa, kristal bir karaf ve kırmızı bir içkiyle dolu bir şişe duruyordu. Yerdeki halı eprimişti.

Bir erkeğin biraz huzur bulup kafa dinlemek için kendine yaratmak isteyeceği salaş, rahat bir odaya benziyordu... elbette dikkatli baktığınızda koltuğun, duvarın belli bir noktasma dönük durduğu belliydi. Normalde bu duvarı herhangi birinden ayırt etmek için hiçbir sebep olmazdı, o yüzden Dmitri’nin adamları gözden kaçırmıştı ancak şu anda altından sular sızıyor ve halıyı ıslatıyordu.

“Buzdolabı,” diye fısıldadı Honor. “Bunun arkasında bir buzdolabı var.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Ben yaparım,” dedi Dmitri çünkü Honor istemese bile onu korruma ihtiyacı çok derin ve köklüydü.

Honor içine işleyen gözleriyle bir bakış fırlattı. “Peki.” Honor kapıyı göreceği açıyla durdu ama aynı zamanda bir gözü Dmitri’deydi. Tekrar göz göze geldiklerinde Honor hafifçe başını iki yana salladı ve Dmitri, ne söylese söylesin onu bu odadan çıkaramayacağını anladı. Honor’ın rızasını zorlayacak kadar güçlüydü ama bu kadının üstünde güç kullanmak hiç yapmayacağı bir şeydi.

İsteksizliğini, Honor’ı yatağa atmak için kullanması gereken soğuk çıkarıcılığın bir parçası olarak adlandırmak kolaydı ama bu yalan kimseye bir şey kazandırmazdı, hele hele Honor onu başka hiçbir kadının görmediği şekilde görebilirken. İngrede, tatlı, sevgi dolu, güçlü İngrede olsa artık içinde yaşayan karanlığı anlayamazdı. Honor ise anlıyordu. Böyle bir şey düşünmek, karısının anısına ihanet etmek gibiydi ancak doğruluğu tartışılmazdı. “Emin misin?”

Hiç tereddüt etmedi. “Evet.”

Dmitri bakışlarını duvara çevirip parmaklarıyla duvarı yoklamaya başladı ve sonunda küçük bir girinti buldu. Hafifçe itmesiyle duvarın bir bölümü açıldı ve arkasından geniş, kısa bir buzdolabı ünitesi çıktı, altında göz gibi birikmiş sularsa elektrik

kesintisinin kanıtıydı. Leş gibi çürümeyi andıran kokuyu içine çekmemeye çalışarak kapağı kaldırıp duvara yasladı.

Sonra öne baktı.

Cesetlere.

Buzdolabı yeterince geniş olduğundan Amos uzuvları kesme ya da kurbanların gövdelerini bacaklarından ayırma ihtiyacı duymamıştı. Vücutları yalnızca cenin pozisyonunda bükmüş ve iki et parçasıymış gibi sıkıştırıp ezmişti. “Dedektif Santiago şu anda New York çapında kaçırılan uzun boylu, ince kadınlarla ilgili vaka üstünde çalışıyor, değil mi? Özellikle anne babasının biri beyaz, biri siyahi olan kadınlar.”

Honor aralarındaki kısa mesafeyi geçip dondurucunun içine şöyle bir bakınca ifadesi yoğun suratı dehşetle değişti. “Evet. Herkes bir insan avcı olduğu teorisi üstünde, olay yerlerinde beslenme ya da en ufak bir kana rastlanmadı. Kadınlar sadece ortadan kayboluyor.”

Dmitri en üstte duran cesede şöyle bir göz gezdirdi. Kokuşmanın başlamasına rağmen, altta yatan kemik yapısı netti, çürümemiş et parçalarından ten rengi açıkça seçilebiliyordu. “Ne kin,” dedi, Jiana ve Amos hakkında tüm bildiklerini yeniden değerlendirek. “Her zaman onu korumuş olan tek varlığa karşı.”

“Emin misin?”

Anne ve oğul arasındaki doğaya aykırı derecedeki yakın bağ bariz ortaya çıkınca Dmitri dikkatlice sorup soruşturmuştu ve bu bağın, Amos’un deliliğinin bir sonucu olduğuna, Jiana’nın oğlunu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığına inanmıştı. Şimdiyse çok daha meşum bir gerçeği gözden kaçırdığından şüphelendi. “Bir zamanlar olduğum kadar emin değilim artık.” Dolabın kapağını kapattı.

“Santiago’yu arayacağım, polisleri dahil edeceğiz.” Herkes Amos’un ilerleyen yaştan dolayı delirdiğini varsayacaktı. Uzun ömrün kötü yanları, saklanmayan, Yaratılmak isteyenlerin hiçbirisine engel olmayan bir gerçektir. Yaşlanmayan, sağlıklı bir vampir olarak iki yüzyıl geçirmek bile ortalama insan hayatın-

dan çok daha uzundu. "Onu gözetlemesi için ne kadar çok insan koyarsak koyalım, onu kapana kıştırma şansımız yükselir."

Honor başıyla onayladı, geri geri koridora çıkıp kapıyı kapatana kadar küçük, kesik kesik nefesler aldı. "Neden beni aldı peki? Profile uymuyorum."

Amos'un, Honor'a yaptıklarını hatırlayınca Dmitri'nin damarlarında soğuk öfkesi bir nabız gibi attı ama bu soruya ciddi ciddi kafa yordu. "Annesinden nefret ediyor gibi görünüyor ama aynı zamanda onu memnun etmek de istiyor." Jiana'nın dört yaz önce verdiği bir kokteyl partisindeki halinden bir anı gözünde canlandı.

"Dmitri, gelebilme çok sevindim." İyi kalpli bir tebessüm, yanağına kondurulan bir öpücük. "Rebecca ile tanıştınız mı?" Bu kez Jiana'nın dudaklarındaki gülüş zarif bir tensellik taşıyordu.

"Memnun oldum," dedi Dmitri, Jiana'nın ağzının içine bakan, açık altınimsı kahve tenli, dolgun kıvrımlara sahip sarışına doğru başını eğerek.

"Sen," dedi Honor'a, "onun tipi değilsin ama Jiana'nın tipisin."

"Midem bulandı... her şey yan yana getirilince akla başka sollar geliyor." Amos'un sapık cinselliğinden bahseden odanın kapalı kapısına doğru baktı. "Hadi dışarı çıkalım, Santiago'yu arayalım."

Dmitri onun peşinden arka kapıdan dışarı çıktı. Güneş pırıl pırıl parlıyor, bıçak gibi keskin yakıyordu. Honor çimenlere doğru uzun adımlarla yürüdü ve cep telefonundan, ölümsüzlerle bağlantılı olayları çözmek kaderi olmuş polisi aradı. Honor bunu yaparken Dmitri de birkaç yerle görüştü, buyruğu altındaki kıdemli vampirlerden birini de aramıştı. "Jiana evinden çıkmasın sakın," diye emretti. "Onunla konuşmam lazım." Telefonu kapatıp Honor'ın tekrar yanına yürümesini bekledi.

Honor bir metre ötede durdu. Dmitri o mesafeyi kapatıp Honor'ı fazla sıkmadan kollarına aldı ama Honor bu temas karşısında donmadı. Tam aksine, kendini bıraktı ve kollarını do-

layarak Dmitri'yi kucakladı. Güneşin altında uzun süre öylece dikildiler. Honor'm kalp atışları düzenliydi, Dmitri'nin vampir, duyularıyla algıladığı yüksek bir ritimdi.

Dmitri en son bu şekilde ayakta durduğunda ve iç rahatlığıyla bir kadına sarıldığında ölümlüydü. "Karım," dedi, başka kimseye telaffuz etmediği cümleler kurarak, "güneşe bayılırdı. Benimle beraber tarlaya gelir ve ben çalışırken o da," *bebeğimiz oğlumuzu kucağında sallardı*, "dikme işlerini yapardı. Ben hep gömleklerimi yırtardım."

Honor hafifçe kahkaha attı, ince bir sesle, "Harika bir eşmiş," dedi.

"Öyleydi," diye devam etti Dmitri, Ingrede'in sevdiği adam şimdiki Dmitri'den, geceyle gündüz kadar farklıydı ama onun gülüşünü kaybetmenin yasını sonsuza dek tutacaktı Dmitri, "ama bazen beni deli ederdi. Eve dönünce kulübenin bir yerini tamir edeceğimi söyledim ve tarladan geldiğimde bir de bakmışım, kendisi yapmış ve orasını burasını yaralamış." Dmitri onu çatıda bulduğu gün neredeyse kalbi duracaktı. "Bir de yemek pişiremezdi."

Honor gözlerinin içi gülerek başını kaldırıp baktı. "Bunu ona söyledin mi hiç?"

"Herhalde zekâmı çok düşük sanıyorsun." Dmitri eğilip alnını Honor'inkine değdirdi. "O yemek yapmayı seviyormuş gibi yapardı, ben de onun yemeklerini beğeniyormuş gibi yapardım ve tezgâhlarda satılan yemekleri satın alabileceğimiz köy festivalerini ipe çekerdik."

Honor gırtlaktan çatlak sesli bir kahkaha attı, Dmitri'nin karnına işledi. Ve bir an için Dmitri... mutluydu, o kulübe küle döndüğü, kalbini de beraberinde götürdüğü günden beri olmadığı bir şekilde mutluydu. "Sen tam bir cadıydın," dedi, başını öne eğip güneş ışığının tatlılığını ve hafif bir doz seks barındıran bir öpücükle dudaklarını istila ederek. "Yatağında olmalısın Honor. Seni orada istiyorum."

Honor, öpüşüyle ıslanan dudaklarıyla başını kaldırıp Dmitri'nin yüzünü avucunun içine aldı. "Sanırım," diye mırıldandı, "ben de orada olmak istiyorum."

Tekrar Kule'ye döndüklerinde hava kararmıştı. Zehir onları bekliyordu. "Bugün postadan bu geldi." Onlara bir zarf uzattı.

İçinden Honor'ı Kule'ye getiren dövmeyle aynı şifreyle yazılmış bir kod çıktı.

"On beş dakika sonra Hüzün'ün başında gece nöbetimi tutmak için yola çıkıyor olacağım," dedi Zehir, Honor nota göz gezdirirken. "Melek Bölgesi'ne gidip polislere göz kulak olmam için yerime başkasını bulmamı ister misin?"

"Hayır. Illium olay yerinde."

Şifreyi zihninde çözmeyle çalışan Honor konuşmalarının devamını dinlemedi. Bunu çevirmek fazla zamanını almayacaktı, ne de olsa dövme üstünde çok çalışmıştı.

Bir saat sonra, Dmitri'nin odasında oturduğu koltuktan başını kaldırıp baktı ve ona çeviriyi uzattı.

Sen benim sevdiklerimi aldın. Şimdi de ben senin kıymet verdiklerini alacağım.

Dmitri mesajı sessizce okurken Honor yüzünü ovuşturdu. "Isis'in sana neler yaptığını biliyor olmalı. Ve yine de..."

"Anlaşılan," diye mırıldandı, "aşkın gözü kör." Kağıdı masaya koyup telefonunu aldı. "Jason," dedi karşı taraf cevap verince. "Bana Kallistos'u tarif et." Durdu. "Evet, hiç şüphem yok."

Honor, Dmitri'nin telefonu kapatmasını bekledi. "Kallistos, Isis'in sevgilisi miydi?"

"Evet ama o zamanlar adı farklıydı. Gencecikti, Kontrat'ı geçeli birkaç on yıl olmuştu. Onu bulduğumuzda Isis'in ilgisinden kanlar içinde kalmıştı." Yaşamaya izin vermek, kolay bir karardı. "Onu da bir başka kurban zannettik." Oysaki Kallistos, zalimliğine rağmen âşığını çok seviyordu.

"Genç bir melek," dedi Dmitri, Honor'ı, Illium'un ölümlü sev-

gilisinin başına geldiği gibi, hafızasının silinme riskine sokmadan kelimelerini dikkatlice seçerek, "Neha'nın sarayında haneden biri-riyken sırra kadem basmış. Ne zaman ortadan kaybolduğundan kimse emin olamıyor." Özellikle sıradaki gerçek göz önüne alındığında. "Ondan sorumlu kıdemli vampirin adını sorsana."

"Kallistos," dedi Honor nefes vererek. "O proto-vampirleri bu yolla elde ediyor." Gözlerinde bir soru okunuyordu. "Biliyorum, bana süreci anlatmazsın, sonuçta Adaylar bile ilk evrelerde uyutuluyor ama herkes meleklerin vampirleri Yaratıldığını biliyor. Ben hep kıdemli melekler olduğunu düşünmüşümdür."

Melekler bu görüşü çürütmek için hiçbir önlem almazken esasında daha genç yetişkinler, vücutlarında bu toksini daha hızlı biriktiriyordu. Bir melek ne kadar yaşlıysa, toleransı o kadar artıyordu, gerçi Uram'ın kanıtladığı üzere, başmelekler bile bu toksine bağımlılık kazanmamıştı. "Jason bana meleğin en son Kallistos'tan başka birisi tarafından bir yıl önce görüldüğünü söyledi," dedi Dmitri, ima edilen soruyu yanıtsız bırakarak. "Eğer hemen ardmdan kaçırıldığını varsayarsak ve yaşını da göz önüne alırsak, bir vampir Yaratmayı başarabilecek durumdadır."

"Kallistos daha fazlasını Yaratmaya çalıştı," dedi Honor, Dmitri'nin ofisindeki pleksiglas duvara yürüyüp. Kırk dakika önce yağmaya başlayan yağmur şehri sisle örtülü bir seraba çevirmeye başlamıştı, "ve etkisi azaldı." Kaşlarını çatarak tekrar Dmitri'ye doğru geldi.

"Muhtemelen." Yalnız bununla kalmamıştı, Kallistos doğru süreçleri takip etmemişti ve ölü erkeklerin kan hücrelerindeki mutasyonun sebebi buydu. "Elimizde bir isim ve eşkal olduğu için artık onu yere yapıştırmak daha kolay olmalı."

Yürüyüp yanına gelmiş olan Honor, Dmitri'nin masasına yaslanıp başıyla onayladı. Oysaki, yüz ifadesi kasvetliydi. "Jiana'yı akıldan çıkaramıyorum. Çok sevgi dolu, çok anaç görünüyordu."

"Öyle olmadığını gösteren hiçbir işaret yok... Amos'un man- yaklığı kendine ait olabilir." Öte yandan, Dmitri'nin bu konuda derin şüpheleri vardı çünkü yıllar içinde gördüklerinden biliyor-

du ki böylesine derinlemesine bir nefret ve çarpık sevgi ilişkisinin kökeninde hiç olmaması gereken bir şeyler, ruhun dibine sapık bir tohum eken bir çirkinlik yatardı.

Gece yarısı yeşili gözler, gözlerinin içine bakıp ona imkânsız bir hayal vaat etti. "İçinden inanmıyorsun ama."

Dmitri aralarındaki mesafeyi kapatıp parmaklarıyla Honor'ın çenesini okşadı, cildinin yumuşaklığı karşı konulmaz bir büyüydü. "Aklımı okuyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanıyorum ki," Honor eliyle onun bileğini tuttu, "seni olmasından çok daha iyi tanıyorum."

Evet. Dmitri, çoğu zaman Honor'ın gözlerinin içinde, orada olmaması gereken bilgiler görüyor, öpüşünde bir tanıdıklık hissediyordu, kahkahası ağırlı bir yerini sızlatıyordu ve Dmitri'nin kendi kendine, inceden aklımı mı oynatıyorum, diye düşündüğü oluyordu. Yine de ondan kopamıyor, onu itemiyordu. "Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok." Jason'a telefon etmesiyle Kallistos aramaları başlamıştı ve Jiana'nın oğluna gelince, Dmitri zaten tüm bölgeyi alarm durumuna geçirmişti.

Ayrıca bazen ânu yakalaması gerekiyordu, neticesi ne olursa olsun. Elinden kayıp giderse bir daha asla gelmeyebilirdi.

"Dmitri, gel benimle dans et."

"Tarlada ayaklarıma kara sular indi Ingrede. Pazardan döndükten sonra yapsak olur mu?"

Karısının gülüşü odayı aydınlattı, oysaki gözlerinin içinde sessiz bir misafir gibi korku pusuya yatmıştı. "Sen pazardan döndükten sonra."

Ancak Dmitri dönerken Isis'in adamları onu kaçırmıştı. Karısına dair en son hatırası, sıcak kahverengi gözlerini olanaksız tonda karartan dehşetini ele vermemeye çalışarak çocuklarına sarılmış haliydi.

Dmitri asla geri dönemez, Misha kahkahalarla gülerken ve bebekleri havaya tekme atarken karısıyla dans edemezdi ancak bir şekilde bir parçası olan, bakışında Dmitri'nin çözmek için yapıp tuttuğu sırlar saklı duran bu kadını öpebilirdi. "Zamanı geldi Honor."

Honor'ın elmacık kemiklerinin gerildiğini, paniğe kapılmaya-
cağından, kendini savunmak için vahşice onu kesmeyeceğinden
emin olamadığını gördü ama cevap güçlü ve sade bir "Evet" idi.

Dmitri onu pırıl pırıl, tehlikeli bir siyah tonuna boyanmış kattan
Kule'nin en üst katına çıkarırken Honor sessiz sedasız etrafını
inceledi. Yerler ışıltılı altın ipliklerle dolu beyaz halıfleks kaplı-
ydı, duvarlar aynı altın simli beyazdı ve tablolar eskiyle yeninin
karışımıydı. Şahane bir duvar halısı kapıları boşluğa açılan kü-
çük evlerle, gökyüzü ve dağ manzarasını gösteriyordu; bir jilet
kadar keskin, parlak bir bıçağın ayrıca *Avcının Avı* denen tele-
vizyon programının saçma sapan bir posterı vardı ve üstünde
kas torbası başrol oyuncusu ile "vampir fettan kadın" tasmasıyla
duruyordu.

"Illium bunu Elena'ya almıştı," dedi Dmitri, Honor'ın postere
baktığını görüp. "Tepkisini görmek çok eğlenceliydi."

Honor hafifçe tebessüm etti. "Onlar da iyi arkadaş."

Dmitri'nin yüz ifadesinden bir gölge geçse de, yalnızca,
"Evet," dedi ve ekledi, "Raphael'in suiti bu katın yarısını kap-
lıyor. Geri kalan kısım Yediler için çeşitli bölümlere ayrılmış,
gerçi benim bölümüm diğerlerinin yarısını istila ediyor çünkü en
çok ben şehirde zaman geçiriyorum."

Honor duraksadı. "Başka evin yok mu?"

"Hiç gerek olmadı."

Honor bu cümlelerin içinde binlerce söylenmemiş cümleyi
duydu, yuva fikrinin Dmitri'nin içini sızlattığını ve bir daha asla
kurmaya çalışmadığını anladı.

"Merak etme," dedi Dmitri, her şeyden önce, "her dairenin
metrekaresi müstakil evlerden büyük ve tam bir mahremiyet ol-
ması için duvarlar ses geçirmezdir."

Honor bu düzene karşı değildi ve Dmitri'nin dairesinin onun-
kinden en az on kat geniş olduğundan emindi. Ama... "Hayır
Dmitri. Burada olmaz."

“Neden?” Bir zamanlar Honor’ın gözünü korkutabilecek ancak şimdi acaba Dmitri o kuşandığı ipekten kalkanları ondan saklıyor mu, diye düşünmesine yol açan sofistike bir ifadeyle, serinkanlılıkla sormuştu.

“Doğru değil bu.” Honor gardını aldı, aklında fısıldayan ses ona bu ânın, Dmitri’nin onu nasıl göreceği konusunda kritik önem taşıdığını söylüyordu. “Yatağına götürdüğün herhangi bir kadın olmayı reddediyorum.”

Dmitri başparmağıyla parmaklarını okşadı, yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. “Sence hangi yatak olduğu fark eder mi?”

O anda, diye düşündü, Dmitri’de zalimlik ayyuka çıkmıştı. Honor’ı fena halde incitebilir ve hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidebilirdi. “Belki senin için değil,” diye fısıldadı, gidişatı sonlandırmak, kendini korumak için treni kaçırdığının farkındaydı, “ama benim için evet.”

Bir sessizlik oldu. Dmitri’nin kemerine iliştirdiği ince bıçak kadar gergin ve tehlikeli bir sessizlikti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Koridorun başında asansörün kapılarının açılmasıyla Dmitri kararını verdi. "Evet, burada araya girenler daha çok olur."

Son derece pratik bir sebepti ama Honor kabul etmeye razıydı.

Kule'den ayrılıp arabayı Honor'ın evine sürdüler, yavaş yavaş ve dikkatlice yuvaya dönüştürdüğü daireye gittiler. Avcılar öyle yapardı. Aswhini'nin evi cart renklerle doluydu: altın sırmalı ipek yastıklar, şuradan buradan toplanmış heykeller, uzaklardaki pazarlardan toplanmış baharatlı ağır kartpostallar. Honor'm eviyse daha az renkliydi, yine de kutusundan kişisel yadigarlarını, Ash'in hiç el sürmediği eşyaları, çıkarmış ve boşaltmaya başlamıştı.

Artık oturma odasında bir duvar tavandan yere kadar çeşitli fotoğraflarıyla doluydu: Meksika'da av peşindeyken çektiği kahkaha atan bir ninenin fotoğrafı, Colorado'da dağda kopan bir fırtına, Alaska'da karların ortasında duran tek bir yaban geyiği. Sevgili emektar fotoğraf makinesi yemek masasında duruyor, depodan çıkarılmış haliyle kontrol edilmeyi bekliyordu. Honor yatak odasını da kişiselleştirmeye başlamıştı. Çarşafklar çok hoş bir mavi tonuydu, krem rengi duvarlarda özel koleksiyonundan fotoğraflar yer alıyordu.

"Kır çiçekleri," dedi Dmitri, eşikte durup. "Bunlar son geldiğimde yoktu."

Aralarındaki cinsel gerilim zirveye çıkmışken Dmitri'nin fotoğraflara odaklanmasına hayret eden Honor, "Yeni astım," dedi. "Birkaç sene önce Rusya'da bir vampirin izini sürüyordum ve bu tarlaya rastladım." Burası aylarca aklından çıkmamıştı, en sonunda fotoğraflarını gözünün önüne asmış ve yatmadan önce son gördüğü ve uyandığında ilk gördüğü şey bunlar olmuştu.

Dmitri muntazam dizilmiş siyah çerçeve silsilesine doğru yürüdü, özellikle bir köşede mavi bir çiçek olan fotoğrafa parmağıyla dokundu. "Bunun yerinde bir zamanlar bir enkaz vardı."

Honor omurgası karıncalanarak Dmitri'nin yanına yürüdü. "Benim de içimde tuhaf bir his burada bir zamanlar bir şeyin durduğunu söylemişti ama en ufak bir iz yok." Hatta aynı zamanda bu aykırı renklerle coşmuş arazinin bir bölümünü ayıran, minicik mavi çiçeklerin sınırını aşarsa çok değerli bir şeyleri rahatsız edeceğini hissetmişti.

"Burayı nasıl buldun Honor?" Dmitri'nin gözleri iki sert siyah taş olmuştu, ses tonu Valeria ve Jewel Wan'le kullandığı tonla aynıydı.

İçeri girerken ikisi de bütün silahlarını çıkarmıştı, hiçbirisi vahşi bir kesinti yaşamak istemiyordu ama şu anda Honor'ın içgüdüleri, yatağın başucundaki bıçağa kaç saniyede koşabileceğini hesaplıyordu.

"Oldukça metruk bir arazide arabayla geziyordum ki," dedi Honor, içgüdülerine dayanarak eyleme geçmeden, "kayboldum." Doğrusu, ana yoldan çıkmış, bilerek bakir bir vahşi doğaya dalmış, içinden âdeta bir tasmayla onu oraya çeken güce *direnmemişti*.

"Saatler boyu araba kullanmıştım sanırım ve sonunda burada durdum." Omuz silkti, son derece ağırlı bir hüznle içine işleyen bir deneyimi günışığına çıkarmaya çalıştı, tekrar medeniyete döndüğünde saatlerce oturup ağlamıştı. "Hayatımda daha güzel bir yer görmemişim." Daha tüyler ürpertici, daha yürek burkucu.

Dmitri ona dimdik bakmaya devam etti ve bakışları öylesine ölümcül bakıyordu ki, Honor aniden yatağa atlamamak ve

dibindeki bıçağa uzanmamak için kendine zor hâkim oldu. "Bu fotoğraflarda ne görüyorsun?" diye sordu onun yerine, sanki bir mihenk taşının üstünde duruyordu, bütün hayatının dengesi bu âna bağlıydı. "Dmitri?"

Dmitri'nin yüzünden o sofistike düşünceli ifade silindi, tekrar yırtıcı bir hayvana dönüşerek Honor'ın saçını kulak arkasına attı. "Eğer bu bir oyunsa, ödeyeceğin bedelden hiç hoşlanmayacaksın."

Honor'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu kez bir adım geri attı... ama eli bıçağa gitmedi. Gidemedi. Dmitri'ye güvenmek *zorundaydı* çünkü güvenemezse... eğer güvenemezse, o zaman dünyası tam anlamıyla tuzla buz olurdu. "Tehditler hiç seksi değil." *Yapma bunu. Lütfen.* "Kara ruh halini de al ve git."

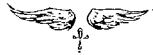
Dmitri tam aksine ağır ağır üstüne yürüdü, Honor'ı köşeye kısırdı ve Honor'm sarılmayı iple çektiği o beden birdenbire karşısında bir duvar oldu. Honor saldırmamak, tekmeler atıp tırnaklarını çıkarmamak için tüm iradesiyle savaştı. Ancak Dmitri başını öne eğip gayet kasti bir hareketle ağzını nabzının üstüne koyunca, Honor daha fazla dayanamadı.

Parmaklarını Dmitri'nin açıkta kalan boynuna bıçak gibi sapladı.

Ya da saplayacaktı, tabii eğer Dmitri çelik kuvvetiyle bileğini tutup itmeseydi. *Hayır, hayır, hayır!* Bu kısıtlama hareketiyle Honor haftalarını geçirdiği o dipsiz çukura geri savruldu, asla kaçamadığını fark ettiği o bodrum katına geri döndü ancak bu kez, dehşetiyle sarmalanmış ikinci his, ihanetti.

Benim Dmitri'm yapmaz. Bu o değil.

Ardmdan geriye hiçbir düşünce kalmadı.

Dmitri ömrü boyunca hiç o anki kadar sinirlenmemişti, kollarındaki kadına yalnızca zarar vermek için yanıp tutuşuyordu. Honor'ın ne tür oyunlar oynadığını bilmiyordu ama cevabı ondan söke söke alacaktı, gerekirse onu bir milyon parçaya bölerdi. O

tarla, temsil ettikleri, buna dokunulamazdı, *hiç kimse tarafından.*

Karşısında donakalmış Honor'm bileklerini sıkıp zalim olduğunu bildiği bir hareketle sivri dişleriyle ona dokunmaya gitmişti ama iyi de, Honor zaten baştan beri onunla oyun oynuyordu. Honor'm *tesadüfen* karısının ve bebek yaştaki kızının öldüğü, sonrasında Dmitri'nin yalnız kalmasını diye oğlunu da getirdiği, mevsimler boyu başlarında nöbet tuttuğu o tarlaya rastlaması imkânsızdı.

"Benim güzel Dmitri'm." İri kahverengi gözler endişeyle doluydu. "Onun seni değiştirmesine müsaade etme. Seni zalim kulmasına müsaade etme."

Ingred'e in bu sözleri, değişimi durdurmakta aciz kalmıştı, hele hele ölüp gittikten sonra. Hiçbir şey geri çevreilemezdi. O yüzden Dmitri bundan faydalanacaktı.

Onu aptal yerine koyacağını sanan avcı, aniden hareketlendi.

Dmitri kolaylıkla onu duvara mıhladı. Fakat Honor direnmekten vazgeçmedi, öyle bir kuvvetle kımıldanıp vücudunu oynatıyordu ki, eğer durmazsa birazdan bir yerini kırabilirdi.

Dmitri bileklerinden tutup kollarını başının üstüne çakınca ve vücudunun alt kısmını kendi vücuduyla duvara yapıştırdı. Honor onu boynundan ısırıldı. Kanatacak kadar hem de. Dmitri aniden geri çekilip bileğini kavrayan elini gevşetti. "Şimdi ön sevişmeye mi başladın Honor?"

Honor'dan cevap gelmedi, sadece ondan kurtulmaya ümidi yokmuş gibi debelenip çırpınıyordu. Honor nefesini zor kontrol ederek çıt çıkarmadı.

İşte o sırada Dmitri o gizemli yeşil gözlerin içine baktı.

Orada artık kimse yoktu.

Kişilik yoktu, aynı sabah onunla kahkahalar atan ve büyük bir cinsel güvenle ona zevk veren kadın yoktu, hayatta kalma içgüdüleriyle hareket eden bir hayvan vardı. Dmitri, Honor'ın serbest kalmaya uğraşırken can bile verebileceğinin farkındaydı.

"Dmitri, korkuyorum."

"Seni asla incitmem. Güven bana."

Dmitri bu hatıranın, Honor'a ait olmayan fakat onun adına konuşan bu hatıranın fısıltısını işitti ve titremeye başladı. Ellerini serbest bıraktı, vücudunu onun üstünden çekti. Honor ipini koparmış gibi üstüne saldırdı, dirseğini suratına yapıştırdı, yumruk yaptığı elini gırtlığına dayadı ve botuyla dizine bastı.

Dmitri sırtüstü yatağa yığılırken Honor'ın en feci darbelelerinden bazılarını engelledi ama onu durdurmaya kalkışmadı. Honor'ın öfkesi yağmur gibi üstüne yağdı, burnunu, ağzını kanattı, vücudunda neredeyse çıkar çıkmaz iyileşen morluklar ve yara bereleler oluşturdu.

"Piç." Dmitri onu köşeye kısırdığından beri ilk söylediği kelimeydi. "Seni kör olası piç." Çenesine bir hışımla vurup dişlerini çatırdattı.

Dmitri, Honor'ın sıradaki darbesini engelleyerek gözlerinin içine baktı... ve tekrar ona bakan Honor'ı gördü. Pırıltılı yeşiller bir nem tabakasıyla kaplıydı ve Honor'm sıradaki darbesi diğerleri kadar güç sarf etmedi. Honor iki yumruğuyla Dmitri'nin göğsünü yumrukladı da yumrukladı. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Bu öfkeli haykırımlar, hayal edilemeyecek büyüklükte ıstırap taşıyan derin hıçkırıklara dönüştü ve Honor, Dmitri'nin üstüne yığıldı. "Senden nefret ediyorum." Fısıltıydı.

Tam o anda, Dmitri de kendinden nefret etti.

Honor kıpırtısız kalana dek hareket etmeden yattı, o acı verici hıçkırıklar kalbini kıran sessiz gözyaşlarına dönüşerek göğsüne aktı ve ancak o zaman Dmitri elini saçına koymaya cüret etti, dolaşmış dalgalarını okşadı. Honor'a ne diyeceğini, içinde ateşlediği öfkeyi nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Ancak neredeyse binyıldır hiçbir kadına söylemediği, telaffuz edebileceği bir şey vardı. "Özür dilerim Honor. Beni affet."

Honor yatak odasının geniş banyosunun lavabosuna tüneyip Dmitri'nin, sıyrılan ve yaralanan parmak boğumlarına dezen-

fektan sürüşünü izledi. İlaç derisini yakınca dişlerini sıkı, gözlerini Dmitri'nin dudağındaki kesikten, yüzündeki morluklardan alamıyordu. Bir yanı kullandığı vahşetten ürkmüş, o günahkâr suratı avuçlarının arasına almak ve her bir yarayı özür diler gibi öperek iyileştirmek istiyordu. Ancak diğer yanı içinde bir köşeye top gibi kıvrılmış, temkinli gözlerle diken üstünde izliyordu.

Dmitri ona doğru yaklaşınca ışık simsiyah saçlarında yansıdı ve Honor avuçlarının içinde hissettiği ipeksi yumuşaklığı hatırladı. Aynı zamanda kollarını başının üstüne kaldırdığında kullandığı kuvveti de hatırladı.

"Seni yaraladım." Dmitri ellerini Honor'ın bileklerinin altına koydu, esmer teni Honor'ın çizgi çizgi, kırmızı izler kalmış beyaz teninin yanında belirgindi.

Honor hakkını yememek için suskunluğunu bozdu. "Ben daha beterini yaptım." Honor ona gayet sert vurduğundan Dmitri'nin vampirliğine rağmen, yara izlerinin geçmesi en az bir saat sürecekti. Dahası, dudağındaki yarık bayağı derindi. Gömleği omuz dikişinden yırtılmıştı, neredeyse iyileşmiş kızarıklıklar görünüyordu ama genelinde... "Ben seni zorladım."

Dmitri kopkoyu gözleriyle baktı. "Fiziksel acı, tek kaynağı değildi, değil mi?"

Honor'ın boğazı yandı, midesi kasıldı. "Hepsi," dedi, az önceki hıçkırıklardan kısılmış sesiyle, "bu noktaya dek yaptığımız her şey... bence hepsi gitti." Yaşadığı şok ve dehşetten pençelerini çıkarmış, ısırın, vuran, kapana kısılmış bir hayvana dönüşmüş ve sanki bir kez daha çaresiz bir kurban olmuştu.

Dmitri, zar zor kazandığı güçle alay etmiş, Honor'm kendi muhakemesine karşı inancını ezmişti ama hepsinden de öte, Honor'ın zerre zerre yeniden inşa ettiği gururunu almıştı ve Honor bu yüzden onu affedebilir miydi, bilemiyordu.

Dmitri tek kelime etmeden bütün sıyrıkları temizleyip elindeki pamuklu çubuğu çöpe attı ve Honor banyodan çıkarken alanı daraltmamaya özen gösterdi. Honor içi boşalmış gibi hissettiren bir yitirmişlik duygusuyla buz gibi olmuştu, sanki tüm varlığı

silinmiş gibi oturma odasına doğru sendeledi ve yağmurdan nasibini alan şehre bakan pencereye doğru yürüdü.

Işıklar silikleşmiş, su perdesinin arkasında bulanıklaşmıştı ve Honor kendini dünyada yapayalnız, cam bir kafese kapatılmış gibi hissetti. Son derece tanıdık bir histi bu. Edindiği arkadaşlıklar, kurduğu ilişkiler, yalnızlığını dayanılır kılmıştı ama o his hep oradaydı, en derinindeydi, bu tuhaf “özlem” hiç gitmiyordu. O deliği kapatan Dmitri’ydi ve şimdi, olayları daha da büyüten yine Dmitri olmuştu.

En karanlık kokular bir fısıltı gibi odaya sızınca Honor, Dmitri’nin sessiz adımlarla içeri girdiğini anladı. Ancak Dmitri yanına gelmedi, bir dakika sonra da Honor onu mutfaktan duydu. Pürüzsüz ve kıvrımlı tezgâh tarafından bölünen, açık alana doğru bakınca Dmitri’nin bir tabak hazırladığını ve fotoğraf makinesini çekip masaya koyduğunu gördü.

Dmitri masanın yanından ona doğru yürüdü ama aralarındaki mesafeyi korudu. Honor’ın göğsüne yerleşen buz inanılmaz derecede soğuktu... sonra donuk yerin kalbi olduğunu anladı. “Ye Honor,” dedi Dmitri. “Saatlerdir yemek yemedin.” Dmitri’nin sesinde, Honor’ın okuyamadığı, onda daha önce hiç duymadığı bir öge gizliydi.

Honor suratına tam karşıdan bakabilmek için vücudunu çevirince onun hayal edebileceğinden de uzun yaşamış bir neredeyse-ölümsüzün kalın duvarlarıyla karşılaştı. “Gitmen lazım.” Honor onun burada olmasma ve aralarında bu geçilmez körfezin bulunmasına dayanamıyordu. Daha gerçek anlamda başlama-yan bir ilişkinin bitmesiyle bu derece yitik hissetmek kesinlikle çok aptalcaydı ama sanki Dmitri elini yüreğine sokmuş, ruhunu ezmiş ve botlarının altında çiğnemişti.

Siyaha yakın kahvelikteki, çok uzun yaşamış gözlerin içinden kasvetli bir gölge geçti. “Beni kovuyorsun.”

Beni kovar mıydın?

Honor bu tuhaf yankıyı duyunca gözlerini kırıştırıp hem çok yakın, hem de çok uzak görünen adama odaklandı. “Mecbu-

rum.” Hayatta kalmak için, gururundan kalan süklüm püklüm parçaları kazıyabilmek, kendini yeniden bir araya getirebilmek için mecburdu.

Dmitri uzun saniyeler ağzını açmadı ve yağmur Honor’ın her zaman yatıştırıcı bulduğu bir sesle cama vurdu. Bugün bu ses kulak tırmalıyordu, aşırı hassaslaşmış sinirlerini tahriş ediyordu. Dmitri bir elini kaldırıp sonra indirince Honor kalbinden vurulmuş gibi hissetti ve Dmitri’nin ona çok daha feci şekilde zarar verebileceğini anladı. Derken Dmitri, Honor’ın hiç beklemediği bir hareket yaptı.

Gözlerini gözlerinden hiç ayırmadan aralarında kalan son boşluğu da aştı ve tam önünde dizlerinin üstüne çöktü, o güzel yaralı yüzünü kaldırıp ona baktı.

Kollarını Honor’ın beline sarıp suratını karnına bastırınca Honor’ın gözyaşları yeniden yavaş ve sessizce yanaklarından süzölmeye başladı. Dmitri hiç kimsenin önünde eğilmezdi; asla teslim olmaz ya da boyun eğmezdi. Gel gör ki, Honor’ın önünde dizüstü çökmüştü, tekmelese düşerdi, boynundan bıçaklanabilirdi, en vahşi reddedilişe açıktı. “Ah Dmitri.” Honor titreyerek eliyle saçlarını okşadı, bu adam öyle kötü yaralanmıştı ki kimseye güvenmemek en içgüdüsel tepkisiydi.

Honor yatak odasındaki kır çiçeklerinin onu delirttiğini anlamıştı ama sebebini bilmiyordu. Ancak şimdi sormanın sırası değildi. Şimdi karar zamanıydı.

“Beni affet.”

Honor bunu becerebilir miydi? Honor tam da onu istismar edenleri yendiğine inanmaya başlamışken yeniden dirilttiği dehşeti, kalbine verdiği hasarı, hepsinden de önemlisi çırpınıp debelenen bir hayvana dönüşmesini sağlamanın verdiği aşağılanmayı unutup onu affedebilir miydi?

Honor elini Dmitri’nin saçında yumruk yaptı.

Dışarıda yağmur yağmaya devam etti ama içerisi sus pustu... Honor’ın şu anda bu adam hakkında vereceği kararın yankılarını ömrünün sonuna kadar hissedeceğini belirten, kesin bir doğ-

ruluk aşikârdı. Honor şu anda durduğu uçurumun kenarından aşağıya adımını atarsa belki çok sert düşecekti, belki kırılıp hiç toparlanamayacaktı... ya da belki de evin yolunu bulacaktı.

Evin.

Ev fikri çoğu kişiye göre Honor'ın yoğun ve bitmek bilmez yalnızlığından inşa edilmiş bir fanteziden ibaretti. Ama onlar, ayaklarının dibine çökmüş, kimseye vermediği bir şeyi ona veren bu adama karşı hislerinin algılanamayacak derinliğini ve boyutunu idrak edemezdi. Honor *hayatı boyunca* onu aramıştı, adını bilmezken bile. Dmitri hayal ettiği kişi değildi, çok daha ölümcül ve sert birisiydi.

Yine de benim. Yine de benim Dmitri'm. Yaralanmış, değişmiş... ama kaybolmamış. Kaybolduğuna inanmayacağım.

Honor kendine ait olmayan, yine de ruhundan çıkan o sesle savaşımadı. Artık alıştığı bir delilikti bu.

Dmitri elini açarak belini kavradı. "Bunu bitirme."

"Gider miydin?" diye sordu Honor, elini gevşetmeden, parmaklarıyla o siyah ipeği okşayarak ve boştaki eliyle gözyaşlarını silerek.

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. "Evet." Tek ve sert bir sözdü. "Özgürlüğünü istersen, seni mahrum etmem."

O halde... karar yalnız ve yalnız Honor'a kalıyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Neticede, o kararı vermek pek de zor olmadı çünkü mesele Dmitri olunca, Honor'da kendini koruma mevhumu kalmıyordu. Zaten bu da bir çılgınlıktı, ona dokunma, ona sarılma... onu sevmeye ihtiyacı kadar ısrarcı ve tükenmezdi. "Kal," dedi Honor ve ona özgürlüğünü teklif eden adamın güçlü bedeninin sarsıldığını hissetti.

Birazcık kalbi sızladı.

Honor da kayıp diz üstü durarak kollarını sımsıkı Dmitri'nin boynuna doladı, yüzünü onun sıcacık tenine gömdü. Bir saniye sonra Dmitri de kollarını Honor'a sarmıştı. Korku, o sinsî hırsız, o sessiz gölge, Honor onu bekledi... ama gelmedi, sanki kavgalarının dizginlenmemiş hırçınlığı korkusunu bünyesinden attırmış, onu incinmiş, yaralı ama bütün bırakmıştı.

"Bir daha asla," diye fısıldadı Dmitri ona, sesi yalındı, kalkanları yoktu. "Sana yemin ederim."

Honor, Dmitri'nin ensesini kavrayıp şefkatli dokunuşlarla onu okşadı ve ikisi de bu hareketle yumuşadı. Hem bu gaddar, tehlikeli adam hem Honor hem de içindeki o kimsesiz, silik kız için. "Bana sebebini söyle." Honor'm anlamaya, Dmitri'nin kalbindeki gölgeleri görmeye ihtiyacı vardı.

Dmitri ellerinin arasında Honor'm saçlarını sıktı. "Orası bir mezar," dedi, anlaması güç, kaba bir sesle. "Raphael dışında kimse varlığını bilmez."

Honor'ın kalbi tekledi, beyninden müthiş bir *farkındalık* dalgası geçti ama tam elini uzatıp tutacakken bir sis gibi dağılıp kayboldu, gitti. Honor şimdilik gitmesine izin vererek o kır çiçeklerini düşündü, ne kadar renkli, ne kadar hareliydi, hepsi de rüzgârda başını sallıyor, ezmek için arabasını uzağa park eden Honor'a âdeta hoş geldin diyordu. Honor yavaş ama emin adımlarla yürümüş, o renk cümbüşüne dalmış, görünmez yıkıntıya doğru çekilmişti; sanki vücudu bir pusulaydı ve o yıkıntı kuzeydi.

Bu mekândaki melankoli uzuvlarına çökmüştü ama Honor bir kahkahanın yankısını duyduğundan da emindi... belki bir çocuk sevinci. "Orası anılarla dolu bir yer," diye fısıldadı. "Sadece hüznün yok Dmitri. Hatırlamalısın." Sözler onun değildi ama onundu işte. "*Mecbursun.*"

"Ben her şeyi hatırlıyorum." Dmitri tırtıklı metal ve kırık camdan bir kahkaha attı. "Bazen keşke hatırlamasaydım diyorum. Ama o anılar, onlar kayaya kazanmış, asla unutulmaz."

Honor böylesi bir kederi asırlar boyu taşımanın, yaklaşık bin yıl boyunca yas tutmanın nasıl bir his olduğunu düşündü ve engin, uçsuz bucaksız bir ağrı duydu. "Senin böyle olmanı istemezdi," dedi ve o kadar kendinden emindi ki durup sorgulamadı bile. "Sen de biliyorsun."

Honor haklı, diye düşündü Dmitri. Ingrede onun şimdiki halini, kime hatta neye dönüştüğünü, onu ve çocukları kaybetmenin onu nasıl saptırdığını görse dehşete düşerdi. Ancak bir şey daha biliyordu. "Bazı şeyler vardır ki hiçbir insan karşı koyamaz. Bazı kayıplar vardır ki hiçbir eş," hiçbir baba, "asla unutamaz."

"Dmitri..."

"Sana ne verebilirim bilmiyorum Honor," dedi Dmitri çünkü Honor dürüstlüğü hak ediyordu, "ama o öldüğünden beri böyle hissetmediğimden eminim."

Honor yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sorun değil." Hasasça öptü.

Dmitri, asıl zararı veren oyken Honor'ın nasıl teselli eden ta-

rafa dönüştüğünü anlamıyordu fakat çok uzun zamandır ayazda kalmış ruhu, onun sıcaklığıyla can buluyordu.

"Bir keresinde Elena'ya yemek yedirmiştim," dedi Dmitri ona uzun zaman sonra, Honor ağzına götürdüğü bir çatal pilavı yerken ve Dmitri'nin, daha önce yapmadığı şekilde ona bakmasına izin verirken.

Honor'ın koyu yeşil gözleri, meraktan iki ışıltılı mücevher taşına dönüştü. "Bıçak var mıydı?"

"Hayır ama o sırada elleri kolları bağlıydı." Elena kendi güvenliği için bağlı tutulurken onunla dalga geçtiği günler şimdi sanki bir asır önceydi. "Raphael'i vurmuştu." Yediler'in diğer üyeleri kanımız yerde kalmasın diye ayaklanmaya hazırdı, Dmitri ise onu güvende tutmak için verdiği sözden dönemezdi.

Honor kaşlarını çatarak öne eğildi. "Öyle bir söylenti duymuştum... gerçekten yaptı yani?"

Dolayısıyla Dmitri ona tüm hikâyeyi anlattı ve aynı zamanda yemeğin çoğunu ona yedirmeyi başardı, bu arada Honor'ın, masaya koyduğu meyve ve balı fark edip fark etmediğini anlamaya çalıştı.

"Ellerim var kocacığım."

Bir dilim meyveyi o güzel dudaklara götürüp Dmitri'nin kucağına oturdu ve bir kolunu boynuna sardı. "O elleri sana bu kadar iyi baktığım için bana teşekkür ederken kullanabilirsin."

Ingrede küçük beyaz dişleriyle meyveyi ısırды ve ince boğazıyla sulu lokmayı yuttu. "Dmitri?"

"Efendim?" Dmitri meyveyi boğazından aşağı sürüp suyunu yaladı.

Ingrede ürperdi. "Umarım dişsiz bir kocakarı olduğumda ve sen buruşuk bir ihtiyar olduğunda da böyle kucağında oturuyor olurum."

Honor şarap kadehini masaya koyup ayağa kalktı ve yavaşça Dmitri'nin kucağına oturdu, hatıralar ve gerçekler birbirine karışıp kaleideskopa bakar gibi Dmitri'nin başını döndürdü. Du-

daklarına temas eden dudakları zamanı aşıyordu, tadı sıcacıktı, tatlıydı ve tanıdık olmasa da, içini sızlatmaya yetiyordu. Dmitri eliyle Honor'ın ensesini okşarken bilinçli bir şekilde onu nazikçe tutmaya özen gösterdi çünkü Honor da ağzını açıp ağır ve günahkâr bir keyifle onu keşfediyordu.

Şu ânın tatlılığı onu kendinden geçiriyor, uzun zaman önce öldüğünü zannettiği köşelerine şarkılar söylüyordu. Honor'ın yeni açan kır çiçeklerini andıran kokusu, ellerinin altındaki hissi, kahkaha atışı, hepsi bir anahtarın kilide oturması gibi uyumluydu. Ingrede yüzeyde çok daha farklıydı; evi ve ocağı seven bir kadındı, mutfak dışında bıçak tutmayı bilmezdi ama karısı, aslan yürekliydi.

Honor da öyleydi.

"Evet," dedi Dmitri ona, yumuşak bir emiş sesiyle öpüşmelerini sonlandırırken.

Honor sessiz bir soru sorarak başını yana eğdi.

Dmitri pus inmiş orman tonlarındaki gözlerinin içine bakıp son derece özenle elini aşağı indirip Honor'ın göğsünü avuçladı. "Şimdi Honor."

Elinin altında kızın kalp atışlarını duyuyordu, az önce dinen fırtınadan sonra sesi çatlıktı... ve dudakları öyle bir ihtirasla şişmişti ki, Dmitri onları ısırarak istiyordu. "Pencereler," diye fısıldadı Honor.

Bu kadar yüksekteyken birilerinin onları görmesi imkânsızdı... elbette kanatlı ölümsüzler haricinde. "Perdeleri kapat." Bu emir Dmitri'nin dudaklarından usulca döküldü.

Honor dudakları kıvrılarak gülümsedi. "Nasıl istersen."

Dmitri kur yaptıklarının farkındaydı ve durumdan gayet memnundu, Honor'ın ayağa kalkıp perdeleri çekişini, onları camın arkasında yağan yağmura karşı oluşan bu yumuşak mahremiyete saklayışını izledi. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu Honor tekrar ona dönünce.

Asırlar asırlar sonra Dmitri ilk kez bir sevgilisinin ihtiyaçlarını kendininkinden öne koyuyordu. Ah, hiçbir yatak arkadaşısı-

nı tatminsiz bırakmamıştı, gaddar bir yoğunluğa sahip jilet gibi keskin zevkler verdiği olmuştu ama özel ilgi... hayır, karısını geri dönme sözüyle evde bıraktığı günden beri hiçbir sevgilisine ilgi gösterip bakmamıştı.

Honor ona tarzını yumuşat dese, uysallaşmasını istese, Dmitri bir yolunu bulurdu. Oysaki Honor'ın cevabı, "Kırılmam," oldu, hem de kararlı ve ağırbaşlı bir edayla.

Dmitri, Honor'ın kollarında nasıl çıldırdığını, zihninin kâbuslarda hapis kaldığını hatırladı. Kızın içinde cam kırıkları yaşıyordu ve bu gece, Dmitri tüm pisliğini sergileyip onları büyütmişti. Ama iyileşeceklerdi çünkü Honor sallansa da ayakta kalmıştı. Dmitri eliyle çenesine dokunup hassas yarasını ovdu. "Sen beni neredeyse kırıyordun."

Yavaş ve kalbine dokunacak güzellikte bir tebessüm etti Honor. "Hak ettin."

Dmitri de gülümsedi. "Evet." Vücudunu tepeden tırnağa süzüp, "Hâlâ hınzır emellerime seni alet etmeye niyetim var," dedi ve Honor'ın ne kadarına izin vereceğini test etti.

"İleri bir tarihe kadar acayip cinsel zevkler olmasın."

Dmitri'nin yaptığı şeyden sonra Honor'ın bu fikri hâlâ aklından geçirmesine şaşırarak bakışlarını gözlerine kenetledi ve orada gördüğü anlayışla şoke oldu. Honor, ondan çok daha zayıf olan ve buna rağmen ona diz çöktüren bu ölümlü, Dmitri üstünde güce sahip olduğunu biliyordu. Honor onun gibi değildi, başkalarını sadece hayata küstürecek ve nefretle dolduracak bir deneyim sonucunda yaşama karşı kartlaşmamıştı, elindeki bu gücü hiçbir zaman kötüye kullanmazdı. Bunu biliyor olduğundan Dmitri ile bu oyunları oynayabiliyordu.

Güzel.

Dmitri sandalyesini bir parçacık geriye çekip parmağını kıvırdı.

Honor botlarını ayağından çıkarıp halıya basarak yürüdü ve ata biner gibi üstüne oturdu. Elleri hemen Dmitri'nin gömleğinin düğmesine gitti. "Ten rengini çok beğeniyorum," diye mırıl-

dandı, öne eğilip Dmitri'nin çıplak duran köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu.

Ne kadar tatlı bir dokunuştı, Dmitri ellerini saçlarına sokup bir daha öpmesini istedi. Honor kahkahalar atarak gömleğini beline kadar indirip bir yandan da tenine minicik öpücükler kondurdu. "Cildin çok güzel. Vücudunun diğer kısımları da aynı tonda mı?"

Dmitri, Honor'm bluzunu alttan çekti, kollarını başının üstüne kaldırmasını bekledi. "Dedim sana. Bekleyip," karın kaslarını sıktı, "göreceksin." Şimdiyse öne eğilme ve sahiplenici bir hareketle kalçalarını sıkarken dudaklarını Honor'm güneşte yanmış bal rengi cildine değdirme sırası Dmitri'deydi.

"Yaralarım var."

O yaraların oluşmasından sorumlu kişiler daha onyıllar boyu cezasını çekecekti çünkü Dmitri'nin içinde merhamet ya da bağışlayıcılık kalmamıştı. Bu suça karşı kalmamıştı. "Ben sadece seni görüyorum." Uzun bir öpüşten sonra geri çekildi. "Sen de benim özel bağımlılığımın."

Siyah dantelli sutyenin içindeki göğüsleri Dmitri'nin ağzını sulandıracak şekilde dipdiriydi, sivri dişlerini bu tatlı ete batırmak için içi gidiyordu. Honor ona davet gönderene kadar bunu yapmazdı ama cinsel organı için durum değişmiyordu. Taş gibi sertleşmişti, sıcak ve yoğun kan pompalanmıştı. Üstelik de Honor'ın merkez noktasındaki sıkı, ıslak deliği düşünmeden bu haldeydi.

"İçinde olmak istiyorum." Honor'ın göğsünün üst çıkıntısını emip kırmızı izi yaladı. "Öyle derine girmek istiyorum ki, içine damgamı vurmak istiyorum."

Honor tırnaklarını Dmitri'nin boynuna batırıp kısık bir sesle konuştu. "Uslu kızların hiç yapmayacağı şeyler yapmak isteme sebep oluyorsun."

Honor'ın bu sözleriyle Dmitri'nin içindeki kördüğümün son parçaları da bollaştı. "Seni asla durdurmam." Başını kaldırıp onu sahiplendi, elleriyle Honor'm bel çukurunu okşayıp kaburga kemiklerine çıktı, iki memesini de aynı anda avuçladı. Dolgun

memeleri, ortasında minik kırmızı bir kurdele olan, tahrik edici siyah dantelli sutyenin içindeydi. "Ben bir avcı daha kullanışlı giyinir sanıyordum." Sertleşmiş, baştan çıkarıcı meme uçlarını başparmağıyla yokladı.

"Şikayetçi misin?"

Dmitri cevap olarak Honor'm gergin etini sıkıp dudaklarını yalayıp yutarcasına öptü.

Honor başını arkaya düşürdü ve Dmitri ağzını çekti, bu pozisyonda boynu tamamen sergilenmişti. Dmitri'nin kanı kaydadı, bakışları Honor'm boynunda atan nabza takıldı. Dişlerini sıkarak göğüslerine odaklanıp dikkatini dağıttı. İşe yaramıştı. Gayet sulu, aktif bir avcı hayatına göre biraz fazla iri ve Dmitri'nin eline göre biçilmiş kaftandılar.

Dmitri ellerini bu şahane tümseklerin hemen altına kaydırıp başını eğip iştahla dalacaktı ki Honor saçını hafifçe çekti. "Boynumu öp." Hava kadar yumuşak fısıldamıştı.

Dmitri'nin elleri kaburgasının üstünde kasılıp kaldı. "Çok iyi bir fikir olmayabilir."

"Kendini kontrol edebilecek yaştasın." Âdeta tensel bir meydan okumaydı. "O bölge çok hassas." Honor elini kaldırıp parmaklarını boynunda gezdirdi.

Dmitri'nin aklından, o güçlü parmakların ona yapmasını istediği binlerce müstehcen görüntü geçince cinsel organı dimdik oldu.

"Bana yaptıkları şeyler yüzünden zevk alma yetimi kaybetmekten nefret ediyorum," dedi Honor. "Bunu geri istiyorum."

Dmitri emrine uymaktansa bir kez daha elleriyle göğüslerini sardı, meme uçları avucunun ortasında iki sert çıkıntı halinde Honor'ın artan nabzıyla, kesik nefesleriyle dikleşti. "Bu bölge de hassas, değil mi Honor?" Göğüslerini yoğurup göz zevkini beslercesine başını öne eğdi ve dişleriyle meme uçlarından birini tuttu, dantel kumaşın derisine sürtünüp hoş bir acı vereceğinin farkındaydı.

Honor'dan sabırsızlanır gibi kadınsı bir ses çıktı. "Senin şu kamçın," nefes nefeseydi, "hiç kendi teninde hissettin mi?"

Dmitri diliyle şöyle bir fiske atıp göğüs ucunu bıraktığında danteli nemlendirmiş, sürtünmeyi arttırmıştı ve başını kaldırıp baktı. "Hayır." Kontrol her zaman Dmitri'deydi. O buydu. Ancak... "Belki takas yapabiliriz."

Honor gözlerini kıstı. "Biliyorum, benden bir şey elde edeceksin ama ne olduğunu çözemiyorum."

Tam bunun üstüne Dmitri pozisyon değiştirip yaklaştı ve boynunun yan tarafına, çenesine doğru ateşli, ıslak bir öpücük kondurdu. Honor kollarında donakaldı ama Dmitri ağzını oradan çekmedi, diğer eliyle vücudunu göğüsten kalçaya, kalçadan göğse kadar okşuyor, bel çukurundaki eli de ona eşlik ediyordu. "Islaklığı hisset," diye fısıldadı, sonra Honor'ın nemli derisine üfledi.

Honor hafifçe ürperince bu kez boynunu yaladı. "Seçimini yap Honor. Neden hoşlandığını söyle." Onu mahveden bu kadın karşısında kendini zaptetmek için bütün tecrübesiyle direniyordu. "Söyle," dedi Dmitri tekrar, içgüdülerini sınırlandırıp ona sahip olmadan durdu. "Dizginler senin elinde."

Honor parmaklarını Dmitri'nin ensesinden saçına doğru kaydırarak, "Uzun uzun, ıslak öpücükler," dedi.

Honor'ı iştahla öpmek hiç zor değildi, her santimi Dmitri için bir ziyafetti ve birkaç saniye içinde en başa dönebilirdi. Honor'ın vücudu uzun bir süre kaskatı kaldı ama Dmitri'nin ensesini okşayan parmakları, biraz daha dibe girdi, kalp atışları hızlandı ve Dmitri'nin nabızı da onunkinin erotik ritmine ayak uydurdu. "Daha sert Dmitri."

Honor yarı çıplak halde üstüne çıkmış vaziyetteyken, vücudu böyle şuh ve açıkken adının dudaklarından döküldüğünü duymak Dmitri için bir zevkti. Cinsel organını içine doğru itirdiğinde daha da büyük zevk alacaktı. Az önce öptüğü deriye hafifçe üfleyip Honor'ın titremesini yudum yudum içti, sonra ona istediğini verdi: boynunda kırmızı izler bırakan, uzun, ıslak

öpücükler. Aynı zamanda da bir eliyle sıcacık göğsünü sıkıp okşuyordu. Bunlar üstünde de izini bırakmaya kararlıydı.

Dmitri nihayet başını Honor'ın boynundan kaldırdığında Honor'ın gözleri keyiften buğulanmıştı, vücudu gevşekti. Tam bir "onarım" sayılmazdı ama bu deneyim Honor'ı kâbuslarına karşı donatacaktı... Honor ne zaman tazelemeye ihtiyaç duysa o tatlı vücudunu seve seve emebilirdi. "Ben de," diye mırıldandı, "ağzımı buraya getirmek istiyorum." Honor'a doğru kendini itti ve bacaklarının ortasındaki noktaya iyice bastırdı. "Bir sorun olur mu?"

Honor'ın şehvetle gözleri yuvalarından fırladı. "Hayır. Şey... Hiç kimse o kısımla ilgilenmedi. Ama iç bacaklarıma ısırık atmak yok. Ben... çok acıyor."

Dmitri öfkeden köpürüyordu, öylesine gaddar ve vahşiydi ki, Honor görmesin diye bir saniye başını öne eğmek zorunda kaldı. Ama sonra Honor kalçalarını kaldırıp ona doğru itti, parmaklarını gömleğinin gevşek yakasından içeri kaydırıp sırtını okşadı ve Dmitri tekrar havaya girdi, yanlış kullanılmış ve onun zevki için kendini sunan güzel, seksi kadınla beraberdi. "Külotun da sutyeninle takım mı?" diye sordu, sutyenin kenarlarını parmağıyla çekiştirerek.

"Evet." Honor'ın göğsü kesik bir ritimle inip kalkıyordu. "Onlar da kırmızı ve siyah fiyonklu."

"Seni cadı."

Honor kahkaha atarak Dmitri'nin, onu tahrik etmeye çalıştığı tahminini bir kez daha doğruladı. Bir çağdır kimse bunu yapmamıştı. "Çıkar şu gömleği Dmitri," kulak memesinin hassas noktasını ısırdı, "yoksa ben paramparça edeceğim."

Dmitri bu okşamayla dişlerini sıkarak çabucak gömleğine el attı, kenara fırlattığı gibi aynı anda kemerini çıkarabilmek için ellerini ikisinin vücudunun ortasından aşağıya soktu. Penisini pantolonunun içinde demir bir çubuğa dönmüştü, acil ihtiyaçlarla kumaşı geriye çekiyordu. Dmitri rahatlamak için en üst düğmesini açtı ama gergin etini ortaya çıkarmamak için durdu. Eğer bunu yaparsa, her şey fazla çabuk sona erebilirdi.

Dmitri ise tadını çıkara çıkara ilerlemek istiyordu.

Çok uzun zaman oldu.

Dmitri tam duyamadan kulağına fısıldanan bu düşünce kayboldu, Honor'ın sutyeninin askısını eliyle takip edip kavradı, aşağı çekip şişmiş meme ucunu çıplak bıraktı. Danteli hemen göğsünün altında sıkışık bırakıp diğer memesini de böyle ortaya çıkardı. Ardından arkasına yaslanıp onun huzurunda sergilenen bu güzel görüntüyü erotik bir ziyafet gibi doya doya seyretti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Honor'ın zaten düzensiz çıkan nefesi hızlandı, sıklaştı, ellerini bacaklarına indirdi. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Üst kollarıyla göğüslerini yukarı ittirip kabarttı ve ziyafeti daha da güzelleştirdi. Dmitri inledi, başını öne eğip sıkışmış meme uçlarından birini ağzının içinde emerken diğer eliyle de öbürünü yuvarladı.

Honor'm tadının keyfini çıkarırken bir leziz göğüsten diğerine geçti, sonunda Honor onu saçlarından geri çekti. "Ne var?" Dmitri kendi sesindeki kibri duydu, Honor'ın onunla başa çıkabilecek güçte olduğuna kanaat getirdi.

"Nefes alamıyorum." Yüzü kızarmıştı, kalp atışları deli gibiydi, saçları darmadağınktı, göğüs uçları öpülüp emilmekten ıslak ve sertti ve şu haliyle Honor, Dmitri'nin gerçeğe dönüşen cinsel fantezisiydi.

"Beni aceleye getirmeye niyetin yok, değil mi Honor?" Dmitri başparmağıyla göğüs ucunun tekine bir fiske attı, sonra arkaya uzanıp Honor'ın sutyeninin kopçasını çözüp çıkardı ve göğüslerinin tam boyutunu gördü. Teninin balımsı altın tonları burada daha krema rengiydi, daha narındı, yani sivri dişlerinin etinde iki minik kusursuz iz bırakacağını anladı. Dmitri ısırık izini tamamen iyileştirebiliyordu ama Honor karşısında, medeni sofistike bir yaratık olamadığını zaten kanıtlamıştı. Honor'm bu mahrem izi taşımasını isterdi.

Ancak o hazır olmadan olmazdı. Ne var ki, bir kadında izini bırakmanın başka yolları da vardı. "Arkaya yaslanıp dirseklerini masaya koy." Bir başka emir.

Honor itaat etti.

Bu pozisyon hem Honor'ı onun eline bırakıyordu, hem de göğüslerini dimdik öne çıkarıp göz zevkini okşuyordu. "Senden beslenmek istiyorum," dedi ve Honor'ın gözlerindeki dehşeti gördü, "ama yapmayacağım. Sen bana net ve tartışılmaz sözel davette bulunmadığın sürece hayır. O yüzden şu korkunu bir at." Honor'ın yoğun yeşil bakışlarını göz hapsine aldı ve dehşetin çekilip rahatlamaya dönüşmesini bekledi... ardından bu kadının yatakta onunla öpücüğe öpücük, okşamaya okşama ile aşık atabileceğini anlatan boğucu bir cinsellikle baktı.

"Honor?"

"Efendim."

"Şimdi sana uslu bir kızın, bir erkeğin yapmasına asla izin vermemesi gereken şeyler yapacağım."

Bu sözler karşısında Honor eridi.

Ardından Dmitri o günahkâr, tehlikeli ağzını Honor'ın göğsünün üstüne koydu, çok kuvvetli bir emişle bir sevişme izi bıraktı, sonra başını indirip göğüs ucunu öyle bir emdi ki Honor'ın rahmi kasıldı. Daha önceki okşamaları acıtan bir hassasiyet taşıyorsa, bu seferki sırf ham seks taşıyordu. Dokunuşunda onu paramparçaymış, hasarlı malmuş gibi gördüğünü gösteren hiçbir iz yoktu ve bu Honor'a imkânsız zannettiği bir özgürlük yaşattı.

Dmitri'nin ağzının insafsız olgunluğuna iyice yaklaşıncı dilinin meme ucunun çevresinde dönmesiyle, ona mümkün olmadığını sandığı şeyler yapmasıyla ödüllendirildi. Honor bacaklarını Dmitri'nin güçlü bedeninin etrafında sıkarak Dmitri'nin başını kaldırışını izledi. İhmal ettiği göğsüne geçişini.

Dişli bir öpücük verişini.

Sen bana net ve tartışılmaz sözel davette bulunmadığın sürece...

Honor bu sözü aklından tekrar ede ede korkusunu uzaklaş-

tırıp hazzın coşkusuna aktı. “Sakın durma,” dedi, Dmitri başını kaldırıncaya.

Dmitri cevap olarak Honor’ın boğazının çukuruna bir öpücük kondurdu, günah ve karanlıkla dolu gözleri, saklama çabasına girmediği bir doygunlukla baktı. “Bala uzanabiliyor musun?”

Honor hafifçe arkaya kıvrılıp Dmitri’nin meyvenin yanına çıkardığı bal kavanozunu yakaladı ve Dmitri’ye uzattı, ona daha fazla işkence etmesi için eline bir silah verdiğinin farkındaydı.

Dmitri pıt diye kapağı açtı ve yakın göz temasını sürdürerek öne eğilip göğüs ucunu yaladı, sadece bir kerecik; Honor’ın nefesini kesecek kadar, onu şoke edecek kadardı. Sonra kavanozu tersine çevirip yapışkan sıvıyı Honor’ın üstüne değil, kendi avucuna sıktı. İş bitince kapağı kapatıp balı Honor’a geri verdi.

Honor gözlerini ondan ayırmayarak balı masada bir yerlere koyabildi.

Dmitri ağdalı altın rengi sıvıya bir parmağını sokup aynı parmağı Honor’ın dudaklarına götürdü ve onu bal tatlılığına bozuyordu. Honor parmağını emerek ağzının içine doğru çekti, tıpkı arabada penisine yaptığı gibi dilini parmağının etrafında döndürdü. O seksi gözler Honor’a neler yapmak istediğini çok güzel anlatıyordu ancak aralarındaki ateş için için yanan bir kordu, Dmitri’nin fitili uzun süre yanabiliyordu.

Honor çok şanslıydı.

“Bunu yapmaya devam et,” diye mırıldandı Dmitri, Honor’ın derisine değen en hafif tüy gibi bir sesle, “ve ben de seni dizlerimin ortasına çöktürüp çok daha sert bir şeyi ağzına vereyim.”

Honor, Dmitri’nin parmağını dişlerinin arasında tuttu, medeniyetten uzak bir barbarın ağzından dökülecek bu sözler karşısında onu ufaktan cezalandırdı. “Yerler dizlerimi acıttırdı,” dedi Honor, parmağını bırakıp kendini ateşli ve şahane bir şekilde kadınsı hissederek. “Seni bir daha ağzıma aldığım anda yumuşacık rahat bir koltuğa diz çökmüş olmak istiyorum.”

“Dileklerini yerine getirmek için buradayım.” Ağzından nemli çıkan parmağını tekrar balın içine sokup narın ama mak-

satlı hareketlerle göğüslerini buladı ve aşağı doğru değişik desenler çizmeye başladı. "Kıpırdama."

Dmitri parmağıyla uzun uzun, yapışkan ve ağır hareketlerle onu okşarken kıpırtısız durmak biraz zordu, hemen aşağılardaki vücudunun malum bölgesi sertti ve uyarılmıştı, ereksiyonu ona o kadar yakındı ki, Honor pantolonunu yırttığını ve ata biner gibi üstüne oturduğunu, o kalın etini yoğun bir istekle içine soktuğunu hayal etti.

Dmitri gözlerinin içine bakarken gözleri nemlendi ve Honor onun neler gördüğünü merak etti. Ancak tek söylediği, "Uslu bir kız ol Honor, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalırım," oldu.

Büyük, nasırlı bir el bacaklarının ortasına erotik bir ateşle tokat attı, adamın parmakları kadının ihtiyacıyla sıırsıklam oldu ve kadın onu yatağa bağlayan ipleri zorladı... kendini savunacak yer kalmamıştı.

Bu fantezi tüm görselliğiyle zihninde canlanınca Honor titredi. "Belki de ben..." Dmitri göbek deliğine doğru, düşük bel kotunun başladığı yere doğru inerken yutkundu, "senin ceza kavramından hoşlanırım."

"Hımmmm." Dmitri parmağını tekrar yukarı getirdi. "O zaman pek ceza olmaz, değil mi?" Bir kadın vücudunun her açısıyla oynamayı çok iyi bilen, tehlikeli bir yaratıktan cinsel bir tehdit gelmişti. "Şimdi gel buraya." Dmitri eliyle Honor'm vücudunu kavrayıp avucunu sırtına bastırdı.

Bal derisine değince Honor nefesini tuttu. "Her yerim yapış yapış oldu."

"Gel de beni yapış yapış yap."

Vücudunu Dmitri'nin vücuduna yapıştırmaya karşı olmayan Honor memelerini Dmitri'nin göğsüne bastırdı. "Ortalığı fena batıracağız." Honor kendini tutamayıp dudaklarına yapıştı, o güzel ve seksi ağız onun en günahkâr zevki olmuştu.

Dmitri, Honor'm onu öpmesine ve vücudunu penisine sürmesine izin verdi ama Honor'ın kotunun kumaşı çok kalındı ve istediği şekilde Dmitri'yi hissedemedi. Dmitri elleriyle uzuvlarını sıkarak sessiz bir talepte bulundu. Honor öpüşmeyi bozup

şuh bir inleyişle bala bulanmış vücutlarını ayırdı ve ayağa kalkıp kemerini çözdü, kenara fırlattı.

Ardından Dmitri seyretmeye devam ederken kotunun en üst düğmesini açtı, fermuarını indirip kırmızı külotunu ortaya çıkardı. Dmitri ellerini kalçasına koyup Honor'ı öne doğru çekti ve minicik siyah kurdeleyi buldu, bu mahrem dokunuşsa Honor'ı elini daha aşağı indirip sürt diye yalvartmaya yaklaştırdı. Sadece... "Peki ya ben..."

Dmitri tam külotunun üstünden göbek deliğini ıslak ve ateşli bir şekilde öptü.

Honor ayak parmaklarını büktü. Sırf Dmitri onu tuttuğu için hâlâ ayakta durabiliyordu.

"O zaman," dedi Dmitri, Honor'ın bitirmesine izin vermediği soruya cevap vererek, "tekrar deneriz. Bütün gece deneriz çünkü ben bana ait olanı almayı kafaya koydum."

Honor parmaklarını Dmitri'nin ipeksi gür saçlarında dolaştırdı. "Sahiplenici miyiz?"

Dmitri'nin attığı gülüş, ölümcül bir etki yarattı. Honor daha en başından beri ona karşı savunmasız olduğunun bilincindeydi ancak tam o anda, Dmitri'den hiçbir şeyi esirgemeyeceğini anladı. Berbat bir zaafiyetti bu ama ruhunun en derinlerine ekilmişti, o yüzden görmezden gelmek ya da karşı koymak imkânsızdı.

Benim Dmitri'm.

Honor arkaya doğru bir adım atıp kot pantolonundan kurtuldu ve onu kenara fırlattı. Tam tekrar Dmitri'nin üstüne oturacakken Dmitri hayır anlamında başını salladı ve onu masaya doğru yöneltti. Honor pürüzsüz çam masaya tünerken her yeri kızarmaya başladı. Dmitri sandalyesini daha yakına çekip ellerini bacaklarından aşağı doğru kaydırды, dizlerini ve baldırlarını kavrayıp Honor'ın bacaklarını yana doğru açtı ve ayaklarını kaldırıp sandalyesinin her iki tarafına koymasını söyledi.

Honor kendini çırlıçıplak, her yeri ortada gibi hissediyordu, oysaki iç çamaşırı hâlâ üstündeydi. "Dmitri." Honor vücudundan bir parça bal alıp parmağıyla Dmitri'nin dudaklarını okşadı.

Honor suratını avucunun içine alıp yavaşça, tatlı tatlı ve biraz hınzırca, altdudağını hafif ısırarak onu öperken Dmitri çenesini sıkıyordu.

Dmitri ellerini Honor'ın bacaklarının üst kısmında dolaştırıp sıktı. Sonra geri çekildi.

Honor'm her yerine bir zevk dalgası yayıldı. Honor gözleri kocaman açılarak ona bakakaldı, bu şahane yaratık daha önce tanıdığı bütün vampirlerden daha tehlikeliydi. En ufak bir ısırtık izi görse, kafayı sıyrabilirdi. Yutkunarak Dmitri'nin ellerine baktı. "Bacağımanın üst kısmı," diye fısıldadı. "Yap."

Dmitri tek kelime etmeden elini göğsündeki bala sürüp Honor'm iç bacağına hassas derisine bir çizgi çizdi. Honor titrediydi ama korkudan değildi. Henüz. Ancak Dmitri başını etine doğru yaklaştırdı Honor donakaldı. Dmitri hiç durmadan dişlerini değdirdi. Isırışı, en çok onu gıdıklamak içindi, sivri dişleri değer gibi oldu. Honor titreyerek, "Tekrar yap," dedi.

Dmitri bir kez daha onu hoş ederek ısırıldı. Sonra bir daha.

Honor'm vücudu artık bu gerilimi kaldıramıyordu ve ürperdi, Dmitri'nin dokunuşuyla, baştan çıkarışıyla eridi. Uzun uzun, yavaşça yaladı, ufak ufak hınzır ısırtıklar attı, sertçe emdi, Dmitri hepsini ona vermişti. Ama sivri dişlerini etine batırmamış, kan çıkarmamıştı. "Senden beslendiğim zaman," diye mırıldandı, "hiç aceleye getirmeyeceğim. Her saniyesinin ateşle keyfini çıkaracağım." Honor'ı hafifçe öne çekti, iç çamaşırının iki yanındaki minik siyah kurdelelerle oynadı. Öpüşmekten Dmitri'nin dudakları hafif şişmişti, o sıcacık, güzel cildindeki kemikleri ortaya çıkmıştı. "Arkaya yaslan."

Honor, Dmitri'nin bu karanlık baştan çıkarıcılığı karşısında titreyerek derin bir nefes aldı ve eğilip masaya uzandı, sırtı tahyata değince kahkahalarla güldü. "Yapış yapış."

Bacaklarını kaldırıp dizlerini Dmitri'nin omuzlarına koyunca Dmitri parmağını iç çamaşırının tam ortasının üstünde gezdirdi. "Hımmm, evet."

Honor'ın beyni bu cümlelerin anlamını çözemiyordu, o tek dokunuşla sinir uçları kısa devre yapmıştı. Honor bir kez daha korku duymayı bekledi. Bir kez daha duymadı. İşte o zaman bağlantıyı kurdu. Dmitri ile bu yaşadığı, zevkle bağlantılıydı.

"Beni affet."

Dmitri zalimliğin bilenmiş bıçağını bir daha asla ona doğrultmayacaktı. Honor bunu ruhunun derinliklerinde hissetti; Dmitri'nin sesinin tınısında işitti; Dmitri önünde diz çöktüğünde, bu gururlu ve güçlü adamı öyle gördüğü saniye, geçmişle gelecek arasındaki çizgiyi çeken o anda yaşadı.

Demek zevk buydu.

Saldırıysa, sırf acıyla ilgiliydi.

"Hazır mısın, Honor?"

Evet. Fakat cevap verme fırsatını bulamadı çünkü Dmitri tam o noktada ağzını, nemli külotunun üstünden cinsel organına koydu. *"Dmitri."*

Dmitri'nin yarısı Honor'ın kıyafetlerinden kalan son incecik kumaş parçasını üstünden sökmek ve kuvvetli bir itişle içine girivermek, en temel hareketle onu sahiplenmek istiyordu. Diğer yarısıysa, Honor'ı kölesi yapmak için asırlardır edindiği yetenekleri son zerresine kadar kullanmak istiyordu.

Dmitri geri çekildiğinde Honor'm çamaşırı mahrem etinin şişmiş, kızarmış kıvrımlarına yapışmıştı. Dmitri ellerini onu delirten o aptal fiyonkların altına sokup çekiştirdi. Honor vücudunu yukarı kaldırıp bir saniyede o incecik kumaş parçasını bacaklarından aşağı sıyırdı. Dmitri ayağa kalkıp külotu tamamen çıkardı ve başını kaldırıp ona baktığında sabrının sınırına ulaştığını anladı. Öne doğru eğilip Honor'ın göğüslerindeki balı yaladı.

"Şimdi senin önüne konan bir yemek tabağıyım," dedi Honor, Dmitri'nin kalbini hoplatan bir gülüşle. *"Gizli bir emelin olduğunu biliyordum."*

Dmitri kahkaha attı. En son ne zaman bir sevgilinin yanında kahkaha atmıştı? Öpe öpe vücudunda aşağı indi, bacaklarının ortasındaki nemli kıvrık tüylere geldi. Hâlâ biraz daha sabrının olduğunu fark etti. Yerine geri oturabilir, Honor'm bacaklarını ayırabilir ve cinsel organını öpebilirdi, sıcak, yavaş ve son derece itinayla, uyluklarının birleştiği noktadaki yumuşak deriye dilini bastırabilirdi.

Honor sırtını yay gibi gerdi, tırnaklarıyla ahşabı tırmaladı. "Dmitri." Nefesi boğuk bir çığlık şeklinde ağzından fırlayınca Dmitri başparmağını Honor'ın vücudunun girişindeki ıslaklığa koydu ve azıcık içeri itti, bir yandan da tekrar ağzını klitorisine götürmüştü. Honor paramparça oldu, Dmitri'nin duyularını canlandıran kadınsı bir baharat kokusu patladı.

En son zevk dalgaları da Honor'ın vücudunu sarsarken Dmitri ayağa kalktı, kıyafetlerinden kurtuldu ve tekrar oturup Honor'ı masanın kenarına doğru çekti. "Üstüme çık Honor."

"Kıpırdayamıyorum." Nefes alamıyordu.

Dmitri, Honor'm kalça kemiğini öptü, kızın titrediğini hissetti. Birazcık daha çekti. Honor kollarına doğru kayarak aktı, zevkten erimişti, kemikleri yoktu, bacakları vücudunun her iki yanına açıldı. Honor tembel tembel onu öpüp güçlü, bilgili parmaklarıyla Dmitri'nin sert ereksiyonunu kavradı.

Dmitri dişlerini sıkarak nefes verip Honor'ın parmaklarını üstünden çekti. "Daha sonra." Honor'ı öne doğru çekti, kayda-değer kuvvetini kullanarak onu kaldırdı... ve son derece yavaşça, penisinin üstüne doğru kaydırıldı. Yakıcı sıcaklık ve şahane bir gerginlik.

Bir an, beyni durdu.

"Ah." Uzun uzun inledi. "Sen çok..." Honor üstüne iyice yerleşip otururken ellerini saçlarına soktu, boynunu arkadan kavradı ve kalçalarını sallayıp içindeki minik kasları kullanarak Dmitri'nin penisini sıktı.

Dmitri ellerini Honor'ın kalçalarına koymuş, küfrediyordu. Honor o küçük küçük cinsel hareketlere devam edince kontro-

l  paramparça olmak üzereydi, Dmitri başmı  ne eğip Honor'ın bir göğüs ucunu ağzının içinde ısırđı. Honor  ığlık atıp ritmini kaybetti, böylece Dmitri kontrolünü yeniden sağladı. Honor'ı bir kez daha yalayıp elini vücutlarının arasına soktu ve en kısa itişlerle içinde hareket etmeye başlarken parmağıyla klitorisinin üstünde daireler çizdi.

‐Sen beni  ld receksin.‐ Honor bunu dedi ve Dmitri'nin ağzına yapıştı.

Dmitri  p ş n n vahşi tutkusunda kendini kaybedip ayağa kalktı, Honor'ı da üstünde taşıyıp masanın kenarına oturttu, vücutları hâlâ birleşmiş haldeydi. Honor'ın bacakları Dmitri'ye dolanmıştı, ağzı ağzının içine karışmıştı, bir eli çenesini avu lamış diğeri saçlarını çekiyordu. Dmitri onun tarafından çevrelenip sarıldığını, hayran olunduğunu hissetti. şaşırtıcı bir düşünceydi... ama güzeldi.

Honor'ın yanağından ve çenesinden aşağıya doğru öpmeye devam ediyordu ki, Honor ayrıldı, Dmitri elini Honor'ın kalçasına koyup onu üstünde istediği açıya çevirdi. Sonra hareket etmeye başladı. Bakışları kenetlendi. Kenetlenmiş halde kaldı.

Honor'ın gözleri ışıldayan gece yarısı ormanıydı, çığlığı bir kelimeydi. Adını  ağırmıştı. Dmitri de onunla beraber düştü, öylesine büyük bir zevkle sarsılıyordu ki, sanki bir milyon parçaya ayrılıp tuzla buzla olmuştu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Çok seksi bir duştan sonra, Tanrı aşkına Dmitri çok yaratıcıydı, Honor yanına kıvrıldı ve ölümcül gaddarlığıyla diğerlerinin ödünü koparan bir vampire sokulmanın ne kadar komik olduğunu düşündü. "Çok akıllı bir adamsın."

Dmitri bir elinin parmaklarını Honor'ın yüzünden aşağı doğru gezdirdi. "Biliyorum."

Honor kahkaha attı çünkü birlikte yatağa girdiği adam ona bir sürü orgazm yaşatmışsa ve gözünün önünde hâlâ yıldızlar uçuşuyorsa, bir kadın başka ne yapabilirdi? "O pozisyonda... üstte olmama izin verip bir yandan bütün kontrolü elinde tutuşun. Seks kulvarımın çok üstünde birileriyle dans ediyorum, değil mi?"

"Merak etme." Dmitri ellerini saçlarına soktu. "Çok iyi koçluk ederim."

Evet, Honor bundan emindi. Yavaşça tüm vücudunu öperek yüzünü boynuna gömdü ve sıcak kokusunu içine çekti. Eve dönmüş gibiydi.

Uyku ne kadar tatlıysa, uyanış anları o kadar duvara toslar gibiydi.

"Amos'un yeri tespit edilmiş," dedi Dmitri ona, sisli gri bir şafak sökmeden önce cep telefonuna cevap verdikten sonra.

Vampir, gittiklerinde Jiana'nın Stamford'daki malikânesi sınırları içinde değildi ama arkasına parçalar bırakmıştı... Organlarının çoğu, çimenlerin üstünde parlak parlak yığılmış, Honor ve Dmitri'nin saçlarına damla damla dizilen, giysilerini nemlendiren yağmurla kaplı duruyorlardı. Kana bulanmış, ağır çelik mızraklar Amos'un toprağa çivilendiği noktayı belli ediyordu, mor zinya çiçekleri ve güneş rengi kasımpatılar ezilmiş ve yağmurun dokunamadığı noktalarına saçılan kanlar kuruyup siyah lekeler bırakmıştı.

"Ona yapacaklarımı aklımda nasıl hayal ettiysem," diye mırıldandı Honor Dmitri'ye, rutubet yüklü sabah esintisi saçlarını havalandırırken, Jiana'nın evine bakan küçük yükseltide dururlarken, "bu hepsinden beter."

"Başka şekillerde tükenmiş olmalıydı, yoksa iç organları deşilmeden önce o çelik çubuklardan kaçardı," dedi Dmitri, gözlerini etlere ve olmayan güneş ışığına erişmeye çalışan çiçeklerle çevriliyken müstehcen görünen ip gibi kanlara odaklayarak.

"Ya da belki de," dedi Honor, katliam manzarasına çok uzak olmayan bir noktada oturmuş, beşik gibi sallanan, kollarından ve bacaklarından toprağa kırmızı şeritler akan kanlar içindeki kadına bakarak, "kaçmak istemedi... kadının durmayı planlamadığını anlayınca mesela." Yine de Amos ona saldıran kişinin, hem sevdiği hem nefret ettiği bu kadının hayatını sona erdirmeyi becerememişti.

Dmitri'nin bakışları da onunkini takip etti ama gözlerinde bu koşullara uymayan, soğuk bir hesapçılık gizliydi. Jiana sonuçta, en gaddar ve acımasız biçimde oğlunu infaz etmişti. Amos'un ölmemiş olmasının tek sebebi, anlaşılan bedenine saplanan metal çubuklardan birini yerinden sökebilmeyi ve Jiana'nın suratına sertçe vurabilmeyi, annesinin elmacık kemiğini kırıp bayıltmayı ve o kahve cildine derin bir oyuk açabilmeyi başarmış olmasıydı. Jiana muhafızlara haber verdiğinde Amos çoktan gitmişti.

"İşlediği suçların bedeli," diye fısıldamıştı dişi vampir, Honor ve Dmitri olay mahaline ulaştınca.

Honor, kadının bir hışımla karar değiştirmesine inanmazdı ancak Amos kaçmadan önce ona feci hasar vermişti, Jiana'nın yüzü korkunç derecede yaralıydı, şık ipek ve dantel sabahlığı yırtık pırtıktı, kaburgaları çatlamıştı.

"Bana," diye eklemişti Jiana donuk gözlerle, "bir erkeğin annesine bakmaması gereken gözlerle baktı."

İşte bu, diye düşündü Honor, Jiana'yı zıvanadan çıkaran şeydi. En kendini adanmış annelerin bile kabul edemeyeceği bazı şeyler vardı anlaşılan. Ne var ki, Dmitri'nin farklı bir görüşe sahip olduğu açıktı. Dikkatini tekrar ona kaydırana dek bekleyip, "Ne görüyorsun?" diye sordu Honor.

"Ne gördüğümü bırak. Neyin kokusunu alıyorum."

Honor açıklamasını istemek yerine tüm gerçeği kafasından geçirip bir tahmin yürüttü. "Kanın da bir çeşit uyuşturucu ya da yatıştırıcı varmış." İkinci madde ortalığa dökülüp saçılmıştı, yağmurun etkisiyle inceldiği için kesin tespit edilemezdi.

Dmitri kısaca başıyla onayladı. "Burada düşünmeden sırf gözünün dönmesiyle icra edilen eylemler yok. Burada olanlar sakın, sakın ve *hesaplanmış*." Gözleri Jiana'ya döndü. "Daha önceki 'işbirliğine' rağmen, bu evin arazisine gizli girişe izin veren su yolundan bize hiç söz etmemişti."

"Annelik içgüdüleriyle mantıklı zihnini çiğnemek istememiştir," dedi Honor, şeytanın avukatını oynayarak. "Uyuşturuculara gelince, Jiana yalan söylüyor olabilir ve oğlu kabul edemeyeceği bir şey söylemiş ya da yapmış olmakla kalmayıp belki de ona saldırmayı başarmıştır.

"Travmatize olmuş haliyle Jiana da onun içkisine bir şey katmış, aklının şaşmasını, zayıflamasını beklemiş, ondan sonra bunu yapmış olabilir." Amos içkisine ilaç katılmış halde bile olsa, buraya kadar rahatlıkla sürünebilirdi. Evden otuz metre mesafe ya var ya yoktu ve ön kapıdaki muhafızı bayılttıktan sonra, diğerleri de evin çevresinde olduğundan olayların böyle gelişmediğini kimse iddia edemezdi.

"Mümkün." Dmitri'nin gözleri, hâlâ sağlıklı bir şekilde pem-

be parlayan organ yığınının takıldı, Amos'un düzenli bir taze kan takviyesi ve saklanacak yere sahip olduğu sürece iyileşebileceğinin kanıtıydı.

"Sadece," diye devam etti Dmitri, bir adamın öz annesi tarafından bağırsaklarının deşilmesinden nasıl kurtulduğuna dair açıklamasını keserek, "burada her ne olmuşsa, mesele sırf canını almak için değilmiş, değil mi?"

Honor olay yerine bir daha baktı, Jiana'yı sevgi dolu bir anne kalıbından çıkarıp yalnızca gerçeklere odaklandı. Gerçeklerden biri de, bunların zaman almış olmasıydı. Çok zaman. Çünkü organlar... muntazamca yerlerinden sökülmüş, düzenli bir şekilde istiflenmişti.

Honor kafasına dank edenlerle birlikte kalbi donarak Dmitri'ye dönmek üzereydi ki birkaç metre ötedeki yırtık bir kumaş parçasını gördü. "Amos gırtlaklanmış." Ayrıca yağmurun henüz işlemediği buruşuk katmanlarda kalan kanın siyaha yakın rengine bakılırsa, Amos dilini ısırmış, muhtemelen dudaklarını lime lime parçalamıştı. Toprağa çakıldığı nokta o kadar çok kana bulanmıştı ki, çevresindeki bölgeden daha ıslak görünüyordu, kırık gövdelerinin ucunda kalmış kasımpatı çiçeklerinin üstünde uçuk pembe çiylar kalmıştı.

Vardığı sonuç kolay değildi ama söylenmesi lazımdı. "Jiana'nın hoşuna gitmiş."

"Tüm kanıtlar onu işaret ediyor." Dmitri dönüp Jiana'ya doğru yürüdü, siyah kotu, botları ve Kule'ye kısaca uğradıklarında sırtına geçirdiği siyah tişörtüyle jilet gibi bir gölgeydi.

Honor kendini zorlayıp onu takip etti, oysaki çocuk ne kötülük yapmış olursa olsun, bir annenin, yavrusunu öldürmekten zevk aldığını düşündükçe yüreği dağlanıyordu. Kavramakta çok güçlük çekiyordu, içindeki annelik içgüdüğü onu tekletecek kadar güçlüydü... halbuki hiçbir zaman çocuk sahibi olmamıştı.

Başını şöyle bir sallayıp zihnini temizleyerek Dmitri'nin yanından aniden durdu ve Jiana'nın dışarıdan bakınca işkence çekmiş gibi duran haline yukarıdan baktı. "Fazla akıllıymışsın Jiana,"

dedi Dmitri, Honor'ın boğazına buzlar dizen yumuşacık bir sesle.

Jiana öne arkaya sallanmaya devam etti, yırtık pırtık sabahlığı incecik bedenine yapışmıştı, yüzündeki yaralar iyileşmeye başladıkça kenarlarından yeşil-sarı olmuştu. Jiana bir eliyle tırtıklı bir bıçak tutuyordu, metalin her yanı yağmura direnen kurumuş kanla kaplıydı.

Honor'ın hiç tahmin etmediği, kamçı hızında bir hareketle Dmitri botunun içinden jilet keskinliğinde bir avcı bıçağı çıkarıp Jiana'nın kafasını kesecek gibi savurdu. Dişi vampir de göz açıp kapayıncaya kadar ayaklanmış, savunma pozunu alarak bıçağını Dmitri'ye doğru sallamıştı. Dmitri insan üstü bir süratle bıçağı yere devirdi, Jiana'nın bileğini yakalayıp kadını zaptederek ölüm-cül bıçağını gırtlığına dayadı. "Şimdi," dedi, "konuşacaksın."

Jiana, Honor'a doğru kaçamak bir bakış attı. "Yardım et." Gözlerinin içindeki cefa, simsiyah kederinin derinliği... ve arkasında, Dmitri bıçağı biraz daha bastırmasa, Jiana'yı şaşırtıp duygusal acı maskesini yarım saniyeliğine düşürmesine sebep olmasa, Honor'ın gözden kaçıracağı sinsî bir hainlik.

"Onu sen yarattın," dedi Honor midesi bulanarak. "Her ne manyaklık yaşıyorsa, bundan istifade edip onu iyice sapıttırdın."

Jiana'nın yüzü dönüşüme uğradı, kırılgan güzelliği aşağılayıcı ve pislik bir şeye dönüştü. "O benim oğlum." Hiçbir pişmanlık yoktu. "İstediyimi yapabilirim."

Honor tam o anda Jiana'nın kötülüğünün ve zekâsının derinliğini idrak etti. En baştan onlara oyun oynama öngörüsüne sahipti, kan keşleriyle yatıp çektiği "ceza", birileri gelip bakarsa diye her ihtimale karşı konmuş bir paravandı. Gelecekte aylar ve yıllar boyunca bile yaşanmasa, Jiana her zaman suçlanma karşısındaki itirazlarına inandırıcılık kazandırmak için o dönem çektiği sıkıntıları parmağıyla gösterebilecek, çocuğunu gereğinden fazla sevmekten başka suçu olmadığını iddia edebilecekti. Belli ki çocuğunu kurban etmeye her zaman razıydı.

Yine de Honor, Jiana'nın Amos'a karşı ilan ettiği sevginin yalan olmadığından emindi. Bir şey terazinin dengesini bozmuştu: Belki

Amos'un tasmaşını koparıp kendi iradesiyle hareket etmesi, yani Jiana'nın yarattığı olmaması ve yanlış ilgileri üstüne çekmeye başlaması yüzündendi. "Ayak bağı olmuştu," diye mırıldandı Honor, "yakalansaydı seni ele verebilirdi." Jiana'nın yaptığı, *keyifle* yaptığı, kıyımın ortasında dururken Honor, bu dişi vampirin ellerinin Amos'un fark ettiği herkesten daha çok kötülükle lekeli olduğuna inandı. "Hatta bildiği her şeyi senden öğrendi."

Oniks siyahı gözlerinin içinde, Honor'ın tahminini gerçeğe dönüştüren bir öfke kıvılcımlandı, arkasından Jiana, "Seni kaçırmamı affedebilirdim, ne de olsa ilginç bir eğlence yöntemiymi," dedi. Bıçağı saplayıp kanırtmak amacıyla konuşuyordu. "Ama aptal çocuk, sessiz durup göz önünden çekilmesi için onu *uyarmama* rağmen, iki avcıcı daha kaçırmayı planladı."

Böylece Jiana işkence çektirip sonra da onu öldürmek için kolları sıvamıştı. Eğer başarılı olsaydı, Amos'un ölümü Honor'ın hayal edebileceğinden çok daha acılı olacaktı... çünkü onu yozlaşmadan ve koşulsuzca sevmesi gereken tek kadının acımasız suratına baka baka gidecekti.

Şimdi ağzını kıvrıp pis pis gülen bir kadının. "O bodrum dairesinde sana kibar davranmaktan çok keyif aldım. Geri dönmeyi, güvenini kazanmayı planlamıştım. Sana karşı saf değiştirdiğimde çektiğin ıstırap çok daha tatlı olacaktı."

"Yeter," dedi Dmitri, Jiana devam etmeden lafını keserek. "Amos nerede?"

"Bilseydim sence muhafızları harekete geçirir miydim?" Jiana hiç uyarı yapmadan aniden boğazındaki bıçağa atladı ama Dmitri daha hızlıydı ve silahı ondan kaçırdı.

"Seni kolay bir ölüm beklemiyor, bil," dedi, vampiri gırtlığından tutup ayaklarını yerden keserek. "Raphael'in karşısına çıkacaksın."

Jiana tekmeler atıp bağırmaya başladı. "Biz senin mıntıkanın altına düşüyoruz Dmitri! Cezayı sen vermelisin!"

"Önce neler yaptığını tek tek öğrenmemiz lazım." Bunu dedi ve Jiana'nın başını kıt diye yana çevirdi.

Jiana'nın kafası hissizce yana düştü, vücudu kukla gibi oldu ve Honor, Dmitri'nin aynı Jewel Wan'a yaptığı gibi boynunu kopardığını anladı. "Bu haldeyken taşınması daha kolay olur," dedi Dmitri, Honor'ın gözlerini dikip baktığını görünce.

Bu dünyanın içindeki şiddet Honor'ı kekeme ediyordu ama o da süttten çıkmış ak kaşık değildi. Bu yola adımını attığı günden beri kolay bir sürüş olmayacağını biliyordu. Yine de her şeyi olduğu gibi kabullenmek zorunda değildi. "Zaten kendi giderdi."

Dmitri, Jiana'nın hissiz bedenini başka bir vampire uzattı ve sürekli göz hapsinde tutularak Kule'ye götürölmesini emretti. "Sesi midemi bulandırmaya başlamıştı."

"Dmitri."

Gece kadar kara kirpiklerinin ucunda boncuk boncuk sular biriken gözleriyle kara bir bakış fırlattı. "Beni yumuşatmaya mı çalışıyorsun?"

"Yürüdüğün o çizgi," dedi Honor, Dmitri'nin bilerek onu zorladığını fark edip, "çok ince. O çizgiyi aşmanı önlemeye çalışıyorum. Yaptığın her şey, aldığın her karar birikerek başka bir etki doğuruyor."

Dmitri tümseğın kenarına doğru yürüdü, soğuk gri sabahın ortasında siyah bir siluet gibiydi ve gözlerini aşağıda görölün ihtışamlı eve dikmişti. "Binyıla yaklaştım Honor."

"Sen neredeyse ölümsüzsün." Yaklaşıp yanına geldi ve parmaklarına dokundu. "O çizgiden uzak durmak için bir binyılın daha var."

Dmitri düşüncelerini belli etmeden dönüp ona baktığında ifadesi okunamıyordu. "Amos'un izini sürebilir misin?"

İlişkileri daha tam oluşmamışken Dmitri'yi başka bir yol seçmeye ikna edemeyeceğının bilincinde olan Honor şimdilik uzlaştı. "Buradaki kan silinmemiş ama yağmur daha küçük izleri bozmuştur. Ama Amos çok fazla kan kaybettiği için, bir vasıta bulmayı başaramamışsa şansımız yüksek."

"Güvenlidir ama yine de yanına birini al." Dmitri bir elini kaldırdı ve Honor başının tepesinde kurum karası kanatların

hıştısını ve inişini duydu. "Jason sana eşlik edecek. Yapmam gereken başka bir şey var."

Honor, Dmitri'nin ses tonundaki gerilimi kaçırmadı. "Dmitri."

"Jiana'nın Melek Bölgesi'ndeki evini kendi ellerimle didik didik edeceğim ve Kule personelini görevlendirip Amos'un gizli saklı delikleri olup olmadığını araştırtacağım. Eğer davetini kabul edenlerin adının yazdığı bir dosyaya rastlarsam, o kişileri bulacağım."

Honor derin bir nefes alıp çiçeklere baktı. "Galiba hepsinin izini sürdük." Anılarında bilinmeyen kokular ya da vücutlar kalmamıştı, eşleşmeyen sesler yoktu. "Teşekkürler."

Dmitri saçını hızlıca okşayıp gitti ve Honor'ı göreviyle baş başa bıraktı.

Honor yeteneğini son zerresine kadar kullandı, hatta Elena'dan uğrayıp teyit etmesini rica etti ama içgüdüleri doğru çıktı. Amos kasis boyunca kanlar akıtmıştı, sonra izi orada kesiliyordu.

Honor ona lastik izlerini gösterince, "Araba," diyerek hem-fikir oldu Elena, gözlerinin altındaki siyah halkalara rağmen kararlı konuşuyordu. "Başka koku izi yok. Onun sahip olduğu araçlar için Kule'yi alarına geçirmemi ister misin?"

"İzi sürülüp ona ulaşmamızı sağlayacak bir şey kullanmayacak kadar zeki biri." Amos'un kurnazlığı ve hinliği sınır tanımıyordu.

Diğer avcı kanatlarını azıcık açınca üstteki altınimsı beyaz tüylerin üstünden bir damla su aktı. "Ölümsüzlerin sağı solu hiç belli olmaz, bazen kibirden gerçeklere karşı körleşirler."

"Evet." Honor yine gözaltı halkalarını, yüzündeki çizgileri süzdü. "Zor bir gece miydi?"

Diğer kadın iç çekti, saç telleri örgüsünden kaçıp yüzüne değdi. "Sabahın beşine kadar uyumayıp kardeşlerimden biriyle konuştum. Bazı dertleri var." Elena başını iki yana salladı. "Sevgi bazen karnına bir yumruk atabiliyor."

Honor, Dmitri'yi, ona karşı ne kadar yumuşak karınlı olduğunu düşündü ve Elena'ya katıldı. "Ama doğru olduğu zaman..."

“Evet.” Elena gözlerinin içine baktı, güneş parlamasa da gümüşü hareler göz kamaştırıyordu. “Tehlikeli erkeklerle haşır neşir olma konusunda kimseyi yerecek konumda değilim, o yüzden sadece şu kadarını söyleyeceğim... ölümsüzlerin dünyasında yaşamak çok gaddardır. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, Dmitri’yi çatalla işkence çekertirmek için bağlamak da dahil, beni ara.”

Honor bu beklenmedik espri karşısında dudaklarını yamulttu. “Hâlâ affetmemişsin.”

“Kinimi ebediyete kadar taşımayı düşünüyorum.” Bu uçuk renkli, çarpıcı gözleri yol kenarına geri döndü, şakacılığı bırakıp kan izini takip etti. “Anne değilim ama Jiana’nın yaptıklarını anlattığın şeyleri yapmak için...”

“Evet.”

Elena hemen sonra oradan ayrıldı, kanatları çelik grisi gökyüzünde bir parlaklık oluşturdu fakat Honor şehre dönmedi. Tam aksine, yaprakları kalın, yeşil tonlarındaki yaşlı bir manolya ağacının gölgesinde dikilen Jason’ın yanına yürüdü. “Eve bir göz atmak istiyorum.” Boğazının arkası kaşınıyordu, bir şey kaçırdığına dair bir his duydu... ya da belki o zaman görüp de tam anlamadığı bir şey olabilirdi.

Ev, en son içine girdiği günkü kadar sık ve hoştu, ancak bu kez şiddetli bir kavganın kanıtlarıyla doluydu.

Duvarlarda delikler açılmış, kanlı avuç izleri, kırık mobilyalar ve duvardan çekilip yere atılmayan tablolar yamuk yumuk kalmıştı. “Amos sakinleştirici ilaçla uyuşturulmuşsa,” dedi Honor, “tüm bunları yapmayı nasıl başardı, Jiana’yı nasıl yendi?”

Kanatlarını hışırdatınca bile insanı şaşırtacak kadar sessiz bir varlık olan Jason ilk kez konuştu. “Yavaş tesir eden ya da hafif bir yatıştırıcı ilaç onu olan biteni bilinçle algılayacak durumda bırakmış olabilir, karşı koymaya çalışacak kadar şuuru açık olabilir.”

“Jiana,” diye mırıldandı Honor, “oğlunun boyut ve gücüne göre ne kadar doz verilmesi gerektiğini çok iyi hesaplayabilirdi.”

Mekik dokuyan, sendelemiş ayak izlerini şimdi daha iyi görebiliyordu. Amos şurada duvara toslamıştı, yalpalayarak oymalı aynaya yürümüş, narin bacaklı tahta sehpayı yana devirmişti, sonra serbest kalarak duvara kan sıçratacak bir şey yapmıştı.

"Jiana'nın ağzına bir tane patlattı," dedi, kanın sıçrayışına bakıp başını sallayarak.

"Yakında emin oluruz," dedi Jason, ana holün diğer tarafındaki bir odaya girerken kanatları bir karanlık bulut gibi peşindeydi. "Raphael anısını beyninden çıkarıp alacak."

Honor böylesi bir vahşeti duyunca ürperdi. "Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu, fazla samimi olduğunun farkındaydı ama sormak zorundaydı. "Aynısını sana da yapabileceğini bile bile?"

"Güven." Jason omzunun üstünden, yorumlayamadığı bir bakış attı, gözleri kanatları kadar karaydı. "Tıpkı senin, bam te-line basan diğer kadınlara neler yapabileceğini bilmene rağmen Dmitri'yi yatağına almanı sağlayan güven gibi."

Honor bu cevap karşısında, şehirden yeni dönmüş gibi görünmesine rağmen bu bilgiye ulaşacak çıkarıma varması karşısında hayrete düşerek, hangi ortamda olursa olsun göze batmasını sağlayan kıvrımlı, verev çizgilerle dolu dövmeli surata dikkatlice baktı. Yine de... Gölgeler, diye düşündü Honor, Jason'ın üstünden hiç kalkmıyordu.

"Dmitri'nin her nesiysen Honor," dedi Jason, gecenin kalbi kadar derin ve sessiz bir sesle, "Carmen ya da diğerleri gibi değilsin." Gür siyah kirpiklerini siyaha yakın gözlerinin üstüne düşürdü, sonra tekrar kaldırdı.

Honor içgüdüsel olarak tanımadıklarıyla nadiren konuştuğunu bildiği bu melekten büyülenerek çatlamış bir heykelciğe dokunup bekledi, Jason'ın lafının bitmediğini anlamıştı.

"Sinir olmuş gibi seni yakasından silkip atmaz ya da çekip gitmene izin vermez." Jason kanatlarını iki yana açıp odanın geri kalanını kapattı ve Honor'ın gözlerinin içine baktı. "Artık çok geç. Bunu anlıyor musun?"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Honor bakışlarıyla Jason'ın yüzünün sol yanını kaplayan inanılmaz dövmeyle takip etti, sıcak kahve tenine nakşedilmiş mürekkep abanoz siyahıydı. Saçlarını yüzünden geriye tarayıp arkada düzgünce toplamış haliyle hem seksi, hem de çok mesafeliydi. "Beni uyarıp onu korumaya mı çalışıyorsun?"

"Bu ikisi de yapılmak zorunda değil."

"Dmitri'ye karşı uyarılmaya ihtiyacım yok Jason," dedi Honor, acaba bu kara melek herhangi birisinin önünde gardını indirir miydi diye merak etti. "Ben onu olduğu gibi görüyorum. Diğer seçeneğe gelince... hiç gerek yok." İşin gerçeği, Dmitri kalbinin sahibiydi.

Jason dimdik ona bakmasına rağmen gözleri de, kanatları gibi hiçbir şey yansıtmıyordu. "Senin tecrübe ettiklerini yaşayan çoğu kişi bir köşeye büzüşüp ölürdü."

Samimi bir gözlemde bu ama Jason sorusunu cevaplamıştı. "Ben de kıyısından döndüm," dedi Honor, verdiği cevabın bir melek için neden önemli olacağını anlamadı ama sanki içinden bir ses, Jason için önemli diyordu. "Anlaşılan, garaz gayet iyi bir motivasyonmuş; o pisliklerin yenmesini istemedim."

Jason yüzünü ondan ayırmadı ve Honor içinden, meleğin bu konuyu deşmeye devam etmek istediğini geçirirse de, Jason daha işlevsel bir cümle kurdu. "Bu evde her şey beklendiği şekilde."

“Evet, hayır, bir dakika.” Arkasını dönüp içeri girerken düzelttiği tabloya doğru yürüdü. Jiana’nın yataktaki nü tablosuydu, tembel gözleri bir kadının âşığına bakışı gibi bakıyordu ressama. “Bunu gördüm,” diye fısıldadı, sağ alt köşedeki A harfine dokunarak ve bu bilginin ima ettiklerinden midesi bulanarak. “Bu tabloyu Amos yapmış.”

“Olabilir.”

Honor başıyla onaylayıp Jason’a baktı. “Haklısın. Kesin çıkarmaya varamayız. Aramaya devam edelim.”

Honor kırık ya da devrik mobilyalarla dolu olmayan, kurumuş kan yapışmamış, gür, krem rengi halılarla kaplı koridorlarda keşfe devam ederken siyah kanatlı melek yanında sessiz varlığını korudu. Evin derinliklerine doğru girdikçe katliam belirtileri agresifliğini yitirdi ve sonunda ikinci kata geldiler, hiçbir şeye el değmemişti.

Honor’ın hiç bulmasa daha mutlu olacağı kanıtı orada buldular. Geniş yataktaki kaliteli çarşaf ve yorgan dağınıktı, komodinde bir şişe masaj yağı duruyordu. Yerde Honor’ın hemen tanıdığı bronz rengi saten ve dantel bir sabahlık dışında, bir de bir erkek ceketi ve parlak deri ayakkabıları vardı. “Amos ayakka-bısızmış.” Kanlı ayak izleri bunu belli ediyordu.

Jason’ın kanatlarından biri Honor’a sürtündü; ılık, şaşırtıcı bir ağırlığa sahipti. “Bazı şeyler sahiden hiç olmamalı.”

“Evet.” *Amos’un*, diye düşündü Honor, *hiçbir şansı yoktu*. Ama zaten bu dünya üstündeki birçok insan, onlar üstünde işlenen suçları başkalarına işkence etme ihtiyacı duymadan aşabilmişti. Yine de Honor, kâbuslarının baş kahramanı adamı korkak, savunmasız bir çocuk olarak hayal etmekten kendini alamadı. “Bunun ne zaman başlamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Amos ve Jiana her zaman çok yakındı, dikkat çekecek rad-dede.” Jason durdu. “Çok kapsamlı bir araştırma yaptık ama bir arıza bulamadık.”

“Akıllı davranıyorlardı.” Honor, Jiana’nın gözyaşlarını, ne kadar inandırıcı bir çaresizlik sergilediğini hatırladı. “*Jiana* akıllı

davranıyordu.” Bozulmuş yatağın ortaya sürdüğü sessiz ithamdan başını çevirip, “Eğer bu olay aydınlığa çıkmış olsaydı, ciddi bir ceza verilir miydi?” Eğer öyleyse, Jiana’nın oğlunu öldürme girişimi için güçlü bir motivasyon olabilirdi.

“Evet, hem de bitmek bilmeyen türden. En ahlaki bozuk ölümsüzler arasında bile,” diye ekledi Jason, sesinde öfkeden kaynaklanan karanlık bir ateşle, “bazı şeyler büyük tabudur. Bir çocuğu böylesi bir mahrumiyete maruz bırakmak, bizim kavrayışımızın ötesinde.”

“Ne kadar tatlı ve yumuşak.” Nazikliğiyle kan donduran bir ses. “Böylesi bir kanın çok nadide bulunduğunu duydum.”

Nefesini yüzünde hissetti. “Hayır! Lütfen!” diye çığlık attı kadın, vücudu olduğu yere çakılmıştı, biçareydi.

Kahkahalar duydu. Arkasından kalın, ıslak bir ses oldu ve bebeğinin çığlıkları havayı deldi.

Honor boğazına takılan bir çığlık atarak şimdiye aniden döndü. Jason’m sıvı ipek gibi kanadını yana iterek geçti ve koridorlar boyunca deli divane koşup beklenmedik güneşli havaya çıktı, yağmur ansızın dinmişti. Altın rengi sabah güneşi üstüne aktı ve içindeki feci hüzne pırıl pırıl bir tezat oluşturdu.

Evin içindeki o çirkin düşünce, kelimelerin ve seslerin kesişi, sanki bir rüya değildi, bir anıydı. *Honor’*m anısıydı, ancak hayatında hiç böyle iğrenç bir duruma düşmemişti. Kalbi dayanamayacağı ağırlıkta bir ağırlıkla sızladı, bebeğin korku dolu çığlıkları ruhunu delik deşik etti.

“Honor.”

Zihninde yankılanmaya devam eden, içini dağlayan hatırayı kapatıp kenara itmek için bilinçli bir çaba sarf edip Jason’a döndü. “Burada bulacağımız bir şey yok.” Ona saldıranların peşindeki avlarının son evresine ulaşması sonucunda şu anda hissetmeyi beklediği neşe yerine, içi bomboştu; intikam gibi ufak ve önemsiz şeyleri silen bir kayıp hissiyle doluydu. “Ben Lonca’ya gidiyorum.”

Jason kanatlarını iki yana açtı, gece yarısı tonu o kadar mut-

laktı ki, güneş ışınlarını emdi. "Giriş kapısının yanında bir araba seni bekliyor."

"Dmitri," diye mırıldandı, onun ayarladığını anlayarak.

Jason içine işleyen bir bakış fırlattı. "Yaşını başını almış bir vampirdir. Kadınına böylesi ilgiyle bakmak onun için içgüdüsel." Birkaç saniye sonra bir esintiyle uçup gitmişti, bulut tabakasının da üstüne çıkıp hızlanmıştı ve Honor karaltısını bile göremedi.

Ancak Dmitri'yi ikili ilişkide idare ederken kullanacağı hayati öneme sahip bir bilgi bırakmıştı.

Onun kadını.

Honor, Jason'ın özellikle bu kelime seçimini kullandığından emindi, Dmitri'nin zihninin işleyişine dair bir başka ipucuydu. Giriş kapısına doğru yürürken bu meseleyi dikkatlice düşünüp taşındı çünkü Dmitri hayatının en önemli kısmıydı ve Honor kendi kendini kandıracak değildi.

Dmitri'nin ayarladığı arabayı reddedip taksi çağırabilir, ona fanusa kapatılmış bir kelebek gibi davranmasını önleyebilirdi. Ya da arabanın keyfini sürebilir ve sevgilisinin bin yaşında bir vampir olduğu, bu jestinin kaşları kaldırmayacağı bir çağdan geldiği gerçeğini kabul edebilirdi.

Dürüst olması gerekirse, istenen biri olmak, ömür boyu kendi ihtiyaçlarını kendi karşıladıktan sonra başkası tarafından önemsendiğini hissetmek çok güzeldi. Honor, Dmitri ile aralarındaki ilişkiyi tam tarif edemese de, sona erene dek Dmitri'nin onu müthiş bir hırsla koruyacağını farkındaydı.

Honor arabanın yanına varıp hemen bindi. New York'ta özel şoförünüz olması yabana atılacak bir şey değildi, hem de bundan faydalanmanın ona zararı yoktu, aynı zamanda Dmitri de ihtiyacını giderebilirdi: Honor'a bakma ihtiyacını.

Honor damarlarında şapşal bir mutluluk hissederek gülümsedi. Savaşmadı, araba gönderilmesi ayrıcalığının ona daha büyük bir savaş sırasında şahane bir uzlaşma bahanesi yaratacağını düşündü.

Dmitri kadar akıllı ve son derece pratik bir erkeği elinde tutmanın anahtarı stratejiydi.

Benim Dmitri'm.

Raphael'in evinin arka tarafındaki uçurumun kenarında, Hudson'un bir nebze sakin sularının tepesinde ve sabah güneşinde bir serap gibi parlayan Manhattan manzarasına karşı dikilirlerken Dmitri, Raphael'e şöyle bir baktı. "Yanılmış mıyım?" diye sordu, Raphael'in çoktan Jiana ile konuştuğunu bilerek.

Yanılmış olmak istiyordu, bu isteği bir annenin çocuğunu her zaman kollaması gerektiğine inanma ihtiyacından, Ingrede'in son nefesine dek Misha ve Caterina'yı kurtarmaya çalıştığını bilmesinden kaynaklanıyordu.

"Karın, kızınızı korumak için çok savaştı Dmitri. Minicik bir oyuncak bebek."

Raphael'in sesi, Isis'in zalim fısıltısının, kırık dökük bağırışlarının yankısının anısını bastırdı. "Hayır, yanılmamışsın. Jason'ın edindiği bilgiler de doğrulandı."

"Peki ya Jiana?"

"Ben onun icabına bakarım." Sözlerindeki mutlak soğukluk, New York'un Başmeleği'nin böylesi suçlar işleyenlere karşı içinde hiç insaf olmadığını hatırlatıyordu. Her ne kadar eşi onun içinde küçük bir insanlık damarı canlandırırsa da, Raphael hâlâ safi güç varlığı olarak kalmıştı.

"Jiana haklıydı, bu benim görevim olmalıydı." Dmitri bu cezayı şahsen vermekten hiç esef duymazdı. Çünkü Amos, Jiana yüzünden o hale gelmişti. Amos da Honor'a o kadar çok acı çek-tirmişti ki, Dmitri düşününce gözünü kan bürüyordu. *Honor asla bilmez, dedi Raphael'e. Jiana'yı kırıp parçalasam.*

Başmelek cevap vermeden önce düşündü. *Avcının seni tanı-masını istemediğinden emin misin?*

Ingrede'in ölümünden bu yana hiç kimse, hatta Raphael bile, Dmitri'yi gerçek anlamda tanımamıştı. Oğlunun boynunu çıt

diye kırdığı o gün Dmitri kalbini rafa kaldırmış, öldü sanmıştı. Gerçek şuydu ki, kalbi hâlâ yaşıyordu... Dmitri bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Bir şey kesindi: Honor'dan asla umudunu kesmezdi.

"Eğer bana bir şey olursa, tekrar evlenmeden önce ne kadar beklersin?" Karısı çıplak göğsüne yaslanırken kahkaha atarak sordu. "Efendi olmaya çalış ve en azından bir mevsim bekle."

Dmitri, karısının takıldığını biliyordu ama bu laflara gülüp geçemezdi. Sevişirken dağıttığı saçlara hızla elini sokup dudaklarını yara bere içinde bırakan, gözlerini yuvalarından fırlatan bir şekilde öpmek için onu öne çekti.

"Dmitri." Ingrede parmaklarıyla Dmitri'nin dudağına dokundu, fısıldar gibi konuştu.

"Asla," diye cevap verdi Dmitri. "Bir daha asla evlenmem."

Ingrede elini yanağına koyup sabah uzamış kirli sakalını hafifçe sıvazladı. "Böyle bir şey dememelisin."

Dmitri karısını bileğinden kavrayıp avucunu ağzına getirdi ve sıcacık derisine bir öpücük kondurdu. "Beni terk etmeyi mi planlıyorsun Ingrede?" Ingrede onun vücuduna ve ruhuna sahipti; varlığının nedeydi.

"Asla." Ingrede yine her seferinde Dmitri'yi güldüren o şapşal hareketi yapıp burnunu burnuna değdirdi. "Ama eğer ayrılırsak senin yalnız kalmanı istemem. O kadar üzgün olmaya dayanamam." Dmitri konuşmadan da ekledi, "Ama o Tatiana'yla evlenemezsin. Sana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

Dmitri bir kahkaha atıp Ingrede'yi tekrar öptü. "Zalim kadın." Fakat kahkahası bitince silinemez gerçeği dile getirdi. "Kalbime başka kadın giremez." Ingrede'in gözlerine sıkıntının gölgesi düşünce Dmitri bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Beni tekrar bulmanı beklerim. O yüzden sakın fazla gecikme."

Şimdiyse sözünü bozmaya yakındı. "Sence ona ihanet mi ediyorum?"

"Bence," dedi Raphael, kanatları güneşte ısıls ısıls parlayarak, "senin Ingrede'in gönlü çok cömert bir kadındı."

Evet, diye düşündü Dmitri, *sahiden öyleydi*. Ingrede hiçbir zaman açıktan açığa onu sahiplenmemiştir. Tatiana hariç, kadın hiçbir evli erkeğe yöneltilmemesi gereken davetler sunarak bakıyordu Dmitri'ye. Hatırlayınca Dmitri gülümsedi. "Aynı zamanda çok kıskançtı."

Raphael kahkaha attı. "Seni baştan çıkarmaya çalıştığımı sanınca bana çok fena bir bakış atmıştı."

Derken, diye hatırladı Dmitri, meleşin onun arkadaşından öte olmadığını anlayınca Ingrede, Raphael'i akşam yemeğine çağırılmıştı. Ingrede çok nazikti ama yeni ekilmiş bir tarlada bir ölümsüzle korku duymadan konuşmuştu ve o ölümsüz de mütevazı sofralarını şerefleştirmişti. "Bir daha hiç o sofradaki kadar çok güldüğümüzü sanmıyorum."

"Unutulmaz bir anıdır," dedi Raphael. "Hiçbir zaman unuttum, hiçbir zaman eskimedi."

Bir başkasının da onu hatırladığını bilmek, içini rahatlatıyordu. Çocuklarının hatırlanması. Misha ve Caterina'nın ömürleri kısacıktı ama o ömürler, Dmitri'nin ruhuna kazınmıştı. Şimdiyse bir başka isim, çok uzun zaman önce yitip gitmiş bir dönemin anılarını canlandıran bir avcı orada izini bırakmak istiyor, karısının gülüşünü yavaşça zihninden siliyordu. *Beni affet Ingrede*.

"Kallistos," dedi Raphael, uzun süren bir suskunluğun ardından, gözleri nehrin üstünden uçup Kule'nin tepesine inen meleklerle takılarak.

Dmitri binyıllık varlığı süresince kalbini çalan iki kadını, biri çok tatlı ve ocağını tütüren, diğeri aynı nazik ellere sahip bir avcı olan iki kadını aklından kopardı. "Bölgedeki bütün adamlarımızı alarına geçirdim." Vampirin yakında olduğunu biliyordu, bu tehditler fazla kişiseldi. En azından Times Meydanı'ndaki olayda Kallistos kesin o civarda takılmış, Dmitri'nin tepkisini ölçmüştü. "Ama yaşlı ve çok zeki." Ne var ki, Isis'in sevgilisi, kaçırılan melek kadar ilgilendirmiyordu onu. "Kallistos onu sürekli kullandıkça sence bu oğlan hayatta kalacak mı?"

Raphael iç karartıcı bir ifadeyle durdu, kemikleri çıkık çıkıktı.

“Melek genç, hâlâ çok hassas. Kallistos’un ne kadar zarar verdiğini bilmemiz imkânsız.” *Avcının başına bir gözetçi diktin mi?*

Tabii ki. Eğer Kallistos tehditler savurduğu o intikamı almaya kalkışacak kadar deliyse, Honor onun hedefi olurdu çünkü Honor ölümlüydü, canını acıtıp öldürmesi çok daha kolay olurdu. Tıpkı Ingrede’in de ölümlü olduğu gibi. “Bu kez değil,” dedi Dmitri, ant içercesine.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hüzün, Jiana'nın malikânesinden döndükten iki saat sonra evine uğrayan Honor'ı kapıda güleryüzle karşıladı ve Honor ona ilk kendini savunma dersini vereceğini söyleyince çok mutlu oldu. "Gidip kot pantolonumu çıkarayım."

Honor eve uğrayıp siyah eşofman altı ve sade bir koyu yeşil tişört giymişti. Diğer kadın üstünü değiştirmeye gidince evin arkasındaki özel çimenlikte ısınmaya başladı.

Arka merdivenlerde yayılarak oturup onu seyreden vampir, yüzünü saran güneş gözlüğü takmış, simsiyah bir takım elbise ve kolalı beyaz gömlek giymiş ve saçlarını dümdüz çizgiler halinde arkaya taramıştı. Honor onu tanımasa Beşinci Cadde'deki güzellik salonlarının birinden fırlamış, bıçak görse kaçan biri sanırdı. Ancak onu tanıyordu. Zehir'in nasıl hareket ettiğini görmüştü. Yalnızca dans eden erkeklerin sahip olduğu bir zarafet taşıyordu. Ayrıca Honor burada balo salonunu kast etmiyordu.

"Partner ister misin?" diye sordu, başka dünyadan gelmiş benzeyen o şaşırtıcı gözlerini teşhir etmek için gözlüğünü çıkardı. "Söz veriyorum, çok nazik olacağım."

Honor artık tanımadığı erkeklerle temas etmekten kaçınmıyacağından emin sayılırdı, özellikle bir dövüş anında ama yine de başını iki yana salladı. "Hüzün birazdan çıkar."

Zehir dizlerini dirseklerine koyup öne eğildi, güneş kahve-

rengi tenini sarıyor, sıcacık yapıp okşamaya davet ediyordu. Elbette Honor'm kısa süre önce yatağına aldığı, o ölümcül seksapele sahip erkeğinki kadar çekici değildi ama Honor, Zehir'in de o gözlerle kadınları baştan çıkarmakta sıkıntı duymadığından emindi.

Şimdi Zehir dudaklarını bir parça kıvırdı. "Dmitri'nin her zaman daha... sofistike birisini seçeceğini zannederdim."

Benimle alay ediyor, diye düşündü Honor, yılan gözlü adam eğlencesine onunla alay ediyordu. "Bana bir zamanlar sahip olduğum, sekiz yaşındaki koruyucu ailedeki erkek kardeşimi hatırlatıyorsun," dedi Honor, esneme hareketlerine devam ederek. "Duştan çıkınca üstüme çamur topu atmayı severdi çünkü bunu çok komik bulurdu." Jared hiç kötü niyetli değildi ve Honor yıllar içinde ilişkileri kopana kadar onunla irtibatı sürdürmüştü. "Toplardan birini alıp sırtından içeri attığımda hiç komiğine gitmedi ama."

Zehir homurdanarak baktı. "Bana çocuk demeye bin şahit ister."

Ne garip, Honor ondan onyıllar, asırlar gençti ve o anda aralarındaki mesafeyi kapatmak, Zehir'in saçlarını karıştırmak ve güleryüzlü bir şefkatle onu yanağından öpmek istedi. Honor bu açıklanamaz hissi üstünden atamadan Hüzün merdivenlerden aşağı koşarak indi, üstüne Honor'inkine benzer bir eşofman ve meşhur bir İrlanda barının adı yazan, lacivert bir tişört giymişti.

"Yoksa kanıtlamak için çükünü çıkarıp sallayacak mısın?" diye sordu kız alaycı bir tatlılıkla, Zehir'in ilanına kulak misafiri olduğu belliydi.

Vampirin tüyler ürpertici gözbebekleri kasılıp toplu iğne ucu gibi küçüldü. "Dikkat et de tırnaklarını çıkarınca kurda kuşa yem olma kediciik."

Hüzün, Zehir'e tıslar gibi bir ses çıkarıp Honor'ın yanına yürüdü. "Dmitri kesin benden nefret ediyor," diye mırıldandı. "Emrinde bu kadar çok adamı varken, tutmuş bana Zehir'i yol-lamış."

“Kedicik?”

Hüzün, normalin yarı büyüklüğündeki sivri dişlerini göstermesine sırttı. “Zehir onlara yavru kedi dişi diyor.”

Zehir, Hüzün’ün değişen gözlerindeki öfkeyi gördü, ya neyle oynadığından habersizdi... ya da gayet farkındaydı. “Temel hareketlerle başlayacağız,” dedi, içinden Zehir’in, kızın özdenetimini test etmek için bilerek mi onu sinir ettiğini Dmitri’ye sormayı aklının bir köşesine not etti.

Hüzün öne eğilip sesini alçalttı. “Bizi seyretmek zorunda mı?”

“Ona git dersen, daha büyük bir zevkle burada kalacaktır.” O sırada Zehir telefonla konuşuyordu, vücudu aylak aylak yayılmıştı, ancak göz açıp kapayıncaya kadar bu duruşu değişebilirdi. Bir ara Honor bu vampirle aşık atacaktı, tabii önce bir seans Dmitri’yle atıştıktan sonra.

Seksi ve tehlikeli sevgiliyle o arenada boğuştuğunu, vücutlarının ter içinde kaldığını düşününce bacaklarını sıktı. “Ona aldırma sen,” dedi, beynini şimdiki âna dönmeye zorlayarak.

Hüzün derin bir nefes aldı. “Tamam,” dedi nefes verirken. “Hadi göster.”

Pek talepkâr olmayan bir seansın yirminci dakikasına gelmişlerdi ki genç kadın yalpalayıp yere yığıldı.

Zehir öylesine süratle yanmda bitti ki, Honor’ın nefesi kesildi. Yarı şuursuz kadını çekıştırıp oturur pozisyona getirip gömleğinin sol manşetini açtı, ceketini zaten çıkarmıştı ve “Beslen,” dedi kamçı gibi bir sesle.

Hüzün onu ittirmeye çalıştı ama korkunç derecede zayıf düşmüştü, en azından Honor’ın endişeli gözleri öyle algıladı. “Siktir git.” Kızın dili peltekleşmişti.

“Çizgiyi aşma kedicik.” Zehir bileğini ağzına dayadı. “Ya beslenirsin, ya da seni yere çakar, kanımı gırtlığından aşağı zorla boşaltırım. Ondan sonra da seni Kule’ye götürür, şımarık bir hergeleye yapılması gerektiği gibi yirmi dört saat nezarete tutturum.”

Hüzün, Zehir'in bileğini ısırdı. Parıldayan yeşil bir halkayla çevrili gözlerinin parlamışından anladığı kadarıyla sert ısırmıştı, gerçi Zehir hiç istifini bozmadı. Genç kadın, hayati tehlikeye düşecek kadar rezervlerini tüketmişti ve Honor, Hüzün tekrar Zehir'in koluna düşene kadar bir şey demedi. Bu kez Zehir, Hüzün'ün ısırdıktan ayrılmasına izin verdi.

Hüzün elinin tersiyle ağzını silip, "Herhalde hemen ispiyonlarsın," dedi.

Zehir bileğindeki düzgün iğne izlerini bir mendille silip temizledi ve manşetini tekrar ilikledi. "Bunun aramızda küçük bir sır olarak mı kalmasını istiyorsun?" Çelikten bir soruydu bu. Zehir'in gözleri bir saniye sonra aynalı güneş gözlüğünün arkasına saklandı. "Ne yazık ki, buna karşılık takas edeceğin ilginç bir şey yok."

Honor olsa bu meydan okumayı duymazdan gelir, Zehir'in oyunlarına uyanırdı. Ancak Hüzün tiz bir çılgılık atıp vampirin üstüne saldırdı. Zehir kahkahalar atarak kadını üstünden çekti ve gözlerindeki sürungen kadar kaygan bir hareketle ayağa kalktı. "Dikkat et," dedi, genç kadın doğrulurken üstünü başını silkeleyerek, "yoksa duygularımı inciteceksin."

Hüzün çok ama çok sessiz oldu. Sonra *hareket etti*.

Honor nefesini tutarak egzersiz çantasından tabancasını almak için koştu ama eline alınca hangi birini hedefleyeceğini kestiremedi, ya da niyetlendiği hedefi vursa mıydı, bilemedi. İki yırtıcı kedinin en ölümcül kavgaya hazırlanışını izlemeye benziyordu. O kadar hızlı hareket ettiler ki, insan gözüyle takip edilmeleri imkansızdı, darbeler ve karşı darbeler nefes kesici bir zarafetle birbirlerine akıyordu.

Ancak Hüzün, ilkel öfkesinden doğan içgüdüleriyle savaşıırken Zehir, avıyla oynayan soğuk ve sessiz bir vahşi hayvandı.

Honor gözlerini kısıtı ama silahını çekmedi.

Oyun oynasın oynamasın vampir, Hüzün'e zarar vermiyordu. Üstüne üstlük, kızın içindeki feci öfkeyi, Zehir'in takılmalarından çok daha sadistik bir kaynaktan çıkmış hıncını ifade

etmesine izin veriyordu. Genç kadın tekmeler attı, pençelerini çıkarıp yumruklar savurmaya çalıştı, hatta iki kere havaya zıpladı ama vampir üstündeki etkisi sıfırdı, vampir orada değildi, tepki zamanı hiçbir biçimde, şekilde ya da formda insansı değildi.

Çok güzeldi. Tüyler ürpertici bir güzellik. “Sen de bu kadar hızlı hareket edebiliyor musun?” diye sordu Honor, Zehir’in gücü ne kadar gençse, karanlık zarafeti o kadar eski olan, gelip yanına yürüyen adama.

Dmitri ellerini taş rengi pantolonunun cebine soktu, beyaz gömleğinin yakası açıldı ve Honor’ın yalayıp ısırarak ve emmek istediği teni görünüyordu. “Zehir’in hareket yeteneği ona hastır,” diye mırıldandı safi seks kokan bir sesle, oysaki ilgisi kavgadaydı. “Gözleriyle aynı yerden gelir.”

Dmitri bu kadar yakındayken, onu ılık bal, şampanya ve çikolataya batırılmış günah vaatleriyle sarıp sarmalarken nefes almak güçtü. “Etrafa seks feromonu yaymayı kes.”

Dmitri her türlü sapkın, sefahat düşkünü eylemler vaat eden bir gülüş çaktı. “Bence biz de atışmalıyız Honor. Kazanan, kaybedene istediğini yapma hakkını kazanır.”

Hı hı. “Sen neredeyse-ölümsüzsün,” dedi Honor, Hüzün’ün yavaşlamaya başladığını görerek, “ayrıca Raphael’in sağ kolu-sun.”

“İnsan hızına sadık kalırım.” Honor’ın tenini egzotik baharatlar öptü. “Sen istediğin bıçağı seç, ben sadece ellerimi kullanayım.”

Honor enayilik ettiğini bilerek ama Dmitri ile dans ettiğinin görüntüsünü aklından çıkaramayarak başıyla onayladı. “Varım.” İşte o sırada Hüzün’ün sendelediğini gördü.

Zehir aynı saniye onu yukarı çekti ve artık kavga eden iki yırtıcı yaratık değillerdi, saçları dağılmış, güneş gözlüğü uçmuş ve gömleği yırtılmış, şok edici derecede seksi bir vampir ve avuçlarını dizlerine dayamış, göğsü inip kalkan, ufak tefek Asya kökenli bir kadındılar.

Honor yakına gelince Hüzün'e hiç acımadı. "Paçanı aşağı aldı."

Hüzün başını aniden kaldırdı, uzun ipeksi saç tutamları at-kuyruğundan fırlamış, yüzüne yapışmıştı. "Ben..."

"Sessiz ol." Honor eliyle Zehir'i kovaladı. "Git biraz uzaklaş."

Dmitri orada olmasaydı da Zehir bu emre uyar mıydı, bil-miyordu çünkü Zehir başını öne eğip tek kelime dahi etmeden yürüyüp gitti.

"Akademi'de bir öğrenci olsaydın," dedi Honor, bu genç ka-dının hiçbir erkeğin, Hüzün'ün kırık dökük gururunu çiğneme-den sağlayamayacağı türden bir rehberliğe ihtiyacı olduğunu fark ederek, "şu anda kış üstü oturmuştun çünkü hocan sana haddini bildirmiş olurdu."

Honor gururdan anlardı, elinde hiçbir şeyin kalmamışsa geri-ye kalan son parçalarına tutunmanın anlamını bilirdi. Ama aynı zamanda hayatta kalmayı da bilirdi. "O zaman sürüne sürüne yatağa düşmeden önce alıştırmada alanında yirmi tur koşmuş ya da emeklemiş olurdun, uyanınca bir yirmi tur daha atardın."

"O..."

"Seninle alay ediyordu, dalgasını geçiyordu." Honor tek kaşı-nı kaldırdı. "Sense kontrolünü kaybettin. Bu şekilde kontrolünü kaybettiğin için bir gün canından olacaksın." Hüzün tehlikeliydi ama disiplinsiz kalırsa o güç, ölümcül bir ayak bağı olabilirdi. "Başka atışmaya geçmeden önce disipline girmen üstünde çalış-sacağız."

Hüzün çenesini sıkı ama bu kez öfkesini yönetmeyi başardı.

Aferin sana. "Hayatında hiç meditasyon yaptın mı?" Bedeni-nin maruz kaldığı dehşetlerden zihnini ayrı tutabilme yeteneği sayesinde Honor uğradığı saldırıdan sağ kurtulmuştu.

Hüzün kararlı bir tavırla başını salladı. "Büyükanne öğret-mişti. O zamandan beri denemedim..."

"Bence denemelisin." Honor elini genç kadının omzuna koy-du. "Şimdi içeri gir, uzun, sıcak bir banyo yap, nasıl gevşeyecek-sen öyle gevşe, mutlu hissedeceğin bir şeyler yap."

Yeşilin istila ettiği kahverengi gözler kasvetliydi, tüm inadı kırılmıştı ve birdenbire Hüzün gencecik göründü. "Artık hiçbir şey etki etmiyor."

"Elinden geleni yap." Kâbuslar bir gecede yok olmazdı ve Hüzün'ünkiler temel bir seviyede değişmişti. "Ondan sonra otur ve meditasyon yap. Buraya bir sonraki gelişimde, sohbet ederiz... neden mi? Çünkü Hüzün, her şeyi içine atıp bastıramazsın. Ben bilirim." Kullanmaya hiç niyet etmediği defteri o kadar önemli olmuştu ki, zehrini akıttığı arınmasına yardımcı olan bir parçasıydı. "Başa çıkmaya yardım edecek bir uğraş bulacağız."

Hüzün yutkundu. "Sence başa çıkabilir miyim?"

"Evet." Hüzün, birisinin ona inanmasına ihtiyaç duyuyordu. "Ah, evet canım benim."

"Elena beni görmeye gelmek istedi," diye yumurtladı genç kadın damdan düşer gibi. "Beni kurtardı, biliyorum ama... kanatları var." Bütün bedeni sarsılarak titredi. "Yapamadım."

"Seni anlamıştır eminim." Honor kızın omzunu sıkarken aklından başka bir düşünce geçti. "Vaktinin ne kadarını yalnız geçiriyorsun?"

"Ben hiçbir zaman yalnız kalmıyorum."

"Hüzün."

"O kadar kötü değil. Ailem..." Dudağı titredi ve narin derisinde kızarıklık oluşacak kadar sert bir şekilde dudağını ısırıldı. "Uram'ı bilmiyor, onlara anlatılan hikâyede ben delirmiş bir insanın saldırısına uğradım ve kanıma tehlikeli bir virüs zerk edildi. Değişimler belirmeye başlayınca beni reddedeceklerini sandım ama çok harika yaklaştılar. Annem izin versem her gün gelir."

"O zaman izin ver," dedi Honor, eliyle kızın yanağına dokunarak. "Aile insana bir temel oluşturur, ayakta durmaya, savaşmaya yardım eder." Honor bu temeli hiçbir zaman inşa edememişti, Hüzün'ün kavrayamadığı ölçüde değerini biliyordu.

Genç kadın başıyla onaylayıp içinden gelerek ona sarıldı. Honor da kızı kucakladı, böyle hareketlerin onu Amos'un ka-

pattığı o çukura geri yollamayacağı noktaya geldiğine sevin-yordu. Eliyle kızın sırtını okşarken Dmitri ile göz göze geldi ve aralarında konuşulmamış bir şeyler geçti... Hüzün artık yalnızca Dmitri'nin göz kulak olduğu birisi değildi, ikisininindi.

Dmitri ve Honor, Hüzün'ün evinden arabayla ayrılınca telefon çaldı.

"Dmitri." Kaba erkek sesi, kadim anıları su yüzüne çıkardı.

"Lütfen." Elini kaldırdı, oğlanın sırtı feci halde kırbaçlanmaktan kanlar içindeydi.

"Sorun yok," dedi Dmitri, merhamet duymaktan aciz, kalbi taşla dönmüş haliyle ama bu çocuğun tehdit olmadığını, bir başka kurban olduğunu bilerek. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"Öldü mü?"

"Evet, kaltak karı öldü."

"Kallistos." Arabayı kenara çekti.

Paslı, acıyla atılan bir kahkaha duyuldu. "Çok güzel."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Dmitri bekledi, Kallistos'un sabırsızlanacağını biliyordu. Neha'nın sarayındaki Jason'ın adamlarına göre, asırlardır hem erkekleri hem kadınları büyüleyen bir yüze ve vücuda sahip bu vampir, hiçbir zaman duygularını yönetememişti.

"Bugün dizginler benim elimde Dmitri." Kallistos'un sesi hiç-bir zaman yağ gibi akmayacaktı, Yaradılma sürecinde gırtlığının kritik bir noktası feci şekilde hasar görmüştü fakat artık sofistike tınısını yitirmişti. "Dediğimi yapacaksın, yoksa bu güzel melek yavaş ve acılar içinde ölüme mahkum olur."

"Ne istiyorsun, söyle."

"Direktifleri yolluyorum. Arabayı sür. Eğer en ufak bir kanat izi görürsem, meleği oyarım."

Arama sona erince Dmitri'nin mesaj kutusuna talimatlar geldi. "Bu sadece rotanın bir kısmı," dedi, Honor'a özet geçtikten sonra.

“Senden önce bir meleğin uçması riskini göze alamıyor.”

Dmitri seçeneklerini şöyle bir düşündü, Illium’u aradı. “Raphael   h re d  ner d  nmez, ona haber ver.” Ba melek toplantıdan d  nmek için yoldaydı. “Sen fazla göze batarsın, Jason da gitti, y  z ne g  z ne bula tırmayacak başka birisine de güvenmiyorum.”

Illium küfretti. “Hemen u uyorum, yarı yolda Raphael’le bulu urum.”

Dmitri telefonu kapatınca Honor’a d  nd . “Silahlı mısın?”

“Her zaman.”

Dmitri hızını artırıp New Jersey’den çıktı ve Philadelphia’ya doğru sürdü. Yola devam ettikçe başka tarifler geliyordu ve yedi saat sonra, gökyüzü gün batımı ve gerçek gecenin ilk ara renklerine boyanırken kendini tekrar Manhattan’da buldu. Dmitri dudaklarını ince bir çizgi olacak şekilde sıkıp telefona cevap verdi.

“S r  ten keyif aldın mı?” Kallistos kahkaha atıyordu ve çıkan ses metalin sürtme sesine benziyordu.

Dmitri suskunlu unu korudu, Kallistos’un onu mantıklı d    nmekten alıkoyacak bir sinirle küplere bindirdi ine inandığını tahmin etti. Hiç şöyle olmamıştı. Dmitri’nin, Isis’e olan nefreti gözünü k r etmemişti, hele hele şimdi, hele hele kanıyla yıkandıktan sonra hiç etmezdi.

“Sana bir hediye bıraktım.” Kallistos kıkır kıkır gülüyordu. “New York’ta sahip olduğun mülklerin birinde.” Vampir telefonu kapattı.

Dmitri, Honor’a, Kallistos’un söylediklerini aktararak yasadışı bir U d  n   yaptı ve Englewood Cliffs’e doğru yol aldı. *Efendim*, dedi, ba melek tam   nlerinde olduğu için Raphael ile konu abilirdi. *Eğer sen ve Illium bu     ne bakarsanız*, adresi verdi, *ben d  rd nc s ne giderim*. Sonuncu adresi de yolladı.

“Biz en yakındaki mülke gideceğiz ,” dedi Honor’a. “Raphael ve Illium diğer iki lokasyona çok daha çabuk ulaşır.” Kallistos, diye düşündü, çoktan sırta kadem basmı tı.

“Sence oranın asıl mekân olma ihtimali nedir?”

Dmitri yüksek çitlere göz gezdirdi, arka taraftaki dar sokaktan eve gizlice girilebilirdi. "Bir nebze özel bir yer, Kallistos'un dekor zevkine uyacak kadar çürümeye başlamış, şimdiye dek gördüklerimizden yola çıkarak söylüyorum." Hızını artırıp afalayan motorcuların yanından gazladı.

Eğer yaşlı bir melek risk altında olsaydı, Dmitri şu anda içindeki paniği hissetmezdi ama ele geçirilen melek, ölümsüzlüğü henüz taşa kazınmış kadar oturmamış bir gençti. Elbette vampirler ve ölümlüler yine de ona ölümcül hasar veremezdi ama Kallistos, Dmitri'den daha yaşlıydı; bu kadar incinebilir durumdaki bir meleği öldürecek bilgi ve güce sahipti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Geldik.” Dmitri onları metruk bir sokaktan geçirirken esmer saçları alnından yukarı havalandı, açık duran giriş kapılarından geçip arkada yıkılmaya yüz tutmuş bir apartmana doğru arabayı sürdü.

“Asıl değerli olan bu arazi diye tahmin ediyorum?”

“Milyonlar değerinde.” Yere yığılmış moloz bariyerinin koruyacağı şekilde arabayı park edip indi ve bagajdan çıkartmadan taşınamayacak büyüklükte bir bıçak çıkardı. Yok, bu silah kesinlikle güç ve göz korkutma amaçlıydı.

Honor yanılmıyorsa, bu bir palaydı. Ancak tam bakamadı çünkü Dmitri silahı yanında tutarak geri dönmüştü, gözleri ölümcül niyetlerle doluydu. “Arkamda kal Honor. Kallistos muhtemelen gitti ama emin olamayız.”

“Ben seni korurum,” dedi Honor, bu emre itiraz etmedi çünkü kendi canavarlarıyla yüzleşmenin ne anlama geldiğini bilirdi ve Kallistos, Dmitri’nin canavarıydı.

“Hayır, gerçekten arkamda dur. Bir silah ateşlenirse bana kaydadeğer hasar veremez ama sen ölebilirsin.”

Dmitri’nin onun uğruna kanlar akıttığını düşününce Honor gaddarca tabancasını kavradı ama bir kez daha dilini tuttu, zamanla yarıştıklarının farkındaydı. “Gidelim.”

Dmitri hemen önünde yağ gibi kayan bir gölgeydi, onları bina-

dan izleyen biri varsa, Honor'ın asla açıkta kalmamasını sağlayan bir gölgeydi. Honor açık alanı aşp kapıdan geçene kadar nefes almadı. İlk önce Dmitri içeri girdi, Honor da silahını öne doğrultmuştu, arkasından takip ederken gözleri hep ileri dönüktü.

İçeride karşılaştıkları tek şey, sessizlikti... ve kırık bir melek. Oğlan, evet, hâlâ bir oğlandı, beti benzi atmış suratı çocukluğun soluk yumuşaklığını taşıyordu, tozlu lobiye yüzüstü atılmıştı, her iki tarafında parçalanmış ve kıpırtısız duran açık kahverengi kanatları kan ve tozla kaplıydı.

Yanlıs, bu kanatlarda müthiş bir şeyler yanııştı.

Kırılmışlardı.

Honor, bilinci kapalı bir meleği devasa bir kamyonet kullanarak dikkatleri tatsızca üstüne çekmeden taşımak istiyorsanız başka yol olmadığını fark etti.

"Honor."

"Arkanı kolluyorum."

Dmitri yere çömelip parmaklarıyla meleğin yanağına dokundu.

"Sıcak." Dmitri palayı kenara bırakıp muazzam bir itinayla meleğin vücudunu öne doğru çevirdi, oğlanın kanatlarına daha fazla hasar vermeden tuttu. "Kalbi atmıyor." Yine de umut kesilmezdi. *Raphael, ne kadar yakındasın?* diye sordu, başmeleğin zihninin ona dokunduğunu hissederek.

Birkaç dakika uzaktayım. Göster bana.

Dmitri zihnini açtı ve Raphael onun gözlerinden görebildi, hasarı ölçüp biçti. *Ona nefesini ver Dmitri. Yoksa hayatta kalamaz.*

Honor'ın nöbeti devralmasına güvenip Dmitri genç melek için nefes almaya başladı, göğsünü doldurdu, uçmak için gereken kasların dokunuşunun altında inip kalktığını hissetti. Beş dakika sonra Raphael binaya girdi. Başmelek hiç çekinmeden yere diz çöktü, kanatları yerde biriken toz ve toprağı sürünerek çocuğı kollarına aldı, Dmitri'nin dudaklarının yerine kendi dudaklarını koydu.

Bir başmeleğin nefesi inanılmaz boyutta güç barındırıyordu.

Dmitri baktıkça Raphael'in dudaklarının genç meleğe değdiği noktada uçuk mavi bir ışığın yandığını gördü.

Ayağa kalkıp palayı eline aldı ve Honor'a baktı, savunmasız korumak için kullanmaktan çekinmeyeceği silahını eline almış, gözleri taş gibi bakan, yine de onu istismar eden kişinin çocukken çektiklerine acıyacak kalbe sahip bir avcıydı. Dmitri'nin içinde böyle bir yumuşaklık kalmamıştı ancak bunun Honor'ın ayrılmaz bir parçası olduğunu kabul ediyordu, bu karmaşık kadın gece yarısı gözlerinin içinde kadim bilgiler taşıyordu.

Olduğu yerde durmaya devam etmesi için baş işareti veren Dmitri, Kallistos'un ne tarafa gittiğini anlatan herhangi bir iz var mı diye etrafı kolaçan etmeye başladı. Diğer vampirin meleği tozlu yerde sürüklediği noktalardaki çizgi çizgi izler dışında bir şey göremedi. Kallistos girdiği kapıdan çıkmış, ayak izlerini kapatma zahmetine girmemişti. *Yaşayacak mı?* diye sordu, Raphael'in hayat öpücüğünden ayrıldığını görüp.

Yeryüzüne ait olmayan mavilikteki gözler, gözlerine kenetlendi. *Evet. Ve bir kez daha bütün olacak. Ancak ölümlülerin dünyasının sağlayamayacağı bakıma ihtiyacı olacak.*

Dmitri başıyla onayladı. *Sığınak'a ulaştırılması için gereken ayarlamaları yaparım.*

Hayır Dmitri. Onu bizzat götürmeliyim. Başmelek, genç meleğin vücudunu kucağına alıp ayağa kalktı. Üç gün sonra yola çıkacağız, azıcık gücünü toplama şansı olduktan sonra.

Elena?

O benim kalbim. O da benimle gelir.

Dmitri başka tür lüsünü beklemiyordu zaten. *Ben senin şehrine göz kulak olurum efendim.*

Raphael tam çıkacakken Honor öne doğru bir adım attı. "Bir dakika."

Ülkedeki en güçlü varlığı durdurmamış gibi, başmeleğin diğer yanına doğru yürüyüp genç meleğin elini tuttu. "Avucunda bir şey saklıyor."

Raphael, Dmitri'ye baktı. "Zorla aç."

Dmitri hiçbir kemiğini kırmamayı başardı ama parmaklarını ayırabilmek için çocuğu morartmak zorunda kaldı. Ezilmiş ama hâlâ tanınacak halde iki akçaağaç yaprağı çıktı. "Benzer yapraklardan ayıran herhangi bir özellikleri yok," dedi, yeşillik kalıntılarını alıp.

Honor meleğin elini avucunun içinde tutup yaklaştı. "Avucuna bir şey yazmış."

"Eris," dedi Raphael, net bir görüşle. "Yazdığı kelime Eris."

Dmitri kaşlarını çatı. "Neha'nın eşi? Asırlardır onu gören olmadı." Konuşurken bile gözleri yine yaprak kalıntılarına kaydı. "Neha," dedi, zihninden eski bir bilgi parçası geçerek, "bu bölgede malı mülkü yoktur ama Eris inzivaya çekilmeden önce burayı çok severdi." Bu inzivaya kendi tercihiyle mi çekilmişti, orası tartışılırdı ancak Dmitri, Neha'nın eşinin onu başka bir kadınla aldattığını ve son üç yüzyıldır bu yüzden cezalandırıldığını duymuştu.

Kallistos'un, Neha'nın sarayındaki pozisyonunun Eris'e ulaşmasını mümkün kılmış olması imkânsız değildi ve Isis'in sevgili artık neye dönüştüyse, kesinlikle çok zeki biri olup çıkmıştı. Hatta belki Eris'ten daha zekiydi, adam her zaman Neha'nın cıfcaflı süs eşyasıydı, başmeleğin mücevherler ve ipeklere boğduğu, sevilen bir tüylü kuştı. "Kallistos, Eris'in malikânesini kendine mesken edinmiş olmalı."

"Git," dedi Raphael, yaralı meleği iyice kucığına çekerek. "Ne kadar adama ihtiyacın varsa götür."

"Efendim." *Savunmasız bir durumda şehirden ayrılmam. Bu işin arkasında Neha'nın parmağı olmadığı ne malum? Başmelek, kızı Anoushka'nın öldürülmesinde rol oynayan herkesten nefret ediyordu. Raphael de bu grubun içindeydi. Bizi uzağı çekmek için kurulmuş bir tuzak olabilir.*

Ben kendi şehrimi savunmayı becerebilirim Dmitri.

Oysa emeline ulaşmak için havayı bile zehirleyebilecek birisi. Ben yalnız giderim. Yanında bir sürü proto-vampiri olsa da, Kallistos'un icabına bakacak kadar güçlüyüm.

Raphael'ın mavi gözleri aman vermedi. *Illium'u yanına alacak-sın.*

Geçmiş gözümü kör etmedi. Dmitri'nin kararları mantıklıydı, soğuk ve mantıklı.

Yine de. Raphael'ın yüz ifadesinde en ufak bir değişim oldu. *Sağ kolumu kaybedemem.*

Dmitri hafifçe onaylayarak başını eğdi. "Honor," dedi, baş-melek canlı kargosunu alıp uzaklaştıktan sonra. "Ben helikopterle Vermont'a gidiyorum..."

Honor uzun adımlarla yürüyüp onunla burun buruna durdu ve parmağıyla göğsünü dürttü. "Eğer beni geride bırakacağını sanıyorsan, bir daha düşün derim."

Dmitri kararlı duruşunu sergilemeliydi, başka bir kadın olsa sergilerdi de. Oysaki Honor... Öyle derinlerine kancasını takmıştı ki Dmitri'nin *eski*, merhametsiz yanı tutuklaşıyor, durumu ve içinde bulunduğu ani acizliği buz gibi odaklanarak analiz ediyordu. Aralarındaki bu garip, harika şeyi yıkmak için tek gereken, mutlak acımasızlıkla edilen birkaç kelimeydi.

Honor akıllıydı ama aynı zamanda şefkatli bir kalbe sahipti. Dmitri'nin nelere kadir olduğunu, ne yaralar açabileceğini bilmiyordu. Tek elini bile kaldırmadan Honor'ı kanlar içinde bırakabilirdi. "Ben iyi bir erkek değilim Honor," dedi, parmaklarıyla çenesine dokunarak.

Honor çekinip kaçmak yerine dokunuşuna kendini bıraktı. "Sen benim erkeğimsin."

Sen benim erkeğimsin.

Ingrede'in sözlerinin yankısı Honor'ın sesine karıştı ama zaten karısının da şefkatle dolu bir yüreği vardı. Dmitri o kalbi tüm gücüyle korumuştı... ve onda yarattığı derin zayıflığa rağmen, Honor için de aynısını yapacağını biliyordu. Tekrar bu kadar duyarlı hissetmek, bunu yapabileceğini görmek çok tuhaftı. "Gel. Canavarı ininde kıştırma zamanı geldi."

Helikopteri Yediler'in kullandığı zamanlarda en çok kullanan kişi Zehir'di ama Dmitri de nasıl yapılacağını biliyordu. Bu makineler ilk icat edildiğinde çok meraklıydı. Her ne kadar araba sürmekten daha çok keyif alsa da, bu işe yarar becerisini köreltmemişti. Şimdiyse sadece silah değiştirip toplamak için oyalandıktan sonra siyah makineyi Kule'nin en üstüne kurulmuş helikopter pistinin üstünden değil, binanın bir kısmının içine kesilerek yapılmış balkondan kaldırdı.

"Illium?" Honor'ın sesi kristal berraklığındaydı, ikisi de mikrofon takmıştı ve kulakları pervanelerin gürültüsünden korunuyordu.

"Yola çıktı bile." Mavi kanatlı melek, hemcinsleri arasında en hızlı uçarlardandı ve onlardan önce Vermont'a varacaktı. "Eris'in evinin içinde ve etrafında yaşayan Yaratılmışlarla temas geçtim."

"Ben de o yakınlardan iki avcı arkadaşımı aradım." Honor'ın kokusu daracık helikopterin içinde asla koparmayacağını bildiği ipler gibi Dmitri'yi sardı. "Hiçbiri bir şey duymamış."

"Benimkiler de öyle... ama Kallistos çünkü çocuk değildir." İninin çevresinde dikkatleri üstüne çekecek hiçbir eylemde bulunmazdı. "Onu orada bulacağımızdan eminim."

"Öyle ya da böyle," dedi Honor, beklenmedik bir okşayışla Dmitri'nin yanağını alttan severek, "bu gece bu iş bitiyor."

"Nereden anladın?" Ailesinin külleri çok uzun zaman önce rüzgâra savrulmuşken, arada geçen zamanda medeniyetler doğup çökmüşken Isis'ten bu küçük parçanın hayatta kalmış olması içini dağlıyordu.

Honor ona dokunmayı bırakıp, "Seni tanıyorum Dmitri," dedi. Honor elini yumruk yapıp kalbinin üstüne koydu, sesi yumuşacıktı, duygusallaşmıştı. "Tam burada, öyle derinde ki sanki aldığım ilk nefesten beri benim bir parçamışsın gibi."

Dmitri uzanıp Honor'ın yumruğunu dudaklarına getirdi, parmak boğumlarını öptü. Honor'ın karşısında sözleri kifayetsiz kalıyordu, sofistike havası bozuluyordu ve karısının yanındaki

adam oluyordu: daha sert, daha ölümcül ama güzel ve dehşet verici duygular duyabilme yeteneğine sahip. Yanındaki şu ölümlü için kan dökerdi, o isterse damarları yırtar, iblisleri ve düşmanları doğrar ve dünyayı dize getirirdi.

Ama onun yasını tutmazdı. Çünkü bir adam iki kere aynı kaybı yaşarsa, hayatta kalamazdı.

Vardıkları anlaşılmasın diye evden oldukça uzağa iniş yaptıktan sonra, Dmitri başını kaldırıp baktı ve Eris'in evine giden gür ormanın içinde yönlerini saptamaya, Illium'un yerini tespit etmeye çalıştı. Yıldızsız gecede gökyüzünde en ufak bir iz göremedi ama Dmitri, *Illium* deyince cevap anında geldi.

Seni görüyorum. Evin başında nöbetteyim, çıt çıkmıyor ama Kallistos'un içeride olup olmadığını bilmem imkânsız.

Şimdi orada olmasa bile, er ya da geç inine geri dönecek.

Zihinsel bağı koparıp Illium'un sözlerini Honor'a aktardı. Honor başıyla onayladı, seçtiği tabanca ana silahı olarak hemen yanındaydı. Dmitri'ye bıçağı yeğlemişti. Yanında taşıdığı pala eski bir favorisiydi ve çoğunlukla Raphael'in Sığınak'taki evinde uluorta meydanda dururdu ama Dmitri meleklerle has bu güçlü duvarlı binaya gittiğinde bir şey onu bu bıçağa çekmişti ve o da alıp New York'a getirmişti.

"Bıçağının üstündeki rünler," diye sordu Honor, sık ve sessiz ormanda yürümeye devam ederlerken, yaprakların hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu. "Ne anlama geliyorlar?"

"Biliyor olmalısın," dedi kıskırtıcı bir gülüşle. "Sonuçta onları bu bıçağın üstüne kazıyan başka bir cadıydı."

Honor, Dmitri'nin palasının kenarı gibi parlayan, yemyeşil bir bakış fırlattı. "Dikkatli ol, yoksa seni bir kurbağaya çevirmeye karar verebilirim."

Lanet olsun.

Dmitri, Honor'ın boynunu arkadan yakalayıp onu kendine çekti ve kaç saattir arzuladığı şekilde öpüşmeye başladılar.

Uzun uzun dilleri birbirine karıştı ve Dmitri iştahla yumuldu, Honor ise dudakları şişerek titredi. "Bu iş sona erdiğinde," dedi, parmaklarıyla öpüşmeden ıslanan dudaklarına dokunarak, "sarıyorum seninle bir ay boyunca bir yatak odasında kilitli kalmak istiyorum."

Dmitri dudaklarını kıvırdı. "Hallederiz." Honor ile oynamak istediği yatak oyunları günah ve sefahatin en üst noktası olacaktı. "Ev yakında karşımıza çıkacak sanki."

"İşte," diye fısıldadı Honor iki dakika sonra.

Fısıldayan gece esintisinde titreşen, binlerce akçaağacın ortasında saklı duran ev, dış dünyadan ırak, kendi kozasında oturuyordu. Evin arka tarafından gelmiş olmalarına rağmen, Honor gördüklerinin tüm mimariyi yansıttığından emindi. Dingin çevresel ortama rağmen burası bir masal şatosu, elegan bir inziva mekânı değildi. Honor'a uyuyan bir devi, gotik sınırları zorlayan bir abideyi andırdı.

Arka merdivenlerin yanında dişlerini göstererek gülen iki yaratık heykeli vardı, sivri dişleri ve pençeleri ortadaydı. Karanlıkta seçebildiklerinden anladığı kadarıyla, bunlar daha başlangıçtı. Honor çatıdan daha fazla yaratık heykelinin aşağı baktığından, zifiri karanlık gökyüzüne silueti düşen dev yarasamsı bir yaratığın durduğundan emindi.

Binanın büyük bir kısmını kaplayan sarmaşıklar ve yerde birikmiş yaprak tabakası çürüyen hainlik izlenimini katmerliyordu. Âdeta onyıllar ederinde orman kalıntıları üst üste binmişti ve artık zemin tamamen kaybolmuştu. Honor yılın bu zamanı yumuşak olan, oradan geçtiklerini belli etmek yerine örtbas eden yaprakların üstünden yürüyerek silahını elinde tuttu; bir avcı kedi kadar sessiz ve kendinden emin adımlar atan Dmitri'nin palasıysa geceyi kesiyordu.

Dar bir verandaya çıkan basamakların dibine varınca Honor, Dmitri'nin kolunu tutup işaret etti. "Bak."

Taş basamakların orta kısmı sarmaşık ya da yosun tutmamıştı. Sanki son zamanlarda, hem de sıklıkla kullanılmışlardı.

Honor öne eğilip dikkatlice fenerini yaktı, yayılan ışığa avucunu siper etti ve bir zamanlar biçilmiş çimlerden oluşan çimenlikte organik maddelerin arasında silik bir yol izi ortaya çıktı. Dmitri bir kez başını salladı ve feneri söndürdü, birlikte sessizce, ağır ağır merdivenleri çıkıp bu canavarımsı evin arka kapısına vardılar.

Dmitri başını yana eğdi.

Honor'ın onu kusursuz bir şekilde anlaması çok tuhaftı ama harikaydı. Honor öne eğilip paytak paytak en yakındaki pencereye yürüdü. Ötesinde hiçbir şey göremiyordu, yine de yürümeye, bütün pencereleri kontrol etmeye devam etti.

Arkada olan tek şey, boğucu ve havasız bir karanlıktı.

Ev devasa olduğundan bunun bir anlamı yoktu ama Honor dönüp doğruldu, Dmitri'ye hayır anlamında başını salladı, sonra da önünden geçip diğer tarafa gitti. Dmitri ise sessiz, tehlikeli bir yırtıcı hayvan gibi nöbetteydi, gecenin karanlığıyla bir olmuştu, ayrılamazdı. Honor üçüncü pencerede göreceğini gördü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Honor, tekrar Dmitri'nin yanına dönüp tanıdık ve hoşuna giden kokusunu duyarak topladığı bilgileri kulağına fısıldadı. "Bir saniye önce bir ışık belirdi. Sanki mum yanıyormuş gibi titreşen bir ışıktı." Hiçbir elektrikli lambanın taklit edemeyeceği kadar silik bir ışıktı. "Evin derinliklerinde."

Dmitri elini kaldırdı... çatıdaki heykellerden birine doğru.

Kanatlar açıldı ve Illium sessizce ön kapıya doğru uçarak kaçış girişimlerini bloke etti.

"Dikkati yanlış yöne çekmek için yapılmış olabilir," dedi Honor, beklenmedik görüntüyü görünce hissettiği adrenalinden kulakları zonklayarak. "Kallistos kapının arkasında bekliyor olabilir."

Dmitri olumsuz anlamda başını çevirdi. "Bunu gösteren hiçbir koku almıyorum ve duyularım hiç yanılmaz." Elini uzatıp dikkatlice kapının kolunu çevirdi. "Sakın yaralanma Honor, yoksa uyandığında sivri dişlerin olur."

Honor dondu. "Kanım test edilmedi." Kısa listeye alman tüm Adaylar, kabul edilme süreci sırasında *bir şeye* karşı test edilirdi. Neye karşı olduğuna dair teoriler sınırsızdı ama bu test mecburiydi.

"Aktif avcıların kanını," diye mırıldandı Dmitri, "elde etmesi çok zor olmuyor."

Dmitri kapıyı ardına kadar açıp içeri süzülürken, "Hiç mahremiyet diye bir kavram duydun mu?" diye mırıldandı Honor bıyıkaltından.

Honor peşinden takip etti, zifiri karanlığa girdi, gözüne çarpan ışık huzmesi duvarların arkasında kaybolmuştu. Dmitri şaşmaz adımlarla karanlığı delerek koridora doğru gitti. Honor da gölge gibi peşindeydi, Dmitri dudaklarını kulağına yaklaştırdı parmakucuna kalktı. "Göz önüne çıkma. Seni yanımda getirdiğime inanması için hiçbir sebep yok." Honor başıyla onaylayınca ekledi, "Ayrıca mahremiyet çok modern bir kavram."

Honor daha sonra kulağını çekmeye karar verip kendini gizlemek için tüm yeteneklerini kullandı ve koridorda yürüdüler, Dmitri ise tam aksine botlarını yere vura vura sert adımlarla gidiyordu, sonunda ışığın yayıldığı yere ulaştılar. Koridorun bir yanından sapıp evin ön kısmına doğru uzanan bir odadan kaynaklanıyordu, tam karşı duvardaki süslemeli aynadan yansıyordu.

Üzüm salkımları ve efsanevi yaratıklarla oymalı süslü o varak ayna, bir mum ışığı dışında hiçbir şey göstermedi. Dmitri eşikten geçip karanlığa adımını atarken Honor sırtını duvara yasladı ve Dmitri'nin ihtiyacı olduğunda içeri girmeye hazır şekilde tetikte bekledi.

"Dmitri." Kaba, çatlak ama gür bir ses duyuldu.

"Boğazın hiçbir zaman iyileşmemiş."

"Onu o şekilde memnuniyetsiz etmemeliydim." İç geçirmeye yakın bir ses çıkardı.

"Senin hanımın, sabrıyla meşhur değildi ya da oyuncaklarına imtina ile davranmasıyla."

Konuşmalarının medeni gidişatı karşısında Honor'ın enseindeki tüyler diken diken oldu. Birbirlerinin etrafında dönen iki yırtıcı hayvanı dinlediğinin bilincindeydi. Gece sona erdiğinde içlerinden biri hayatta olacaktı.

Kallistos araya giren yıllar içerisinde güzelliğinden hiçbir şey

kaybetmemişti. Hatta şahane bakır rengi gözlerini ve kusursuzluğuyla bir meleği baştan çıkarmış, yumuşak, düzgün biçimli dudaklarını ortaya çıkaran o narin kemik yapısı daha iyi oturmuştu. Vücudu da güzeldi. İnceydi ama inanılmaz kaslıydı, hareket ettiği zaman hava bile yer değiştirmezdi, adımları bir dansçı kadar hafifti.

Isis, Dmitri'yi yatağına aldığı ve Kallistos'a zorla izlettirdiği gün, "Olağandışı bir yaratık," demişti.

"Kötü bir ev sahibiyim." Kallistos mum ışığında pırıldayan kan kırmızısı bir sıvıyla dolu kristal karafın durduğu tepsiye doğru şöyle bir elini salladı. "İkimiz de iki zevk sahibi erkeğiz, değil mi?"

Dmitri, Kallistos'un elmacık kemiklerine kadar çıkmış kızarıklığı, bakır rengi gözlerindeki pırlıltıyı inceledi. "En son ne zaman uyudun?"

Karşısındaki adam, devasa şöminenin yanında duvara yaslandı. Mum ışığında neredeyse siyah görünecek kadar koyu kahverengi takım elbisesinin pantolonunun cebine ellerini sokup suratını en iyi gösterecek açıya ayarladı. Dmitri bunun otomatik bir hareket olduğunun bilincindeydi ama vampir bunu bilinçsizce yapmamıştı çünkü nasıl ki Dmitri koku cazibesini kışkırtıcı bir silah olarak kullanmaya alışmışsa, Kallistos da vücudunu ve yüzünü kullanmayı öğrenmişti.

şimdiyse o kusursuz dudaklarını azıcık araladı. "Üst katta kocaman bir yatak odası var... kullanıma hazır." Her sözü cinsel davet barındırıyordu, asırlardır hem erkekleri, hem kadmları arzusuna göre eğip bükebilmiş bir adamın özgüvenini taşıyordu.

Isis bile, diye düşündü Dmitri, ona işkence etmediği zaman onu şımartmıştı. Vampirin kandırıp inine çektiği genç insan erkeklerin ecellerine böylesine tatlı tatlı gelmelerine, istediğini yapması için vücutlarını ona teslim etmelerine hiç şaşırmıyordu. "Vampir Yaratma girişimlerin başarısız oldu."

"Bir ordu kurmayı düşünüyordum." Dinleyicilerini de onunla beraber güldürmek, onu güzel bir süs eşyası olarak görmeleri,

hiç tehditkâr bulmamaları için tasarlanmış bir tebessüm çaktı. “Çok geçmeden aptalca bir çalışma olduğunu anladım, o zaman neden elimde mevcut bulunan köleleri kullanmayayım dedim? Kapına hediyeler bırakmak çok eğlenceliydi.”

Zevkten dört köşe olarak duvarın dibinden ayrıldı ve koltuğun etrafında dolaştı, zarif bir edayla yürüyüp Dmitri’nin otuz santim yakınına geldi. “Sonra kafama dank etti... seni mahvetmek için bir orduya ihtiyacım yoktu.” Ellerini iki yana açtı. “Tek yapmam gereken sevdiğin birini almak ve onu öldürürken sana izlettirmektir.”

Acı dolu ve gaddar anılar yüzeye çıkmak için kükrüyordu ama Dmitri, acıyı bastırmayı öğrenmek için bin yıl idmanlıydı. “Seni bulduğumuzda kendi kanın göl olmuş, ortasında yatıyordun.” Sessiz bir hatırlatma, son bir şanstı bu. “Sırtındaki deri parça parça soyulana kadar seni kırbaçlamış, sonra sen çığlıklar atarken penisine binmişti.”

Kallistos’un kusursuz yüz hatları tırtıklı bir öfkeyle bozuldu. “Sen onu anlamadın ki hiç, köylünün tekiydin.”

“Sense onun gözünde güzel bir oyuncaktan başka bir şey değildin,” dedi Dmitri, dobra dobra, “belki bozduğuna pişman olacağı ama yeni bir ucuz takı bulunca unutacağı biriydin.”

Kallistos’un gözlerindeki bakır alevlendi ama saldırmadı, vampir tepki göstermedi. “Senin ucuz takını da kırmıştı, değil mi?” Haince güldü. “Üstüne abanıp aşıştıklarında karın içi doldurulmuş bir domuz gibi ciyakladı demişlerdi.”

Dmitri’nin damarları öfkeden kavruldu ama Kallistos’a, sevgili tatlı Ingrede’inin yeryüzündeki son anlarını düşünmenin üstünde yarattığı etkiyi görme tatminini yaşatmayacaktı. “Onu hâlâ seviyor musun Kallistos?”

Karanlık bir sessizlik ve ardından basit bir, “Evet,” geldi.

“O halde başka söyleyecek söz yok.” Başını kesme amacıyla palasını savurdu.

Ama Kallistos artık orada değildi, bir kedi kayganlığıyla sıvı-sıp koltuğun arkasına saklanmıştı. “Dikkat et,” dedi vampir, ağır

mobilyanın arkasına sakladığı pırıl pırıl bir kılıcı çıkarıp, “yoksa onun yerini asla bulamazsın.”

Dmitri derin nefes aldı, kapının yanında duran Honor’ın kokusuna erişti. “Elinde hiçbir şey yok.”

Alaycı bir gülüş geldi. “Onu almak hiç zor olmadı. Tek yapmam gereken, telefon edip küçük erkek kardeşlerini tehdit etmektir.” İmkânsız olduğu kadar kanını donduran, ukala bir gülüş çaktı. “Senin muhafızının önünden geçip kucağıma geldi, tatlı küçük şey.”

Honor’ın küçük erkek kardeşi yoktu. Ama Hüzün’ün vardı.

Dmitri birden çelik gibi sertleşti. “Bana şimdi teslim ol,” dedi, Kallistos’un emrinde hâlâ yaşayan proto-vampirleri olduğunun beklenmedik kokusunu alarak, “ve ölümünü kolaylaştırayım.” Honor dışarıda tek başınaydı ama Dmitri ona gittiği saniye, Kallistos’a yeni bir hedef vermiş olurdu.

Kallistos tekrar kahkaha attı; kaba, kırık, acı dolu bir ses çıktı. “Hayatının geri kalanını, ağır ağır can çekişerek öldüğünü bilerek yaşayacak olman çok komiğime gidiyor; tabii önce ondan sıkılana kadar bana hizmet edecek. Yazık, keşke bir saat önce gelseydin.” Kalbini kanatmayı amaçlayan bir tebessümle güldü. “Sonunda senin adını çağırıyordu.”

Dmitri hiç uyarı yapmadan Kallistos’a saldırdı, duygularının ham öfkesini bir kenara itti. Onları sonra duyacaktı. Kallistos öldükten sonra.

Diğer vampirse ölümcül darbeden kaçınıp koltuğun üstünden uçtu ve diğer tarafta ayaklarının üstüne düştü. “Neha,” dedi Kallistos, Dmitri dönüp suratına bakarken, “birçok özelliğe sahiptir. İçlerinden biri de usta bıçak dövüşü yapmaktır.”

“Yetenekleri kızını kurtarmaya yardım etmedi,” diye ortaya çıktı Dmitri, koridordan gelen seslerden, arkasındaki odaya akm eden ve girişi kapatan vücutlardan haberi vardı.

“Anoushka kibirliydi.” Kallistos bir sis gibi üstüne gelip Dmitri’nin tişörtüne bir çizik attı, siyah kumaş kanıyla ıslandı.

“Bense gösteriş yapmayı hiç sevmem. Sırf sana acı vermek isterim.”

Dmitri bir daha saldırdı, kalın halının üstünde ters yöne doğru tökezledi. Kallistos fırsattan istifade ederek sırtına derin bir kesik attı ve bıçağı feci biçimde Dmitri’nin omurgasına dayandı. “Daha zayıf taraf olmak nasıl bir hismiş Dmitri?” Tıslayarak konuştu. “Sana hayatını bağışlayan için yalvarmıştı, *yalvardı!*”

Genç proto-vampirlerden on tanesi silahlıydı. Koridordan artık ses gelmiyordu.

“O ölmeyi hak eden bir kaltaktı.” Bu sözlerin ardından ciddi ve maksatlı hareket etti. Ancak Kallistos’a doğru yönelmektense odanın çeperine doğru yaklaşıp onu silahla indireceğini zanneden proto-vampirleri kesti. Ancak fazla hızlıydı, bıçağı havayı tatlı bir alev gibi kesip duvarlara kan fışkırttı ve Kallistos çığlık atıp arkasından üstüne abandı.

Demek Isis’in eski sevgilisi, yarattığı mahluklara karşı sapık bir sevgi besliyor.

Dmitri kırmızıya bulanmış bir duvara ayaklarıyla basarak Kallistos’un tepesinden zıpladı ve kurşunlar yağmur gibi inerken yere çömelerek düştü. Ancak bir kurşun koluna saplandı. Acıyı şöyle bir silkip atan Dmitri palasını tekrar savurdu ve ona saldıran kişinin bacağına ampüte etti.

Hayatta kalanlar çoktan silahları ateşlemeye başlamıştı... ancak birdenbire atışları çılgınca sağa sola savruldu çünkü ortasında bir alev yanan, yemyeşil gözlü bir avcı tarafından arkadan kalplerinden vurulmuşlardı.

Dmitri başını kaldırınca Kallistos’un dudaklarında pis bir sırıtışla son hızla Honor’a doğru koştuğunu görüp vampiri bloke etmek için pozisyon değiştirdi. Metalin metale çarpma sesi oda da yankılandı, Dmitri’nin yaralı kolu boyunca titredi ama Dmitri bedeninde bazı uzuvları eksikken bile dövüşmüştü. Bu ona vız gelir tırıs giderdi.

Kallistos’un dizlerine tekme atıp bıçağını üstüne sürttü fakat Kallistos yolundan çekilip kapıya doğru değil, eski moda kalın

camlı, dışarıya bakan pencereye doğru koştu. Kafa üstü hareketini durdurmuyarak camı kırarak geçti ve şangır şungur sesler ve kanlar içinde düşerek aşağıdaki bahçeye indi.

"Honor!"

"Ben iyiyim. Git!"

Camda açılan aynı delikten atlayan Dmitri yerde yuvarlanıp ayağa kalktığı gibi kendini, Kallistos'un kan revan içinde sırttan yüzüyle burun buruna buldu. "Akıllısın Dmitri. Elim kayana kadar beni manipüle ettin... ya da belki ben seni manipüle ediyordum." İki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı.

Ortalığı anında bir sürü havlama doldurdu ve gece kadar siyah bir sürü tazı ormandan kopup evin ön tarafına doğru koşmaya başladı, köpek dişleri jilet gibi keskindi ve hedefleri belliydi. Kallistos'un yanından su gibi akıp Dmitri'ye doğru koştular, ama hepsi değil. Sürünün yarısı evin içine daldı, dökülen kanın... ya da Honor'm kokusunun çekimi altına girmişlerdi. Çünkü Kallistos, son numarasını da gösterdiğini anlatan bir bakışla kahkahalar atıyordu.

Dmitri görüş açısında bir mavilik sezip seslendi, "İçeri!" Aynı zamanda tazıları doğramakla meşguldü, kalın kaslı gövdelerini ortadan ikiye ayırıyordu ama ormanın içinden oluk oluk çıkmaya devam ediyorlardı. Dmitri yere düşerse onu paramparça ederlerdi, muhtemelen sonunda kafasını gövdesinden ayırmayı da başarılılardı ki neredeyse-ölümsüz yaşamını sona erdirecek tek hareket buydu.

"Sürtüğünü kendi ellerimle öldüremeyeceğim, yazık oldu," dedi Kallistos tükürür gibi. "Yine de yırtıp parçalanan vücudunu düşündükçe zevkten dört köşe olacağım."

Dmitri tazıları kesmeye devam ediyordu ve etrafındaki köpek cesedi öbeği yükseliyordu. *Sakin öleyim deme Honor.*

Illium'un onu korumak için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordu fakat bir kez daha sevdiği kadını korumaktan aciz olduğunu düşündükçe mahvoluyordu. O sırada evin içinden peş peşe silah sesleri duydu ve Honor'ın Ingrede ile aynı

tatlılıkla kalbine dokunmasına rağmen, bir avcı olduğunu, elinin kanlı olduğunu ve kimsenin kurbanı olmayacağını hatırladı.

Pis bir gülüşle dişlerini gösterdi.

Benim Honor'ım.

Bir elinde palayla köpekleri kesmeye devam ederek diğer eliyle silahını çıkardı ve o kadar çok tazıyı indirdi ki diğerleri usandı.

Geri çekilecek kadar değilse de duraksayacak kadar.

Tereddütlerinden faydalanarak silahı kaldırdığı gibi Kallistos'un suratına ateş etti.

Vampir çılgık atıp dizlerinin üstüne düştü, belli ki böyle modern bir silahın saldırısını beklemiyordu. Dmitri köpeklerin arasından çıkıp ilerledi ve tabancayı Kallistos'un şakağına dayamaya gitti. Vampir temel seviyede bozulmuştu, bir daha asla toparlanamayacaktı.

Bunu ona Isis yapmıştı.

O yüzden Dmitri ona acıyacaktı.

Ancak Kallistos ellerini pençe gibi uzattı ve Dmitri tetiği çekmeden tabancayı elinden zorla iterek dengesini bozmayı başardı. Dmitri yere düştüğünde Kallistos'un çarpık suratını tam tepesinde buldu. Bu kadar yakın mesafeden bir işe yaramaya çağı için palayı kenara fırlatıp boş elleriyle dövüştü ve Kallistos ise insan olmayan elleriyle suratını çekiştirmeye, parçalamaya başladı.

Tırnaklarının etine battığını hisseden Dmitri adamın parmak boğumlarına taktığı, kısacık ama jiletten keskin tırtıklı kenarları olan bir silah sakladığını fark etti. Bu silah şimdi bir rende işlevi görüyor, Dmitri'nin göğsünü ve boynunun yanını yırtıyordu. Gözleri kör olmuş vampir elini Dmitri'nin boynuna bastırarak onu engelledi ve belindeki kısa bıçağı çıkarıp Kallistos'un gırtlığını kesti.

Sıcak ve ıslak kanlar suratına fışkırdı ama Kallistos, Dmitri'den en az yirmi küsur yıl yaşlıydı. Hemen düşmedi. Bilakis, bir eliyle boğazını tutup diğer eliyle ölümcül kesici darbele-

rine devam etti. "Seni bitireceğim." Ağzından kırmızı köpükler şeklinde nefret akıyordu. "Sen onu nasıl bitirdiysen, ben de seni bitireceğim."

Dmitri, Kallistos'u bileğinden yakalayıp vuruşunu sonlandırmayı başardı. İşte o sırada ayağında, Kallistos'un ata biner gibi oturduğu vücudunun alt kısmında bir tazının dişini hissetti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ayağıyla ileri doğru tekme atıp kalın, sert bir gövdeye çarparak Kallistos'un kolunu bıraktı, kendi suratını ve boynunu savunmasız bıraktı ve var gücüyle bıçağı Kallistos'un kalbinin tam altında tuttuğu noktaya saplamak için kaldırdı. Göğsünü tam on ikiden vurup bıçağı yukarı doğru kanırttı ve vampirin kalbini ortadan ikiye kesti.

O tırtıklı metal uçlar yüzüne battıkça Dmitri acıdan kıvranıyordu fakat Kallistos titreyip sarsılırken, ileri doğru debelenirken darbenin etkisi azaldı, aynı anda hem göğsünden, hem de boğazından kanlar akıyordu. Dmitri vampirin kalbi kıymaya dönene dek bıçağı kanırttıktan sonra Kallistos'un gövdesini üstünden itti ve aynı zamanda köpeklere dişlerini gösterdi.

Geri çekildiler... ancak gözleri, yere düşen vampirdeydi, iyileşmeye çalıştığından her yeri seğiriyordu. Dmitri ona kimse dokunmasa, Kallistos'un tekrar ayaklanacağını biliyordu. O güç ve kuvvetteki vampirleri öldürmek pek kolay değildi. Ancak Dmitri yürüyüp giderse, tazılar zaten doğranmış kocaman bir et parçası gibi Kallistos'u hunharca parçalayacaktı.

"Buradaki benim özel hayvanım." Isis uzun, ojeli tırnaklarını daha tam yetişkinliğe ermemiş, zayıf bir oğlanın vücuduna gezdirerek gülümsedi. Yatağa bağlanmış o çocuk, dokunuşuyla beraber kasıldı...

sonra Isis tırnaklarını taşaklarına geçirip onları yerinden koparınca çılgılık çılgılığa bağırды.

Hayır, diye düşündü Dmitri. Kallistos'u acılar içinde bırakmayacaktı, bu vampir ne kadar vahşet işlerse işlesin.

Honor.

İç organları düğümlendi, acı çekerek ve sinirlenerek boğazı yandı, az kalsın çıkıp gidecek, bu vampiri aklıktan kudurmuş tazıların eline bırakacaktı.

Bir anı zihninde canlandı, Dmitri'nin esir alınışının ilk başlarında Kallistos'un halini anımsadı.

Sırtına iyileştirici bir merhem sürdüler.

"Bazen çok talepkâr olabiliyor. Biliyorum ama iyi bir hanım."

Genç vampir, onun hayatını kolaylaştırmaya çalışmış, hatta Isis tam ona feci bir darbe indirecekken dikkatini dağıtmıştı. O dönemde, eğer Dmitri o darbeyi yeseydi gözü bir daha iyileşmeyecek şekilde zarar görecekti.

"Bana yardım et."

Kallistos, bir keresinde Dmitri'ye böyle demişti çünkü Isis onu o kadar fena benzetmişti ki, ayağa kalkıp beslenmeye hali kalmamıştı. Zincire vurulmuş Dmitri ise o sırada çaresizdi ama şimdi, eli kolu bağlı değildi.

Kenara attığı palayı alıp Kallistos'un boğazına koydu. Kafayı gövdeden ayırmak için tek seferde sertçe bıçağı indirmesi yeterliydi ama Dmitri, Kallistos'un bir daha asla ayağa kalkmayacağından emin olmak için vampirin kesik kalbini de yerinden söktü. Honor'ın yanına doğru yürümek için kalkarken Kallistos'un cesedini köpeklerle bırakmaktan başka şansı kalmamıştı, aynı anda Honor yanında Illium ile birlikte evden dışarı koştu, silahlarını çekmişti.

Tazıların hiç şansı yoktu.

"Bundan kimseye bahsetmemeliyiz," dedi Dmitri, Honor'a, evin içindeki proto-vampirlerden birinin yeni uzamaya başlayan siv

ri dişlerini incelerken; bazı insanların ölümsüzlük uğruna nelerden vazgeçebildiğine artık hiç şaşırmıyordu.

“Anladım.” Honor, yüzünde o tuhaf şefkatle Dmitri’nin yanına çömeldi. “Meleklerin bu kadar kırılgan görülmeleri hem dünyanın güç yapısını bozar, hem de başkalarına kötü örnek olur.”

“Evet.” Ne kadar zeki, diye düşündü Dmitri ve böylesi berak bir zihin yapısına sahip Honor, Dmitri’nin değerini taşıyacak kıymetli bir kadındı ki bunlar ona sarılmak, kokusunu içine çekmek, kalp atışlarını dinlemek isteğinin yanı sıra bir artı olurdu. Ancak önce evi oda oda incelemeleri lazımdı. İçinde hiç yaşayan yoktu ama evin altında yer alan sığ mezarlıklara gömülü, bir sürü çürümeye başlamış ceset buldular. Kallistos’un başarısızca vampir yaratma girişimlerinin başka kanıtlarıydı.

Gelgelelim, en büyük keşif bu değildi.

“Dmitri?” Dmitri, ölümün karanlık kokusuyla çevrili halde, Illium ve Honor’la birlikte dururken telefonun karşı tarafındaki kadın sordu. “Aramışsın, açamadım, erkek kardeşimin müzik dinletisine gelmiştim.”

Dmitri göğsüne bir tekme yedi. “Güvendesin.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Dmitri, Hüzün’ün sesini duymanın sonucu olarak yıkılan duygusal kalkanları yeniden inşa etmek için bir dakikaya ihtiyaç duyduğundan, telefonu Honor’a verdi.

New York’a dönmeleri ertesi akşamı buldu, geride kalıp her şeyin düzenlenip temizlendiğinden emin oldular, yüzlerce akçağacın parlak yeşili ortasında yer alan bu sessiz noktada neler yaşandığına dair tek iz kalmayana kadar beklediler. Ancak Dmitri helikopteri Manhattan ve Kule’ye yönlendirmede, New York-Connecticut sınırındaki terk edilmiş, lanetli bir binaya çevirdi. “Emin misin?” diye sordu, gözlerinin içi, darmadağın halde ve gülümseyerek yatağında uzanırken keşfedip çözmek istediği gizemlerle dolu kadına.

“Evet,” dedi Honor. Amos, ona musallat olan asıl canavar değildi.

Onu koyduğu kafesti.

Helikopterden inip Dmitri'nin yanına gelmesini bekledi, sonra da cehennemin derin çukurlarına doğru önden yürüdü. Binanın her tarafına Girilmez etiketleri yapıştırılmıştı ama Honor emin adımlarla ilerleyip çimento kaplı zemini olan bir bodrum katına inen kapıdan geçti.

"Bana dedi ki," diye fısıldadı, midesi çalkalanarak, "burayı yaptırmayı planlıyormuş, sadece imtiyaz sahiplerinin girebildiği, eski moda bir salona çevirecekmiş ama önce bütün misafirlerinin doğru damak zevkine sahip olup olmadığını test etmek istemiş." Amos duvarları boyatana kadar, hatta küflü halıyı kaldırıp çatlak zemini onarana kadar Honor'ın neredeyse can vermesine sebep olan damak zevkleri idi bahsedilen.

Kapının tokmağını bir erkek eli tuttu. "Önden ben."

"Benim şey yapmam lazım..."

"Kâbuslarıyla yüzleşmen." Dmitri beklenmedik bir şefkatle saçlarını arkaya doğru taradı. "Tek başına ve savunmasız yapmak zorunda değilsin."

Üstünde hâlâ dövüşün vahşi kesiklerinin ve çiziklerinin kalcılarını taşıyan suratına bakınca Dmitri'nin bunu yapmaya, onu korumaya ihtiyaç duyduğunu anladı. Dmitri'nin korumacılığının, ilgisinin hoşuna gitmediğini söyleyemezdi. Hele hele Dmitri'ye. Ama... "Birlikte." Honor elini Dmitri'nin elinin üstüne koydu. "Bunun hiçbir ayrıntısını senden saklamayacağım, geniş omuzlarının arkasına bile saklanmayacağım."

Dmitri uzun ve gergin bir sessizlikten sonra başıyla onayladı, kapıyı açtı ve Honor'ın kişisel cehennem çukuruna adımını attı. Ancak adımlara Honor öncülük etse de, Dmitri yanında olsa da, mide bulantısının yerini keskin ve harlı öfkesi aldı... arkasından, iki ay boyunca esir tutulup işkenceler çektiği zifiri karanlık oda ya girince kendiyse gurur duydu.

Bundan sağ çıktım.

Tam bunu düşünüyordu ki karanlığın içinden dişlerini çıkar-

muş, ellerini pençe gibi yapmış, kıpkırmızı gözlü bir şey üstüne saldırdı.

Honor, "Hayır!" diye haykırarak Dmitri önüne geçmeden silahıyla ateş etmeye başladı. "Ben hallederim!"

Yaratık üstüne gelmeyi sürdürdü, Honor da ateş etmeyi sürdürdü, bu daracık alanda kulakları sağır eden bir ses çıktı. Nihayet yaratık yere düşüp ıslık gibi nefes almaya başladı. Honor cebinden fenerini çıkarıp bu iğrenç yeri kendi mağarası yapan şey her neyse, ışığını ona tuttu ve silahını elinden hiç bırakmadı.

"Sen." Kanla dolu, köpüklü bir ses konuştu.

Artık Dmitri'nin ona gösterdiği fotoğraflardaki kişiyle alakası yoktu, yakışıklılığı hayvansı açlığının altında yok olmuştu. Ağzının derisi geriye çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı; avurtları çökmüştü, suratı göçmüştü. Hatta yırtık pırtık gömleğinin içinden görünen vücudu da öyleydi, kırık kaburgaları tam kaynamamıştı, vücudunun diğer yerleri delik deşik kurşunlanmıştı.

"Sana sahiptim," diye fısıldadı Amos.

"Hayır," dedi Honor tekrar, Dmitri'ye yönelik.

"Honor."

"O bir tehlike değil." Amos'un ahı gitmiş vahu kalmış biçimine doğru yürüyünce buraya bir şekilde Jiana onu oyduktan sonra geldiğini fark etti. Bir kere güvenle buraya sığındıktan sonra da dışarı çıkıp beslenmeye hali kalmamıştı, koca koca yaralarını iyileştirmek isteyen bedeni kendi kendini yese de kıpırdayamamıştı.

Zavallı bir yaratıktı.

Ama gücü bir kenarda saklıydı.

Dişlerini sıkarak üstüne atladı. Honor hiç istifini bozmadan tabancasındaki kurşunları kalbinin içine boşalttı, kalbini püreye çevirdi. "Tekrar kalkar mı?"

"Hayır. Hiç gücü kalmamıştı." Dmitri eliyle saçına dokundu. "Bitti."

Honor arkasını dönünce duman dolmuş odaya şöyle bir baktı ve bunu gördü. "Evet. Bitti."

Dmitri onları helikopterle Kule'ye uçurmak ve suitine götürmek isteyince Honor bitkin ve duygusal çöküntüye uğramış halde olduğundan hiç itiraz etmedi.

"Yeni bir yatak getirttim," dedi Dmitri, Honor'ı duşa çekerek ve soyunmasına yardım ederek. "Üstünde uyuyan tek kadın sen olacaksın."

Honor, onun, yaraları ve karanlığı olan bu vampirin kalbinin sahibiydi. "Gel buraya." Honor'a doğru eğilip yüzünü avuçlarının içine aldı, Honor da burnunu onunkine sürttü ve kısacık bir saniye için vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti, arkasından duygularını dizginlemeden şehvetle onu öpmeye başladı, hiçbir uslu erkeğin kadınına vermemesi gereken, günahkâr, zevk düşkününü bir öpücüktü. Sonucunda aldıkları duş müstehcen ve çok güzeldi ama Honor'ın vücudu yatağa düşer düşmez teslim oldu.

Sıcak gözlü ve onu duvara çivilerken etini yoklayan elleri olan vampirler onurunu elinden almak istemişti. Bunu biliyordu, anlıyordu. "Beni affet Dmitri," diye fısıldadı zihninin içinden ve suskunluğu seçti.

Kahkahalar attılar. "Bak, gördünüz mü, o da istiyor. Bu köylülerin hepsi gerçek bir adam görünce bacaklarını açmaya düünden razıdır." Kaba saba, hoyrat eller eteklerini yukarı sıyırdı, bir başka el göğüslerini mıncıkladı.

Tüm utancına, öfkesine rağmen sustu, kendi kendine sessiz ol, karşı koyma dedi.

Derken üçüncü vampir bebek odasına girdi ve kucağında Caterina'yla dışarı çıktı. "Ne kadar tatlı ve yumuşak," diye mırıldandı, kibarlığıyla kanı donduran bir sesle. "Böylesi kanın çok leziz olduğunu duymuştum."

Sinirden damarları çatlayacak gibi olsa da, kendi kendine, sus, sus, dedi. Karşı koyarsa, o canavar kalbinin bir parçasını avucunun içinde tuttuğunu anlardı ve Caterina'ya daha çok zarar verirdi. An-

cak sessizliği çocuğunu koruyamadı ve dehşetle çığlık attı. Vampir başını eğip Caterina'nın minicik boynuna yaklaşıp bir köpek gibi onu dişleyince, "Hayır! Lütfen!" diye bağırdı. Bebeğinin korku dolu çığlığı havayı deldi, sessizliği deldi, ruhuna işledi ve kanlar aktı.

Onu tutan vampirlerden birinin burnuna dirseğiyle vurup diğerini, hayvani bakışlarla evine giren bu vampirleri görür görmez eteklerinin altına sakladığı bıçakla bıçakladı. "Bırak onu!" Karşı koymasını beklemedikleri için ellerinden kurtulup Caterina'yı, kanını emen vampirin kucağından hızla çekti. "Hayır, hayır. Ah, hayır." Zavallı yavrusu ölmüştü, boynu ete dönüşmüştü, küçücük vücudu soğumaya başlamıştı.

"Hayır!" Canavarlar tekrar üstüne saldırırken anne yüreğiyle canhıraş bir çığlık attı ama Caterina'yı kucağından indirmedi. Kaburgalarını kırdıkları zaman bile, onu yere atıp eteklerini sıyırdıkları zaman bile. Ona ne yaptıkları umrunda değildi, Caterina'ya dokunmasınlar yeterdi... ve Misha'yı keşfetmesinler.

"Sesini ıkarma Misha," diye yalvardı içinden. "Sessiz dur, çok sessiz ol." Misha "gizli" yeri olan tavanarasındaki küçük alanda oyun oynuyordu ve vampirleri görür görmez ona git saklan diye seslenmişti. Caterina'yı almaya vakit olmamıştı ama bir bebeğe zarar verecek kadar hain olmadıklarını ummuştu.

Canını acıttıklarında hiç acı duymadı, hiçbir şey hissetmedi, tüm varlığı oğluna kulak kesilmeye, kızını bağrına basmaya odaklanmıştı. "Onu koruyamadım Dmitri," diye fısıldadı sesi olmayan bir sesle, vampirler onu sömürürken. "Üzgünüm." Burada ölecekti, biliyordu. Başka ne olursa olsun, Dmitri bunu affetmeyecekti. Çok inatçıydı, en son nefesini verinceye dek bu yarayı kalbinde taşırdı, bir melek ona kur yapmaya geldiğinde bile onu seven o sadık, güzel kocası böyle biriydi işte.

Bir fısıltı duyuldu.

Başını kaldırıp yukarı bakınca çatının arasındaki boşluktan Misha'nın aşıağı baktığını gördü. Gözleriyle ona sessiz, çok sessiz durmasını salık verdi. Ancak Misha babasının oğluydu. Sinirden çığlıklar atarak saldırganların birinin sırtına atladı ve küçük dişlerini vampirin boynuna sapladı. Vampir elini uzatıp oğlanı üstünden söktü ve yere fırlattı, annesiye kurtulmaya, onu korumaya çalışıyordu.

“Hayır!” Diğerlerinden birisi Misha’nın bağırarak, debelenen vücudunu kucağında yakaladı. “Büyük çocuğu sağ istiyor!” Yattığı yerden, çocuğuma zarar vermeyin, diye yalvarırken vampir onun tatlı oğlunu kollarında sıktı. Ama bir başka canavar kahkahalar attı ve Misha’nın küçücük, hırs dolu vücudunu kırmaya devam etti.

Sonra, onunla işleri bitince evin içi dumanlarla, alevlerle dolar-ken kaçamamış diye omurgasını kırdılar. Böylece bebeği kollarında, sonuna dek ona sarılarak öldü. Ancak ruhu huzura kavuşamazdı, zihni Misha’nın bağırışlarının yankısıyla, Caterina’nın çiğnenmiş boynunun görüntüsüyle ve Isis’in adamları onu almaya geldiğinde Dmitri’nin söyledikleriyle doluydu, “Beni affeder misin Ingrede? Yapmak zorunda olduğum şeyden ötürü?”

Kocasını ne kadar vakur bir erkekti. Çok, çok mağrurdu. “Sen bir savaş veriyorsun,” diye fısıldamıştı, eliyle yanağına dokunup. “Bunu bizi korumak için yapıyorsun. Affedecek bir şey yok.”

Böylece gitmişti, gitmişti Dmitri’si, onu sadece kullanılacak bir eşya olarak gören bir varlığın yatağına girmişti. Ve her ne pahasına olursa olsun, geri döneceğine söz vermişti. Oysa şimdi, Ingrede onu bekliyor olmayacaktı.

Dmitri’nin kalbi kırılacaktı.

“Honor!” Dmitri bütün gece yanında sıcacık uyuyan kadını sarstı, koca koca hıçkırıklarla dolu gözyaşları dökerek ağlayan Honor’ı uyandırmaya çalıştı.

Sonra Honor döndü, yüzünü Dmitri’nin göğsüne gömdü ve Dmitri onun zaten uyanık olduğunu anladı. Gözyaşları, her şeyini kaybetmiş bir kadına aitti. Akan her damlayla mahvolup biterken Honor ağladı, ağladı, ağladı. Vücudu öylesine sarsılıyordu ki, Dmitri kopacak diye korktu.

Honor onun söylediklerini duymuyordu, teselli edilemiyordu, o yüzden Dmitri sadece ona sarıldı, daha önce yapmadığı kadar sıkı sarıldı. Honor onu itmedi, hiçbir tepki vermedi, sadece ağladı... Dmitri’nin göğsü sırlılık oldu ve bir yerleri kırıp

dökmek istedi. Ama ona susmasını söylemedi. Amos'un ölümü, diye düşündü, katalizör görevi görmüştü ve eğer Honor iyileşmek için buna ihtiyaç duyuyorsa, varsın olsun.

O yüzden gece yarısı yeşili gözlü avcısını kollarında tuttu, o yemyeşil gözler onu, gölgeleri ve her şeyiyle gördüğünü söylüyordu, Ingrede gibi ona dokunuyor, ona imkânsız bir gerçek hayal ettiriyor, ruhunun bir parçası olana dek ona sımsıkı sarılıyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Honor, Dmitri'nin parmaklıksız balkonunun kenarından bacaklarını sarkıtarak oturdu. Düşerse korkunç olurdu ama aşağıdaki meleklerden birinin onu yakalayacağını tahmin etti. Elbette, böyle bir riski şansa bırakmayacaktı, yakın zamanda ölmeye hiç ama hiç niyeti yoktu.

Özellikle de son seferden geri dönüşü bu kadar uzun sürmüşken.

İmkânsız bir fikri bilinçli bir şekilde kabul ederken nefesi boğazında takıldı... tabii imkânsız değildi işte. Beyaz çizgiler atılmış gök mavisi semaya karşı duran çelik binalarla dolu, karşılarındaki Manhattan göğü kadar gerçektir bu. Bu sabah erken saatlerde uyandığından beri anıları peş peşe bir çağlayan gibi akmış, Honor ağladıkça göğsü ağrımış, gözleri şişmiş, boğazı kurumuştu.

O benim kocam.

Hukuken değil belki ama ruhuna göre, Dmitri ona aitti.

Daima.

Arkasından sürgülü kapı açılınca Honor düşüncelerinin merkezindeki adamı bekleyerek o tarafa doğru baktı. Gelen Dmitri değildi. Honor yanma oturan avcıya gülümsedi. "Buraya nasıl çıktın?" Güvenlik çok sıkıydı.

Ashwini ayaklarını balkondan aşağı sallandırdı. "Illium'a dil döktüm."

"Onunla tanıştığınızı bilmiyordum."

"Tanışmıyorduk. Artık tanışıyoruz." Yoğun bakışlı koyu kahve gözlerini Honor'a çevirdi. "Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu söyledi. Zaten biliyordum da, ilk kez duymuş gibi yaptım. Hayırdır?"

Honor yüzünü rüzgâra verdi, saldıgı saçları havalanıp Dmitri'nin yatakta dağıttığı haliyle iyice karıştırmasını bekledi. "Bana hayatta inanmazsın."

Uzun bir sessizliğin ardından Ashwini, "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" dedi.

Hatırası su gibi berraktı. Avcılar ve paralı askerlerle dolu, gürültülü ve boğuk bir bardalardı. Birkaç içki içip kahkahalarla gülmüşler, kızarmış ne varsa yemiş ve derin, güçlü bir dostluğun tohumlarını ekmışlerdi. Sonra, tam kapıdan çıkacaklar-ken... "Bana yaşlı bir ruhsun demiştin," diye fısıldadı Honor. "Kayıp bir ruh."

"Hâlâ o kadar yaşlısın ki, içim sızlıyor," Ash bir an yaklaşp omuzlarını değdırdi, "ama artık kayıp değilsin."

İçi ürperen Honor, oturdukları pürüzlü zemine avuçlarını dayadı. Artık çok uzun zaman önce kaybedilmiş bir hayattan kalma fısıltılar duymayacaktı, biliyordu çünkü artık gerek yoktu, geçmişle şimdi arasındaki bariyer gözyaşlarının fırtınasında silinip yıkılmış ve Honor sonunda şimdiki hali olan kadınla, bir zamanlar olduğu kadını bir arada görmüştü.

Yeniden canlanan anılar ona feci acılar çektiirmişti. Caterina ve Misha'yı kaybettiğini düşünmek... dayanamıyordu. Ama hatırlamıştı, çok daha güzel bir şeyi de anlıyordu. Sevmişti, *sevilmişti*. Bu sabah onu sımsıkı tutan kolları hatırlayarak tekrar sevildiğini düşündü. Dmitri bunu hiçbir zaman dile getiremeye-bilirdi, kocası artık öldürücü bir bıçağa dönüşmüşü ama Honor biliyordu.

Asıl bilmediği, onun güzel, yaralı Dmitri'si, ona anlatmak üzere olduğu şeyleri duymaya hazır mıydı?

Dmitri balkonda yan yana oturan iki kadını izledi ve aşağıda bekleyen meleğin kanatları gerekirse hemen tutacak şekilde mi duruyor diye üçüncü kez kontrol etti. "Dışarı çıkıp ikisini de içeri çekmeliyim," dedi Raphael'e, başmelek gelip yanında durunca.

"Evet," dedi Raphael. "İzlemesi çok eğlenceli olurdu."

Dmitri başmeleğe pis bir bakış fırlattı. "Eşin kötü örnek oluyor."

"Benim eşim, şimdi senin kadınının yanına gidiyor."

Dmitri o tarafa dönünce Elena'nın titrek bacaklarla ama sağ salim balkona iniş yaptığını gördü. Havaya yumruk atıp Honor'ın en yakın arkadaşı olan koyu renk gözlü, uzun bacaklı ve onun hakkındaki raporlara göre, çoğu insan tarafından kabullenilmeyen duyular konusunda son derece yetenekli bir insan olan avcının yanına oturdu. Ne var ki, ölümsüzler, bu tarz konuları hayal ürünü diye kestirip atmayacak kadar çok uzun yaşardı. O yüzden gözleri Ashwini'nin üstündeydi. "Janvier ona kur yapıyor."

"Bence onu içeri almanın zamanı gelmiş." *Rahat bir transfer sağlamak için Zehir'in bayağı uzun zamanı olur.*

Dmitri başıyla onayladı, vücudu Elena'nın gece yarısı ve şafak tonlarındaki kanatlarının arkasında yarı saklı kalan Honor, kahkaha atınca içinde tuhaf bir huzur duydu. "Zehir'in, Galen'in yanında çalışması onun için iyi olur." Vampir güçlüydü ama gençti ve dürtülerine yenik düşebiliyordu; Galen ise bir kaya kadar sağlam ve ayakları yere basan biriydi.

"Katılıyorum." Raphael kanatlarını kıpırdatıp yeniden kapattı. "Aodhan'la konuştum, fikrini değiştirmemiş."

Dmitri olağandışı, parçalanmış meleği düşündü ve capcanlı bir nabızla atan bu cüretkâr şehrin damarlarında aradığını bulabilecek mi, diye merak etti. "Sence iyileşmesinin başı mı bu?"

“Olabilir.” Sessizlik oldu. “Biz onun kalkanı olacağız Dmitri.”

“Evet.” *Ya genç melek?*

İstirahat ediyor. İradesi kuvvetliymiş, belini doğrultacak.

Güzel.

Dışarıda kadınlar konuşmaya devam ediyordu, oyuncu rüzgâr saçlarını karıştırıp birbirine doluyor, Elena’nın pasparlak beyaza yakın saçları Ashwini’nin abanoz siyahı tellerine ve Honor’ın yumuşak dalgalarına çarpıyordu. Gören erkeklerin gözünü alacak bir manzaraydı. “İki sene önceki halimizden bile farklıyız Raphael.”

“Bu değişim seni üzüyor mu?”

“Hayır.”

Honor aynı gün, Dmitri’yi düelloya davet etti ve yenildi. Dmitri o gece onu yatağına götürdü, dilediği gibi oynamak için sereserpe yatırdı. Honor altıdudağını ısırp hem umut, hem de tensel gerginliğin burukluğuyla dolu bir sesle, “Kadife bir kamçı olduğunu söylemiştin galiba?” diye fısıldayınca Dmitri hırslı bir ihtiyaçla ağzına yapıştı ve Honor’ın uyarılışının tatlı kokusunu aldı.

Kokuyu içine çekip Honor’ı sırtüstü yatırdı, Honor bağlanmamış elleriyle yatağın başucunu tutuyordu ve Dmitri onu öpmeye, pürüzsüz alının ılıklığından boynunun çukuruna, meme uçlarının dar çıkıntısına kadar her bir santiminin tadını almaya başladı. Göğüs uçlarında durdu, oyalandı, Honor’ın memeleri ıslak ve dimdik oldu, derken göbek deliğine, bacaklarının ortasındaki yere, dizinin kıvrımına ve nihayet zarif kavisli ayağına doğru indi.

Dmitri ona arkasını dönmesini söyleyince Honor kesik kesik nefeslerle başını iki yana çevirdi.

“Honor.” Bu bir emirdi.

“Hayır.” Davetkâr bir dikbaşlılıkla dolu gözlerini ona çevirdiğinde vücudu öylesine hassaslaşmıştı ki, Dmitri bir parmağını hafifçe bacaklarının arasına sürttüğünde Honor irkildi, gözbe-

bekleri minicik oldu ve sarsıcı doruk noktasına yükselmek için kasıldı. "Dmitri."

"Hayır," dedi Dmitri, elini çekip başını öne indirdi ve dudakları kulağına değerek konuştu. "Yaramazlık yaptığın için ödüllendirilmeyeceksin."

Honor hiç pişmanlık duymadan Dmitri'nin suratının yan tarafını ve çenesini öptü. Honor önünde çırlıçıplak yatarken, teni sıcak ipek, kanı ısınmış ve uyarılmış halde ve direnemediği erotik bağımlılıkları fısıldarken Dmitri hâlâ giydiği siyah pantolonun içinde aletin zonkladığını hissetti.

"Rüşvet versem?" Bir daha öptü.

Dmitri elini Honor'ın karnına bastırdı ve onu tekrar sırtüstü yatağa indirdi. "Bir kuralı daha çiğnedin." Ona kıpırdamadan yatmasını emretmişti.

"Bana hiç merhamet etmeyeceksin, değil mi?" Honor çatlak bir sesle sorarken Dmitri yataktan kalkıp bir dolaba yürüdü... ama Honor en başta verdiği sözü tutup yatakta kaldı.

"Benden bunun beklenmeyeceğini bilmelisin," dedi, daha önce hiç kullanmadığı yumuşak kadife kırbacı kavrayarak, zaten bu odadaki hiçbir şeyi daha önce hiç kullanmamıştı. Dmitri, Ingrede için elleriyle bir yatak yapmıştı ve aynı şekilde bu odayı da Honor için hazırlamıştı.

Şimdiyse kırbacı hafifçe okşayarak ucunu kendi koluna vurdu, Honor'ın canını yakmayacağından, ona en hassas zevki yaşatacağından emin oldu. Dmitri dönüp ona doğru yürürken Honor'ın bakışları kırbaça kaydı ve kalçaları, en son noktaya ulaşmasına çok yakın olduğunu gösteren bir şekilde sallandı. Dmitri hafifçe dudaklarını bükerek kamçının yumuşak püskülünü Honor'ın göğsünden bacaklarına doğru gezdirdi.

"Nereyi," diye mırıldandı, "yalamasını istersin?" Püskülün tüyleriyle göğüslerinin etrafında dolaştı. "Burayı mı?" Daha aşağı, bacaklarının üstüne doğru okşayarak indi. "Burayı mı?" Tekrar yukarı çıkıp kamçının sapını duyarlı etinin katlarına sürttü. "Ya da belki de burayı?"

Honor ılık atınca Dmitri hassas bölgeye girdiğini anladı. Geri çekilip tutuşunu değiştirdi ve eliyle öne doğru bir fiske attı. Kadife püsküller Honor'ın kızarmış bacaklarını öptü ve Honor bu kez daha gırtlaktan inledi.

"İyice aç," diye emretti Dmitri.

Honor bacaklarını iki yana ayırarak bakışlarını Dmitri'ye kenetledi.

Dmitri bir sonraki vuruşunu iç bacaklarına isabet ettirdi ve gece yarısı ormanına benzer o gözlerde bir fırtına koptu. Dmitri kamçıyı kasten geri çekip tekrar ne itti... böylece kadife püsküller, bacaklarının ortasındaki nemli et parçalarına değdi.

Honor ılık atarak boşaldı ve hâlâ yatak başını tutan kolları kasıldı, göğüsleri kıpkırmızı oldu, sırtı yay gibi gerildi.

Dmitri zevkin dalgalarında gezmesini, tüm esikliğini son damlasına kadar yaşamasını istediği için kamçıyı bir kez daha göğüslerinin üstüne doğru çekti.

Zevk, Honor'ı istila etti. Honor çok güzeldi. Dmitri kamçıyı kenara attı, kıyafetlerinden kurtulduğu gibi Honor'ın bacaklarının ortasına yerleşti, art şoklarla vücudu sarsılarak yüksekten inen Honor'ın içine girdi. Honor'ın içindeki minik kaslar penisini kavrayıp ona neredeyse kontrolünü kaybettirdi. Fakat Dmitri asırlara yayılan ömründe kontrol ustası olmuştu ve gecenin zevklerini uzatmaya niyetliydi.

Dmitri'nin baştan çıkarıcı olan ama nihayetine ermeyen, ağır ve sığ itişleri sırasında Honor onu sıkıca tuttu. On dakika sonra ikisinin de vücudu terden sıırıslıkladı ve sırtüstü uzanan kadın arşafırları tırmalıyor, ayak bileklerini sırtında kenetleyip Dmitri'yi daha derine girmeye zorluyordu. "Daha hızlı."

"Delloyu ben kazandım," diye hatırlattı Dmitri. "İstediğimi yapma hakkına sahibim." Aşāęı eğilip boynundan süzülen bir ter damlasını yaladı. "Şu anda seninle yavaş yavaş ve rahatça birlikte olmak istiyorum."

Honor göğsü inip kalkarak vücutlarının arasına elini sokmaya çalıştı. Dmitri o eli tutup Honor'ın başının üstüne çekti, diğer

elini de alıp iki bileğini tek eliyle yatağa koydu. "Yaramaz kız." Bakışlarını gözlerinden hiç çekmeden tekrar okşadı, Honor'ın gırtlığının dibinden gelen iniltiden sabırsızlığını anlıyordu. "Korkuyor musun?" Ciddi bir soruydu bu, çünkü Honor'ı etkisiz hale getirmişti.

"Hayır." Honor sırtını yay gibi gerip Dmitri'nin çenesini ısırırdı. "Ama sen korkmalısın."

Dmitri kalçalarını salladı, Honor'la öyle farklı şekillerde sevişti ki, Honor gözlerini kapadı, göğüslerini Dmitri'nin ağzına doğru kaldırdı. Dmitri fırsatı değerlendirdi ve göğüs uçlarıyla oynayıp emerken penisıyla işkenceye devam etti. Başını kaldırıp dudaklarından öpmek istediğindeyse Honor onun dilini emdi... sonra Dmitri'ye her zaman, hatta Yaratılmadan önce bile kontrolünü kaybettiren tek hareketi yaptı. Burnuyla boynundan aşağıya doğru inip dişlerini nabzının üstüne koydu ve diliyle o noktayı yaladı.

Dmitri sırtarak Honor'm ellerini serbest bıraktı, yumruğunu saçlarına soktu ve onu boğazından çekti, canını acıtmamaya özen gösterirken bir yandan da aynı hareketle en derinine kadar Honor'ın içine girdi.

Honor'ın nefesi kesildi. "Ah Tanrım."

"Bunu yapmayı," diye fısıldadı Dmitri, diğer eliyle Honor'ın tek dizini yukarı çekip bacaklarını daha da genişçe açtı, "nereden bildin?" Çok özel bir sevişme hareketiydi, Ingrede ile birlikteyken keşfetmişti. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde Favashi de dahil, başka kadınlar boynuna dokunmaya yeltenmişti ancak Dmitri o bölgeyi hiçbir zaman ama hiçbir zaman savunmasız bırakmamıştı.

Honor gelinceye kadar.

"Başkasına âşık olmayı reddettin Dmitri." Bir silah atışı etkisi yaratacak bir fısıltıydı bu. "O yüzden ben de senin için geri dönmek zorunda kaldım... kocacığım."

Dmitri'nin bütün kasları kilitlendi. "Yo."

Bu hırçın tek kelimeye Honor'ın verdiği karşılığıysa hiç beklemiyordu. "Sorun değil." Honor nazik elleriyle Dmitri'nin çenesini avucunun içine alıp yamuk bir gülüş çaktı, gözlerinin içinde aşkının derinliği parlıyordu, Dmitri gece yarısı yeşilinde boğulacağını sandı. "Bana inanmak ya da beni aklı başında sanmak zorunda değilsin. Sadece seni sevmeme izin ver."

Honor sıradaki sözlerini unutulmuş, çok eski bir dilde telaffuz etti, çok zaman önce yeryüzünden silinip dağılmış küçücük bir köyde konuşulan bir şive kullandı... yalnız Dmitri'nin hatırladığı bir şive. Gelgelelim, bu şivenin ritmi Honor'ın dudaklarından, sanki aynı tarlalarda çılgınlar gibi koşmuş, aynı parlak güneş altında dans etmiş gibi dökülüyordu. "Söz konusu sen olunca, her zaman biraz deliydim."

"Yapamam..." diye başladı Dmitri çünkü Honor'm teklif ettiği şey çok büyüktü, fazla ağır bir hediyeydi.

"Şşş." Honor parmaklarını onun saçında gezdirdi. "Sorun yok."

"Hayır." Bir sorun vardı, Dmitri ihtiyacı olan cevapları alana kadar da sorun olacaktı.

"Çok inatçısın." Onu yavaşça ve uzun uzun öperek tam dışarı çıkacakken bacaklarını kalçalarına sarıp Dmitri'yi tuttu. "Bir zamanlar bana kır çiçekleri getirmek için dağ yamaçlarında keçi gibi dolaşan bir adamdan başka türlüsünü beklememeliydim zaten."

Honor'ın gözlerinin, dokunuşunun, sesinin içindeki bilgi karşısında Dmitri'nin tüm benliği ürperdi. Honor'ın şimdiye dek yaptığı, hafızasını dürtten tüm o minik eylemler, Honor kahkaha attığında kalbini sızlatan bir şekilde Ingrede'in neşesinin yankısını duyusu, Honor'ın onu özünden *tanıyışı*, tüm bunlar bir dalga gibi Dmitri'nin içindeki kaosa çarpıp kırıldı, ardında yalnız ham bir ihtiyaç bıraktı.

"Bırak da sana ihtiyacın olanı vereyim kocacığım. Çok uzun zaman bekledim." Dmitri'nin kanma şarkılar söyleyen şahane bir arzuyla süslü, izi silinmez sözleri söylüyordu. "İç."

Dmitri'nin iradesinin son pamuk ipliği de koştı.

Kükreyerek tekrar tekrar Honor'm içine girdi, sonunda Honor dışı kuvvetiyle cinsel organını sarıp sıktı ve Dmitri öylesine bir tatminle boşaldı ki, sivri dişlerini Honor'ın boynuna sapladığının farkına varmadı. Derken Honor'ın kanının vahşi, mayhoş tadı dilinin ucunda fırtınalar kopardı ve birdenbire tekrar sertleştiğini hissetti.

Dmitri tekrar hareket etmeye başlayınca Honor gözlerinin yuvarlarından fırladığını hissetti; Dmitri'nin vampir dişleri bünyesine şehvani zevkler yayıyordu; tembel, esrik, ısrarcı, günah, seks ve ağız sulandırıcı kötülükteki her şey tadındaydı... üstelik kapalı kaldığı o delikte tecrübe ettikleriyle o kadar alakasızdı ki, kıyas yapmak dalga geçmek gibi olurdu.

Honor inleyen kaslarıyla ve zevkten parçalara ayrılan vücuduyla kendini bu akıma bıraktı, müthiş bir arzuyla Dmitri'nin semsert cinsel organını sarıp içine aldığını hissetti. "Of Tanrım, Dmitri."

Dmitri'nin uzun aleti, şişmiş kaslarına iyice bastırdı, başını eğip boynundan beslendikçe Honor'a dalga dalga zevkler verdi. Honor elini Dmitri'nin saçına sokup onu kendine bastırdı, bu yakıcı cinsellik ânı vahşi bir şefkatle tamamlandı. Dmitri kuvvetlice emdi ve Honor'ın vücudu ona açıldı.

Dmitri derinden, alçak bir doyuma ulaşma sesi çıkarıp geri çekildi, tekrar içine girdi... ve Honor'a sanki hiç bitmeyecekmiş gibi bir orgazm yaşattı.

Dmitri sonunda kan öpücüğünü sonlandırıp dilini minik yaraların üstünde gezdirirken, derisini tekrar emerken ve başını kaldırırken Honor'm iç kasları hâlâ erotik zevkle zonkliyordu. "Henüz işimiz bitmedi," diye dudaklarını uzatarak kulağına fısıldadı Dmitri ve bu sırada Honor yorgunluktan bacaklarını düşürdü, artık sırtına tutunamıyordu. Dmitri elini ortalarına uzatıp onu çok iyi tanıyan eliyle klitorisinde küçük daireler çizdi.

Honor bir kez daha orgazm olarak beşik gibi sallandı. "Daha fazlasını kaldıramayacağım." İnliyordu.

"Yalancı." Dmitri kalçalarını azıcık sallayınca Honor hemen ona doğru kalktı, elleriyle göğsünü ve kolunu okşadı.

Dmitri'nin sabrı sonsuzdu ve Honor'a bu kez istediğini vermeyecekti. Yarım saat geçtikten sonra, Honor, Dmitri'nin boynunu emene, sırtını tırmalayana ve onu bıçakla tehdit edene kadar da vermedi. Ancak ondan sonra Honor sabırsızlıktan çılgınlık atarken penisini içinden çıkardı, bacaklarını iki yana açtı ve o esmer başını eğip klitorisini emdi.

Honor'ın yaşadığı erotik şok o kadar yoğundu ki, tüm sinir uçları tutuştu, gözlerinin arkasında kıvılcımlar çaktı. Honor birkaç saniye körleşip şuurunu yitirdiğinden emindi. Uyuşturulmuş göz kapaklarını nihayet kaldırdığında o güzel, tehlikeli Dmitri'sinin ilkel bir itiş hareketiyle onu sahiplenerek içine girdiği ânı duydu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Duşlarını alıp tertemiz olduktan sonra yatakta oturup sohbet ettiler. Honor, Dmitri'nin göğsüne uzandı, yumuşacık ve sıcaktı. Tam anlamıyla, resmen *onundu*.

"Bunu senden saklayamazdım," dedi Honor, Dmitri de bir yandan o tatmine ulaşmış ve tembel tembel uzanırken kuruttuğu saçlarının arasında parmaklarını gezdiriyordu, "ama inkâr edip inanmamana, sana kanıtlamakla geçen yıllara kendimi hazırlamıştım."

Dmitri elini tutup kalbinin üstüne koydu. "Bir yanım en başından biliyordu." Honor onun içindeydi, ruhu onun ruhunu dirilmeye zorluyordu. "Sadece bilinçli olarak kabul etmeye hazır değildim." Cesur taraf Honor olmuştu, umutla adım atan kişi Honor olmuştu.

Honor elini yumruk yaptı. "Biliyorum çok canını acıtacak ama bir sorunun cevabını bilmem lazım." Yaşlarla cam gibi parlayan, mücevher tanesi yağmur damlalarıyla kaplı gözlerini ona çevirdi. "Misha... Misha'ya ne yaptılar?"

Dmitri'nin göğsünü kavuran bir yanık izi, yanık et ve kas kokusu ve vücudunun sessiz çığlıkları. Akıl sağlığının bir parçasını yitirmesine mal olsa da, ağzını kapalı tuttu.

"Al işte sevgilim. Beni asla unutmayacaksın." Isis kırmızı dudaklarını yanık ve yaralı etine dokundurdu, diliyle hâlâ acıyan yarayı yaladı.

“Beni daima içinde taşıyacaksın.” Dağlama demirini alıp sözlerini mühürlercesine ikinci kez derisine bastırırken kusursuz yüzünde dingin bir ifade vardı.

Bir siyahlık Dmitri’yi sardı ve uyandığında göğsü ağır ve kalın bir yarayla kabarmıştı, Dmitri bunu hiçbir şekilde silemeyeceğini düşündü. Başını kaldırıp bakınca Raphael’in, ölümü çağrıştıran bir yoğunlukla o damgaya baktığını gördü. Melek hiçbir şey demedi ancak göz göze geldiklerinde sol elini duvara kelepçeleven zinciri çekti. Dmitri’nin bulanık zihniiyle görmesi ve anlaması birkaç saniye sürdü.

Taş çatlıyordu. Bir yıl sürmüştü ancak Raphael onu bağlı tutan halkaları zayıflatmıştı, şimdi koparacaktı... Dmitri’nin tek yapması gereken hayatta kalmak, tekrar gücünü toplamaktı. O da öyle yaptı, Isis onu bozsa da dayandı. Fakat her ne kadar bu ihtiyaç kanında yansa da, bunu Isis’i öldürmek için yapmadı. Oğlunu, ailesinden geriye kalan tek ferdi tekrar kucağına alabilmek için yaptı.

Oğlu çığlıklar atıp kasılırken, minicik vücudu boynundaki prangayla duvara bağlı dururken, “Şşş Misha,” dedi çatlak sesle ve boğazı kuruyarak. “Baban birazdan yanına gelecek ve her şeyi yoluna sokacak.”

Dmitri sözünü tutmuştu. Oğlunu huzura erdirmişti.

Yaptığı eylemin vicdan azabı içini tirmaladı. “Isis onu Yaratmaya çalıştı.”

Honor dehşete düştü. “Yaşı çok küçüktü.”

“Evet.” Dmitri bu ıstırapı sözlere dökemiyordu ancak Honor eliyle yanaklarını avucunun içine alınca başını ona doğru eğdi, Honor kapalı gözlerine ve dudaklarına dudaklarını değdirdi.

“Anlıyorum.” Honor çatlak bir fısıltıyla konuştu. “Sorun yok Dmitri. Elindeki tek seçenek buydu.”

Dmitri yaklaşık bin yıldır hiç ağlamamıştı. Ancak oğlunun vücudunu kollarında tutuşunu, ateşlerle yanan, acılar içindeki ve Misha’nın kendi etini ısırmasına sebep olan bir manyaklıkla kaplı, o güven dolu gözlerinin içine bakışını, o bakıştan son ana dek kopmayışını ve cesur, güzel oğlunun hayatına son verişini çok iyi hatırlıyordu... şimdi bile içi parçalanıyordu, derisini acıyla kesen ırmaklar gibiydi.

Dmitri bu ırmaklara düşüp boğulabilirdi ama bu kadın fırtınada onu tutmuştu, gözyaşları gözyaşlarma karışıyor, elleri Dmitri'nin kendini hiç affetmediği bir eylemden dolayı onu bağıslıyordu. "Ben onların babasıydım," dedi Dmitri sonunda. "Caterina, Misha... ikisini de koruyamadım. Seni koruyamadım."

Honor başını iki yana salladı. "Sen bizim için *savaş*tın. Gururunu bir kenara koydun, bedenini, özgürlüğünü feda ettin. Hepsinden ötesi, bizi öyle bir sevdin ki, hiçbirimiz hayran olunmadan yaşamının anlamını bilmedik." Yüzünü tekrar avuçlarının içine alıp alnını alnına değdirdi. "Eğer ben ikinci şansa sahip olabiliyorsam, sence bebeklerimizin de sahip olması gerekmez mi?"

Honor'ın fısıltısı, çocuklarını kaybetmenin acısını silip geçirmeyi ama Dmitri'nin içine bir umut koydu. Bu kadını kollarında tutmak, işte bu armağanı kimse elinden alamazdı. "İngrede mi, Honor mı?" Dmitri'ye fark etmezdi, kadının özü artık ruhunun derinlerine işlemişti.

"İngrede başka bir hayat yaşadı, o başka bir kadındı." Honor çenesini öptü ve onu uyardı. "Ben Honor'ım, o yüzden sakın birdenbire fırfırlı etekler giyip cici bir ev hanımına dönüşeceğimi zannetme."

"Canın ne isterse yapabilirsin," dedi Dmitri. "Benden uzaklaşma yeter ki." Buna izin vermezdi, dayanamazdı. "Neredeyse bin yıldır seni bekliyorum. Sana bu mesafeyi veremem."

"*Dmitri.*" Uzun zaman sonra konuştular, Dmitri'nin içindeki ihtiyaçlar asla kurumayacak derin bir kuyuydu. "Aramıza mesafe koymaya hiç niyetim yok," dedi Honor, Dmitri'nin saçlarını arkaya tarayarak, yüzünü okşayarak, bilinçli sevgi dolu dokunuşlar vererek. "Lonca Akademisi'nde eski çağ dilleri öğretmenliği pozisyonu hâlâ açık. Başvuracağım."

"Güzel." Honor'ın elini alıp dudaklarına götürerek öptü. "Gün doğar doğmaz evleniyoruz." Karısı parmağına yüzüğünü takacak, her biçimde ona ait olacaktı.

"Eski kafalı." Honor tanıdık ve yeni bir tavırla bir kahkaha

attı, Dmitri'sini sardı, onu bağladı. "Umarım sen de altın takacağını biliyorsundur."

"Tekrar takmak için ebediyet kadar uzun bekledim." Bedenen ve ruhen onundu Dmitri. "Ben seninim. Her zaman."

Honor'ın gözleri buğulandı. "Seni seviyorum."

"Bir zamanlar tanıdığın adam kadar iyi bir erkek olmasam bile mi?" Bir daha hiç olmayacaktı da, ruhu çok örselenmişti, şiddet ve karanlıkla çok iç içe geçmişti.

"İkimiz de biraz feleğin sillesini yedik... bu da bizi ilginç kılıyor."

Dmitri kahkahalarla gülmek istedi ama göğsü sızladı. "Yaratılmak istiyor musun Honor?" Eğer Honor bir ölümlünün ateş böceği kadarlık ömrünü seçerse, bu kez Dmitri de onunla birlikte gidecekti. Başka seçenek yoktu, gerçek buydu.

Honor hareketsiz kaldı. "Ben kimsenin kölesi olamam Dmitri. Asla."

"Hiç sorun değil." Arkasından, sırf karşısındaki Honor olduğu için, onu bu evrende herkesten farklı tanıyan kişi olduğu için ekledi, "Yalnızca bana hizmet edeceksin."

"Kibirli adam." Doğrulup ata biner gibi Dmitri'nin üstüne çıktı ve burnunu burnuna sürttü. "İlk başta, hayır, ben asla o canavarlardan biri olamam, dedim. Ama bizim hiç doğru düzgün bir fırsatımız olmadı Dmitri. Ben o fırsatı istiyorum. Seninle birlikte yüz ömür yaşamak istiyorum."

Dmitri, Honor'a fikrini değiştirme fırsatı vermedi. Her ânı, her saniyeyi aıklıkla bekliyordu. "Nikah seremonisinden sonra bu sürece başlarız."

"Sence Lonca beni yine de kabul eder mi?" Honor endişeyle sordu. "Akademi hiçbir zaman vampir öğretmenlere karşı önyargılı olmadı ama... arkadaşlarım öyle."

"Eğer gerçek dostlarınsalar, senin yanında olurlar."

Doğru. Honor kurduğu ilişkilerin sağlamlığına inanarak başını Dmitri'ye yasladı, bu adamı bulmak için ölümle bile savaşmıştı. "Ben gittikten sonra neler yaptın, neler gördün, anlatsana."

Dmitri sahiplenici ve esmer eliyle saçlarını karıştırdı. "Çok farklı hayatlar yaşadım."

"Olsun," dedi Honor, parmaklarını Dmitri'nin kalbinin üstünde açarak. "Sonsuza dek vaktimiz var."